JEFFREY ARCHER

O CHESTIUNE DE ONOARE

Maestru al povestirii, Jeffrey Archer este autorul a șase romane devenite *bestsellers* în întreaga lume. Prima lui carte, care a dobîndit un succes imediat, a fost NOT A PENNY MORE, NOT A PENNY LESS. Acesteia i-a urmat SHALL WE TELL THE PRESIDENT?, un roman polițist plin de suspans și groază. Triumful literar l-a constituit KANE AND ABEL, după care a apărut prima colecție de nuvele, A QUIVER FULL OF ARROWS. A urmat imediat THE PRODIGAL DAUGHTER, o minunată continuare a romanului KANE AND ABEL. La apariția sa, FIRST AMONG EQUALS a fost considerat de ziarul *The Scotsman* cel mai bun roman despre viața parlamentară, de la Trollope încoace. Mai recent a văzut lumina tiparului O CHESTIUNE DE ONOARE (A MATTER OF HONOUR), un captivant roman de aventuri, povestea unei palpitante urmăriri. Ultima colecție de nuvele se intitulează A TWIST IN THE TALE.

Jeffrey Archer este autorul a două piese de teatru: BEYOND REASONABLE DOUBT, care a avut premiera la Londra, în septembrie 1987 și s-a jucat timp de doi ani, și mai recenta EXCLUSIVE.

Jeffrey Archer s-a născut în 1940 și și-a făcut studiile la Wellington School, Somerset și Brasenose College, Oxford. La începutul anilor '60 a reprezentat Marea Britanie în competițiile de alergări, la proba de 100 de metri. În 1969 a cîștigat alegerile parlamentare de la Louth, devenind cel mai tînăr membru al Camerei Comunelor. A scris primul roman, NOT A PENNY MORE, NOT A PENNY LESS, în 1974. Între septembrie 1985 și octombrie 1986 a fost vicepreședintele Partidului Conservator. Jeffrey Archer este căsătorit, are doi copii și locuiește la Londra și Cambridge.

JEFFREY ARCHER

O CHESTIUNE DE ONOARE

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 București, ROMÂNIA

JEFFREY ARCHER
A Matter of Honour
Copyright © Jeffrey Archer 1986
All rights reserved

Traducere din limba engleză
CRISTINA TACHE

Ediția I

Copyright © 1994
by RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Iunie 1994

ISBN 973-9164-32-3

Pentru Will

Personajele și întîmplările din această carte sînt absolut imaginare...

PARTEA ÎNTÎI

KREMLIN

MOSCOVA

19 mai 1966

CAPITOLUL UNU

KREMLIN, MOSCOVA
19 MAI 1966

— Este un fals, spuse liderul rus, uitîndu-se țintă la minunata pictură mică pe care-o ținea în mîini.

— Nu-i posibil, răspunse colegul său din Biroul politic. Icoana Sfîntului Gheorghe cu balaurul, care a aparținut țarului, este în Palatul de Iarnă din Leningrad, sub pază strictă, de mai bine de cincizeci de ani.

— Așa e, tovarășe Zaborski, dar am păzit un fals mai bine de cincizeci de ani, spuse bătrînul. Probabil că țarul a înlocuit originalul înainte ca Armata Roșie să intre în St. Petersburg și să năvălească în Palatul de Iarnă.

Șeful Securității Statului se foi nerăbdător în scaun, iar jocul de-a șoarecele și pisica continuă. După atîția ani de cînd se afla la conducerea KGB-ului, Zaborski știa cine fusese distribuit în rolul șoricelului chiar din momentul în care, în acea dimineață, la ora patru, sunase telefonul și fusese anunțat că secretarul general îl convoacă imediat la Kremlin, la raport.

— Cum poți fi sigur că e un fals, Leonid Ilici ? întrebă omulețul.

— Păi, dragul meu Zaborski, în ultimele optsprezece luni vîrsta tuturor comorilor din Palatul de Iarnă a fost verificată prin metoda carbonului, un procedeu științific modern, care nu necesită două evaluări, spuse Brejnev, etalîndu-și noile cunoștințe. Și ceea ce am crezut noi că este capodopera națiunii se dovedește a fi fost pictată la cinci sute de ani după realizarea originalului de către Rubliov, continuă el.

— Dar de către cine și cu ce scop ? întrebă neîncrezător șeful Securității Statului.

— Specialiștii mi-au spus că probabil a fost un pictor de curte, angajat să execute copia doar cu cîteva luni înainte de Revoluție, răspunse liderul rus. Pe directorul Palatului de Iarnă l-a pus întotdeauna pe gînduri faptul că pe spatele ramei nu se află tradiționala coroană de argint a țarului, așa ca la celelalte capodopere.

— Eu am crezut mereu că acea coroană de argint a fost luată de vreun amator de suveniruri chiar înainte ca noi să intrăm în St. Petersburg.

— Nu. Nu coroana de argint a țarului a fost luată, ci chiar pictura, spuse sec secretarul general. Sprîncenele stufoase i se ridicau de cîte ori enunța o propoziție.

— Ce-o fi făcut țarul cu originalul ? spuse șeful KGB, ca și cum și-ar fi adresat sieși întrebarea.

— Tocmai asta vreau și eu să știu, tovarășe, spuse Brejnev. Mîinile i se odihneau pe marginile picturii rămase în fața lui. Dumneata ești cel ales să afle răspunsul.

Pentru prima oară, șeful KGB-ului părea nesigur pe sine.

— Aveți vreun indiciu de care să mă agăț ?

— Foarte vag, recunoscu secretarul general, deschizînd cu o mișcare bruscă un dosar pe care-l scoase din sertarul de sus al biroului.

Își ațintì privirea pe însemnările dactilografiate cu grijă, ce purtau titlul „Semnificația icoanei în istoria rusă". Cineva petrecuse toată noaptea întocmind un raport de zece pagini, pe care conducătorul abia-și găsise timp să-l examineze. Lui Brejnev i se trezi cu adevărat interesul la pagina patru. Trecu repede peste primele trei pagini și abia apoi citi cu glas tare : „În momentul începerii Revoluției, țarul Nicolae al II-lea a considerat cu siguranță capodopera lui Rubliov drept pașaportul libertății în Vest. Probabil că avea o copie după ea, pe care a lăsat-o pe perete, în biroul său, acolo unde înainte fusese originalul." Conducătorul sovietic ridică privirea și completă :

— În afară de asta, avem prea puține indicii pe care să le folosim.

Șeful KGB-ului avea un aer perplex. Nu reușea să înțeleagă de ce voia Brejnev să implice Securitatea Statului în furtul unei opere de interes minor.

— Cît este de importantă găsirea originalului ? întrebă el, încercînd să mai afle vreun amănunt.

Leonid Brejnev îl țintui cu privirea pe colegul său de la Kremlin.

— Nimic nu este mai important decît asta, tovarășe, se auzi răspunsul neașteptat. Și îți voi asigura resursele umane și financiare pe care le consideri necesare ca să descoperi unde se află icoana țarului.

— Păi, dacă ar fi să vă cred pe cuvînt, tovarășe secretar general, aș putea să cheltuiesc mult mai mult decît merită pictura, spuse șeful KGB-ului, încercînd să-și ascundă neîncrederea.

— N-ar fi posibil, căci nu mă interesează icoana în sine, răspunse Brejnev, făcînd o scurtă pauză, pentru a vedea efectul. Se întoarse cu spatele la șeful Securității Statului și aruncă o privire pe fereastră. Întotdeauna îl enervase că nu putea să vadă peste zidul Kremlinului, pînă în Piața Roșie. Așteptă cîteva clipe înainte de a completa pe un ton oficial : Banii pe care i-ar fi putut lua țarul din vînzarea unei astfel de capodopere nu i-ar fi ajuns — la modul său de viață obișnuit — decît vreo cîteva luni, poate un an cel mult. Ei bine, garanția pentru viața țarului și a familiei sale ar fi fost asigurată de ceea ce credem că a ascuns el în *interiorul* tabloului.

Pe geam, în fața secretarului general, se formă un mic rotocol de aburi.

— Oare ce-ar putea fi atît de prețios ? întrebă șeful securității.

— Îți mai amintești, tovarășe, ce i-a promis țarul lui Lenin în schimbul vieții ?

— Da, dar s-a dovedit a fi o cacealma, pentru că nici un document nu era ascuns... Se opri înainte de a pronunța „în icoană".

Zaborski stătea în picioare fără să scoată un cuvînt, incapabil să urmărească zîmbetul satisfăcut al lui Brejnev.

— În sfîrșit, ai reușit să-nțelegi unde bat, tovarășe. Vezi dumneata, documentul a fost tot timpul ascuns în icoană. Doar că noi n-am avut icoana autentică.

Conducătorul rus mai lăsă să treacă un timp înainte de a se întoarce și a-i înmîna colegului său o singură coală de hîrtie.

— Aceasta este depoziția țarului referitor la ceea ce vom găsi ascuns în icoana cu Sf. Gheorghe și balaurul. La vremea aceea nu s-a descoperit nimic ascuns în ea, ceea ce i-a întărit convingerea lui Lenin că fusese o cacealma plină de patetism din partea țarului, doar ca să-și salveze familia de la execuție.

Zaborski citi pe-ndelete depoziția scrisă de mînă și semnată de țar cu cîteva ore înainte de a fi executat.

Cu mult înainte de a ajunge la ultimul paragraf, lui Zaborski începură să-i tremure mîinile și pe frunte îi apăru o picătură de sudoare. Se uită la pictura minusculă, nu mai mare decît o carte, rămasă în centrul biroului președintelui.

— De la moartea lui Lenin încoace, nimeni n-a crezut în vorbele țarului, continuă Brejnev. Dar acum nu mai există nici un dubiu : dacă vom reuși să aflăm unde se află capodopera originală, cu siguranță vom intra și în posesia documentului promis.

— Și cu autoritatea pe care ne-o conferă semnăturile de pe document, nimeni n-ar putea să pună la îndoială legalitatea cererii, spuse Zaborski.

— Fără doar și poate că așa vor sta lucrurile, tovarășe, replică conducătorul rus. Și sînt sigur că vom primi sprijinul Națiunilor Unite și al Curții Internaționale de la Haga în cazul în care americanii ar încerca să ne conteste dreptul. Totuși mă tem că acum timpul este împotriva noastră.

— De ce ? întrebă șeful Securității Statului.

— Uită-te la data trecută de țar în depoziție și o să-ți dai seama cît timp mai avem ca să ne onorăm partea noastră din înțelegere, spuse Brejnev.

Zaborski își aplecă privirea fixînd-o pe data scrisă neglijent de mîna țarului : 20 iunie 1966. Îi înapoie depoziția, considerînd în același timp enormitatea sarcinii pe care i-o încredințase șeful său. Leonid Ilici Brejnev își continuă monologul.

— Așa că, după cum vezi, tovarășe Zaborski, nu mai avem decît o lună pînă la data limită, dar, dacă dumneata reușești să descoperi unde se află icoana originală, strategia de apărare a președintelui Johnson ar deveni practic inutilă, iar Statele Unite — un pion pe tabla de șah rusească.

CAPITOLUL DOI

APPLESHAW, ANGLIA
IUNIE 1966

„Iar iubitului și singurului meu fiu, căpitanul Adam Scott, MC[1], îi las moștenire suma de cinci sute de lire sterline."

Deși Adam se așteptase ca suma să fie mizerabilă, rămase drept, țeapăn în scaun, susținînd privirea avocatului care se uita la el peste ochelarii cu lentile în semilună.

Bătrînul avocat, așezat în spatele biroului mare, ridică capul și clipi către tînărul chipeș din fața lui. Adam își trecu nervos mîna prin părul negru și des, brusc conștient de privirea avocatului ațintită asupra lui. Apoi ochii domnului Holbrooke reveniră la hîrtiile din fața lui: „Iar fiicei mele dragi și iubite, Margaret Scott, îi las moștenire suma de patru sute de lire sterline".

Adam nu-și putu reprima un mic surîs amuzat care i se lăți pe chip. Chiar și în privința detaliilor neînsemnate ale actului său final, taică-său rămăsese un șovin.

„Clubului de crichet din Hampshire, douăzeci și cinci de lire sterline, cotizația mea pe viață", continuă cu glas monoton domnul Holbrooke, impasibil la nefericirea domnișoarei Scott.

În sfîrșit, plătit pînă la ultimul ban, gîndi Adam.

„Bătrînilor pungași, cincisprezece lire sterline. Iar bisericii parohiale din Appleshaw, zece lire."

(1) Military Cross (ofițer din armata britanică decorat cu ordinul Crucea Militară).

Membru pînă la moarte, reflectă Adam.

„Lui Wilf Proudfoot, grădinarul nostru credincios cu jumătate de normă, zece lire, iar doamnei Mavis Cox, cea care ne ajută în fiecare zi, cinci lire. În fine, dragei și iubitei mele soții, Susan, casa în care am convieţuit și tot restul averii mele."

Această hotărîre îl făcu pe Adam să dorească să izbucnească într-un rîs zgomotos, căci se îndoia că ceea ce mai rămînea din averea lui papa, chiar dacă ar vinde obligaţiile cu premii prin tragere la sorți și crosele de golf antebelice, se ridica la mai mult de încă o mie de lire sterline. Dar mama, care era o adevărată fiică de ofiţer, nu se plîngea, n-o făcuse de altfel niciodată. Dacă Dumnezeu i-ar anunța vreodată pe sfinți, spre deosebire de vreun oarecare papă de la Roma, Sfînta Susan din Appleshaw și-ar găsi locul acolo sus, lîngă Maria și Elisabeta. Toată viaţa lui, papa, cum îi spunea mereu Adam, instituise standarde foarte înalte după care trebuia să trăiască toată familia. Poate că de aceea Adam continua să-l admire, mai presus decît pe orice alt bărbat. Uneori numai gîndul îl făcea să nu se simtă la locul său în anii '60.

Adam începu să se agite nervos în scaun, bănuind că procedurile legale se apropiau de sfîrșit. Avea sentimentul că va fi cu atît mai bine, cu cît vor ieși mai repede din biroul ăsta mic, rece și posomorît.

Domnul Holbrooke mai ridică o dată privirea, își drese glasul, de parcă era pe punctul de a anunța cui urmau să rămînă diamantele familiei Goya sau Hapsburg, își împinse ochelarii cu lentile în semilună în sus pe nas, apoi își pironi privirea pe ultimele paragrafe din testamentul clientului său. Cei trei membri supravieţuitori din familia Scott ședeau în liniște. Ce-ar mai avea de adăugat ? se întrebă Adam în sine.

Orice era, avocatul cumpănise în mod evident foarte mult asupra ultimului lucru lăsat prin testament, căci recită cuvintele ca un actor foarte priceput. În tot acest timp privirea i se opri doar o dată pe actul din fața lui.

„Și tot fiului meu îi las acest plic închis, citi domnul Holbrooke, ridicînd plicul după o scurtă pauză, și nu pot decît să sper că îi va aduce o fericire mai mare decît mi-a adus mie. În cazul în care s-ar hotărî să deschidă plicul, o va face doar cu condiția să nu divulge nici unei alte persoane conținutul."

Adam prinse privirea surorii sale, dar aceasta dădu din cap aproape imperceptibil, neîndoios la fel de nedumerită ca și el. Îi aruncă o privire scurtă mamei sale care părea șocată. Era oare teamă sau durere ? Adam nu-și dădea seama. Fără altă vorbă, domnul Holbrooke îi întinse plicul îngălbenit singurului fiu al colonelului.

Toți cei care se aflau în încăpere rămaseseră pe scaune, nepreaștiind ce să mai facă. Într-un tîrziu, domnul Holbrooke închise dosarul pe care era trecut : Colonelul Gerald Scott, DSO, OBE[1], MC. Împinse scaunul înapoi și se îndreptă cu pas încet spre văduvă.

În timp ce-i strîngea mîna, aceasta spuse „mulțumesc". Un gest de politețe ușor ridicol, i se păru lui Adam, căci singura persoană din încăpere care profitase în vreun fel din această tranzacție fusese domnul Holbrooke, și asta în numele firmei Holbrooke, Holbrooke și Gascoigne.

Adam se ridică și se apropie repede de mama sa, care tocmai întreba :

— Luați ceaiul cu noi, nu-i așa, domnule Holbrooke ?

— Mă tem că nu, dragă doamnă, începu avocatul, dar Adam nu se osteni să mai asculte. Era foarte clar că onorariul nu fusese suficient de mare ca să acopere timpul pierdut de Holbrooke pentru a rămîne la ceai.

După ce părăsi biroul, Adam le instală pe mama și pe sora sa confortabil pe bancheta din spate a automobilului familiei, un Morris Minor ; apoi își luă și el locul la volan. Parcase pe High Street, în fața clădirii în care se afla biroul

(1) DSO — Distinguished Service Officer (ofițer distins în serviciu). OBE — Officer of the British Empire (Ofițer al Imperiului Britanic).

domnului Holbrooke. Pe străzile din Appleshaw nu aflai marcaje rutiere — nu încă, se gîndi el. Înainte chiar de a răsuci cheia în contact, maică-sa îi aruncă foarte sec :

— Știi că va trebui să ne descotorosim de asta. Nu-mi permit să o mai folosesc acum, cînd un galon de benzină costă șase șilingi.

— Hai să nu ne mai facem griji din pricina asta azi, spuse Margaret consolator, dar vocea ei trăda faptul că acceptase adevărul spuselor mamei sale.

— Mă întreb ce poate fi în plicul acela, Adam, adăugă ea, vrînd să schimbe subiectul.

— Instrucțiuni detaliate privind modul în care să investesc cele cinci sute de lire ale mele, cu siguranță, spuse fratele ei, încercînd să mai înveselească atmosfera.

— Nu fi necuviincios cu morții, zise maică-sa și pe față i se așternu aceeași teamă. L-am implorat pe tatăl tău să distrugă plicul acela, adăugă cu o voce abia șoptită.

Adam strînse buzele aproape involuntar, cînd își dădu seama că acela trebuia să fie *plicul* la care se referise tatăl său în toți acei ani, atunci cînd în trecut, el fusese martor la singura ceartă dintre părinții săi. Adam încă își mai amintea vocea ridicată a tatălui său, cuvintele lui pline de furie, doar la cîteva zile de la întoarcerea din Germania : „Trebuie să-l deschid, nu înțelegi ?“ insistase papa. „Niciodată. După toate sacrificiile pe care le-am făcut, îmi datorezi măcar atîta lucru“, răspunsese mama lui.

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de la acea confruntare și nu mai auzise nici o referire la acest subiect. Singura dată cînd Adam îi menționase acest lucru surorii sale, ea nu putuse să arunce nici un fel de lumină privind motivul disputei dintre părinții lor.

Adam apăsă piciorul pe frînă în momentul în care ajunseră la o intersecție în T, pe High Street, la capătul străzii.

Făcu un viraj la dreapta și continuă să conducă încă vreo milă afară din sat, pe un drum de țară, cotit, după care opri

automobilul vechi, Morris Minor. Adam se strecură afară din mașină și deschise poarta acoperită cu un grătar de lemn.

Poteca croită de-a lungul unui gazon cochet și îngrijit ducea la o cabană mică, cu acoperișul de paie.

— Sînt sigură că ar trebui să te întorci la Londra, fură primele cuvinte pe care le spuse mama sa intrînd în camera de zi.

— Nu mă grăbesc, mamă. Toate problemele mele pot aștepta pînă mîine.

— Cum dorești, dragul meu, dar nu trebuie să-ți faci griji din pricina mea, continuă maică-sa. Își ridică privirea și o ațintă asupra tînărului înalt, care-i amintea atît de mult de Gerald. Ar fi fost la fel de chipeș ca și soțul ei dacă nu s-ar fi cunoscut — ușor, ce-i drept — că a avut nasul spart. Același păr negru și aceiași ochi căprui adînci, același chip deschis și onest, chiar și același mod de a se apropia de oricine-i ieșea în cale. Dar mai presus de toate, aceleași standarde înalte de moralitate care-i aduseseră în situația nefericită de acum.

— Și oricum, o am pe Margaret care să-mi poarte de grijă, adăugă ea. Adam privi spre sora sa, întrebîndu-se cum avea să se împace cu Sfînta Susan din Appleshaw.

Margaret se logodise de puțin timp cu un agent de bursă din City și, deși căsătoria fusese amînată, în curînd va dori să înceapă o viață nouă, proprie. Slavă Domnului, logodnicul ei plătise deja cu bani gheață o căsuță care se afla doar la paisprezece mile depărtare.

După ceai și după un monolog trist, neîntrerupt, al mamei, privind virtuțile și nenorocirile tatălui lor, Margaret strînse masa și-i lăsă pe cei doi singuri. Amîndoi îl iubiseră în moduri atît de diferite, deși Adam avea impresia că nu-i dăduse niciodată prilejul lui papa să afle cu adevărat cît de mult îl respectă.

— Dragul meu, acum că nu mai ești în armată, sper din tot sufletul că ai să reușești să-ți găsești o slujbă care să merite, spuse maică-sa stingherită, căci își amintea cît de greu se dovedise a fi acest lucru pentru taică-său.

— Sînt sigur că totul o să fie bine, mamă, răspunse Adam. Am primit de la Ministerul de Externe o solicitare. Vor să mă duc acolo din nou, adăugă, sperînd s-o liniștească.

— Totuși, acum, că ai cinci sute de lire doar ale tale, ar trebui să-ți fie mai ușor, spuse ea. Adam îi zîmbi drăgăstos, întrebîndu-se în sinea lui cînd petrecuse ea, în ultima vară, o zi la Londra. Doar chiria apartamentului din Chelsea se ridica la patru lire pe săptămînă și încă mai era nevoit să mănînce pe apucate.

Maică-sa ridică ochii la ceasul de pe cămin :

— Ar trebui să pleci, dragul meu. Îmi displace ideea că vei umbla pe motocicleta aceea după lăsarea întunericului.

Adam se aplecă, o sărută pe obraz și spuse :

— Îți telefonez mîine. În drum spre ieșire, băgă capul pe ușa bucătăriei și strigă la soră-sa :

— Plec. O să-ți trimit un cec de cincizeci de lire.

— De ce ? întrebă Margaret, ridicînd privirea din chiuvetă.

— Să zicem că e contribuția mea pentru drepturile femeii.

Închise repede ușa de la bucătărie ca să evite cîrpa de vase aruncată spre el. Adam mări viteza de turație la motorul motocicletei sale BSA și porni spre Londra pe drumul A 303, prin Andover.

Aproape toată circulația se desfășura dinspre oraș spre vest și astfel reuși să facă drumul pînă la apartamentul din Ifield Road în scurt timp.

Adam aștepta să ajungă la intimitatea camerei sale ca să deschidă plicul. În ultima vreme, existența sa nu fusese prea captivantă, așa că nu se putea spune că se simțea blazat în ceea ce privește mica ceremonie. La urma urmelor, într-un fel, așteptase aproape toată viața să descopere ce ar putea fi în plicul pe care acum îl moștenise.

Adam ascultase de o mie de ori istoria tragediei familiei, spusă de tatăl său : „Totul este o chestiune de onoare,

bătrîne", repeta taică-său, ridicînd bărbia și îndreptîndu-și umerii.

Tatăl lui Adam nu-și dăduse seama că toată viața auzise fără să vrea comentariile false ale unor oameni neînsemnați, că suportase privirile piezișe ale acelor ofițeri atenți să nu fie văzuți prea des în compania lui.

Oameni josnici, cu minți josnice. Adam își cunoștea prea bine tatăl ca să creadă — măcar un moment — că ar fi putut fi implicat, așa cum se șoptea, într-o astfel de trădare. Își luă o mînă de pe ghidonul motocicletei și pipăi cu degetele plicul din buzunarul interior, întocmai ca un școlar care, cu o zi înainte de aniversarea lui, pipăie cadoul ambalat, sperînd să afle cam ce conține. Era sigur că orice ar fi conținut nu ar fi fost în avantajul nimănui, acum cînd taică-său murise, dar acest lucru nu-i slăbi curiozitatea.

Se străduí să pună cap la cap cele cîteva fapte pe care le aflase de-a lungul timpului. În 1946, la un an după cea de-a cincizecea aniversare a sa, taică-său își dăduse demisia din armată. Ziarul *Times* îl caracteriza ca pe un strălucit ofițer tactic, cu un extraordinar palmares de război. Demisia lui fusese o hotărîre care îl surprinsese pe corespondentul ziarului *Times,* uluise familia și îi șocase pe cei din regiment, căci toți cei care-l cunoșteau presupuseseră că era doar o chestiune de cîteva luni pînă să i se coase pe epoleți însemnele cu săbiile încrucișate și bastonul.

Datorită plecării bruște și inexplicabile a colonelului din armată, faptele au fost îngroșate de ficțiune. Atunci cînd era întrebat, tot ceea ce oferea colonelul ca răspuns era că se săturase de război, că simțea că a venit vremea să strîngă niște bani care să le permită lui Susan și lui să se retragă înainte de a fi prea tîrziu. Chiar și la vremea respectivă, puțini fuseseră aceia care găsiseră povestea plauzibilă, iar credibilitatea n-a crescut deloc cînd singura slujbă pe care reușise s-o găsească fusese cea de secretar al clubului local de golf.

Doar grație generozității defunctului său bunic, generalul Sir Pelham Westlake, Adam putuse să rămînă la Wellington College și astfel i se oferise ocazia să continue tradiția familiei, urmînd cariera militară.

La absolvirea școlii, lui Adam i se oferise un loc la Academia Militară Regală din Sandhurst. În anii petrecuți aici, pe Adam îl găseai studiind conștiincios istoria militară, tactica și tehnicile de luptă, iar la sfîrșit de săptămînă juca rugby și squash, cu toate că cel mai mare succes îl avea la concursurile de cros, la toate cîte îi ieșeau în cale. Timp de doi ani, invidioșii cadeți de la Cranwell și Dartmouth nu i-au văzut decît spinarea împroșcată cu noroi, în timp ce Adam continua să se antreneze pentru a deveni campionul tuturor probelor. A devenit atunci și campion de box la categoria mijlocie, deși un cadet nigerian i-a spart nasul în timpul primei runde a finalei. Nigerianul făcuse greșeala să creadă că lupta luase deja sfîrșit.

Cînd absolvise Academia de la Sandhurst, în august 1956, Adam se clasase al nouălea în ceea ce privește meritul academic, dar supremația sa, rolul său de conducător și exemplul personal în afara clasei erau atît de puternice încît nimeni nu fusese surprins cînd i s-a înmînat Sabia de Onoare. Din acel moment, Adam nu s-a îndoit nici un moment că-i va urma tatălui său la comanda regimentului.

Regimentul Regal din Wessex l-a acceptat pe fiul colonelului, imediat după numirea lui în funcție, ca ofițer activ. Adam cîștigase de îndată respectul soldaților și devenise popular printre ofițerii care nu obișnuiau să umble cu bîrfa. Nu avea egal ca ofițer tactic în teren, iar cînd era vorba de luptă, era clar că moștenise curajul tatălui său. Și totuși, șase ani mai tîrziu, cînd Ministerul de Război publicase în *London Gazette* numele celor care fuseseră avansați la gradul de căpitan, locotenentul Adam Scott nu se găsea pe listă. Camarazii de promoție fuseseră sincer surprinși, dar ofițerii mai vîrstnici din regiment nu comentaseră în nici un fel. Lui Adam îi devenea din ce în ce mai limpede că nu i se permi-

tea să ispășească pentru indiferent ce s-ar fi crezut că făcuse taică-său.

În cele din urmă, fusese avansat căpitan, nu înainte de a se fi distins în jungla Malayeziei, în luptele corp la corp împotriva valurilor nesfîrșite de soldați chinezi. Fusese capturat și făcut prizonier de comuniști, îndurase singurătatea și o tortură pentru care nici un fel de antrenament, oricît de îndelungat, nu l-ar fi putut pregăti. Evadase după opt luni de încarcerare și, întorcîndu-se pe linia frontului, aflase că-i fusese conferită postum Crucea Militară. Cînd, la douăzeci și nouă de ani, căpitanul Scott și-a dat examenul pentru admiterea în statul-major, dar tot nu i s-a oferit locul meritat, a acceptat într-un tîrziu ideea că nu putea să mai spere vreodată că va comanda un regiment. Și-a dat demisia cîteva săptămîni mai tîrziu ; nici nu fusese nevoie să sugereze că motivul era nevoia de a cîștiga mai mulți bani.

În ultimele luni petrecute în regiment, Adam aflase de la maică-sa că papa mai avea de trăit doar cîteva săptămîni. Adam se hotărîse să nu-l anunțe pe tatăl său despre demisie. Știa că papa n-ar fi făcut decît să se autoînvinovățească și măcar era mulțumit că murise fără să afle de stigmatul care devenise parte din viața de zi cu zi a fiului său.

Ajungînd la periferia Londrei, gîndul lui Adam se îndreptă în altă direcție, așa cum de fapt se întîmpla adesea în ultimul timp : spre problema presantă a găsirii unui serviciu bine plătit. În cele șapte săptămîni de cînd era șomer, avusese mult mai multe întîlniri cu directorul băncii sale decît cu potențiali patroni la care s-ar fi putut angaja. Era adevărat, mai avea aranjată o întîlnire la Ministerul de Externe, dar fusese impresionat de nivelul intelectual al celorlalți candidați pe care-i întîlnise și asta-l făcuse să-și dea prea bine seama de lipsa unei pregătiri universitare. Cu toate acestea, simțea că primul contact decursese bine și i se comunicase imediat cîți foști ofițeri intraseră la Externe. Cînd a aflat că însuși președintele comisiei de selecție era

deținătorul Crucii Militare, Adam a presupus că nu aveau în vedere pentru el un post de contopist.

Făcu un viraj cu motocicleta și ajunse în King's Road. În acest timp mai pipăi o dată plicul din buzunarul interior al hainei, sperînd cu răutate că Lawrence nu se întorsese de la bancă. Nu că ar fi avut de ce se plînge : vechiul său prieten și coleg de școală fusese extrem de generos cînd îi oferise o cameră atît de plăcută în apartamentul său spațios, cu o chirie de numai patru lire pe săptămînă.

— O să plătești mai mult cînd te-or face ambasador, se amuzase Lawrence.

— Începi să semeni cu Rachmann, îi replicase Adam, zîmbindu-i celui pe care-l admirase atît de mult în perioada petrecută la Wellington.

Spre deosebire de Adam, lui Lawrence toate păreau să-i vină atît de ușor — examene, slujbe, sport, femei, mai ales femeile. Cînd își cîștigase poziția de la Balliol și mai apoi obținuse un prim PPE, nimeni nu fusese surprins. Dar cînd Lawrence își alesese profesia în domeniul bancar, amicii nu reușiseră să-și ascundă scepticismul. Părea să fie prima oară cînd se apuca și de altceva decît ceea ce ar fi putut fi descris ca monden.

Adam parcă motocicleta imediat dincolo de Ifield Road, perfect conștient că, dacă slujba de la Ministerul de Externe nu devenea realitate, motocicleta trebuia vîndută, ca și vechiul automobil Morris Minor al mamei sale. Pe cînd se îndrepta agale spre apartament, o fată care trecea pe stradă îi aruncă o privire atentă ; el nu băgă de seamă. Urcă scările cîte trei, ajunse la etajul cinci și tocmai potrivea cheia în broască, cînd o voce dinăuntru strigă :

— E închisă cu zăvorul.

„Fir-ar să fie", își zise Adam în barbă.

— Cum a mers ? fură primele cuvinte ale lui Lawrence cînd intră în sufragerie.

— Dacă stau să mă gîndesc, foarte bine, răspunse Adam, neprea știind ce altceva ar fi putut să-i spună colegului de

apartament. Lawrence își schimbase deja hainele de oraș cu un costum sport gri, de flanelă. Era puțin mai scund și mai îndesat decît Adam, cu o claie de păr blond, sîrmos, o frunte înaltă și niște ochi cenușii, atenți și parcă veșnic iscoditori.

— L-am admirat atît de mult pe tatăl tău, adăugă. A fost întotdeauna convins că ceilalți se conduc după aceleași standarde ca și el.

Adam își mai amintea cînd îl prezentase, plin de nervozitate, pe Lawrence tatălui său, odată, la serbarea de sfîrșit de an școlar. Se împrieteniseră imediat. Dar nici Lawrence nu era genul care să bîrfească.

— Și ne putem retrage ca să trăim din averea familiei, nu ? întrebă Lawrence cu mai multă bună dispoziție.

— Doar dacă banca aia dubioasă pentru care lucrezi a găsit soluția de a transforma cinci sute de lire sterline în cinci mii, în cîteva zile.

— Nu se poate acum, bătrîne, nu în momentul ăsta, cînd Harold Wilson a anunțat o înghețare a salariilor și prețurilor.

Adam zîmbi, uitîndu-se la prietenul său. Deși acum era mai înalt decît el, încă-și mai amintea zilele cînd Lawrence îi părea un uriaș.

— Iar ai întîrziat, Scott, obișnuia el să spună cînd Adam trecea în fugă pe lîngă el pe coridor. Adam abia așteptase ziua cînd avea să facă totul în același stil relaxat, detașat, superior. Sau poate era doar faptul că Lawrence era superior ? Costumele lui păreau mereu bine călcate, pantofii îi străluceau totdeauna și nici un fir de păr nu se clintise vreodată de la locul lui. Adam nu reușise încă să se lămurească cum făcea totul atît de fără efort.

Adam auzi ușa de la baie deschizîndu-se. Îl privi întrebător pe Lawrence.

— E Carolyn, șopti Lawrence. Rămîne peste noapte... cred.

Cînd Carolyn intră în încăpere, Adam îi zîmbi timid femeii înalte și frumoase. Părul ei lung și blond se legăna pe

umeri în timp ce se îndrepta spre ei. Dar cei mai mulți bărbați nu-și puteau lua ochii de la trupul ei. Cum reușea Lawrence ?

— N-ai vrea să mergi să mănînci cu noi ? întrebă Lawrence, punîndu-și un braț pe după umerii fetei. Vocea-i sună brusc puțin *prea* entuziast. Am descoperit restaurantul ăsta italienesc care tocmai s-a deschis pe Fulham Road.

— Poate vin și eu mai tîrziu, dar mi-au rămas cîteva hîrtii de azi după-amiază, peste care trebuie să mă uit.

— Lasă-le încolo de detalii despre moștenire, băiete. De ce să nu vii cu noi și să cheltuim toată pleașca asta dintr-o singură lovitură, pe o masă nebună cu spaghete ?

— O, ți-au rămas grămezi de bișțari ? întrebă Carolyn cu o voce atît de stridentă și cu un ton atît de ascuțit, că nimeni n-ar fi fost surprins să afle că fusese de curînd aleasă Debutanta anului.

— Nu, dacă e să compar cu suma care depășește acum contul din bancă, spuse Adam.

Lawrence rîse :

— Ei bine, vino mai tîrziu dacă afli că ți-a mai rămas suficient pentru o farfurie cu paste. Îi făcu cu ochiul lui Adam — semnul obișnuit, care însemna „ai grijă să nu mai fii în apartament cînd ne întoarcem. Sau cel puțin stai în camera ta și prefă-te că dormi."

— Da, hai, vino, gînguri Carolyn și vocea ei sună ca și cînd ar fi vorbit serios. Ochii căprui ca aluna rămaseră ațintiți asupra lui Adam, în timp ce Lawrence o conducea hotărît spre ușă.

Adam nu se mișcă pînă cînd de pe scări, vocea ei pătrunzătoare, ca un ecou, nu se mai auzi. Mulțumit, se retrase în camera lui și se încuie. Se așeză pe singurul scaun confortabil pe care-l avea și scoase din buzunarul interior plicul de la tatăl său. Era genul de papetărie grea, scumpă, pe care o folosise papa întotdeauna și pe care o cumpăra de la Smythson, de pe Bond Street, la preț aproape dublu față de cel pe care l-ar fi plătit la magazinul local al lui W.H.

Smith. „Căpitan Adam Scott, MC" citi pe plic scrisul frumos, caligrafic al tatălui său.

Adam deschise plicul cu atenție, iar mîna-i tremură ușor; scoase conținutul: o scrisoare cu scrisul inconfundabil al tatălui său și un alt plic, mai mic, în mod evident vechi, căci se îngălbenise de vreme. Pe plicul cel vechi erau scrise de o mînă necunoscută cuvintele: „Colonel Gerald Scott", cu o cerneală decolorată, de o culoare nedeterminată. Adam puse plicul cel vechi alături, pe măsuță, și, despăturind scrisoarea tatălui său, începu să citească. Nu era datată.

Dragul meu Adam,

De-a lungul anilor vei fi auzit desigur multe explicații privind ieșirea mea precipitată din armată. Cele mai multe trebuie să fi fost caraghioase și cîteva calomnioase, dar eu am considerat că este mai bine pentru toți cei implicați să-mi țin părerile pentru mine. Cu toate acestea, simt ca ție îți datorez o explicație completă și asta voi face și acesta este și scopul scrisorii.

După cum știi, ultimul loc unde am avut un post permanent, înainte de a demisiona din armată, a fost Nürnberg, din noiembrie 1945, pînă în octombrie 1946. După patru ani de acțiune aproape continuă pe cîmpul de luptă, am fost însărcinat cu comanda secțiunii britanice care răspundea de ofițerii superiori naziști ce așteptau să fie judecați pentru crime de război. Deși americanii dețineau responsabilitatea generală, am ajuns să-i cunosc pe ofițerii încarcerați destul de bine și, după vreun an sau cam așa ceva, chiar ajunsesem să-i tolerez pe unii dintre ei — Hess, Dönitz și Speer în mod special — și adesea mă întrebam cum ne-ar fi tratat nemții pe noi, dacă situația ar fi fost inversă. Astfel de vederi erau considerate inacceptabile la vremea aceea. „Fraternizare" era adesea pe buzele acelora care nu se gîndesc de două ori.

Printre ofițerii superiori naziști cu care veneam zilnic în contact era și mareșalul Hermann Göring, dar spre deosebire de ceilalți trei ofițeri pe care i-am pomenit mai

înainte, acesta era un tip pe care l-am detestat din momentul în care l-am întîlnit. Mi s-a părut arogant, trufaș și complet lipsit de rușine în legătură cu actele de barbarie pe care le înfăptuise în numele războiului. Și n-am găsit niciodată vreun motiv să-mi schimb părerea despre el. De fapt, uneori mă întrebam cum de reușeam să-mi păstrez cumpătul în prezența lui.

În noaptea dinaintea execuției lui, Göring a cerut o întîlnire cu caracter particular cu mine. Era într-o luni și încă-mi amintesc fiecare amănunt al acelei întîlniri, ca și cînd ar fi fost ieri. Rugămintea mi s-a transmis cînd am preluat garda de la maiorul rus Vladimir Koski. De fapt, Koski însuși mi-a înmînat cererea scrisă. Imediat după ce am terminat inspecția gărzilor și mi-am rezolvat corespondența obișnuită, m-am dus în celulă cu caporalul de serviciu, să-l văd pe mareșal. Göring stătea în poziție de drepți lîngă patul mic și jos și cînd am intrat, m-a salutat. Celula îngustă, din cărămidă vopsită in cenușiu, îmi dădea fiori reci. „Ați cerut să mă vedeți ?" l-am întrebat. Nu am putut niciodată să-i spun pe nume sau să mă adresez cu gradul.

„Da. Ați fost foarte amabil că ați venit în persoană, domnule colonel. Doresc pur și simplu să-mi exprim ultima dorință, cea a condamnatului la moarte. N-ar fi posibil să ne lase singuri caporalul ?"

Gîndindu-mă că este vorba de ceva foarte personal, l-am rugat pe caporal să aștepte afară. Mărturisesc că nu aveam idee ce putea fi atît de confidențial, cînd omul mai avea doar cîteva ore de trăit, dar de îndată ce ușa se închise, salută milităreste din nou și îmi înmînă plicul care acum îți aparține. După ce l-am luat, tot ceea ce a spus a fost : „V-aș ruga să aveți bunătatea să nu-l deschideți decît mîine, după execuția mea. Nu pot decît să sper că va compensa învinuirile ce ar putea apăsa mai tîrziu pe umerii dumneavoastră." Atunci n-aveam nici cea mai vagă idee la ce ar fi putut face aluzie și mi-am

închipuit că suferea de un dezechilibru mintal. Mulți prizonieri își deschideau sufletul în fața mea în ultimele lor zile și, către sfîrșit, unii din ei ajungeau, fără îndoială, în pragul nebuniei.

Adam se opri și se gîndi ce ar fi făcut el în aceleași împrejurări, dar hotărî să citească mai departe, ca să afle dacă tatăl și fiul ar fi procedat la fel.

Cu toate acestea, ultimele cuvinte ale lui Göring, cînd ieșeam din celulă, nu erau ale unui nebun. A spus foarte simplu : „Fiți sigur. Este o capodoperă, nu-i subestimați valoarea." Apoi și-a aprins o țigară de foi, ca și cînd și-ar fi făcut siesta la club, după o cină grozavă. Toți aveam diferite teorii referitoare la cel care-i aducea havanele pe furiș și de asemenea ne întrebam ce ar fi putut fi scos pe furiș din cînd în cînd.

Am pus plicul în buzunarul vestonului și am ieșit pe coridor, alăturîndu-mă caporalului. Apoi am inspectat celelalte celule, asigurîndu-ne că toți prizonierii sînt încuiați pe timpul nopții. Odată terminată inspecția, am revenit în biroul meu. Eram mulțumit că nu mai erau sarcini urgente de rezolvat, așa că m-am așezat să-mi scriu raportul. Am lăsat plicul în buzunarul vestonului, cu intenția de a-l deschide imediat după execuția lui Göring, a doua zi dimineața. Tocmai verificam ordinele zilei, cînd caporalul a năvălit în birou, fără să bată la ușă : „Göring, domnule ! Göring", a strigat înnebunit. După panica de pe fața lui, am înțeles că nu e cazul să cer alte amănunte. Am alergat amîndoi înapoi, la celula mareșalului.

L-am găsit pe Göring zăcînd cu fața în jos pe patul din celulă. L-am întors, doar ca să aflu că deja murise.

Cu tevatura care a urmat imediat, am uitat de scrisoarea lui. Autopsia efectuată cîteva zile mai tîrziu a demonstrat că murise otrăvit ; tribunalul a ajuns la concluzia că pastila cu cianură găsită în cadavru la autopsie fusese probabil introdusă într-una din țigările de foi.

Întrucît eu fusesem ultima persoană care-l văzuse singur și confidențial, au fost suficiente doar cîteva șoapte pentru ca numele meu să fie legat de moartea lui. Desigur, nu era nimic adevărat în acuzație. Bineînțeles că eu nu m-am îndoit niciodată, nici un moment, că tribunalul dăduse verdictul corect în cazul lui și că merita pe drept să fie spînzurat pentru rolul pe care-l jucase în război.

Acuzațiile continue pe la spate că eu l-aș fi putut ajuta pe Göring să moară mai ușor strecurînd pe furiș havanele m-au rănit foarte tare, încît am simțit că singurul lucru onorabil care trebuia făcut în atare circumstanțe era să-mi dau demisia imediat, de teama de a nu aduce o dezonoare și mai mare asupra regimentului. Cînd, spre sfîrșitul anului, m-am înapoiat în Anglia și m-am hotărît în cele din urmă să arunc vechea uniformă, am dat peste plic. Cînd i-am explicat mamei tale detaliile întîmplării, m-a implorat să-l distrug, ea considerînd că adusese deja o mare dezonoare familiei și că, fie și în cazul că s-ar fi descoperit cine era răspunzător pentru ajutorul dat lui Göring să se sinucidă, după părerea ei, nu mai ajuta nimănui. Am fost de acord cu dorințele ei și, cu toate că n-am deschis niciodată plicul, n-am fost în stare să-l distrug; îmi aminteam mereu ultima propoziție pronunțată de Göring, cum că ar fi vorba de o capodoperă. Așa că, în cele din urmă, am ascuns plicul printre actele mele personale.

Cu toate acestea, întrucît păcatele imaginare ale tatălui se abat inevitabil asupra generației următoare, simt că nu trebuie să fii copleșit de astfel de remușcări. De aceea, dacă se poate cîștiga ceva de pe urma conținutului acestui plic, nu am decît o singură rugăminte, aceea ca mama ta să fie prima care să se bucure de cîștig, fără să afle vreodată cum a venit acest noroc.

Am urmărit de-a lungul anilor cu mîndrie nemăsurată progresele pe care le-ai făcut și am încredere că vei lua hotărîrea cea bună.

Dacă ai îndoieli în privința deschiderii plicului, distruge-l fără să eziți. Dar dacă-l deschizi și îți dai seama că te implică în vreun act dezonorant, scapă de el neîntîrziat.

Dumnezeu să fie cu tine.
Tatăl tău, care te iubește,
Gerald Scott.

Adam reciti scrisoarea de la început pînă la sfîrșit, înțelegînd cîtă încredere îi acordase taică-său. Inima îi bătea să-i spargă pieptul cînd se gîndi cum fusese irosită viața lui papa de murmurele și aluziile răuvoitoare ale oamenilor meschini, aceiași care reușiseră să-i stopeze prematur și lui cariera. După ce citi pentru a treia oară scrisoarea, o împături cu grijă și o strecură înapoi în plic. Luă apoi celălalt plic de pe măsuță. Pe el erau scrise apăsat cuvintele : „Colonel Gerald Scott". Cerneala era decolorată.

Adam scoase un pieptene din buzunarul interior și-l vîrî într-un colț al plicului. Încet, cu grijă, începu să-l rupă. Ezită o clipă înainte de a scoate din el două hîrtii, ambele îngălbenite de vreme. Una părea să fie o scrisoare, iar cealaltă, un fel de document. În partea superioară a hîrtiei de scris era imprimată în relief coroana celui de-al treilea Reich, deasupra numelui tipărit al mareșalului Hermann Göring. După primul rînd, lui Adam începură să-i tremure mîinile.

Începea cu *Sehr geehrter Herr Oberst Scott...*

CAPITOLUL TREI

Cînd limuzina neagră Ceaika trecu pe sub Spaskaia Bașnia către Piața Roșie, doi soldați în uniforme kaki, de gardă la Kremlin, luară poziție de drepți și prezentară arma. O sirenă asurzitoare răsuna, pentru ca Iuri Efimovici Zaborski să fie sigur că nu întîrzie pe drumul înapoi spre Piața Dzerjinski.

Zaborski atinse cu degetul borul pălăriei negre de fetru, salutînd automat, deși gîndurile îi erau în altă parte. În timp ce mașina își continua drumul, huruind pe pavajul pietruit, nici măcar nu aruncă o privire la coada lungă, șerpuită, care se întindea de la mormîntul lui Lenin pînă la capătul Pieței Roșii. Prima hotărîre pe care trebuia s-o ia era, fără doar și poate, cea mai importantă : care din ofițerii săi operativi ar trebui să fie însărcinat cu conducerea echipei ce urma să găsească icoana țarului ? Reflectă asupra acestei probleme în timp ce șoferul îl ducea prin Piața Roșie, trecînd pe lîngă fațada cenușie a magazinului GUM[1], pe care-l lăsă în urmă pe stînga, apoi o luă pe Neița Kuibîșeva.

La cîteva momente după ce se despărțise de conducător, șeful Securității Statului își alcătuise în minte o listă scurtă, formată din două persoane. Care dintre cei doi, Valcek sau Romanov, ar trebui să primească unda verde era o întrebare pe care n-o soluționase. În condiții normale, i-ar fi luat cel puțin o săptămînă să ajungă la o decizie, dar data limită —

(1) Gosudarstvenîi Universalnîi Magazin.

20 iunie — impusă de secretarul general nu-i permitea o asemenea libertate. Știa că va trebui să aleagă înainte de a ajunge în biroul său. Șoferul trecu pe lumina verde a altui semafor, lăsă în urmă Ministerul Culturii și ajunse în Cerkaskii Bolșoi Pereulok, străjuită de o parte și de alta de impunătoare clădiri cenușii, semănînd cu niște blocuri. Mașina rămînea într-o parcare interioară, utilizată doar de oficialitățile de rang superior din partid. Aflase amuzat că în Anglia existau planuri pentru astfel de locuri, dar numai pentru autobuze.

Limuzina se opri brusc în fața sediului KGB. Nu folosise la nimic faptul că parcurseseră cei trei kilometri în mai puțin de patru minute. Șoferul ocoli mașina alergînd și deschise portiera din spate, pentru a-l lăsa pe stăpînul său să coboare, dar Zaborski nu se mișcă. Omul care rareori se răzgîndea, o făcuse deja de două ori pe drum înapoi spre Piața Dzerjinski. Știa că putea să adune orice număr de birocrați și savanți care să facă munca preliminară, dar îi trebuia cineva cu fler care să-i conducă și să-i raporteze lui.

Intuiția profesională îl îndemnă să-l aleagă pe Iuri Valcek, care, în ani, se dovedise a fi un slujitor demn de încredere al statului. Era în același timp și unul dintre cei mai vechi șefi de departament, încă activi, din subordinea șefului KGB. Calm, metodic, un tip pe care te puteai bizui, servise zece ani bătuți pe muchie ca agent în teren, înainte de a se limita la munca de birou.

Prin contrast, Alex Romanov, care devenise abia recent șef de secție, dovedise scînteieri de inteligență în teren, care însă fuseseră adesea umbrite de lipsa unei opinii personale. La cei douăzeci și nouă de ani cîți avea, era cel mai tînăr și, fără îndoială, cel mai ambițios membru al echipei de elită a șefului KGB.

Zaborski păși pe caldarîm și se îndreptă spre o altă ușă care i se deschidea. Călca alert pe pardoseala din marmură și se opri doar la ușa liftului. Cîțiva bărbați și femei așteptau în tăcere liftul, dar cînd ajunse la parter și directorul intră în

cușca strîmtă, nici unul dintre ei nu făcu vreun gest de a i se alătura. Zaborski fu purtat lin spre biroul său, neuitînd nici o clipă să-l compare — evident nefavorabil — cu viteza singurului lift american pe care-l încercase. Își puteau lansa rachetele înainte ca tu să ajungi la birou, îl avertizase predecesorul său. Cînd a ajuns la ultimul etaj și ușile liftului s-au deschis, se hotărîse : va fi Valcek.

O secretară îl ajută să-și scoată haina lungă, neagră și-i luă pălăria. Zaborski se îndreptă iute spre biroul său. Cele două dosare pe care le ceruse îl așteptau. Se așeză și începu să studieze atent dosarul lui Valcek. După ce termină, zbieră un ordin secretarei care se învîrtea pe acolo :

— Găsește-l pe Romanov.

Tovarășul Romanov stătea întins pe spate, cu brațul stîng sub cap ; adversarul său îl apucase cu brațul drept de gît, pregătindu-se pentru o dublă fandare. Antrenorul execută mișcarea perfect și Romanov gemu, lovind podeaua cu o bubuitură.

Un aghiotant veni în fugă, se aplecă și-i șopti ceva la ureche antrenorului. Fără tragere de inimă, antrenorul îi dădu drumul elevului său care se ridică încet, ca și cînd ar fi fost ametit, se înclină în fața antrenorului și apoi, cu o singură mișcare a brațului drept și a piciorului stîng, îi seceră picioarele, lăsîndu-l lat pe podeaua sălii de gimnastică și se îndreptă grăbit spre telefonul din birou.

Romanov nu o observă pe fata care-i întinse receptorul.

— Mă prezint la el imediat după ce fac un duș, fu tot ce-l auzi spunînd.

Fata care răspunsese la telefon se întrebase deseori cum arăta Romanov sub duș. Și ea, ca și celelalte fete din birou, îl văzuse în sala de gimnastică de sute de ori. Un metru optzeci, cu părul lung, blond și unduitor, semăna cu o stea de cinema din Vest. Și ochii aceia, „de un albastru pătrunzător", cum îi descria colega de birou.

— Are o cicatrice pe..., mărturisi prietena.

— De unde știi ? o întrebă ; drept răspuns, prietena chicoti.

Între timp, șeful deschisese a doua oară dosarul personal al lui Romanov și încă mai studia atent detaliile. Începu să citească diferite informații din dosar, care compuneau un personaj deschis, apreciere pe care Romanov n-ar fi putut s-o vadă niciodată, decît cu condiția să devină șef : Alexandr Petrovici Romanov. Născut la Leningrad, 12 martie 1937. Membru de partid : 1958.

Tatăl : Piotr Nikolaevici Romanov, a servit pe frontul de est în 1942. La întoarcerea în Rusia, în 1945, a refuzat să intre în Partidul Comunist. După mai multe rapoarte privind activități împotriva statului, furnizate de fiul său, a fost condamnat la zece ani de închisoare. A murit în pușcărie, la 20 octombrie 1948.

Zaborski ridică privirea și zîmbi — un copil al statului.

Bunicul : Nikolai Alexandrovici Romanov, negustor, unul dintre cei mai bogați proprietari de pămînt din Petrograd. Împușcat pe 11 mai 1918, cînd încerca să evadeze din rîndul forțelor Armatei Roșii.

Revoluția avusese loc între bunicul princiar și tatăl refractar.

Alex, cum prefera să i se spună, moștenise totuși ambiția Romanovilor, așa că intrase în organizația de pionieri la vîrsta de nouă ani. La vîrsta de unsprezece ani, i se oferise un loc într-o școală specială din Smolensk, spre nemulțumirea unor membri mai puțin importanți ai partidului, care considerau că astfel de privilegii ar trebui păstrate pentru fiii funcționarilor loiali partidului, nu pentru fiii celor care erau în pușcărie. Romanov a excelat de la început la învățătură, spre marea disperare a directorului care spera să infirme teoriile lui Darwin. La paisprezece ani, fusese selecționat

pentru Komsomol, fiind considerat unul dintre membrii de elită ai partidului.

La vîrsta de șaisprezece ani, Romanov cîștigase Medalia Lenin pentru limbi străine și premiul pentru gimnastică la juniori și, în ciuda încercărilor directorului de a torpila realizările tînărului Alex, cei mai mulți membri ai consiliului prefesoral îi recunoscuseră potențialul și avuseseră grijă să-i recunoască dreptul la un loc la universitate.

Ca student, a continuat să exceleze la limbi străine, specializîndu-se în engleză, franceză și germană. Flerul natural și munca asiduă l-au menținut permanent în vîrf, la fiecare materie studiată.

Zaborski ridică receptorul telefonului de lîngă el.

— Am cerut să-l văd pe Romanov, pronunță el tăios.

— Era la antrenamentul de dimineață, la sala de gimnastică, tovarășe director, răspunse secretara. Dar s-a dus să se schimbe în momentul în care a auzit că vreți să-l vedeți.

Directorul puse receptorul în furcă din nou și își opri privirea pe dosarul din fața lui. Faptul că Romanov putea fi găsit în sala de gimnastică la orice oră nu era o surpriză: forța și îndemînarea îi fuseseră de altfel recunoscute cu mult înainte de a intra în serviciu.

În primul an de studenție, Romanov își continuase cu sîrguință antrenamentele la gimnastică și chiar reprezentase țara la competiții, pînă cînd antrenorul universității scrisese apăsat într-unul din rapoartele sale: „Acest student este prea înalt pentru a fi luat în considerație pentru competițiile olimpice serioase". Romanov urmase sfatul antrenorului și se apucase de judo. După doi ani, fusese selecționat pentru Spartachiada de la Budapesta din 1958 și, după alți doi ani, și-a dat seama că unii concurenți nu doreau să lupte împotriva lui, în drumul inevitabil spre finală. După victoria obținută la Spartachiada de la Moscova, presa vestică l-a descris simplu, fără înfloriturî, numindu-l „Toporul". Cei care îi

programau deja viitorul pe termen lung au considerat că e mai prudent să nu participe la Jocurile Olimpice.

La sfîrșitul celui de-al cincilea an de universitate și după obținerea diplomei (cu distincție), rămăsese la Moscova și intrase în diplomație.

Zaborski ajunsese acum la acel pasaj din dosar în care îl întîlnise pentru prima oară pe tînărul încrezător și plin de sine. În fiecare an KGB-ul putea să-și aleagă din serviciul diplomatic orice persoană pe care o considera înzestrată excepțional. Romanov era evident unul dintre candidați. Cu toate acestea, regula lui Zaborski era de a nu înrola pe nimeni care nu credea că KGB-ul înseamnă elita. Candidații admiși fără voia lor nu deveneau niciodată buni ofițeri operativi și uneori chiar sfîrșeau prin a lucra pentru cealaltă parte. Romanov nu dovedise nici o astfel de îndoială. Dorise dintotdeauna să fie ofițer KGB. În următorii șase ani făcuse turul ambasadelor din Paris, Londra, Praga și Lagos. Cînd revenise la Moscova, la sediu, era deja un ofițer operativ rafinat, care se simțea la fel de degajat la un cocteil de la o ambasadă, ca și în sala de gimnastică.

Zaborski începu să citească cîteva din comentariile pe care le adăugase el însuși la raport în ultimii patru ani, mai ales cît de mult se schimbase Romanov în perioada cît făcuse parte din statul-major personal al directorului. Ca ofițer operativ, ajunsese la gradul de maior, după ce — înainte de a fi numit șef de departament — se descurcase cu succes în teren. Lîngă numele lui erau două puncte roșii, indicînd misiuni îndeplinite cu bine. Un violonist fugar, care încercase să părăsească Praga, și un general care crezuse că urma să fie șeful statului într-o mică țară africană. Ceea ce-l impresionase cel mai mult pe Zaborski, referitor la eforturile protejatului său, era faptul că presa din Vest considera că cehii sînt răspunzători pentru primul caz și americanii, pentru cel de-al doilea. Și totuși, cea mai importantă realizare a

lui Romanov fusese recrutarea unui agent de la Ministerul de Externe britanic, a cărui ascensiune paralelă nu făcuse decît să sprijine cariera lui Romanov. Numirea lui Romanov ca șef al unui departament nu surprinsese pe nimeni, nici chiar pe el, deși foarte curînd lui Zaborski îi fusese limpede că acestuia îi lipseau emoțiile crude ale muncii de teren.

Directorul se opri la ultima pagină — o apreciere a caracterului, în care majoritatea celor care făceau remarci erau de acord : ambițios, rafinat, lipsit de scrupule, arogant ; dar cuvintele care apăreau cu regularitate aproape în fiecare caracterizare nu erau totdeauna credibile.

Se auzi un ciocănit agresiv în ușă. Zaborski închise dosarul și apăsă pe un buton de sub birou. Ușile se deschiseră cu un „clic" și Alexandr Petrovici Romanov intră în încăpere.

— Bună dimineața, tovarășe director, spuse tînărul elegant care stătea acum în poziție de drepți în fața lui. Zaborski își ridică privirea spre bărbatul pe care-l alesese și simți o ușoară invidie pentru că zeii îl dăruiseră cu atîtea pe unul atît de tînăr. Și cu toate acestea, doar el se pricepe cum să folosească cel mai bine un astfel de om în interesul statului.

Își pironi privirea în ochii aceia albaștri și limpezi gîndindu-se că, dacă Romanov s-ar fi născut la Hollywood, nu i-ar fi fost greu să-și cîștige existența. Costumul arăta ca și cum ar fi fost croit la Savile Row, și probabil că așa și era. Zaborski se hotărî să treacă cu vederea astfel de acte de indisciplină, deși se simțea tentat să-l întrebe pe tînăr de unde-și cumpără cămășile.

— M-ați chemat, spuse Romanov.

Directorul aprobă cu o mișcare a capului.

— Chiar acum m-am întors de la Kremlin. Secretarul general ne-a încredințat un proiect deosebit de delicat și de mare importanță pentru stat. Zaborski făcu o pauză. Atît de delicat, încît nu-mi vei raporta decît mie. Poți să-ți alegi singur echipa și nu ți se vor refuza nici un fel de resurse.

— Sînt onorat, spuse Romanov cu o voce care suna neobișnuit de sincer.

— Vei fi, dacă reușești să descoperi unde se află icoana țarului, replică directorul.

— Dar am crezut... începu Romanov.

CAPITOLUL PATRU

Adam se îndreptă spre marginea patului și luă de pe raft Biblia pe care i-o dăduse maică-sa la Confirmare. Cînd o deschise, dintre paginile aurite se ridică un nor de praf. Puse plicul la pagina unde începea Apocalipsul Sfîntului Ioan și așeză cartea la loc pe raft.

Adam se îndreptă cu pași mari spre bucătărie, își prăji un ou și încălzi ce mai rămăsese din conserva de fasole din ziua precedentă. Puse cina neapetisantă pe masa din bucătărie, neputînd să-și scoată din minte cina elegantă de care, probabil, se bucurau în acel moment Lawrence și Carolyn, la noul restaurant italienesc. După ce termină și-și spălă farfuria, se reîntoarse în camera lui și se întinse pe pat, gînditor. Oare conținutul plicului va dovedi în sfîrșit nevinovăția tatălui său ? Începu să facă în gînd un plan.

Cînd pendula mare din hol bătu de zece ori, Adam își trecu picioarele lungi peste tăblia patului și luă din nou Biblia din raft. Cu oarecare teamă scoase plicul, aprinse lampa de citit de pe marginea biroului, despături cele două hîrtii și le așeză în fața lui.

Una părea să fie o scrisoare personală, de la Göring către tatăl lui, iar cealaltă, un document mai vechi, mai oficial. Adam îl puse pe acesta din urmă de-o parte și începu să parcurgă rînd cu rînd scrisoarea. Nu ajută la nimic.

Rupse o foaie de hîrtie nescrisă dintr-un carnet pe care-l găsi pe biroul lui Lawrence și începu să copieze textul din scrisoarea lui Göring. Omise doar salutul și ceea ce presupu-

nea că este o formulă de despărțire — *hochachtungsvoll* —, urmată de semnătura mare, apăsată a mareșalului. Verifică copia cu atenție înainte de a pune originalul la loc în plicul decolorat de vreme. Tocmai începuse același proces cu documentul oficial — folosind o altă bucată de hîrtie —, cînd auzi o cheie în broască, urmată de voci la ușa din față. După voce, și Lawrence și Carolyn păreau să fi băut mai mult decît promisa sticlă de vin ; vocea Carolynei în special părea să fi urcat atît de sus încît era doar ceva mai mult decît o serie de chicoteli foarte stridente.

Adam oftă și stinse lampa de pe marginea biroului pentru ca ei să nu-și dea seama că încă mai este treaz. În întuneric deveni și mai sensibil la fiecare sunet. Careva se dusese la bucătărie, pentru că auzi cum se trîntește ușa frigiderului și, cîteva clipe mai tîrziu, zgomotul produs de scoaterea unui dop — presupunea că era ultima lui sticlă de vin alb, căci era puțin probabil să fie atît de beți încît să fi început să bea oțet.

Se ridică de pe scaun fără tragere de inimă și, împreunîndu-și mîinile, se îndreptă din nou spre pat. Atinse colțul tăbliei patului și se lăsă pe saltea încetișor, așteptînd cu nerăbdare să audă ușa de la dormitorul lui Lawrence închizîndu-se.

Probabil că adormise, pentru că următorul lucru pe care și l-a amintit a fost ticăitul pendulei din hol. Adam se frecă la ochi, încercînd să se obișnuiască cu întunericul. Verifică cadranul mic și luminos al ceasului deșteptător : trei și zece dimineața. Se dădu jos din pat cu grijă ; se simțea destul de descurajat și plictisit. Precaut, mai mult pe pipăite, merse spre birou și se izbi cu genunchiul de colțul unui scrin. Nu se putu abține să nu înjure. Căută comutatorul, tot pe pipăite, și cînd se aprinse becul, clipi de cîteva ori. Plicul decolorat părea atît de nesemnificativ — și poate chiar era. Documentul oficial zăcea încă în mijlocul mesei, alături de cele cîteva rînduri din duplicatul scris de el.

În timp ce studia din nou cuvintele, Adam începu să caște. Documentul nu era la fel de ușor de copiat ca scrisoarea, căci scrisul acestuia era mărunt și fin, ilizibil, ca și cînd cel ce scrisese considerase că hîrtia este o marfă scumpă. Adam lăsă de-o parte adresa scrisă în colțul din dreapta, sus, și inversă numărul de opt cifre de la începutul textului; de altfel, reuși o transcriere fidelă a originalului.

Munca era anevoioasă și-i lua surprinzător de mult timp. Copie fiecare cuvînt cu majuscule. Cînd nu era sigur de grafia vreunui cuvînt, trecea alături literele alternative posibile; în primul rînd voia să fie sigur de traducere.

— la te uită, chiar lucrezi pînă tîrziu, șopti o voce în spatele lui.

Adam se răsuci cu iuțeală, simțindu-se ca un hoț prins cu mîna pe argintărie.

— N-ai de ce să fii așa nervos. Sînt eu, spuse Carolyn din pragul ușii.

Adam o fixă pe blonda înaltă care, doar cu pijamaua mare, neîncheiată, a lui Lawrence pe ea și cu papuci moi în picioare era și mai atrăgătoare decît atunci cînd o văzuse complet îmbrăcată. Părul lung și blond îi cădea în dezordine pe umeri și Adam începu să înțeleagă ce voise Lawrence să spună cînd o descrisese, odată, ca pe „cineva care putea să transforme un băț de chibrit într-o havană".

— Baia este în capătul coridorului, spuse Adam cu voce slabă.

— Nu caut baia, prostule, chicoti ea. Nu prea pot să-l trezesc pe Lawrence. După tot vinul ăla a leșinat ca un boxer de categoria grea învins. Oftă. Și asta cu mult înainte de runda a cincisprezecea. Nu cred că-l va mai putea trezi ceva pînă mîine dimineață. Făcu un pas spre el.

Adam bîlbîi ceva cum că și el s-ar simți ca bătut. Se asigură că spatele lui o împiedică să vadă hîrtiile de pe masă.

— Dumnezeule, spuse Carolyn, sper că nu ești homosexual?

— Bineînțeles că nu, spuse Adam puțin cam emfatic.

— Doar că nu te atrag ?

— Nu chiar.

— Dar Lawrence este colegul tău de cameră, spuse ea.

Adam nu răspunse.

— Dumnezeule, sîntem în anii '60, Adam. Totul se împarte la toți, în mod egal.

— Doar că..., începu Adam.

— Ce pierdere ! Poate altă dată, spuse Carolyn. Se îndreptă în vîrful picioarelor spre ușă și se strecură pe coridor, fără să aibă habar de rivalul ei german.

Primul lucru pe care l-a făcut Romanov după plecarea din biroul directorului în acea dimineață a fost să se întoarcă la *alma mater* și să selecționeze cu grijă o echipă de doisprezece cercetători. Din momentul în care aceștia au fost instruiți, au început studiul în perechi, în schimburi de cîte patru ore, pentru ca lucrul să poată continua zi și noapte.

Primele informații veniseră aproape din oră în oră și cercetătorii fuseseră în stare să stabilească cu repeziciune faptul că icoana țarului rămăsese în reședința lui, de la Palatul de larnă din Petrograd, pînă în decembrie 1914. Romanov studiase o fotografie a micii și delicatei picturi a Sfîntului Gheorghe cu balaurul. Sfîntul Gheorghe era realizat într-un mozaic de albastru și auriu, în vreme ce balaurul era reprezentat în roșu aprins și galben. Deși nu manifestase niciodată vreun interes pentru artă, Romanov înțelegea foarte bine de ce se emoționau oamenii la vederea micii capodopere. Continuase să citească amănunte referitoare la istoria icoanei, dar tot nu-și putuse da seama de ce era așa de importantă pentru stat. Se întreba dacă Zaborski însuși știa motivul.

Un servitor regal care depusese mărturie în fața Tribunalului Poporului la un an după Revoluție, pretinsese că în 1915, după vizita lui Ernst Ludwig, Marele Duce de Hesse, icoana țarului dispăruse preț de cîteva zile. La vremea aceea, anchetatorii nu se prea interesaseră de icoană, pentru că ea se găsea încă pe un perete din camera de lucru a țarului, cînd

Palatul de Iarnă fusese luat cu asalt. Problema ce preocupa atunci Curtea în mod special a fost motivul pentru care, în toiul unui război crîncen cu Kaizerul Germaniei, Marele Duce de Hesse dorise să-l viziteze pe țar.

I se ceruse imediat părerea profesorului de istorie de la universitate. Savantul fusese deconcertat de rugăminte, întrucît KGB-ul nu se mai arătase niciodată interesat de istoria veche a țării. Cu toate acestea, el îl pusese la curent pe Romanov cu tot ce se știa despre întîmplare. Romanov răsfoi încă o dată raportul. Se credea că Marele Duce îi făcuse o vizită secretă surorii sale, țarina Alexandra. Acum, istoricii credeau că intenția lui fusese să obțină un armistițiu între Germania și Rusia, în speranța că Germania și-ar fi putut concentra eforturile de război asupra britanicilor și francezilor.

Nu exista nici o dovadă că țarul făcuse vreo promisiune în numele poporului său, dar se părea că Marele Duce nu revenise în Germania cu mîna goală. După cum arătau rapoartele referitoare la dezbaterile Tribunalului Poporului, un alt servitor de la palat fusese instruit să împacheteze icoana țarului, împreună cu lucrurile Marelui Duce. Totuși, în fața tribunalului, nimeni din personalul palatului nu putuse să explice limpede cum — cîteva zile mai tîrziu — icoana își reluase locul pe peretele din cabinetul de lucru al țarului.

Cercetătorul șef al echipei lui Romanov, profesorul Oleg Konstantinov, studiase notele profesorului precum și rapoartele celorlalți cercetători și subliniase cu cerneală roșie concluzia la care ajunsese el însuși.

— Probabil că țarul a înlocuit pictura originală cu o copie perfectă, căci icoana autentică o încredințase spre păstrare sigură cumnatului său, Marele Duce.

— Dar de ce, cînd avea un palat plin cu Goya, El Greco, Tizian și Rubens, s-a obosit să scoată pe furiș o icoană și de ce o vrea așa de tare Brejnev înapoi ?

Romanov îi instruise pe profesor și pe cei douăzeci și patru de cercetători ai săi să-și îndrepte atenția și talentele

spre Casa Regală de Hesse, în speranța că vor da de urma celor întîmplate cu icoana țarului. După zece zile, dețineau — în circuit închis — mai multe informații despre Marele Duce și familia acestuia decît reușise orice alt profesor de la vreo altă universitate să culeagă într-o viață. Pe măsură ce se adunau pe biroul său dosarele, Romanov trudea toată noaptea verificînd fiecare crîmpei de informație care ar fi putut să-l conducă spre locul unde se afla originalul picturii. Se împotmoli cînd află că, după moartea Marelui Duce, pictura fusese lăsată fiului acestuia, decedat într-un tragic accident de avion. Din ziua aceea nu se mai auzise nimic referitor la icoană. Și nici nu mai fusese văzută.

La începutul celei de-a treia săptămîni, Romanov ajunsese la concluzia, deloc plăcută, că nu era nimic nou de descoperit în privința locului unde se afla pictura. Tocmai își pregătea raportul final pentru șeful KGB, cînd un cercetător, tovarășa Petrova, dădu din întîmplare peste un articol din ziarul londonez *Times,* din data de miercuri, 17 noiembrie, 1937. Petrova îl evită pe șeful grupului de cercetare și-i înmînă fotocopia relevantă lui Romanov personal care, în următoarele cîteva ore, citi știrea de atîtea ori, că ajunse s-o știe pe dinafară.

Conform tradiției ziarului *Times*, corespondentul străin își păstra anonimatul. Articolul era datat 16 noiembrie 1937, Ostende, și suna astfel :

> Marele Duce George de Hesse și patru membri ai familiei sale au fost uciși în mod tragic în această dimineață cînd un avion, aparținînd companiei Sabena, s-a prăbușit datorită ceții dese, deasupra Belgiei. Avionul îi transporta pe cei cinci de la Frankfurt la Londra.
>
> Marele Duce era în drum spre Anglia pentru a participa la căsătoria fratelui său mai mic, prințul Ludwig, cu Honourable Joanna Geddes. Tînărul prinț aștepta pe aeroportul din Croydon pentru a-și întîmpina familia și acolo i-a fost adusă la cunoștință vestea. Imediat și-a anulat planurile inițiale de căsătorie și a anunțat că aceasta va fi

reprogramată, urmînd să aibă loc o ceremonie religioasă intimă, în capela de la Windsor.

Prințul Ludwig, care îi succede fratelui său ca Mare Duce de Hesse, va pleca la Ostende împreună cu mireasa sa în cursul zilei de astăzi, pentru a putea însoți cele cinci sicrie pe drumul spre Germania. Funeraliile vor avea loc la Darmstadt, pe 23 noiembrie.

Cercetătoarea încercuise apăsat următorul paragraf:

O parte din obiectele personale ale fostului Mare Duce, inclusiv mai multe cadouri de nuntă pentru prințul Ludwig și mireasa lui, s-au împrăștiat pe o distanță de mile întregi, împrejurul avionului zdrobit. Guvernul a anunțat în această dimineață că un general german a fost numit pentru a conduce echipa de salvare, formată din experți care vor încerca recuperarea bunurilor familiei, aparținînd acum succesorului Marelui Duce.

Romanov trimisese imediat după tînăra cercetătoare. Cînd sosi, cîteva minute mai tîrziu, Anna Petrova nu dădu impresia că este din cale-afară de intimidată de șeful de departament. Accepta ideea că ar fi fost greu să-i facă vreo impresie îmbrăcată cu lucrurile pe care și le putea permite. Cu toate acestea, își pusese pe ea cele mai frumoase haine pe care le avea și se tunsese în stilul unei actrițe americane, Mia Farrow, pe care o văzuse într-unul din puținele filme neinterzise de autorități. Spera că Romanov va observa.

— Vreau să treci prin sită ziarul *Times* începînd din 17 noiembrie 1937, toate edițiile, timp de șase luni; vreau să verifici și presa germană și belgiană din aceeași perioadă, poate găsești vreun indiciu referitor la ceea ce au descoperit experții din echipa de salvare.

O concedie cu un zîmbet.

După douăzeci și patru de ore, tovarășa Petrova dădu buzna în biroul lui Romanov, fără să se ostenească măcar să bată la ușă. Romanov ridică imperceptibil din sprîncene la această impolitețe, înainte de a devora articolul pe care ea îl

descoperise în ziarul berlinez *Die Zeit,* de sîmbătă, 19 ianuarie 1938 :

Cercetările legate de prăbușirea, în noiembrie trecut, a avionului companiei Sabena care transporta familia regală de Hesse la Londra s-au încheiat. Toate bunurile personale aparținînd familiei, descoperite în împrejurimile avionului prăbușit, au fost returnate Marelui Duce. Prințul Ludwig — se înțelege — a fost deosebit de întristat de pierderea unui obiect de familie transmis prin moștenire, ce urma să fie cadou de nuntă de la fratele său, răposatul Mare Duce. Cadoul, o pictură cunoscută ca „Icoana țarului", aparținuse cîndva unchiului său, țarul Nicolae al II-lea. Icoana Sfîntului Gheorghe cu balaurul — deși doar o copie a capodoperei lui Rubliov — era considerată unul din exemplarele cele mai reușite ale măiestriei artistice a secolului al XX-lea care ieșea din Rusia după Revoluție.

Romanov ridică privirea spre cercetătoare.

— Copie din secolul al XX-lea, pe dracu' ! spuse el. Era originalul din secolul al XV-lea și nici unul nu și-a dat seama la vremea aceea — poate nici chiar bătrînul Mare Duce. Fără doar și poate, țarul avea alte planuri cu icoana, în cazul în care reușea să scape.

Romanov se gîndea cu groază la clipa cînd va trebui să-i spună lui Zaborski că acum putea să dovedească în mod concludent că originalul icoanei țarului fusese distrus într-un accident de avion, cu vreo treizeci de ani în urmă. Astfel de vești nu asigurau mesagerului promovarea, căci rămînea convins că altceva, mult mai important decît icoana, era la mijloc, pentru ca Zaborski să fie atît de preocupat de această problemă.

Își aplecă privirea pe fotografia de deasupra articolului din *Die Zeit.* Tînărul Mare Duce dădea mîna cu generalul care se ocupase de echipa de salvare ce reușise să înapoieze atît de multe din bunurile de familie ale prințului.

— Dar le-a înapoiat oare pe toate ? întrebă tare Romanov.

— Ce vreți să spuneți ?

Romanov făcu un gest sugestiv cu mîna, continuînd să privească fix fotografia antebelică, decolorată, a celor doi bărbați. Deși nu se menționa numele generalului, orice școlar din Germania ar fi recunoscut chipul mare, impasibil, cu fălci proeminente, cu acei ochi care-ți dădeau fiori reci ; un chip pe care Puterile Aliate îl consideraseră infamant.

— De-acum încolo poți să-l lași baltă pe Marele Duce, tovarășă Petrova. Concentrați-vă eforturile asupra mareșalului Hermann Göring.

Cînd se trezi, primele gînduri ale lui Adam se îndreptară spre Carolyn. Căscatul se transformă în zîmbet cînd consideră invitația ei din noaptea precedentă. Apoi își aminti. Sări din pat și se îndreptă spre birou : toate erau la locul lor, exact cum le lăsase. Căscă din nou.

Era șapte fără zece. Deși se simțea la fel de în formă ca în ziua în care părăsise armata, cu cîteva săptămîni în urmă, încă se mai pedepsea în fiecare dimineață printr-un exercițiu de rutină. Intenționa să fie în cea mai bună formă cînd Ministerul de Externe avea să-l supună la probele fizice. În cîteva clipe se echipă cu o flanelă de corp și o pereche de pantaloni scurți. Își trase pe deasupra un trening vechi, din armată, și își legă șireturile pantofilor de sport.

Adam ieși din apartament în vîrful picioarelor pentru a nu-i trezi pe Lawrence sau pe Carolyn — deși bănuia că ea este trează și așteaptă nerăbdătoare. În următoarele treizeci și patru de minute alergă pînă la Dig, peste Albert Bridge, prin Battersea Park și se întoarse pe Chelsea Bridge. N-avea decît un gînd în minte. Oare, după douăzeci de ani de bîrfă și aluzii calomnioase, va fi aceasta șansa reabilitării tatălui său ? În momentul în care ajunse din nou în apartament, Adam își controlă pulsul : o sută cincizeci de bătăi pe minut. Un minut mai tîrziu scăzuse la o sută, peste alt minut ajunsese la șaptezeci și, înainte să se sfîrșească al patrulea minut, redevenise cincizeci și opt. „Forma fizică este dovedită de felul

cum îți revii și nu de viteză", îi bătuse capul fostul lui instructor de educație fizică de la Aldershot.

Adam se îndreptă din nou spre camera lui; încă nu se zărea nici urmă de Carolyn. Într-un elegant costum cenușiu, Lawrence pregătea micul dejun în bucătărie; între timp, arunca cîte o privire pe paginile sportive din *Daily Telegraph.*

— Echipa West Indies a realizat cinci sute douăzeci și șase, îl informă pe Adam cu un glas în care se simțea nefericirea.

— Ne-a venit rîndul la servit mingea ? strigă Adam din baie.

— Nu, lumina proastă a oprit meciul.

Adam oftă în timp ce se dezbrăca pentru duș. Era pregătit pentru jocul său de dimineață : să vadă cît timp va putea rezista sub jetul de apă ca gheața. Apa rece care-i biciuia spatele și pieptul îi dădea senzația unor ace care-l înțeapă, făcîndu-l să tragă adînc aer în piept de mai multe ori. Dacă supraviețuiești în primele treizeci de secunde, poți să rămîi sub jet o veșnicie, îl asigurase instructorul. Adam ieși de sub duș trei minute mai tîrziu, mulțumit, dar înjurîndu-l pe instructorul de educație fizică, de a cărui influență simțea că nu va putea scăpa niciodată.

După ce se înfășură într-un prosop, se înapoie în camera lui. O clipă mai tîrziu își puse halatul de casă și se alătură prietenului său, pentru micul dejun. Lawrence ședea la masa din bucătărie, foarte concentrat asupra unui castron cu fulgi de porumb ; își plimba un deget pe ratele de schimb de la Bursă, din *Financial Times.*

Adam își controlă ceasul : deja opt și zece.

— N-o să întîrzii la birou ?

— Dragă băiete, nu sînt lacheu la una din băncile acelea unde clienții stau să păzească pe la uși.

Adam rîse.

— Totuși, va trebui să fiu așezat la biroul meu din City pe la nouă și jumătate, recunoscu Lawrence. În ultima vreme

nu-mi mai trimit șoferul, explică el. Cu circulația asta, le-am spus că e mult mai rapid cu metroul.

Adam începu să-și pregătească micul dejun.

— Te-aș putea duce eu cu motocicleta.

— Îți poți imagina pe cineva cu poziția mea, sosind la banca Barclays pe motocicletă ? Președintele ar face un atac, adăugă împăturind ziarul.

Adam sparse și al doilea ou în tigaie.

— Ne vedem diseară, deci, viteazule, nespălatule, șomerule, îi strigă Lawrence zeflemitor, în timp ce-și lua umbrela din cuier.

Adam strînse masa și spălă vasele, bucuros să facă pe gospodina cît încă nu avea serviciu. În ciuda anilor în care fusese îngrijit de o ordonanță, știa exact ce se așteaptă de la el. Tot ceea ce-și propusese înainte de întrevederea de la Ministerul de Externe din această după-amiază era să facă o baie prelungită și să se radă pe îndelete. Apoi își reaminti că mareșalul Göring se odihnea încă pe masa din dormitor.

— Ai aflat ceva care să indice faptul că Göring ar fi putut să păstreze icoana pentru el ? întrebă Romanov, întorcîndu-se plin de speranță spre cercetătoare.

— Doar ceea ce este evident, replică Anna Petrova într-o manieră degajată.

Romanov se gîndi să-i facă observație tinerei pentru insolență, dar de această dată tăcu. La urma urmelor, tovarășa Petrova se dovedise de departe a fi cea mai plină de inițiativă din toată echipa lui de cercetători.

— Și ce-a fost atît de evident ?

— E de notorietate publică faptul că Hitler l-a însărcinat pe Göring să răspundă de toate comorile de artă capturate în numele celui de-al treilea Reich. Dar, deoarece Führerul avea păreri personale fixe în privința calității, multe din capodoperele universale au fost judecate ca „depravate" și prin urmare nedemne să fie expuse vederii publice, pentru delectarea rasei stăpînitoare.

— Și ce s-a întîmplat cu ele ?

— Hitler a ordonat să fie distruse. Printre operele condamnate la moarte prin foc erau lucrări de Van Gogh, Manet, Monet și în special cele ale tînărului Picasso, considerat nedemn de rasa ariană, cu sînge albastru, pe care Hitler o pregătea să conducă lumea.

— Doar nu insinuezi că Göring ar fi furat icoana țarului, întrebă Romanov ațintindu-și privirea în tavan, doar pentru ca s-o ardă mai tîrziu ?

— Nu, nu, Göring nu era așa de prost. Azi știm că nu-l asculta pe Führer în toate privințele.

— Göring n-a executat ordinele lui Hitler ? făcu Romanov neîncrezător.

— Depinde din ce unghi privești problema. Trebuia să se comporte așa cum i-o cerea stăpînul său nebun sau să închidă ochii și să-și asculte bunul-simț ?

— Limitează-te la fapte, o întrerupse Romanov, cu o voce brusc aspră.

— Da, tovarășe maior, se supuse tînăra cercetătoare cu un ton care sugera convingerea ei că este indispensabilă, cel puțin momentan.

Petrova continuă :

— Cînd a venit momentul, Göring nu a distrus nici una din capodoperele condamnate. A organizat cîteva ceremonii publice de ardere, la Berlin și Düsseldorf, și a sacrificat lucrări ale unor artiști germani mai puțin cunoscuți, care oricum n-ar fi valorat mai mult de cîteva sute de mărci pe piața liberă. Dar capodoperele, adevăratele opere de geniu, au fost transportate discret peste granită și depozitate în seifurile băncilor elvețiene.

— Deci, mai există o șansă de a găsi icoana...

— A depus-o într-o bancă elvețiană, adăuga Petrova. Aș vrea să fie așa de simplu, tovarășe maior, dar din nefericire Göring nu era atît de naiv cum l-au prezentat caricaturiștii ziarelor vremii. Cred că a depus picturile și antichitățile în

mai multe bănci elveţiene, dar pînă acum nimeni n-a reuşit să descopere care sînt acele bănci sau numele false folosite.

— Atunci va trebui s-o facem *noi*. De unde propui să începem ?

— Păi, de la sfîrşitul războiului multe din tablouri au fost găsite şi returnate stăpînilor lor de drept, inclusiv galeriilor din Republica Democrată Germană. Altele au apărut pe pereţii unor muzee îndepărtate, cum ar fi Muzeul Getty din California şi Gotoh din Tokyo, uneori fără explicaţii pe deplin satisfăcătoare. De fapt, una din lucrările majore ale lui Renoir poate fi văzută la New York, la Metropolitan. Fără doar şi poate a trecut prin mîinile lui Göring, deşi custodele muzeului a refuzat întotdeauna să explice cum a ajuns în posesia galeriei.

— Au fost găsite toate tablourile care lipseau ? întrebă Romanov nerăbdător.

— Peste şaptezeci la sută, dar mai sînt multe care trebuie justificate. Unele poate s-au pierdut sau au fost distruse, dar eu cred că mai există încă un număr mare în bănci elveţiene.

— De ce eşti aşa de sigură ? întrebă Romanov, temîndu-se să nu i se închidă şi ultima pistă.

— Pentru că băncile elveţiene returnează obiectele de valoare numai cînd sînt sigure de dreptul de posesiune al unui individ sau al unei naţiuni. În cazul Marelui Duce de Hesse şi al icoanei ţarului, nu a existat nici o dovadă de proprietate, căci ultimul proprietar oficial a fost ţarul Nicolae al II-lea şi, aşa cum ştie orice bun rus, acesta n-a avut urmaşi.

— Atunci trebuie să fac exact ce-a făcut Göring şi să parcurg drumul pe care l-a făcut el, ducîndu-mă direct la bănci. Care este politica lor în ultima vreme ?

— Diferită, de la bancă la bancă. Unele bănci aşteaptă douăzeci de ani sau mai mult şi apoi, prin investigaţii serioase sau prin anunţuri la mica publicitate, încearcă să-l contacteze pe proprietar sau pe cea mai apropiată rudă. În cazul evreilor care şi-au pierdut viaţa sub regimul nazist, s-a dovedit adesea imposibilă găsirea unui proprietar legitim.

Deși n-am putut să dovedesc, bănuiesc că au păstrat recompensele și și-au împărțit sumele între ei, spuse Petrova. Tipic capitalist.

— Nu-i nici corect, nici exact, tovarășă, spuse Romanov, bucuros să-i arate că făcuse și el unele investigații. Pentru că acesta este un alt mare mit fabricat de cei săraci. În realitate, atunci cînd băncile nu reușesc să descopere proprietarul de drept al unor comori lăsate în custodia lor, le predau Crucii Roșii Elvețiene pentru licitații.

— Dar, dacă icoana țarului ar fi fost vreodată scoasă la licitație, am fi auzit pînă acum printr-unul din agenții noștri.

— Exact, spuse Romanov. Am verificat deja inventarul Crucii Roșii : s-au descotorosit de patru icoane în ultimii douăzeci de ani și nici una n-a fost Sfîntul Gheorghe cu balaurul.

— Atunci înseamnă că bancheri fără scrupule au scăpat de icoană în secret, de îndată ce-au fost siguri că nimeni nu avea să facă vreo plîngere.

— Altă premisă falsă, mă tem, tovarășă Petrova.

— Cum puteți fi atît de sigur ? întrebă tînăra cercetătoare.

— Pentru un motiv simplu. Bancherii elvețieni se cunosc între ei foarte îndeaproape și n-au arătat niciodată în trecut vreo înclinație pentru încălcarea legii. Justiția elvețiană, din experiența noastră, este la fel de dură cu bancherii corupți ca și cu ucigașii, motiv pentru care Mafia n-a fost niciodată amatoare să-și spele banii prin aceste bănci cu o reputație solidă. Adevărul este că bancherii elvețieni fac atît de mulți bani avînd de-a face cu oameni cinstiți, încît n-a fost niciodată în interesul lor să se amestece cu escroci. Există extraordinar de puține excepții de la regulă și ăsta-i motivul pentru care atît de mulți vor să facă afaceri cu elvețienii.

— Deci, dacă Göring a furat icoana țarului și a depus-o într-o bancă elvețiană, ea ar putea fi oriunde în lume acum ? întrebă Petrova.

— Mă îndoiesc.

— De ce ? oftă Petrova, puțin supărată că toate presupunerile ei se dovedeau departe de adevăr.

— Pentru că, în ultimele trei săptămîni, am avut Dumnezeu știe cîți ofițeri operativi care au bătut Europa în căutarea icoanei țarului. Au stat de vorbă cu aproape toți custozii importanți, cu conservatorii de muzeu, cu negustorii și escrocii din lumea artei și cu toate astea n-au găsit nici măcar un indiciu. De ce ? Pentru că singurii care au văzut icoana după 1917 au fost cei din familia Hesse și Göring, ceea ce-mi lasă o speranță, dacă n-a fost distrusă cînd s-a prăbușit avionul Marelui Duce.

— Care anume ?

— Că, în timp ce restul lumii trăiește cu iluzia că originalul se mai află în Palatul de Iarnă, ea a fost găzduită în ultimii douăzeci de ani de o bancă elvețiană, așteptînd să o revendice cineva.

— O perioadă lungă, spuse cercetătoarea.

— Sînt conștient de asta, răspunse Romanov tăios, dar nu uita că multe bănci elvețiene au o regulă care prevede că trebuie să treacă douăzeci și cinci de ani înainte de a dezvălui, de a face cunoscut un lucru, iar altele chiar treizeci de ani. Una sau două nu prevăd un termen limită, atîta timp cît s-au depus suficienți bani ca să acopere adăpostirea comorii.

— Dumnezeu știe cîte bănci ar putea să facă parte din această categorie, suspină Petrova.

— Dumnezeu știe și va trebui să știi și dumneata pînă mîine dimineață la ora nouă, fu de acord Romanov. Pe urmă, eu va trebui să fac o vizită singurului om din țara asta care știe totul despre afacerile bancare.

— Trebuie să încep imediat, tovarășe maior ? întrebă cercetătoarea cu timiditate.

Romanov zîmbi și se uită în ochii verzi ai fetei. Îmbrăcată cu uniforma cenușie, posomorîtă, a meseriei, nimeni nu i-ar fi aruncat vreo privire atentă. Dar goală, probabil că era minunată. Se aplecă spre ea, pînă ce buzele aproape că li se întîlniră.

— Va trebui să te scoli foarte devreme, Anna, dar acum stinge lumina.

Capitolul Cinci

Lui Adam îi mai luă doar cîteva minute ca să verifice din nou ambele documente. Puse originalul înapoi, în plicul decolorat de timp și-l ascunse la loc, în Biblie, pe raftul cu cărți. În cele din urmă împături copia scrisorii lui Göring în trei, pe orizontală, după care o tăie cu grijă, chiar de-a lungul îndoiturilor, în fîșii pe care le puse într-un plic nou, pe noptieră. Următoarea problemă a lui Adam era cum să obțină o traducere a documentului și a scrisorii lui Göring, fără să trezească vreo curiozitate. Anii de antrenament din armată îl învățaseră să fie precaut cînd era confruntat cu o situație necunoscută. Renunță rapid la ideea cu Ambasada germană, Departamentul german pentru turism și Agenția germană de presă, căci toate trei erau prea oficiale și, de aceea, foarte probabil că ar fi pus întrebări nedorite. Odată îmbrăcat, se duse în hol și începu să cerceteze cartea de telefon londoneză, literele E-K, pînă cînd degetul i se opri pe coloana pe care o căutase.

German, Institutul Cultural,
Germane, Căile Ferate,
German, Spitalul,
German, Căminul pentru bătrîni
Germană, Stația de radio.

Trecu peste Biroul german pentru traduceri tehnice și se opri în dreptul unei denumiri mai promițătoare. Adresa era Bayswater House, 35 Craven Terrace, W 2. Își controlă ceasul.

Adam părăsi apartamentul cu cîteva minute înainte de ora zece. Cele trei fragmente ale scrisorii erau la adăpost, în siguranță, în buzunarul interior al hainei. Se îndreptă cu pas grăbit spre Edith Grove, apoi ajunse pe King's Road, bucurîndu-se de soarele dimineții. Strada se schimbase față de cea pe care o cunoscuse el cînd era tînăr ofițer inferior. Buticurile luaseră locul anticariatelor. Magazine de discuri înlocuiseră atelierele cavafilor, iar Dolcis îi făcuse loc lui Mary Quant. Îți iei două săptămîni de concediu și nu poți fi sigur că totul este la locul său cînd te întorci, reflectă el cu tristețe.

Valuri de oameni se revărsau de pe trotuar pe stradă, cu privirile zgîite sau în speranța că cineva se uită la ei, după vîrstă. Cînd trecu pe lîngă primul magazin de discuri, Adam nu avu încotro și ascultă *I Want to Hold Your Hand,* zbierată în urechile tuturor celor ce treceau prin apropiere.

Cînd ajunse în Sloane Square, lumea aproape revenise la normal — Peter Jones, W.H. Smith și metroul londonez. De cîte ori se plimba prin piață, îi reveneau în minte cuvintele cîntecului pe care-l cînta adesea mama lui, aplecată peste chiuveta din bucătărie.

Și faci o tratație — înghețată de un penny și friptură rece unui grup de prieteni și rude,
O gloată de nesățioși, și toți veniți cu trenul,
În gările Sloane Square și South Kensington.

Plăti un șiling pentru un bilet pînă la Paddington și, instalîndu-se într-un vagon pe jumătate gol, își revizui din nou planul. Cînd ieși la aer în stația Paddington, verifică numele străzii și, de îndată ce fu sigur de coordonate, o luă spre Craven Road pînă ajunse la primul chioșc de ziare, unde îl rugă pe vînzător să-i explice cum ajunge în Craven Terrace.

— A patra stradă la stînga, amice, spuse vînzătorul fără să se obosească să-și ridice ochii din *Radio Times,* pe care sublinia cu creionul tot felul de nume. Adam îi mulțumi și

cîteva minute mai tîrziu se trezi la capătul unei scurte alei pentru mașini ; privi firma scrisă apăsat cu verde și galben : Asociația Creștină a Tineretului German.

Deschise poarta, înaintă pe alee cu pas săltat și, încrezător, intră pe ușa principală. În hol, fu oprit de un portar.

— Cu ce te pot ajuta, șefu' ?

Adam etală un exagerat accent militar și explică că îl caută pe un tînăr numit Hans Kramer.

— N-am auzit nicio'ată d'el, domnule, spuse portarul, aproape luînd poziție de drepți, cînd îi observă cravata militară. Se răsuci spre un registru deschis pe birou.

— Nu-i trecut aici, adăugă plimbîndu-și degetul mare, pătat, peste lista de nume din fața lui. De ce nu încerci în holul mare sau în sala de jocuri ? îi sugeră, făcînd un gest cu degetul spre o ușă pe dreapta.

— Mulțumesc, spuse Adam, fără să renunțe la tonul emfatic, de invidiat. Trecu iute prin hol și prin ușile batante care, judecînd după lipsa vopselei din partea de jos, păreau că se deschid mai degrabă cu piciorul. Aruncă o privire prin încăpere. Cîțiva studenți erau tolăniți pe fotolii și canapele, citind ziare și reviste nemțești. Nu prea știa de unde să înceapă, dar ochi o fată cu aer foarte studios, stînd singură într-un colț și răsfoind un exemplar din *Time*. De pe copertă îl fixa chipul lui Brejnev. Adam se apropie sprinten de ea și se așeză pe locul de alături. Tînăra îl privi pieziș și nu-și putu ascunde mirarea la vederea ținutei lui oficiale. Adam așteptă ca ea să lase revista înainte de a o aborda :

— Mă-ntreb dacă m-ai putea ajuta ? !

— Cum ? îl chestionă fata, ușor neîncrezătoare.

— Am nevoie să traduc ceva.

Păru ușurată :

— Să văd dacă te pot ajuta. Ai textul la tine ?

— Da. Sper că n-o să fie prea greu. Scoase plicul din buzunarul interior și extrase primul fragment din scrisoarea lui

Göring. Puse plicul la loc în buzunar, scoase un carnețel și așteptă. Se simțea ca un reporter începător.

Ea citi paragraful cu atenție de două-trei ori, apoi păru că ezită.

— E ceva în neregulă ?

— Nu chiar, replică ea, concentrîndu-se încă asupra cuvintelor din fața ei. Doar că e cam demodat limbajul, așa că e posibil să nu-ți pot reda sensul exact.

Adam oftă ușurat.

Fata repetă fiecare propoziție rar, întîi în germană, apoi în engleză, ca și cînd ar fi vrut să simtă sensul, nu numai să traducă cuvintele : „În ultimul... an am reușit să... ne cunoaștem... întrucîtva... nu, nu", spuse ea, „destul de bine". Adam scria fiecare cuvînt pe măsură ce fata traducea.

„Niciodată nu v-ați disimulat" — poate sensul mai exact este „ascuns", adăugă ea, „dezgustul pentru Partidul Național Socialist". Înălță capul și-l fixă cu privirea pe Adam.

— E doar dintr-o carte, o liniști el. Fata nu păru convinsă, totuși continuă : „Dar v-ați purtat la fiecare dată"... nu, „de fiecare dată, cu politețea unui ofițer și gentleman".

Îl privi din nou, și mai nedumerită, ajungînd la ultimul cuvînt.

— Asta-i tot ? N-are sens. Trebuie să mai fie ceva.

— Nu, asta-i tot, spuse Adam și îi luă repede hîrtia din mînă. Îți mulțumesc. Ai fost foarte amabilă că m-ai ajutat.

Plecă de lîngă ea, ușurat să o vadă cum ridică indiferentă din umeri și se întoarce la *Time*. Adam se duse să caute sala de jocuri.

Cînd deschise ușa, zări un tînăr cu un tricou de la Cupa Mondială și șort maro, care bătea apatic de podea o minge de ping-pong.

— Ai chef de o partidă ? întrebă băiețandrul, cu o privire nu prea plină de speranță.

— Sigur, acceptă Adam, scoțîndu-și haina și luînd paleta de pe masă. Timp de douăzeci de minute Adam trebui să

joace și să dea chix, ca să fie sigur că pierde cu 18-21, 21-12, 17-21. Își puse haina și, în timp ce-l felicita pe adversarul său, avu impresia că i-a cîștigat încrederea.

— Ai jucat bine, spuse neamțul. Oferit mie o partidă frumoasă.

Adam veni la jumătatea lui de masă și spuse :

— Mă gîndeam, oare n-ai putea să mă ajuți cu ceva ?

— Vrei iei revanșă ?

— Nu, mulțumesc. Am nevoie să-mi traduci un paragraf din germană, spuse Adam. Îi dădu fragmentul din mijloc al scrisorii. Din nou, traducătorul de ocazie se arătă mirat.

— E dintr-o carte, așa că s-ar putea să ți se pară că nu prea are sens, spuse Adam neconvingător.

— OK, încerc.

În timp ce tînărul studia paragraful, fata care tradusese deja prima parte intră în sala de jocuri și se îndreptă spre ei.

— Asta greu de înțeles, eu nu sînt bun traducere, spuse tînărul. Prietena mea mai bună, eu cred. Eu întreb pe ea. *Liebling, kannst Du dies für den Herrn ins Englische ?* Fără să-l privească pe Adam, îi dădu hîrtia fetei, care spuse imediat :

— Știam eu că mai urmează ceva.

— Nu, nu te deranja, o opri Adam și înșfăcă bucata de hîrtie de la fată. Se întoarse spre tînăr, spunîndu-i :

— Mulțumesc pentru joc. Scuză-mă că te-am deranjat. Ieși grăbit pe coridor, luînd-o către ușa principală.

— L-ați găsit, domnule ?

— Găsit ? se miră Adam.

— Pe Hans Kramer, spuse portarul.

— A, da, mulțumesc, spuse Adam.

Cînd se întoarse să plece îi văzu pe băiat și pe fată urmîndu-l îndeaproape.

Adam alergă pe alee și făcu semn unui taxi.

— Încotro ? întrebă șoferul.

— Hotelul Royal Cleveland.

— Dar e după colț.

— Știu, dar am întîrziat deja.

— Cum vrei, coane, sînt banii matale, spuse taximetristul.

Cînd taxiul se puse în mișcare, Adam aruncă o privire prin lunetă și-l văzu pe adversarul său de la ping-pong discutînd cu portarul. Fata stătea lîngă ei și arăta spre taxi.

Adam se relaxă cînd taxiul dădu colțul și nu-i mai văzu.

În mai puțin de un minut, taxiul trase în față la Royal Cleveland. Adam îi dădu taximetristului o jumătate de coroană și așteptă restul. Apoi împinse ușile batante de la intrarea hotelului și se învîrti fără rost preț de cîteva clipe, pînă să se întoarcă din nou pe trotuar. Își controlă ceasul: douăsprezece și jumătate. Suficient timp pentru dejun, își zise, înainte de întrevederea de la Ministerul de Externe. Se îndreptă cu pas vioi spre parc, traversînd Bayswater Road, convins că nu va găsi o cîrciumă înainte de a ajunge la Knightsbridge.

Adam își aminti de meciul de ping-pong. Fir-ar să fie, se gîndi. Ar fi trebuit să cîștig.

Romanov trecu cu privirea peste lista cu cele paisprezece bănci. Mai exista încă o șansă ca una din ele să se mai afle în posesia icoanei țarului, dar numele nu-i spuneau nimic. Era o altă lume și știa că va trebui să ceară sfatul unui expert.

Descuie sertarul de sus al biroului și răsfoi caietul roșu pe care-l dețineau doar ofițerii cei mai înalți din KGB. Multe nume fuseseră șterse sau rescrise, după cum regimurile veniseră și trecuseră, dar Alexei Andreevici Poskonov deținea funcția de președinte al Băncii Naționale de aproape un deceniu și doar Gromîko, ministrul de externe, deținuse o funcție mai mult timp decît el. Romanov formă un număr pe linia particulară și ceru să i se facă legătura cu președintele Băncii Naționale. Trecu destul timp pînă cînd la capătul celălalt al firului se auzi:

— Cu ce vă pot ajuta, tovarășe Romanov?

— Trebuie să vă întîlnesc urgent, spuse Romanov.

— Ca să vezi. Vocea mirată de la celălalt capăt al firului era în mod clar neimpresionată. Romanov auzea cum răsfoiește paginile. Să zicem marți, pe la unsprezece și jumătate.

— Am spus că este urgent, repetă Romanov. Este vorba de o problemă care privește statul și nu poate aștepta.

— Poate vei fi surprins să afli, dar noi sîntem bancherii națiunii și avem și noi vreo cîteva probleme de-ale noastre. Romanov se stăpîni și aşteptă. Se auzi cum celălalt răsfoiește în continuare niște pagini. Aș putea totuși să te strecor azi, la patru fără un sfert, pentru cincisprezece minute. Dar te previn că am o întîlnire de durată la ora patru fix.

— Deci la patru fără un sfert, repetă Romanov.

— În biroul meu, spuse Poskonov.

Telefonul amuți.

Romanov înjură cu glas tare. De ce simțeau toți nevoia să-și arate bărbăția în fața KGB-ului ? Începu să înșire pe hîrtie întrebările la care îi trebuia răspuns pentru ca planul lui să devină operațional. Nu-și putea permite să piardă nici măcar un minut din cele cincisprezece acordate. O oră mai tîrziu ceru să-l vadă pe directorul KGB-ului. De data aceasta, nu fu lăsat să aștepte.

— Încercăm să ne jucăm de-a capitaliștii chiar în ograda lor, nu ? constată Zaborski de îndată ce Romanov îi expuse intențiile sale. Ai grijă. Ei cunosc jocul mult mai bine ca noi.

— Îmi dau seama, recunoscu Romanov. Dar dacă icoana este în Occident, nu-mi rămîne altceva de făcut decît să folosesc metodele lor ca să pun mîna pe ea.

— Poate. Dar cu numele tău, o astfel de încercare ar putea fi prost înțeleasă.

Romanov știa că nu este cazul să întrerupă scurtul moment de liniște care urmă.

— N-ai nici o grijă, o să-ți dau tot sprijinul de care ai nevoie, deși n-am mai avut niciodată o cerere ca asta.

— Aș putea să știu de ce este icoana atît de importantă ? întrebă Romanov.

Directorul KGB se încruntă.

— Nu sînt autorizat să răspund la această întrebare, dar, deoarece entuziasmul tovarășului Brejnev pentru artă este binecunoscut, probabil că ai înțeles că nu căutăm pictura în sine.

Ce secret poate să ascundă pictura ? se gîndi Romanov și hotărî să insiste :

— Mă întrebam dacă...

Directorul KGB-ului dădu energic din cap.

Microfoanele nu au ochi, gîndi Romanov, dar tu știi ce este acel ceva, nu ?

Directorul se ridică de la biroul său, se duse spre perete și mai rupse o filă din calendar.

— Ne-au mai rămas doar zece zile ca sa găsim porcăria aia. Secretarul general și-a făcut obicei să-mi telefoneze la ora unu în fiecare noapte.

— Unu noaptea ? se miră Romanov intrînd în joc.

— Da, am auzit că bietul om nu poate dormi, adăugă directorul, reluîndu-și locul la birou. Pe toți ne paște, cu timpul, poate chiar și pe tine, Romanov, și poate mai devreme decît te aștepți, dacă nu renunți să mai pui întrebări. Îi zîmbi strîmb colegului său mai tînăr.

Romanov se despărți de director cîteva minute mai tîrziu și se întoarse în biroul său pentru a parcurge din nou întrebările care necesitau răspuns din partea președintelui Băncii Naționale. Nu reușea să se concentreze : era distras de gînduri legate de posibila semnificație a unei picturi atît de mici. Se împăcă totuși cu ideea că trebuie să își concentreze eforturile spre a o găsi și poate, apoi, secretul ei ar fi devenit evident.

Romanov ajunse pe treptele clădirii din Neglinnaia numărul 12 la trei și jumătate, căci știa că avea nevoie de mai mult decît cele cincisprezece minute ce-i fuseseră alocate,

dacă voia răspuns la toate întrebările. Spera doar că Poskonov va accepta să-l primească imediat.

După ce se recomandă la intrare, fu însoțit de o santinelă în uniformă, în sus, pe scările largi de marmură, pînă la etajul întîi, unde îl aștepta, ca să-l salute, secretara lui Poskonov. Romanov fu condus într-o anticameră.

— Îl voi anunța pe președintele băncii că ați venit, tovarășe Romanov, spuse secretara și dispăru în birou. Romanov se plimbă nerăbdător în sus și-n jos prin anticameră, dar secretara reveni abia cînd limbile ceasului formară o linie dreaptă. La patru fără zece, Romanov fu condus în cabinetul președintelui.

Tînărul maior fu uluit pe moment de opulența încăperii. Perdelele lungi și roșii din catifea, podeaua de marmură și mobila franțuzească, rafinată, n-ar fi fost nelalocul lor în cabinetul guvernatorului Băncii Angliei, își imagină Romanov. Totul îi amintea — nu pentru prima oară — că banii rămîneau încă cea mai importantă marfă din lume, chiar și în lumea comunistă. Îl fixă cu privirea pe bătrînul gîrbovit, cu părul cenușiu, rar, și o mustață stufoasă, ca de morsă, care controla banii națiunii. Omul despre care se spunea că îi avea pe toți la mînă. Pe toți, în afară de mine, reflectă Romanov. Costumul lui pepit ar fi putut fi făcut înainte de Revoluție și ar fi putut fi considerat încă ultimul răcnet pe King's Road, la Londra.

— Cu ce vă pot ajuta, tovarășe Romanov ? întrebă bancherul cu un suspin, ca și cînd s-ar fi adresat unui client plicticos care cerea un împrumut mic.

— Am nevoie de lingouri de aur în valoare de o sută de milioane de dolari americani, rosti cu voce egală.

Expresia plictisită a președintelui se schimbă brusc. Se făcu stacojiu și se lăsă pe spate în scaun. Respiră scurt și sacadat de cîteva ori, înainte de a deschide un sertar ; scoase o cutie pătrată și din ea luă o pastilă albă. Îi trebui un minut întreg ca să se calmeze din nou.

— Ai înnebunit, tovarășe ? întrebă bătrînul. Ceri o întrevedere fără să-mi spui motivul, apoi năvălești în biroul meu și-mi ceri să-ți înmînez o sută de milioane de dolari americani în aur, fără nici o explicație. Care-i motivul unei asemenea cereri absurde ?

— Asta este problema statului, răspunse Romanov. Dar pentru că ați întrebat, intenționez să depun sume egale într-o serie de conturi numerotate, în Elveția.

— Cu ce autoritate faci o astfel de solicitare ? întrebă bancherul cu un ton plat.

— Cu a secretarului general al Partidului.

— Ciudat, îl văd pe Leonid Ilici cel puțin o dată pe săptămînă și nu mi-a pomenit de acest lucru, spuse Poskonov. Privi spre hîrtia de scris din mijlocul biroului și continuă :

— Nu mi-a spus că un maior Romanov, un ofițer cu grad mediu — accentuă cuvintele — din KGB, va formula o asemenea cerere exorbitantă.

Romanov înaintă un pas, ridică receptorul telefonului aflat lîngă Poskonov și i-l întinse :

— De ce nu-l întrebați personal pe Leonid Ilici și scutim amîndoi o mulțime de timp ? Împinse sfidător telefonul către bancher. Poskonov îl privi în ochi, luă telefonul și duse receptorul la ureche. Romanov simți genul de încordare pe care o trăia doar pe teren.

Se auzi o voce pe fir.

— Ați sunat, tovarășe președinte ?

— Da, răspunse bătrînul. Anulează întîlnirea de la ora șaisprezece și ai grijă să nu fiu deranjat pînă cînd nu pleacă maiorul Romanov.

— Da, tovarășe președinte.

Poskonov puse receptorul în furcă și, fără un cuvînt, se ridică de la birou și veni lîngă Romanov. Îi arătă tînărului un scaun confortabil în celălalt capăt al încăperii, sub o fereastră boltită, îl conduse acolo și se așeză în fața lui.

— L-am cunoscut pe bunicul tău, spuse cu o voce calmă, prozaică. Cînd l-am întîlnit prima oară, eram un tînăr

funcționar. Tocmai terminasem școala și el a fost foarte bun cu mine, dar părea la fel de nerăbdător ca și tine. Și tocmai de aceea era considerat cel mai bun negustor de blănuri din Rusia și cel mai prost jucător de pocher.

Romanov rîse. Nu-l cunoscuse pe bunicu-său, iar puținele cărți care se refereau la el fuseseră demult distruse. Tatăl său obișnuia să vorbească deschis de averea și poziția sa, lucru care nu făcuse decît să dea apă la moară autorităților pentru a-l distruge.

— O să-mi ierți curiozitatea, tovarășe maior, dar, dacă trebuie să-ți dau o sută de milioane de dolari în aur, aș vrea să știu pe ce vor fi cheltuiți. Am crezut că doar CIA folosește pușteni pentru astfel de cheltuieli fără explicație.

Romanov rîse din nou și-i povesti președintelui cum descoperiseră că icoana țarului este un fals, iar lui i se încredințase sarcina de a recupera originalul. După ce termină explicațiile, îi înșiră numele celor paisprezece bănci. Bancherul studie lista cu atenție, în timp ce Romanov îi dezvăluia modul în care urma să desfășoare acțiunea pe care și-o propusese, arătîndu-i cum vor fi returnați banii, intacți, de îndată ce avea să localizeze icoana.

— Dar cum se poate ca o icoană atît de mică să fie atît de importantă pentru stat ? se întrebă Poskonov cu glas tare, ca și cînd Romanov n-ar mai fi fost în încăpere.

— N-am idee, răspunse Romanov sincer și apoi îl puse la curent cu rezultatele investigațiilor.

Cînd termină, din celălalt scaun se auzi un mormăit exasperat.

— Îmi pot permite să-ți sugerez o variantă la planul tău ?

— Vă rog, spuse Romanov, ușurat de a fi cîștigat cooperarea bătrînului.

— Fumezi ? întrebă bancherul, scoțînd din buzunarul hainei un pachet de Dunhill.

— Nu, răspunse Romanov, ridicînd ușor din sprîncene la vederea cutiei roșii.

Bătrînul făcu o pauză cît își aprinse țigara.

— Nici costumul ăsta n-a fost lucrat la Moscova, tovarășe maior, spuse bancherul arătînd spre Romanov cu țigara. Și acum să trecem la afaceri, și nu ezita să mă corectezi dacă am înțeles greșit vreuna din cerințe. Bănuiești că una din aceste paisprezece bănci elvețiene — bancherul bătu cu arătătorul în listă — deține icoana originală. De aceea vrei ca eu să depun sume mari de aur la fiecare bancă, în speranța că vei avea acces imediat la capul familiei sau la președinte. Îi vei oferi apoi președintelui șansa să controleze toată suma de o sută de milioane dacă promite să coopereze cu tine ?

— Da, spuse Romanov. Mita este un lucru pe care Occidentul l-a înțeles întotdeauna.

— Aș fi spus „naiv" dacă nu l-aș fi cunoscut pe bunicul tău, deși, ca să fiu sincer, pînă la urmă el a făcut milioane de ruble, nu eu. Totuși, cam cît crezi că poate să însemne „mulți bani" pentru o banca elvețiană importantă ?

Romanov cîntări întrebarea :

— Zece, douăzeci de milioane ?

— Pentru Banca Poporului din Moscova, poate. Dar fiecare din băncile cu care speri tu să tratezi are probabil destui clienți cu depozite bancare de peste o sută de milioane fiecare.

Romanov nu fu în stare să-și ascundă îndoiala.

— Mărturisesc că veneratul nostru secretar general a dovedit o neîncredere la fel de mare cînd l-am informat despre aceste lucruri acum cîțiva ani, continuă președintele.

— Atunci, înseamnă că voi avea nevoie de un miliard ?

— Nu, nu, nu. Trebuie să abordăm problema dintr-un alt unghi. Nu prinzi braconierul oferindu-i tocană de iepure.

— Dar dacă elvețienii nu vor fi mișcați de ofertă — sume uriașe de bani — , ce-i *va* impresiona ?

— Simpla aluzie că banca lor a fost folosită pentru activități criminale, spuse președintele.

— Dar cum... ?

— Lasă-mă să-ți explic. Spui că icoana din Palatul de Iarnă nu este originalul, ci o copie. O copie bună, făcută de un pictor de curte, din secolul al XX-lea, dar totuși o copie. În consecință, de ce să nu explici fiecăreia din cele paisprezece bănci în parte că, după investigații vaste, avem motive să credem că una din cele mai de seamă comori ale națiunii a fost înlocuită cu o copie, iar originalul se bănuiește că ar fi fost depus, spre păstrare, în seifurile ei ? Și, decît să provoci un incident diplomatic — singurul lucru pe care orice bancher elvețian se străduiește să-l evite cu orice preț —, poate că ar lua în considerație — în interesul unor bune relații — ideea de a verifica în seifurile de depozitare a tezaurului obiectele care n-au fost reclamate de mai bine de două decenii.

Romanov îl privi pe bătrîn în ochi, înțelegînd cum reușise să supraviețuiască mai multor epurări.

— Vă datorez scuze, tovarășe Poskonov.

— Nu, nu, avem cu toții micile noastre dibăcii. Cu siguranță că și eu aș fi la fel de pierdut în lumea ta, cum pari tu a fi în a mea. Și acum, dă-mi voie să iau legătura cu fiecare dintre președinții de pe această listă, ca să-i spun, nimic altceva decît adevărul — o marfă pe care sînt mereu obligat s-o negociez, deși îmi închipui că părții adverse nu-i este la fel de familiară ; adică vreau să-i spun că am bănuiala că icoana țarului se află în banca *lui ;* cei mai mulți nu vor mai accepta să păstreze capodopera dacă vor crede că în acest fel s-a comis un atentat împotriva unui stat suveran.

— Vă dați seama cît este de urgent, nu trebuie să mai subliniez acest lucru, spuse Romanov.

— Exact ca bunicu-tău, repetă Poskonov. Așa să fie. Dacă pot să dau de ei, o să vorbesc cu toți, astăzi. Măcar este unul din avantajele noastre — restul lumii se străduiește pentru noi. Fii sigur că o să te caut de îndată ce am vești.

— Mulțumesc, spuse Romanov, ridicîndu-se să plece. Mi-ați fost de un real ajutor. Era cît pe ce să adauge, așa cum

făcea în astfel de împrejurări, „îl voi informa pe șeful meu", dar se controlă, înțelegînd că bătrînului nu i-ar fi păsat nici cît negru sub unghie.

Președintele Băncii Naționale închise ușa după el, se îndreptă către fereastra boltită și-l urmări pe Romanov coborînd scările clădirii, grăbindu-se spre o mașină care-l aștepta.

N-aș fi putut să-ți dau cele o sută de milioane în lingouri de aur în momentul ăsta, chiar dacă mi-ar fi ordonat secretarul general, își spuse în sinea lui. Mă îndoiesc că mai am zece milioane în aur în seiful tezaurului la ora asta. Secretarul general mi-a ordonat să transfer fiecare bănuț disponibil la banca din New York. Operațiunea a fost atît de ingenios ascunsă, încît CIA a fost informată de depunere cu o oră după sosirea banilor. Este greu să ascunzi peste șapte sute de milioane de dolari în aur, chiar și în America. Am încercat să-i spun. Președintele băncii urmări automobilul lui Romanov plecînd. Bineînțeles că dacă ai citi — ca bunicu-tău — și *Washington Post* și *Pravda,* ai fi știut deja acest lucru. Se întoarse la biroul său și verifică numele celor paisprezece bănci.

Știu imediat, din toate, căreia trebuie să-i telefoneze.

Adam ieși din Tattersalls Tavern, colț cu Knightsbridge Green, și se îndreptă spre Clubul de Iahting Royal Thames, trecînd pe lîngă Hyde Park Hotel. I se părea un loc ciudat pentru o întrevedere la Ministerul de Externe, dar pînă acum tot ce era în legătură cu cererea de angajare fusese întrucîtva misterios.

Sosi cu cîteva minute mai devreme și-l întrebă pe fostul sergent din marina regală aflat la ușă, unde se țineau întrevederile.

— Etajul șase, domnule. Luați liftul din colț și anunțați-vă la recepție, spuse fostul sergent și arătă în față.

Adam apăsă pe un buton și așteptă liftul. Ușile se deschiseră imediat și păși înăuntru. Îl urmă cu pas mai domol un bărbat cam corpolent, cu ochelari, aproximativ de aceeași vîrstă cu el, care arăta ca și cînd n-ar fi refuzat niciodată felul trei la o masă. Adam apăsă pe butonul etajului șase; nici unul dintre ei nu scoase o vorbă cît timp liftul urcă. Tipul masiv ieși din lift înaintea lui Adam.

— Wainwright mă numesc, o informă pe fata de la recepție.

— Da, domnule. Ați sosit puțin mai devreme, dar vă rog să luați loc acolo, spuse ea și făcu un gest către un scaun aflat în colț, apoi privirea i se mută asupra lui Adam. Îi zîmbi.

— Scott, se recomandă el.

— Da, domnule, repetă. Vreți să vă așezați lîngă celălalt domn ? Veți fi primit imediat.

Adam se îndreptă spre locul indicat și luă un exemplar din ziarul *Punch* înainte de a se așeza lîngă Wainwright, care completa deja careul de cuvinte încrucișate din *Telegraph.*

Adam se plictisi repede să răsfoiască paginile cu articole nesfîrșite din *Punch* și-l privi mai atent pe Wainwright.

— Vorbiți cumva nemțește ? întrebă Adam brusc, întorcîndu-se cu fața spre celălalt candidat.

— Germana, franceza, italiana și spaniola, răspunse Wainwright, ridicînd privirea. Presupun că astfel am reușit să ajung așa departe, adăugă, oarecum plin de sine.

— Ați putea oare să-mi traduceți un paragraf dintr-o scrisoare germană ?

— Încîntat, bătrîne, se oferi și-și luă ochelarii cu lentile groase de pe nas. Așteptă ca Adam să extragă din plic fragmentul din mijloc al scrisorii.

— Ei, ia să văd, spuse Wainwright, luînd bucățica de hîrtie și punîndu-și din nou ochelarii. Asta zic și eu provo-

care. Ia zi, bătrîne, nu cumva faci parte din comisia de examinare ?

— Nu, nu, zîmbi Adam. Sînt exact în aceeași situație cu dumneata — numai că eu nu vorbesc germana, franceza, italiana sau spaniola.

Wainwright păru să se destindă.

— Și acum, să văd, repetă el, în timp ce Adam scotea carnețelul din buzunarul interior.

„Nu se poate să nu fi... observat că în ultimul an am primit mereu, de la unul din paznici, un stoc... regulat... regulat..." da, „regulat", repetă, da — „stoc de țigări de foi. Una din puținele plăceri care mi s-au alocat" — nu, „permis", ba mai bine „îngăduit" — „în ciuda... încarcerării mele". Mai aproape de sens nu reușesc, se scuză Wainwright. „Havanele însă au servit unui alt scop", continuă Wainwright cu evidentă plăcere, „căci conțineau mici capsule..."

— Domnul Scott.

— Da, răspunse Adam, sărind de pe scaun.

— Comisia vă primește acum, îl anunță fata de la recepție.

— Vrei să termin cît timp te termină ei pe tine, amice ? se oferi Wainwright.

— Mulțumesc, dacă nu e prea mare deranjul.

— Mult mai ușor decît cuvintele încrucișate, adăugă Wainwright, care lăsase jumătate de careu necompletat.

În cele mai bune momente ale sale, Alex Romanov nu era un tip răbdător și acum, cînd secretarul general îl suna pe șeful său de două ori pe zi, nu putea spune că sînt cele mai bune momente.

Așteptînd rezultatele cercetărilor președintelui de la Banca Națională, reciti rapoartele lăsate pe biroul său și verifică fiecare informație nouă trimisă de agenții săi din teren. Pe Romanov îl iritau bucățelele de informații pe care

probabil că președintele băncii le primea la fiecare oră, dar nu încercă să-l bată la cap pe bătrîn, în ciuda timpului care presa.

Pe urmă, sună președintele băncii.

De această dată, Romanov fu condus direct la Banca de Stat, strada Neglinnaia numărul 12, și, fără nici o clipă de întîrziere, în încăperea rafinat mobilată. Poskonov, îmbrăcat într-un alt costum, tot în carouri, dar și mai mari, era în picioare lîngă ușă, așteptîndu-l.

— Probabil te-ai întrebat dacă te-am uitat, fură primele lui cuvinte, în timp ce-l conducea spre scaunul confortabil. Dar am vrut să am vești sigure și nu să te fac să-ți pierzi timpul. Dacă-mi amintesc bine, nu fumezi, adăugă, scoțînd pachetul de Dunhill.

— Nu, mulțumesc, refuză Romanov, întrebîndu-se dacă medicul președintelui își dădea seama cît de mult fumează bătrînul.

Secretara intră în încăpere și așeză în fața lor două pahare goale, o sticlă brumată și un platou cu icre negre.

Romanov aștepta în tăcere.

— Am reușit în ultimele două zile să vorbesc cu președinții a douăsprezece din băncile de pe listă, începu Poskonov, în timp ce turna votcă în pahare, dar am evitat să iau legătura cu ultimii doi.

— Evitat ? repetă Romanov.

— Răbdare, tovarășe, spuse Poskonov cu vocea unui unchi binevoitor. Ai mai mult de trăit decît mine, deci, dacă avem timp de pierdut, să-l pierdem pe al tău.

Romanov lăsă privirea în jos.

— L-am omis pe unul dintre președinți pentru că este în Mexic — îi arată președintelui Ordaz cum să nu returneze împrumutul către Banca Chase Manhattan și în același timp să mai împrumute și alți dolari de la Bank of America. Dacă reușește, va trebui să-i recomand secretarului general al

partidului să i se ofere funcția mea, după ce voi ieși la pensie. Pe cel de-al doilea domn l-am omis pentru că, oficial, se află la Chicago, încheind o afacere importantă cu Continental Illinois, cînd de fapt este la hotelul St. Francis din San Francisco, cu amanta lui. Sînt convins că vei fi de acord, tovarășe maior, că n-ar servi deloc cauza noastră dacă i-am deranja pe vreunul dintre cei doi domni în acest moment. Primul are destule probleme pe cap, să-i ajungă pînă la sfîrșitul săptămînii, iar cel de-al doilea ar putea foarte bine să aibă un microfon instalat în telefon și nu prea vrem să afle americanii ce căutăm, nu ? !

— De acord, tovarășe, îl aprobă Romanov.

— Bun. Oricum, amîndoi se întorc în Elveția la începutul săptămînii viitoare și pentru moment avem destule de rezolvat.

— Da, dar ce... începu Romanov.

— O să-ți facă plăcere să afli că toți cei doisprezece președinți au acceptat să coopereze și cinci dintre ei mi-au telefonat deja, continuă Poskonov. Patru mi-au spus că au efectuat o verificare severă a bunurilor clienților care nu au luat legătura cu banca de mai bine de douăzeci de ani, dar n-au descoperit nimic care să semene măcar de departe cu o icoană. De fapt, unul dintre ei a deschis în prezența a trei directori un seif care nu mai fusese atins din 1931 și tot ce-au găsit a fost un dop de la o sticlă de porto Taylor, recolta 1929.

— Doar un dop ? se miră Romanov.

— Păi 1929 a fost un an bun, admise președintele.

— Și al cincilea ? întrebă Romanov.

— Bănuiesc că ăsta ar putea fi primul nostru indiciu, continuă Poskonov, referindu-se la dosarul din fața lui. Înainte de a continua, își aranjă ochelarii cu degetul arătător al mîinii drepte.

— Herr Dieter Bischoff de la Bischoff et Cie — își privi oaspetele, ca și cînd Romanov ar fi putut recunoaște nu-

mele — un bărbat onorabil, cu care am tratat adeseori în trecut — onorabil după standardele occidentale, bineînțeles, tovarășe, adăugă președintele, distrîndu-se în mod evident, Bischoff a găsit ceva care a fost lăsat în păstrare băncii în 1938. Este fără doar și poate o icoană, dar n-are cum să știe dacă este cea pe care o căutăm noi.

Romanov sări de pe scaun, într-o totală stare de agitație.

— În cazul acesta, ar trebui să mă duc să văd eu însumi. Aș putea lua un avion astăzi.

Președintele îi făcu un semn cu mîna, invitîndu-l să se așeze.

— Avionul de care spui nu decolează de pe aeroportul Șeremetievo pînă la patru și treizeci și cinci de minute. Oricum, ți-am rezervat deja două locuri.

— Două ? se miră Romanov.

— Evident, vei avea nevoie de un expert, doar dacă nu cumva știi despre icoane mai mult decît despre afacerile bancare, adăugă Poskonov. Mi-am mai permis să-ți rezerv biletele la un zbor al companiei Swissair. Dacă poți să eviți, să nu zbori niciodată cu Aeroflot. N-a reușit decît o singură performanță aviatică, de la începuturile sale, aceea de a pierde cei mai mulți călători pe numărul de kilometri zburați, iar un bancher nu crede niciodată în acțiuni împotriva sorților cunoscuți. Ți-am fixat o întîlnire cu Herr Bischoff la ora zece, mîine dimineață, bineînțeles, cu condiția să nu ai ceva mai urgent care să te rețină la Moscova.

Romanov zîmbi.

— Observ din dosarul tău că nu ai avut pînă acum însărcinări în Elveția, continuă bătrînul, dîndu-și aere. Așa că îmi permiți să-ți recomand să tragi la hotelul St. Gothard cît ești la Zürich. Jacques Pontin se va ocupa de tine foarte bine. Naționalitatea n-a constituit niciodată o problemă pentru elvețieni, moneda însă, da. Și uite așa, mica mea investigație ajunge la zi ; o să iau din nou legătura telefonică

cu Elveția, de îndată ce cei doi președinți plimbăreți se vor întoarce, lunea viitoare. Pentru moment, tot ce pot face este să-ți urez succes la Zürich.

— Mulțumesc, spuse Romanov. Îmi este permis să adaug că vă apreciez în mod deosebit meticulozitatea ?

— A fost plăcerea mea. Să spunem că-i eram dator cu un serviciu bunicului tău și poate într-o bună zi o să-ți dai seama că-mi ești și tu mie, cu un serviciu ; și, hai, las-o baltă !

Romanov încercă să pătrundă sensul cuvintelor bătrînului. Chipul lui Poskonov nu exprima nimic, așa că plecă fără nici un alt cuvînt. Dar coborînd scările largi de marmură, cîntări din nou de cîteva ori ideile bancherului, căci unui ofițer KGB nu-i arunci remarci așa, în treacăt.

Cînd ajunse din nou în Piața Dzerjinski, secretarul îl informă că se telefonase de la biroul lui Herr Bischoff, din Zürich, pentru confirmarea întîlnirii cu președintele, la ora zece, a doua zi dimineața. Romanov îl rugă să-i telefoneze directorului hotelului St. Gothard și să rezerve două camere.

— A, și confirmă-mi zborul cu Swissair, adăugă, înainte de a urca cele două etaje pentru a se întîlni cu directorul și a-l informa despre întrevederea avută cu șeful Băncii Naționale.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, fură primele cuvinte ale lui Zaborski. Au mai rămas două zile și măcar îmi oferi ceva, pentru a avea ce-i spune secretarului general cînd mă va suna la ora unu noaptea.

Romanov zîmbi.

— Mult noroc, tovarășe. Ambasada noastră va fi gata să te ajute, cu orice-ai avea nevoie. Să sperăm că vei reuși să readuci capodopera pe pereții Palatului de Iarnă.

— Dacă se află în banca aceea, va fi în mîinile dumneavoastră pînă mîine noapte, răspunse Romanov și plecă zîmbind.

Cînd intră în biroul său o găsi pe Petrova așteptîndu-l.

— M-ați chemat, tovarășe ?

— Da, plecăm la Zürich. Romanov se uită la ceas. Peste trei ore. Biletele și camerele au fost rezervate deja.

— Fără îndoială, pe numele Herr și Frau Schmidt, spuse iubita sa.

CAPITOLUL ȘASE

Cînd ieși de la întrevedere, Adam se simțea calm și încrezător. Ultimele cuvinte ale celui ce prezidase comisia fuseseră în legătură cu disponibilitatea lui pentru un examen medical amănunțit, într-o săptămînă. Adam spusese că nu știa ce ar fi putut să-l împiedice. Aștepta cu nerăbdare ocazia de a lucra în Ministerul de Externe britanic.

Întors în camera de așteptare, se apropie de Wainwright, care-l privi și-i înapoie hîrtia.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Adam, încercînd să pară degajat ; strecură hîrtiuța în buzunarul interior, fără să se uite la traducere.

— Cum a fost, bătrîne ? îl întrebă tovarășul său, precaut.

— Nici o problemă pentru unul cu germana, franceza, spaniola și italiana în arsenal, îl liniști Adam. Oricum, baftă.

— Domnule Wainwright, comisia vă primește acum, anunță secretara.

Adam luă liftul spre parter și hotărî să meargă pe jos acasă ; se opri în colț la Wilton Place să cumpere o pungă cu mere de la un puști cu un cărucior, care părea că-și petrece cea mai mare parte a timpului ferindu-se de poliție. Adam își continuă drumul, rememorînd întrebările comisiei și răspunsurile sale, dar își zise că este un exercițiu inutil, deși încă era convins că interviul decursese bine. Se opri atît de brusc, încît pietonul din spate abia reuși să nu dea peste el. Ceea ce-i atrăsese atenția era o firmă pe care scria : „Centrul Alimentar German". O fată atrăgătoare, cu un zîmbet vesel

și ochi rîzători, ședea la casă, lîngă ușă. Adam intră hotărît în magazin și se îndreptă direct spre ea, fără să facă nici cel mai mic gest de a cumpăra ceva.

— Nu ați cumpărat nimic ? îl întrebă aceasta cu un accent ușor.

— Nu, tocmai vreau s-o fac, dar mă întrebam dacă vorbiți nemțește, spuse Adam, liniștind-o.

— Ca majoritatea fetelor din Mainz, răspunse ea, zîmbind.

— Da, presupun că așa este, spuse Adam, privind-o mai atent. Probabil că trecuse cu puțin de douăzeci de ani, gîndi Adam și fu atras de zîmbetul și atitudinea ei prietenoasă. Părul negru, strălucitor era prins într-o coadă de cal, cu o fundă mare, roșie. Puloverul alb și fusta plisată ar fi făcut orice bărbat să întoarcă capul după ea. Picioarele lungi și frumoase erau adunate sub scaun.

— Oare ați fi atît de amabilă să-mi traduceți un scurt paragraf ?

— Încerc, acceptă ea, încă zîmbind.

Adam scoase din buzunar plicul în care se afla ultima parte a scrisorii și i-o întinse.

— Stilul este cam demodat, așa că s-ar putea să dureze puțin, spuse ea, cu o privire serioasă.

— O să fac niște cumpărături, îi spuse și începu să se plimbe pe lîngă rafturile lungi, încărcate. Alese un salam, niște cîrnați de porc, o specialitate din Frankfurt, șuncă, muștar nemțesc ; din cînd în cînd, ridica privirea ca să vadă dacă fata progresează. Din cîte își dădea seama, nu putea traduce decît cîteva cuvinte odată, căci era permanent întreruptă de clienți. Trecură aproape douăzeci de minute pînă o văzu că lasă hîrtia de-o parte. Adam se îndreptă imediat spre casă și puse cumpărăturile pe tejghea.

— O liră, doi șilingi și șase peni, socoti fata. Adam îi dădu două lire, iar ea îi înapoie restul și bucățica de hîrtie.

— Asta o consider o traducere brută, dar cred că sensul este clar.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse Adam, în timp ce o femeie mai în vîrstă se așeză la rînd.

Fata rîse :

— Ai putea să mă inviți să împărțim cîrnații.

— E o idee bună. Mănînci cu mine diseară ?

— Glumeam, se scuză ea.

— Eu nu, zîmbi Adam.

Se mai așeză o persoană la rînd, iar doamna în vîrstă din spatele lui începu să dea semne de enervare.

Adam apucă o foaie volantă de pe tejghea, se retrase către partea din spate a magazinului și-și scrise grăbit numele, adresa și numărul de telefon. Așteptă ca cei doi clienți din fața lui să plătească și pe urmă îi înmînă o „ofertă unică de Persil".

— Ce-i asta ? întrebă fata cu nevinovăție.

— Mi-am scris numele și adresa pe hîrtia asta. Te aștept la cină diseară, pe la opt. Măcar știi ce-i în meniu.

Păru nesigură :

— Chiar glumeam.

— N-o să te mănînc pe tine. Doar cîrnații, spuse Adam. Fata se uită la foaia din mîna ei și rîse :

— O să mă mai gîndesc.

Adam ieși cu pas vioi, fluierînd. O dimineață proastă, o după-amiază bună și — poate — o seară și mai bună.

Ajunse înapoi în apartament la timp să urmărească știrile de la șase fără un sfert. Doamna Gandhi, noul prim-ministru al Indiei, era confruntată cu o revoltă deschisă a guvernului său și Adam se întrebă dacă Marea Britanie ar putea vreodată să aibă o femeie prim-ministru. Scorul era 117 la 7 pentru Anglia în primul tur, dar echipa Indiilor de Vest conducea încă detașat.

Oftă și închise televizorul. După ce puse alimentele în frigider, se închise la el în cameră ca să pună cap la cap cele trei fragmente ale scrisorii lui Göring. După ce citi cu atenție cele trei bucățele de hîrtie, scoase carnețelul și începu să copieze traducerile în ordine : mai întîi paragraful tradus

de fata de la Asociația Tinerilor Creștini, apoi cel scris de Wainwright pe carnețel și la urmă partea tradusă de fata cea frumoasă din Mainz. Citi de la început pînă la sfîrșit ciorna, pentru a doua oară.

Nürnberg, 15 octombrie 1946

Domnule colonel,

În ultimul an am ajuns să ne cunoaștem destul de bine. Nu v-ați ascuns niciodată aversiunea pentru Partidul Național Socialist, dar întotdeauna v-ați purtat cu politețea unui ofițer și gentleman.

În tot acest an, nu se poate să nu fi observat că am primit de la unul dintre gardieni o provizie regulată de havane — una din puținele plăceri ce mi s-au permis, în ciuda încarcerării. Aceste havane au avut și un alt scop — fiecare din ele conținea o capsulă cu o mică doză de otravă. Suficientă să-mi asigure supraviețuirea în timpul procesului, dar la fel de suficientă ca să-l păcălesc pe călău.

Singurul meu regret este că dumneavoastră, în calitate de ofițer responsabil cu supravegherea mea în perioada în care este cel mai probabil că voi muri, veți fi făcut răspunzător de ceva la care n-ați participat niciodată. Pentru a îndrepta oarecum acest lucru, anexez un document pe numele Emmanuel Rosenbaum, care ar trebui să vă ajute în cazul în care veți fi confruntat cu dificultăți financiare în viitorul apropiat.

Tot ce vi se va cere...

— E cineva acasă ? strigă Lawrence. Adam împături bucățile de hîrtie, se îndreptă repede spre bibliotecă și le strecură în Biblie, lîngă scrisoarea originală, chiar cu cîteva secunde înainte ca Lawrence să vîre capul pe ușă.

— Nenorocită circulație, spuse Lawrence voios. Abia aștept să fiu numit președinte al băncii și să mi se dea apartamentul de lux de la ultimul etaj, ca să nu mai pomenesc de șofer și mașina companiei.

Adam rîse :

— Încă o zi grea la birou, iubitule ? se maimuțări el, luînd-o după Lawrence, spre bucătărie. Adam începu să scoată mîncarea din frigider.

— Ghici cine vine la cină ? întrebă retoric Lawrence, în timp ce delicatesele continuau să apară.

— O nemțoaică foarte atrăgătoare, sper.

— Ce vrei să spui cu „sper" ?

— Păi, nu s-ar prea putea numi o invitație oficială, așa că nici nu sînt sigur că o să apară.

— Dacă așa stau lucrurile, aș putea să mă-nvîrt pe-aici în caz că-ți trage clapa și ai nevoie de cineva care să te ajute să mănînci toate astea.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, dar cred că vei afla că este rîndul tău să dispari, să faci pe mortul. Dar, oricum, ce-i cu Carolyn ?

— Carolyn reprezintă trecutul, ca să-l citez pe onorabilul Harold Wilson. Cum ai dat peste *gnädiges Fräulein* a ta ?

— Lucrează într-o alimentară în Knightsbridge.

— Aha. Am coborît pînă la vînzătoare, mai nou.

— N-am idee ce este sau măcar cum o cheamă, dacă tot sîntem aici, spuse Adam. Dar sper să aflu în seara aceasta. Și, cum spuneam, e rîndul tău să dispari.

— *Natürlich.* Cum vezi, te poți baza pe mine să-ți dau o mînă de ajutor dacă ai nevoie de vreo traducere.

— Bagă vinul în frigider și pune masa.

— Nu există treburi serioase pentru un bărbat cu educația mea ? chicoti Lawrence.

Cînd bătu de opt, masa era pusă și Adam pregătise totul. La opt și jumătate, amîndoi renunțară să se mai prefacă și Adam umplu două farfurii cu cîrnați, salam și salată verde, cartofi copți și sos. Își agăță șorțul caraghios după ușa din bucătărie și se așeză pe scaunul din fața lui Lawrence, care începuse să toarne vinul.

— O, *mein liebes Mädchen,* arăți încîntător în vestonul acesta de tweed, spuse Lawrence, ridicînd paharul.

Adam era pe punctul de a-i plăti cu aceeași monedă, cînd se auzi o bătaie puternică în ușa de la intrare. Cei doi bărbați se priviră o clipă fix, înainte ca Adam să sară de pe scaun să deschidă. În prag stătea un bărbat avînd cu mult peste un metru optzeci și cu niște umeri de halterofil profesionist. Lîngă el, părînd foarte mică prin comparație, era fata pe care o invitase Adam la cină.

— Fratele meu, Jochen, explică ea. Adam fu izbit pe loc de frumusețea ei : purta o bluză bleumarin imprimată și o fustă albastră plisată, care-i cădea pînă sub genunchi. Părul negru și lung era acum liber pe umeri și părea proaspăt spălat ; strălucea la lumina celor patruzeci de wați ai becului din hol.

— Bine ai venit, îi ură, Adam mai mult decît surprins.

— Jochen m-a însoțit pînă aici.

— Da, sigur. Te rog să intri să bei ceva, Jochen, îl invită Adam.

— Nu, mulțumesc. Am și eu o întîlnire, dar vin s-o iau pe Heidi la ora unsprezece, dacă n-ai nimic împotrivă.

— E-n regulă, spuse Adam, care-i aflase în sfîrșit numele. Uriașul se plecă și-și sărută sora pe amîndoi obrajii, dădu apoi mîna cu Adam și-i lăsă pe amîndoi în prag.

— Îmi pare rău că am întîrziat. Fratele meu nu s-a întors de la serviciu decît după ora șapte.

— Nu-i nimic, spuse Adam, conducînd-o înăuntru. Dacă ai fi venit mai devreme, n-aș fi fost pregătit. Apropo, el este colegul meu de apartament, Lawrence Pemberton.

— În Anglia și bărbații au nevoie de însoțitor ? se miră Heidi.

Amîndoi bărbații rîseră.

— Nu, nu, se apără Lawrence. Eu tocmai plecam. După cum vezi, masa nu era pusă decît pentru două persoane. Ca și fratele tău, am și eu o întîlnire. Mă întorc pe la unsprezece, Adam, doar ca să mă conving că ești în siguranță. Îi zîmbi lui Heidi, își puse haina și închise ușa în urma lui, înainte ca vreunul dintre cei doi să poată obiecta.

— Sper că nu-l gonesc, spuse Heidi.

— Nu, nu, răspunse Adam, în timp ce ea se așeza la masă pe locul lui Lawrence. A întîrziat deja la întîlnirea cu prietena lui. O fată fermecătoare, pe nume Carolyn. Lucrează ca asistentă socială. Umplu repede cu vin paharul lui Lawrence, pretinzînd că nu fusese încă folosit.

— Deci, la urma urmelor, o să-mi mănînc propriii cîrnați, spuse ea, rîzînd.

Și rîsul nu încetă tot restul serii ; iar Adam află despre viața ei în Germania, despre familia și despre slujba pe care și-o luase pe timpul vacanței de la Universitatea din Mainz.

— Părinții acceptă să vin la Londra numai pentru că fratele meu este deja aici ; și asta ca să mă ajute pentru cursurile de limbi străine. Și acum, Adam, aș vrea să știu cu ce te ocupi cînd nu agăți fete în magazinele alimentare.

— Am fost în armată nouă ani, iar acum sper să mă angajez la Ministerul de Externe.

— În ce calitate, dacă asta este expresia corectă ? întrebă Heidi.

— Asta este expresia, dar nu sînt sigur că știu răspunsul, zise Adam.

— Cînd cineva spune asta despre o slujbă în Ministerul de Externe, de obicei înseamnă că este spion.

— Ca să fiu cinstit, nu știu ce înseamnă, dar mă vor lămuri săptămîna viitoare. În orice caz, nu cred că aș fi un spion foarte bun. Dar tu ce vei face cînd vei reveni în Germania ?

— O să-mi termin ultimul an la Mainz și apoi sper să-mi găsesc o slujbă la televiziune.

— Dar Jochen ? întrebă Adam.

— Se va asocia firmei de avocați a tatălui meu, imediat ce se întoarce acasă.

— Deci cît timp vei fi la Londra ? se trezi Adam întrebînd.

— Încă două luni. Dacă o să mai rezist cu slujba asta.

— De ce continui, dacă este atît de rău ?

— Nu există un mijloc mai bun de a-ți verifica cunoștințele de engleză, decît cumpărătorii nerăbdători, care vorbesc cu tot felul de accente.

— Sper să rămîi cele două luni, spuse Adam.

— Și eu, răspunse ea, zîmbind.

Cînd se întoarse Jochen, punctual, la ora unsprezece, îi găsi spălînd vasele.

— Mulțumesc pentru această seară deosebit de interesantă, spuse ea, ștergîndu-se pe mîini.

— Nu-i un cuvînt bun, o certă Jochen. Cred că nu interesantă. Frumoasă, fericită, încîntătoare, plăcută poate, dar nu interesantă.

— A fost toate astea la un loc, dar a fost și interesantă, spuse Adam.

Ea zîmbi.

— Pot să vin să mai cumpăr niște cîrnați și mîine ?

— Mi-ar face plăcere. Dar nu propune nici unei femei bătrîne și acre să-ți traducă ceva. Apropo, nu-mi spui de ce ai avut nevoie să traduci paragraful acela ciudat ? M-am tot întrebat cine este acest Rosenbaum și ce a lăsat cuiva.

— Poate data viitoare, promise Adam, puțin stînjenit.

— Data viitoare poți s-o aduci chiar tu pe soră-mea acasă, zise Jochen, strîngîndu-i mîna hotărît lui Adam.

După plecarea lui Heidi, Adam se așeză și termină ultimul pahar de vin, conștient că nu mai petrecuse de mult o seară atît de frumoasă, fericită, încîntătoare, plăcută și interesantă.

O limuzină neagră, cu geamuri fumurii și numărul de înmatriculare neluminat, era parcată în zona VIP din Kloten, Zürich. Polițiști elvețieni aferați și cusurgii se apropiaseră de două ori de limuzină și verificaseră acreditările șoferului, înainte ca maiorul Romanov și Anna Petrova să apară din vamă și să se suie în mașină, pe bancheta din spate.

Era deja întuneric cînd șoferul porni spre strălucirea de neon a orașului. Cînd mașina trase în dreptul intrării hotelu-

lui St. Gothard, singurele cuvinte pe care le adresă Romanov șoferului fură :

— Mă întorc la Moscova cu zborul de marți dimineață.

Jacques Pontin, directorul hotelului, se postase la ușă așteptînd să-i salute pe nou-veniți ; se prezentă imediat și, de îndată ce-i trecu în registru, apăsă cu palma un clopoțel pentru a chema un hamal să-i ajute pe oaspeți să ducă bagajele. O clipă mai tîrziu apăru un tînăr de vreo douăzeci de ani, îmbrăcat într-o livrea verde.

— Apartamentul 73 și camera 74, îl instrui Jacques, înainte de a se întoarce spre Romanov.

— Sper din inimă ca șederea dumneavoastră să merite, să vă simțiți bine, Herr Romanov. Vă rog nu ezitați să mă chemați dacă doriți ceva.

— Mulțumesc, spuse Romanov, întorcîndu-se spre hamal, care stătea ca o santinelă lîngă ușa deschisă a liftului. Romanov se dădu într-o parte ca s-o lase pe Anna să intre prima. Liftul se opri la etajul șapte și hamalul îi conduse pe un coridor lung spre un apartament pe colț. Răsuci cheia în broască și-i invită pe cei doi oaspeți să intre. Apartamentul era exact cum se așteptase Romanov; făcea parte dintr-o cu totul altă categorie decît cele mai bune hoteluri pe care le văzuse el la Moscova sau la Leningrad. Dînd cu ochii de mulțimea de fleacuri etalate în baia de marmură, își zise că în Rusia, pînă și călătorii bogați, dacă sînt vizitatori avizați, își aduc cu ei dopul pentru cadă.

— Camera dumneavoastră este aici, doamnă, o informă hamalul pe cercetătoare și descuie o ușă alăturată. Deși mai mică ca dimensiuni, camera avea aceeași eleganță simplă, fără pretenții. Hamalul se întoarse spre Romanov, îi întinse cheia și-l întrebă dacă mai dorește ceva. Romanov îl asigură că nu dorește nimic și-i dădu o bancnotă de cinci franci.

Hamalul se înclină ușor încă o dată și închise ușa după el, lăsîndu-l pe Romanov să despacheteze. Anna Petrova se duse în camera ei.

Romanov începu să se dezbrace și apoi dispăru în baie. Se studie în oglindă. Deși foarte plin de sine în privința înfățișării sale, era și mai mîndru de condiția sa fizică. La douăzeci și nouă de ani, în ciuda înălțimii — un metru și optzeci — cîntărea doar șaptezeci și cinci de kilograme, iar mușchii îi erau tari și încordați.

Cînd reveni în dormitor, auzi dușul curgînd în baia alăturată. Se duse la ușă și o întredeschise. Văzu limpede silueta Annei în aburii dușului. Zîmbi și, călcînd ușor pe covorul gros, se furișă în patul cercetătoarei. O așteptă să închidă apa fierbinte.

Adam ieși de sub dușul rece ca gheața. În cîteva minute se îmbrăcă și i se alătură lui Lawrence în bucătărie, pentru micul dejun.

— Tot nu reușesc să te taxez pentru apa caldă, nu ? spuse Lawrence în timp ce Adam trase cu ochiul peste umărul prietenului său, încercînd să vadă ultimele rezultate la crichet.

— De ce nu reușim să producem jucători cu adevărat rapizi ? întrebă retoric.

— Nu pot să stau la palavre cu șomerii, spuse Lawrence, luîndu-și servieta. Șahul Iranului dorește să-și discute problemele financiare cu mine. Mă scuzi că o șterg, înainte de a-ți termina tu fulgii de porumb, dar nu-mi pot permite s-o fac pe Majestatea sa imperială să mă aștepte.

Rămas singur, Adam își fierse un ou și puse la prăjit niște pîine, pe care o arse ; se întoarse din nou la ziar și află despre ultimele pierderi în războiul din Vietnam și despre intenția președintelui Johnson de a efectua un turneu în Orientul Îndepărtat. Hotărî că în ritmul ăsta nu avea să cîștige concursul „Gospodina anului" din ziarul *Daily Mail.* În cele din urmă, curățată în bucătărie, își strînse patul și făcu ordine în urma lui Lawrence — nouă ani de disciplină autoimpusă nu schimbau obiceiuri mai vechi — apoi se așeză și începu să-și planifice o nouă zi.

Pricepu că nu poate evita luarea unei decizii. Se așeză iar la birou și începu să se gîndească cum să facă să traducă documentul oficial, fără să mai trezească suspiciuni.

Aproape mecanic, luă Biblia din bibliotecă și scoase scrisoarea pe care o citise cu o noapte în urmă. Paragraful final încă îl nedumerea. Cîntări din nou traducerea făcută de Heidi: „Tot ceea ce vi se va cere este să vă prezentați la adresa tipărită în colțul din dreapta sus, pe documentul anexat, cu o dovadă că sînteți colonelul Gerald Scott. Un pașaport ar fi suficient. Vi se va da un obiect lăsat moștenire de mine pentru dumneavoastră, pe numele Emmanuel Rosenbaum.

Sper să vă aducă noroc."

Adam își îndreptă atenția spre document. Tot nu pricepea ce-ar fi putut fi acea moștenire, fără să mai pomenim faptul că nu știa dacă valorează ceva. Reflectă asupra faptului că un om atît de rău putuse să se implice într-un act de bunătate cu cîteva ore doar înainte de clipa cînd știa că va muri, act care-l obliga acum să se implice la rîndul lui.

Romanov adună toate păturile și, dintr-o singură mișcare, le aruncă pe podea, lăsînd-o descoperită pe Anna, ghemuită ca un copil, cu genunchii aproape atingîndu-i sînii goi. Mîna Annei căuta un colț de cearșaf cu care să-și acopere trupul dezvelit.

— Micul dejun la pat ? murmură ea plină de speranță..

— Îmbrăcarea în zece minute sau rămîi fără mic dejun, veni răspunsul. Anna își coborî cu băgare de seamă picioarele pe covorul gros și așteptă să nu se mai învîrtească camera, înainte de a se duce la baie. Romanov auzi țîșnind jetul de apă al dușului și un „ahhh" jalnic. Zîmbi cînd își aminti că lăsase indicatorul blocat pe culoarea albastru închis.

În timpul micului dejun din sufragerie discutară modul în care Romanov va aborda problema cu banca, dacă Petrova putea să confirme că icoana era capodopera originală a

lui Rubliov. Își tot ridica privirea de la masă, cînd brusc, fără s-o prevină, spuse :

— Să mergem.

— De ce ? întrebă Anna, mușcînd dintr-o altă felie de pîine prăjită.

Romanov se ridică de la masă și, fără să se obosească să ofere vreo explicație, ieși cu pas hotărît din încăpere, luînd-o direct spre lift. Petrova își ajunse șeful din urmă, doar cu cîteva clipe înainte ca ușile să se închidă.

— De ce ? repetă, dar Romanov nu vorbi pînă nu ajunseră din nou în apartamentul său. Deschise larg, cu un gest violent, fereastra mare, care dădea spre gară.

— Ah, este în exteriorul camerei tale, spuse el, privind spre dreapta și apoi îndreptîndu-se repede spre camera alăturată. Trecu pe lîngă patul dublu răvășit, deschise cu o mișcare bruscă cea mai apropiată fereastră și ieși pe ea. Petrova se uită drept în jos de la etajul șapte și simți că amețește. După ce ajunsese pe ultima treaptă a scării de incendiu, Romanov alergă către un tramvai care tocmai trecea. Petrova n-ar fi reușit niciodată să se vadă înăuntru dacă Romanov n-ar fi ridicat-o cu forța lui formidabilă.

— Ce se întîmplă ? întrebă, încă nedumerită.

— Nu sînt sigur, spuse Romanov, privind afară prin geamul din spate al tramvaiului. Tot ce știu cu siguranță este cum arată agentul CIA local.

Cercetătoarea privi înapoi, în direcția hotelului, dar tot ce reuși să vadă fu o masă de oameni anonimi care se plimbau în sus și-n jos pe trotuar.

Romanov rămase în tramvai mai mult de un kilometru, după care făcu semn unui taxi ce se îndrepta în direcție opusă.

— Bischoff et Cie, spuse, așteptînd să se apropie asistenta lui, care gîfîia.

Taxiul mergea înapoi spre hotel, șerpuind prin traficul dimineții, pînă cînd trase în fața unei clădiri mari, cafenii,

din granit. Romanov îi plăti șoferului și se opri în fața unor uși impunătoare, din sticlă groasă, acoperite cu fier forjat sudat, astfel încît să pară crengile unui copac. Într-o parte, lîngă uși, erau gravate discret în piatră — și încrustate cu auriu — cuvintele Bischoff et Cie. Nu mai exista nici un altfel de indiciu referitor la ceea ce adăpostea clădirea.

Romanov apăsă pe clanța grea din fier forjat și cei doi ruși intrară într-un hol spațios. În partea stîngă se afla un birou singuratic, în spatele căruia ședea un tînăr îmbrăcat elegant.

— *Guten Morgen, mein Herr,* salută el.

— Bună dimineața. Avem întîlnire cu Herr Dieter Bischoff, îi explică Romanov.

— Da, Herr Romanov, spuse tînărul funcționar de la recepție, verificînd lista de nume din fața sa. Vă rog să luați ascensorul pînă la etajul cinci, unde veți fi întîmpinați de secretara domnului Bischoff.

Cînd cei doi ieșiră din ascensor, fură salutați de o doamnă îmbrăcată într-un taior simplu și de bun gust.

— Vă rog să mă urmați, îi invită, fără vreo urmă de accent. Cei doi ruși fură conduși pe un coridor, pe ai cărui pereți erau aliniate tablouri, într-o încăpere confortabilă, semănînd mai curînd cu sala de recepții a unui conac, decît cu o bancă.

— Herr Bischoff va fi aici într-o clipă, spuse doamna, retrăgîndu-se. Romanov rămase în picioare, trecînd în revistă încăperea. Trei fotografii alb-negru, înrămate, ale unor bărbați bătrîni, în costume gri, cu înfățișări ursuze, care se străduiau să pară bătrîni ursuzi în costume cenușii, ocupau cea mai mare parte din peretele îndepărtat; pe ceilalți pereți atîrnau uleiuri discrete și plăcute, înfățișînd scene citadine și rurale din Elveția secolului al XIX-lea. O minunată masă ovală Ludovic al XIV-lea, înconjurată de opt scaune din mahon sculptat, domina centrul încăperii. Romanov

simți o undă de invidie la gîndul că el nu putea spera niciodată să trăiască astfel.

Ușa se deschise și în încăpere intră un bărbat trecut de șaizeci de ani, urmat de alți trei, în costume cenușii. O privire aruncată spre Herr Bischoff, și Romanov intui a cui fotografie se va alătura în cele din urmă celor ale domnilor ursuzi.

— Ce onoare pentru mica noastră bancă, domnule Romanov, fură primele cuvinte ale lui Bischoff, care se înclină și strînse mîna rusului. Romanov o prezentă pe asistenta sa, care se bucură de aceeași înclinare și strîngere de mînă politicoase.

— La rîndu-mi, dați-mi voie să vi-i prezint pe fiul meu și pe doi dintre asociații mei, Herr Müller și Herr Weizopf.

Cei trei bărbați se înclinară la unison, dar rămaseră în picioare, în timp ce Bischoff își ocupă locul din capul mesei. La un gest al său, Romanov și Anna se așezară lîngă el.

— Vă rog, mi-ați putea arăta pașaportul ? întrebă Bischoff, vrînd parcă să sugereze că afacerea oficială începuse. Romanov scoase din buzunarul interior al hainei pașaportul mic, albastru, cu coperte moi, și i-l întinse. Bischoff îl analiză cu atenție, așa cum un filatelist ar verifica un timbru vechi, și decise că-i în regulă.

— Mulțumesc, spuse, returnîndu-l proprietarului.

Apoi Bischoff ridică mîna și unul dintre asociați plecă imediat.

— Va dura doar o clipă pînă cînd fiul meu va aduce icoana pe care o avem în păstrare, îi anunță el. Între timp, poate puțină cafea. Rusească, adăugă.

Cafeaua apăru într-o clipită, adusă de o altă doamnă elegant îmbrăcată.

— Mulțumesc, spuse Petrova, în mod evident puțin intimidată, dar Romanov tăcu, pînă cînd fiul lui Herr Bischoff reapăru cu o cutie mică pe care i-o înmînă tatălui său.

— Veți înțelege că trebuie să tratez această problemă cu cea mai mare discreție, îi avertiză bătrînul. S-ar putea ca icoana să nu fie cea căutată de guvernul dumneavoastră.

— Înțeleg, spuse Romanov.

— Acest minunat exemplar de artă rusească este în posesia noastră din 1938 și a fost depus la banca noastră în numele unui anumit domn, un oarecare Emmanuel Rosenbaum.

Ambii musafiri păreau șocați.

— *Nevozmojno,* spuse Anna, întorcîndu-se spre șeful său. Niciodată n-ar...

— Bănuiesc că este exact motivul pentru care a fost ales numele, îi replică Romanov tăios Annei, enervat de indiscreția ei. Nu înțelegi ? Se leagă. Pot să văd icoana ? întrebă, întorcîndu-se spre președintele băncii.

Herr Bischoff așeză cutia în mijlocul mesei. Toți cei trei bărbați în costume gri făcură un pas înainte. Romanov ridică privirea.

— Conform legislației elvețiene, trebuie să existe trei martori cînd se deschide o cutie în numele altcuiva, explică bătrînul.

Romanov aprobă scurt din cap.

Herr Bischoff procedă la descuierea cutiei metalice cu o cheie pe care o scoase din buzunar ; între timp, fiul său se aplecă și descuie o a doua broască, cu o altă cheie. Odată încheiată mica ceremonie, Herr Bischoff ridică capacul cutiei și o răsuci spre musafiri. Romanov băgă mîinile în cutie ca un copil nerăbdător la pomul de Crăciun și scoase icoana. Se uită fix la frumoasa pictură : un dreptunghi mic de lemn, acoperit de minuscule fragmente de roșu, auriu și albastru ce alcătuiau, în mozaic, chipul unui bărbat care arăta ca și cînd toate grijile pămîntului ar fi apăsat pe umerii lui. Fața lui, deși tristă, etala un sentiment de seninătate. Pictura pe care o ținea Romanov în mînă era absolut minunată, la fel de fru-

moasă ca toate celelalte pe care le văzuse la Palatul de Iarnă. Nimeni din încăpere nu prea știa ce avea să se întîmple, căci Romanov nu emise nici o părere.

În cele din urmă Anna fu cea care vorbi :

— Este o capodoperă și, fără nici un dubiu, datează din secolul al XV-lea, dar, după cum vedeți, nu-l reprezintă pe Sfîntul Gheorghe cu balaurul.

Romanov dădu din cap în semn de aprobare, incapabil să lase din mînă pictura.

— Cunoașteți originea acestei icoane ? întrebă Romanov.

— Da, răspunse Anna, bucuroasă să fie, în fine, luată în seamă. Este icoana Sfîntului Petru, vedeți, ține cheile... pictată de Dionisie, în 1471 ; și, deși este indiscutabil una din cele mai minunate creații ale sale, nu este icoana țarului.

— Dar aparține poporului rus ? întrebă Romanov, încă sperînd într-o recompensă pentru toate eforturile sale.

— Nu, tovarășe maior, spuse cercetătoarea apăsat. Aparține Galeriei de Artă din München, de unde lipsește din ziua în care Hitler a fost numit cancelar al Reichului.

Herr Bischoff notă ceva pe o bucată de hîrtie din fața lui. Cel puțin o bancă din München avea să fie bucuroasă să facă afaceri cu el în viitor.

Cu părere de rău, Romanov îi înapoie icoana lui Herr Bischoff, reușind doar să spună :

— Mulțumesc.

— Pentru puțin, spuse Herr Bischoff imperturbabil, punînd icoana la loc, în cutie, și încuind-o. Fiul său repetă operația cu propria cheie și plecă imediat, ducînd cu el comoara nerevendicată. Romanov se ridică în picioare, considerînd că nu mai putea aștepta nimic de la această întîlnire, deși credea că a descoperit numele de împrumut al lui Göring, sau cel puțin unul din ele.

— Mă întreb dacă aș putea discuta ceva cu dumneavoastră între patru ochi, Herr Romanov, i se adresă bancherul mai în vîrstă.

— Desigur.

— Este o problemă destul de delicată, așa că m-am gîndit că poate preferați ca asociata dumneavoastră să ne lase singuri, completă Herr Bischoff.

— Nu este necesar, spuse Romanov, neputînd să-și imagineze ce-ar fi avut Bischoff să-i spună, care mai tîrziu să nu necesite o discuție cu Petrova.

— Cum doriți. Sînt curios să aflu dacă mai există și un alt motiv pentru care ați cerut să ne întîlnim.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Am avut sentimentul că știu motivul real pentru care în mod special ați ales această bancă pentru a vă începe investigația.

— Nu v-am ales. Ați fost doar unul din... spuse Romanov și se opri.

— Înțeleg, aprobă Bischoff, el însuși întrucîtva uimit. Atunci poate-mi permiteți să vă pun cîteva întrebări ?

— Dacă trebuie, răspunse Romanov, nerăbdător să plece.

— Sînteți Alexandr Petrovici Romanov ?

— Probabil că sînteți convins de acest fapt, altfel n-am fi ajuns atît de departe.

— Singurul fiu al lui Piotr Nikolaevici Romanov ?

— Da.

— Și nepotul contelui Nikolai Alexandrovici Romanov ?

— E vorba de o lecție de istorie despre arborele genealogic al familiei mele ? întrebă Romanov, vizibil iritat.

— Nu, am vrut doar să fiu sigur de fapte, deoarece sînt încă și mai convins că ar fi mai înțelept ca asociata dumneavoastră să ne lase singuri o clipă, propuse bătrînul, timid.

— Categoric nu. În Uniunea Sovietică sîntem toți egali, adăugă trufaș.

— Da, desigur, admise Bischoff, aruncîndu-i Annei o privire rapidă înainte de a continua :

— Tatăl dumneavoastră a murit în 1946 ?

— Da, spuse Romanov, care începuse să se simtă vizibil jenat.

— Și sînteți singurul copil supraviețuitor ?

— Da, confirmă Romanov mîndru.

— În acest caz, banca noastră este în posesia... Bischoff ezită cînd unul dintre bărbații în gri îi împinse în față un dosar. Își puse pe nas o pereche de ochelari de aur, cu lentile în semilună, prelungind micul exercițiu cît mai mult.

— Nu mai spuneți nimic, îl opri Romanov calm.

Bischoff ridică privirea :

— Îmi pare rău, dar mi s-au oferit toate motivele să cred că vizita dumneavoastră a fost planificată.

Petrova ședea acum pe marginea scaunului, bucurîndu-se de fiecare clipă a spectacolului care se desfășura. Anticipase exact ce urma să se întîmple și fu dezamăgită cînd Romanov se întoarse să-i vorbească :

— Așteaptă afară, fură singurele lui cuvinte. Petrova se bosumflă, se ridică fără tragere de inimă și ieși, închizînd ușa în urma ei.

Bischoff așteptă pînă fu sigur că ușa este închisă, apoi împinse dosarul spre Romanov, care îl deschise cu grijă. În partea de sus a primei pagini era numele bunicului său, subliniat de trei ori. Sub nume, erau scrise rînduri după rînduri de cifre de neînțeles.

— Cred că veți observa că am urmat instrucțiunile bunicului dumneavoastră, păstrînd o mapă cu hîrtii de valoare privind investițiile făcute din fondurile sale. Bischoff se aplecă în față și-i arătă o cifră care indica o creștere medie anuală

de 6,7 la sută, realizată de bancă de-a lungul ultimilor patruzeci și nouă de ani.

— Ce reprezintă această cifră din josul paginii ? se interesă Romanov.

— Valoarea totală a acțiunilor dumneavoastră, obligații cu premii și numerar, la ora nouă în această dimineață. În fiecare zi de luni a fost reactualizată, începînd cu data la care bunicul dumneavoastră și-a deschis un cont în această bancă, în 1916.

Bătrînul privi cu mîndrie spre cele trei tablouri de pe perete.

— *Boje moi,* exclamă Romanov, cînd văzu cifra finală. Dar în ce monedă este ?

— Bunicul dumneavoastră a avut încredere doar în lira sterlină.

— *Boje moi,* repetă Romanov.

— Pot să presupun din comentariile dumneavoastră că nu sînteți nemulțumit de modul de administrare ?

Romanov rămase fără grai.

— Poate v-ar interesa, de asemenea, să știți că sîntem în posesia mai multor cutii despre al căror conținut nu avem cunoștință. Și tatăl dumneavoastră ne-a vizitat o dată, imediat după război. A părut mulțumit și m-a asigurat că va reveni, dar n-am mai primit nici o veste de la el. Am fost întristați cînd am aflat de moartea lui. În aceste condiții, poate preferați să vă reîntoarceți și să cercetați conținutul cutiilor, altă dată, continuă bancherul.

— Da, spuse Romanov liniștit. Aș putea veni astăzi după-amiază ?

— Banca va fi întotdeauna la dispoziția dumneavoastră, Excelență, replică Herr Bischoff.

De la revoluție încoace, nimeni nu se mai adresase unui Romanov cu titlul de noblețe. Rămase tăcut o vreme.

În cele din urmă se ridică și dădu mîna cu Herr Bischoff, repetînd :

— Voi reveni în această după-amiază. Apoi ieși pe coridor, alăturîndu-se însoțitoarei sale.

Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă pînă nu ajunseră pe stradă. Romanov era atît de copleșit de ceea ce aflase, încît nu observă că bărbatul pe care-l evitase atît de dibaci la hotel, stătea la rînd, la o stație de tramvai, în celălalt capăt al străzii.

CAPITOLUL ȘAPTE

Pastorul stătea la masă și cerceta documentul, dar o vreme destul de îndelungată nu-și exprimă nici o părere. Cînd auzise rugămintea lui Adam, îl invitase pe tînăr în intimitatea micului său birou situat în partea din spate a Bisericii Luterane germane.

Biroul se dovedi a fi o încăpere goală, dominată de o masă din lemn și mai multe scaune desperecheate, tot din lemn. Singura podoabă pe pereții goi, văruiți, era un mic crucifix negru. Două din scaunele desperecheate erau acum ocupate de Adam și de pastor. Adam ședea țeapăn și drept, iar slujitorul lui Dumnezeu, învești mîntat din cap pînă în picioare într-o sutană neagră, cu coatele pe masă și capul în mîini, se uita fix la copia documentului.

După un timp destul de lung, glăsui, fără să ridice ochii:

— Este o chitanță, dacă nu greșesc. Deși nu prea mă pricep la astfel de lucruri, sînt aproape convins că Roget et Cie, care trebuie să fie bancheri elvețieni din Geneva, au în păstrarea lor un obiect descris aici ca „Icoana țarului". Dacă-mi amintesc bine istoria, originalul poate fi văzut undeva, la Moscova. Se pare că, dacă deținătorul acestei chitanțe se prezintă la Geneva, va putea să pretindă numita icoană, a Sfîntului Gheorghe cu balaurul, depusă acolo de un oarecare domn Emmanuel Rosenbaum, continuă pastorul cu ochii încă ațintiți pe document.

— Mărturisesc, spuse el, ridicînd privirea pentru prima oară, că n-am mai văzut așa ceva. Împături copia documentului și i-o dădu înapoi lui Adam.

— Mulțumesc. Mi-ați fost de mare ajutor.

— Îmi pare rău doar că superiorul meu, episcopul, este plecat. O dată pe an se retrage într-un loc liniștit. Sînt convins că el ar fi putut să arunce mai multă lumină asupra problemei decît mine.

— Mi-ați spus tot ce trebuia să știu, zise Adam. Dar, nerezistînd tentației, întrebă :

— Icoana are vreo valoare ?

— Din nou trebuie să mărturisesc că nu sînt cel mai potrivit căruia să-i cereți o astfel de părere. Tot ce vă pot spune este că, în artă, valoarea oricărui obiect poate varia de la o extremă la alta, fără nici o explicație satisfăcătoare pentru noi, muritorii obișnuiți.

— Atunci nu există nici o cale de a cunoaște valoarea acestei icoane ? mai întrebă Adam.

— Nu m-aș aventura să emit o opinie, dar, fără îndoială, casele de licitație de artă Sotheby sau Christie ar putea s-o facă. La urma urmelor, pretind în reclamele lor că au cîte un expert în fiecare domeniu, care așteaptă să sfătuiască clienții.

— Atunci o să le testez această pretenție și o să le fac o vizită, spuse Adam. Se ridică de pe scaun, strînse mîna pastorului și îi mulțumi :

— Ați fost foarte amabil.

— Deloc, spuse acesta. Am fost foarte bucuros să vă ajut. E o schimbare față de problemele conjugale ale doamnei Gerber și dimensiunea dovleceilor țîrcovnicului.

Adam luă un autobuz pînă la Hyde Park Corner și sări din mers cînd acesta vira la stînga, pe Knightsbridge. O luă pe jos, prin pasajul de la metrou, și-și continuă plimbarea cu pași sprinteni, pe Piccadilly, către Ritz. Citise undeva că Sotheby, casa de licitație, se află pe Bond Street, deși nu-și amintea să o fi văzut vreodată.

Mai merse încă vreo sută de metri, apoi coborî la stînga și încetini pasul ca să poată citi firmele de pe ambele părți ale străzii. Trecu pe lîngă Gucci, Cartier, Asprey și începuse să se întrebe dacă-l lăsase memoria și dacă n-ar trebui să verifice în cartea de telefon. Își continuă plimbarea, lăsînd în urmă Departamentul Irlandez pentru Turism și Celines. În cele din urmă, zări literele aurii deasupra unui mic chioșc de ziare, la celălalt capăt al străzii.

Traversă strada cu sens unic și intră pe ușa principală, care se afla lîngă chioșc. Se simțea ca un puști în prima zi la o școală nouă, nesigur de cei din jur și neștiind cui să ceară o lămurire. Cei mai mulți dintre cei care treceau pe lîngă el urcau scările și era cît pe ce să se ia după ei, cînd auzi o voce :

— În sus pe scări și drept înainte, doamnă. Licitația trebuie să înceapă în cîteva minute.

Adam se întoarse și văzu un bărbat îmbrăcat cu o haină lungă, verde. Pe buzunarul din stînga era brodat numele „Sotheby".

— Unde trebuie să mă duc pentru a evalua ceva ? întrebă Adam.

— De-a lungul acestui coridor, domnule, pînă la capăt, pe stînga și veți vedea o fată la un birou, vorbi răstit cel care-i oferise informația. Adam îi mulțumi, presupunînd că fostul lui loc de muncă ar fi putut fi pe un cîmp de instrucție... Se îndreptă spre locul indicat. O doamnă în vîrstă îi explica uneia dintre tinerele din spatele biroului că bunica ei îi lăsase vaza cu mulți ani înainte și voia să știe cam ce valoare ar putea să aibă.

Tînăra aruncă doar o privire obiectului înainte de a întreba :

— Puteți reveni după un sfert de oră ? Pînă atunci, expertul nostru, domnul Makepeace, va avea timp să o examineze și va putea să facă o evaluare.

— Mulțumesc, draga mea, spuse bătrîna cu un glas în care se citea nerăbdarea.

Fata luă vaza mare, bogat împodobită, și o duse într-o încăpere din spate. Cîteva momente mai tîrziu, cînd se întoarse, dădu cu ochii de Adam.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule ?

— Nu sînt sigur. Am nevoie de un sfat în legătură cu o icoană, începu Adam.

— Ați adus piesa cu dumneavoastră, domnule ?

— Nu, deocamdată este încă în străinătate.

— Aveți detalii despre ea ?

— Detalii ?

— Numele artistului, data, dimensiunea. Sau și mai bine, aveți o fotografie a piesei ?

— Nu, spuse Adam sfios. Știu doar cum se numește, dar am ceva documentație, adăugă, înmînîndu-i chitanța pe care i-o arătase pastorului.

— Nu este mare lucru, constată fata, studiind traducerea. Dar o să-l rog pe domnul Sedgwick, șeful departamentului pentru icoane rusești și grecești, să vadă dacă vă poate fi de folos.

— Mulțumesc, spuse Adam, iar fata ridică receptorul telefonului.

— Domnul Sedgwick poate da o consultație unui client ? întrebă fata. Ascultă o clipă, apoi închise.

— Dacă aveți bunătatea să așteptați, domnul Sedgwick coboară în cîteva clipe.

— Sigur, spuse Adam, simțindu-se ca un impostor. În timp ce fata se ocupa de un alt client, Adam studie tablourile de pe pereți, în așteptarea domnului Sedgwick. Erau mai multe fotografii ale unor piese ce fuseseră obiectul unor vînzări recente și făcuseră să răsune ciocănelul celui ce conduce licitația. Un tablou mare, de Picasso, intitulat *Trois Baigneuses,* fusese vîndut pentru paisprezece mii de lire sterline. Din cîte-și dădea seama Adam, uleiul viu colorat reprezenta trei femei dansînd pe o plajă. Era sigur că sînt femei pentru că aveau sîni, chiar dacă nu se aflau în mijlocul pieptului. Lîngă Picasso era un Degas : o fată la lecția de balet ;

în cazul acesta nu era nici un dubiu că este o fată. Dar tabloul care-i atrase cel mai mult atenția lui Adam era un ulei de dimensiuni mari, al unui artist de care nu auzise niciodată, numit Jackson Pollock, care făcuse să răsune ciocănelul la suma de unsprezece mii de lire sterline. Adam se întreba ce fel de oameni își puteau permite să cheltuiască asemenea sume pe opere de artă.

— Minunat exemplu de mînuire a pensulei, auzi o voce în spatele lui. Adam se întoarse și dădu cu ochii de o siluetă cadaverică, cu mustață roșcată și păr roșu, rar. Costumul atîrna pe el ca pe un umeraș.

— Mă numesc Sedgwick, îl anunță cu voce afectată.

— Scott, spuse Adam întinzînd mîna.

— Ei, domnule Scott, ce-ar fi să ne așezăm aici și să-mi spuneți cu ce vă pot ajuta.

— Nu sînt sigur că puteți, recunoscu Adam, așezîndu-se în fața lui. Problema este că mi-a fost lăsată moștenire o icoană și speram că poate se dovedește a fi de valoare.

— Un început bun, spuse Sedgwick, scoțînd din buzunarul de la piept al hainei o pereche de ochelari.

— Poate că nu este, spuse Adam, pentru că eu nu știu nimic despre picturi și n-aș vrea să vă fac să vă pierdeți timpul.

— Nu mă faceți să-mi pierd timpul, îl asigură Sedgwick. Vindem multe obiecte pentru mai puțin de zece lire, să știți. Adam nu știa și vocea blîndă a lui Sedgwick îl făcu să se simtă mai puțin neîncrezător. Ei, și să înțeleg că nu aveți o fotografie a acestei icoane ?

— Exact. Icoana se află încă în străinătate și, ca să fiu sincer, n-am văzut-o niciodată, recunoscu Adam.

— Înțeleg. Dar puteți să-mi spuneți ceva despre proveniența ei ? întrebă Sedgwick, strîngîndu-și ochelarii.

— Puțin. Este cunoscută ca „Icoana țarului", iar subiectul este Sfîntul Gheorghe cu balaurul.

— Ciudat. Chiar săptămîna trecută cineva a întrebat despre icoana aceasta, dar nu și-a lăsat numele, spuse Sedgwick.

— Cineva a vrut să știe despre icoana țarului ? se miră Adam.

— Da, un domn, rus, dacă nu greșesc. Sedgwick se juca cu ochelarii pe genunchi. Am făcut verificări serioase referitoare la icoană, pentru acest domn, dar am găsit foarte puține informații care să nu fie deja cunoscute. Domnul se întreba dacă trecuse vreodată prin mîinile noastre și chiar dacă auzisem de ea. I-am explicat că marea operă a lui Rubliov rămîne în Palatul de Iarnă, s-o vadă toată lumea. Poți fi întotdeauna sigur că la Palatul de Iarnă este originalul, căci are încrustată coroana de argint a țarului pe spatele ramei. S-au realizat nenumărate copii după capodopera lui Rubliov, începînd din secolul al XIV-lea, și ele variază foarte mult ca valoare și calitate ; cea de care părea să se intereseze domnul respectiv este o copie făcută de un pictor de curte, pentru țarul Nicolae, în jurul anului 1914. N-am reușit să găsesc nimic despre o astfel de icoană, în nici una din lucrările de specialitate. Dumneavoastră aveți vreun document privind icoana ? întrebă Sedgwick.

— Nu cine știe ce. Totuși am o copie a chitanței care mi-a fost lăsată prin testament, spuse Adam și i-o dădu.

Domnul Sedgwick își puse din nou ochelarii înainte de a studia hîrtia, preț de cîteva clipe.

— Excelent, cu adevărat excelent, exclamă în cele din urmă. Se pare că atunci cînd Roget et Cie vi-o vor da, veți fi în posesia unei copii a icoanei țarului, executată de pictorul de curte al vremii. Dar, cu siguranță, trebuie să vă duceți și să o luați dumneavoastră personal.

— Dar merită toată osteneala ? Ați putea să-mi dați vreo idee privind valoarea ei ? întrebă Adam.

— Greu de spus exact, fără s-o văd, răspunse Sedgwick, studiind din nou documentul.

— Deci care ar fi limita inferioară la care m-aș putea aștepta vînzînd-o ?

Bărbatul între două vîrste se încruntă.

— Zece. Poate cincisprezece, dar nu mai mult de douăzeci, spuse după un timp de gîndire considerabil.

— Douăzeci de lire sterline. Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeți vremea, domnule Sedgwick, se scuză Adam, incapabil să-și ascundă dezamăgirea.

— Nu, nu, nu, domnule Scott, m-ați înțeles greșit. Am vrut să spun douăzeci de *mii* de lire sterline.

CAPITOLUL OPT

— Încă puțin caviar, tovarășe ? întrebă Petrova peste masă.

Romanov se încruntă. Pretextul lui cu o „informație strict confidențială" care trebuia transmisă doar la cel mai înalt nivel nu reușise decît să stîrnească un zîmbet plin de subînțelesuri din partea însoțitoarei sale care, pe deasupra, nici un înclina să creadă că șeful ei are o întîlnire urgentă în această după-amiază la Consulat, întîlnire despre care uitase să-i pomenească.

Anna întinse spre Romanov o lingură plină ochi cu caviar, ca și cînd ar fi încercat să hrănească un bebeluș care se împotrivește.

— Mulțumesc, *nu,* o respinse Romanov, hotărît.

— Cum vrei, spuse tînăra femeie, înainte de a face să dispară în propria-i gură conținutul lingurii. Romanov ceru nota de plată. Cînd i se prezentă nota, nu se putu opri să nu-și spună că, la prețul acela, în Rusia ar fi putut hrăni o familie timp de o lună. Plăti fără nici un comentariu.

— Ne vedem mai tîrziu la hotel, spuse tăios.

— Sigur, spuse Petrova, zăbovind asupra ceștii de cafea. La ce oră să te aștept ?

Romanov se încruntă din nou :

— Nu înainte de șapte.

— Și aveți vreun plan în ceea ce mă privește, în această după-amiază, tovarășe maior ?

— Faci ce vrei, spuse Romanov și plecă de la masă fără un alt cuvînt. Odată ajuns în stradă, porni în direcția opusă băncii, dar se îndoia că reușise să-i prostească pe Petrova, care-l urmărea cu o privire suspicioasă, prin fereastra restaurantului, sau pe agentul care așteptase răbdător în capătul străzii, aproape două ore.

La ora trei, Romanov ședea din nou pe un scaun, în încăperea de la etajul cinci; era privit de sus, cu dispreț, de cele trei tablouri ale domnilor Bischoff; cel de-al patrulea Herr Bischoff stătea pe un scaun față-n față cu el, iar cel de-al cincilea Herr Bischoff stătea în picioare lîngă el.

— Sîntem în posesia... începu Herr Bischoff, în același mod căutat, formal, care dictase și dimineață ritmul întîlnirii... a cinci cutii, nedeschise de cînd ne-a vizitat tatăl dumneavoastră, în 1945. Dacă doriți cumva să cercetați conținutul...

— Pentru ce altceva aș fi aici din nou ? ! întrebă Romanov, deja impacientat de vocea măsurată și ritualul studiat.

— Într-adevăr, îl aprobă Herr Bischoff care, aparent, nu sesizase impolitețea. În acest caz, tot ceea ce vă rog să faceți este să semnați un act de renunțare, pentru a legaliza situația, potrivit legislației elvețiene. Romanov păru neîncrezător. Este doar o formalitate. Rusul tăcea în continuare. Puteți fi liniștit, Excelența voastră, nu sînteți singurul din țara dumneavoastră care, din cînd în cînd, stă în acel scaun.

Herr Bischoff împinse o coală de hîrtie peste masă. Erau peste douăzeci de puncte scrise mărunt în germană. Romanov își mîzgăli neglijent semnătura între cele două „X"-uri, cu stiloul de aur oferit. Nu făcu nici o încercare să afle ce semnează. Se gîndi că, dacă nu furaseră deja moștenirea bunicului său, de ce s-ar osteni s-o facă acum ? !

— Poate veți fi atît de amabil să mă însoțiți, îl invită Herr Bischoff, dîndu-i repede hîrtia fiului său, care părăsi imediat încăperea. Se ridică în picioare și-l conduse pe Romanov în tăcere înapoi, pe coridor. Dar de data aceasta coborîră cu liftul personal al președintelui, pînă la subsol.

Cînd se deschiseră ușile, Romanov ar fi putut crede că intraseră într-o închisoare, dacă barele nu ar fi fost făcute din oțel extrem de bine lustruit. Un bărbat așezat în spatele unui birou, dincolo de bare, sări în picioare în clipa în care-l văzu pe președinte și descuie ușa de oțel, cu o cheie lungă. Romanov îl urmă pe Herr Bischoff pe ușa deschisă și apoi așteptară amîndoi pînă fură încuiați înăuntru. Paznicul o luă înainte pe coridorul care semăna cu o pivniță de vinuri : aparate de măsurat temperatura și umiditatea la fiecare cîțiva metri. Lumina era atît de slabă, încît abia era suficientă să nu-și piardă echilibrul. La capătul coridorului, îl găsiră pe fiul lui Herr Bischoff așteptînd în fața unei uriașe uși circulare, din oțel. Bătrînul făcu un gest de aprobare din cap, iar tînărul Herr Bischoff introduse o cheie în broască și o răsuci. Președintele făcu un pas înainte și descuie o altă broască. Tatăl și fiul împinseră ușa groasă de aproximativ douăzeci și cinci de centimetri, dar nici unul dintre ei nu făcu vreo tentativă de a intra în subterana tezaurului.

— Sînteți în posesia a cinci cutii. Numerele 1721, 1722, 1723, 1724...

— Și 1725, fără îndoială, îl întrerupse Romanov.

— Exact, spuse Herr Bischoff, scoțînd un pachețel din buzunar și adăugînd : Acesta este plicul dumneavoastră, iar cheia dinăuntru deschide toate cele cinci cutii. Romanov luă plicul și se întoarse spre grota deschisă.

— Dar întîi trebuie să deschidem încuietoarea băncii, înainte de a începe dumneavoastră. Aveți amabilitatea să ne urmați ? Romanov acceptă printr-o mișcare a capului și ambii Herr Bischoff intrară în subsolul tezaurului. Romanov aplecă capul și păși înăuntru, urmîndu-i. Tînărul domn Bischoff deschise broasca de sus a celor cinci cutii, trei mici deasupra altora două mari, formînd un cub perfect. Bătrînul spuse :

— După ce plecăm noi, Excelență, vom închide ușa și, cînd doriți să fie deschisă, nu trebuie decît să apăsați pe butonul roșu din perete, pentru a ne anunța. Trebuie însă să vă

previn că la ora șase subsolul se încuie automat și nu poate fi redeschis pînă mîine dimineață, la ora nouă. Pentru orice eventualitate, la șase fără un sfert sună o alarmă de avertizare.

Romanov verifică ceasul de pe perete. Era trei și șaptesprezece minute. Nu putea crede că-i vor trebui peste două ore să afle ce ascundeau cele cinci cutii. Cei doi Herr Bischoff se înclinară în fața lui și plecară.

Romanov așteptă nerăbdător ca ușa mare să se închidă în urma lor. Singur în sfîrșit, în peștera lui Aladin, privi în jur prin încăpere și aprecie că trebuie să fi fost două-trei mii de cutii care acopereau cei patru pereți, făcîndu-i să pară o bibliotecă de seifuri. Bănuia că în acea singură subterană era depozitată mai multă avere particulară decît cantitatea la care ar fi putut să apeleze majoritatea țărilor din lume. Verifică numerele propriilor cutii și rămase în picioare așteptînd, ca un orfan cărui i s-a promis porție dublă.

Hotărî să înceapă cu una din cutiile mici. Răsuci cheia și auzi declicul broaștei. Trase sertarul înțepenit și văzu că era plină cu acte. Le răsfoi și înțelese că erau acte de proprietate pentru o mulțime de suprafețe de teren în Boemia și Bulgaria — valorînd cîndva milioane, acum în posesia statului socialist. În timp ce controla fiecare document, îi veni în minte zicala „nu face nici cît hîrtia pe care au fost scrise". Romanov se mută la cea de-a doua cutie, în care descoperi titluri de rentă la companiile conduse odată de Excelența sa contele Nikolai Alexandrovici Romanov. Ultima oară cînd fusese declarat un profit, era în 1914. Înjură sistemul în care se născuse și trecu la a treia cutie, care conținea un singur document : testamentul bunicului său. Îi luă cîteva clipe să descopere că-i lăsase totul tatălui său și, în consecință, era proprietarul de drept a tot și a nimic.

Descurajat, Romanov îngenunche ca să cerceteze cele două cutii mai mari. Ambele păreau suficient de mari ca să adăpostească un violoncel. Ezită înainte de a introduce cheia

în broasca primei cutii, de a o răsuci și de a scoate ceea ce se afla în ea.

Se uită în jos, fix, în așteptare.

Era goală. Nu putea decît să presupună că fusese goală timp de cincizeci de ani, doar dacă taică-său nu luase totul, și n-avea nici un motiv să creadă acest lucru. Descuie repede cea de-a cincea cutie și o deschise, disperat.

Cutia era împărțită în douăsprezece compartimente egale. Săltă capacul primului compartiment și privi, fără a-i veni să creadă: în fața lui se aflau pietre prețioase de asemenea dimensiuni, culori și varietate, încît oricine nu ar fi fost de viță regală și-ar fi pierdut suflarea. Cu băgare de seamă ridică capacul celui de-al doilea compartiment și descoperi conținutul: perle de o asemenea calitate, încît un singur șirag ar fi transformat o fată urîtă într-o frumusețe. Uimirea nu-i fu mai mică la cea de-a treia cutie și înțelese pentru prima oară de ce bunicul său fusese considerat unul dintre cei mai întreprinzători negustori ai secolului. Acum, totul îi aparținea lui Alex Romanov, un funcționar guvernamental lefter, care se întreba deja, cum ar fi fost cu putință să se bucure de astfel de bogății.

Lui Romanov îi mai luă încă o oră să cerceteze conținutul celorlalte nouă compartimente. Cînd ajunse la ultimul — moment ce constitui aproape un anticlimax, adică o slăbire a tensiunii, în sensul că nu conținea nimic altceva decît monede de aur — se simțea complet epuizat. Se uită la ceasul din perete: cinci și jumătate. Începu să pună la loc capacele cutiilor, dar în timpul vînătorii de comori dăduse peste un obiect de o asemenea splendoare, încît nu rezistase tentației de a-l lua. Se opri, ținînd în mînă lanțul lung și gros din aur, de care atîrna un medalion tot din aur masiv. Pe o parte era gravat chipul bunicului său, contele Nikolai Alexandrovici Romanov, bărbat mîndru și chipeș, iar pe cealaltă parte, profilul bunicii sale, atît de frumoasă, că ar fi putut, cu siguranță, purta oricare din bijuteriile acelei comori descoperite întîmplător.

Romanov ținu lanțul în mînă un timp, apoi, în cele din urmă, și-l trecu peste cap și lăsă medalionul să cadă pe gît. Se mai uită o dată la bijuterie și o vîrî sub cămașă. După ce puse capacul și pe ultimul compartiment, încuie cutia.

Pentru a doua oară în acea zi, gîndurile lui Romanov se reîntoarseră la taică-său și la hotărîrea pe care trebuia s-o fi luat, cînd s-a văzut cu o astfel de avere. Se înapoiase în Rusia cu secretul lui. Oare plănuise să-l salveze pe Alex de viața de rob care era tot ce putea spera ? Taică-său îl asigurase întotdeauna că va avea un viitor palpitant, dar că existau niște secrete pe care nu i le putea împărtăși pentru că este prea tînăr. Iar el, la rîndul lui, transmisese această informație autorităților. Recompensa — un loc în Komsomol. Probabil că taică-său luase secretul în mormînt, căci Alex n-ar fi aflat niciodată despre avere dacă n-ar fi fost Poskonov.

Gîndul i se îndreptă spre bătrînul bancher. Știuse tot timpul, sau era doar o coincidență faptul că fusese trimis de Poskonov întîi la această bancă ? Cei din profesia sa nu supraviețuiau dacă presupuneau existența coincidențelor.

O mișcare greșită și statul nu ar fi ezitat să-l trimită în același mormînt ca pe bunicu-său și pe taică-său. Trebuia să dea dovadă de mare abilitate data următoare cînd va lua legătura cu bătrînul bancher, altminteri s-ar putea să nu apuce ziua în care să aleagă între putere în țara lui și avere în Occident.

— După ce găsesc icoana țarului, mă voi hotărî, rosti destul de tare. Se întoarse surprins cînd soneria de alarmă începu să țiuie pătrunzător. Se uită la ceas și fu mirat de cît timp petrecuse în încăperea încuiată. Se îndreptă spre ușa subsolului și apăsă pe butonul roșu, fără să privească înapoi. Ușa mare se deschise și-i dădu la iveală pe cei doi Bischoff, neliniștiți. Fiul păși rapid înăuntru, se apropie de cele cinci cutii și asigură încuietorile băncii.

— Începusem să ne îngrijorăm. Sper sincer că sînteți mulțumit, spuse bătrînul.

— Deplin. Dar ce se întîmplă dacă nu pot să revin un timp destul de lung ? întrebă Romanov.

— N-are nici o importanță. Cutiile nu vor mai fi atinse pînă nu vă întoarceți și, cum sînt sigilate ermetic, bunurile dumneavoastră vor rămîne în stare perfectă.

— La ce temperatură sînt păstrate cutiile ?

— Zece grade Celsius, răspunse Herr Bischoff cam mirat de întrebare.

— Sînt etanșe ?

— Desigur. Și impermeabile, nu pentru că ar fi fost vreodată vreo inundație aici, adăugă foarte serios.

— Deci, orice este lăsat în ele se află în perfectă siguranță față de orice investigație ?

— Dumneavoastră sînteți doar a treia persoană care s-a uitat în ele în cincizeci de ani, veni răspunsul ferm.

— Excelent, pentru că e posibil să mă întorc mîine dimineață cu un pachet pe care să-l depozitez aici, spuse Romanov, privindu-l pe Herr Bischoff.

— Îmi puteți face legătura cu domnul Pemberton, vă rog ? ceru Adam. Urmă o pauză și apoi auzi :

— Nu lucrează nici un domn Pemberton aici, domnule.

— Nu este Barclays International ?

— Ba da, domnule.

— Domnul Lawrence Pemberton. Sînt sigur că aici este.

Liniștea fu și mai lungă de astă dată. În cele din urmă veni răspunsul :

— A, da. Acum știu în ce departament lucrează. Să văd dacă este aici.

Pe fundal se auzi telefonul sunînd.

— În acest moment se pare că nu-i în birou, domnule. Vreți să-i lăsați un mesaj ?

— Nu, mulțumesc, spuse Adam, punînd receptorul în furcă. Stătea singur și se gîndea, nederanjîndu-se să aprindă lumina, deși se întunecase. Dacă trebuia să ducă la îndepli-

nire ideea, mai avea nevoie de cîteva informații pe care Lawrence, ca bancher, i le-ar fi putut furniza cu ușurință.

O cheie se răsuci în ușă și Adam îl urmări pe Lawrence cum intră și aprinde lumina. Păru surprins cînd îl văzu pe Adam așezat în fața lui.

— Cum se deschide un cont într-o bancă elvețiană ? fură primele cuvinte ale lui Adam.

— Nu-mi pot imagina că ar fi ușor dacă tot ce poți oferi este cecul de șomaj pe săptămîna viitoare. Ai grijă, de regulă au un cod pentru clienții britanici. Punînd ziarul *Evening News* pe masă, adăugă : Al tău ar putea fi „pauper".

— S-ar putea să te surprindă, dar este o problemă serioasă.

— Ei bine, în fapt, oricine poate deschide un cont într-o bancă elvețiană, atîta timp cît are o sumă care merită să fie depozitată. Și prin „merită" înțeleg cel puțin zece mii de lire sterline, îl lămuri Lawrence, luînd întrebarea în serios.

— Da, dar ce trebuie să faci ca să scoți banii ?

— Se poate rezolva prin telefon sau personal. În această privință băncile elvețiene nu se deosebesc prea mult de cele englezești. Cu toate acestea, puțini clienți riscă să telefoneze, doar dacă nu sînt rezidenți într-o țară în care nu există legi fiscale care să fie încălcate. Caz în care de ce-ar mai avea nevoie de tîlharii din Zürich ?

— Ce se întîmplă dacă un client moare și banca nu este sigură cine este moștenitorul legal al bunurilor ?

— Ei nu fac nimic, dar un pretendent ar trebui să dovedească faptul că este persoana îndreptățită să moștenească depunerile din bancă. Nu e o problemă dacă ești în posesia unor documente cum ar fi un testament și o dovadă de identitate. Avem de-a face cu astfel de situații în fiecare zi.

— Dar ai recunoscut că este ilegal !

— Nu pentru clienții care locuiesc în străinătate sau cînd este necesară reechilibrarea depozitelor noastre de aur, ca să nu mai pomenesc de registrele băncii. Dar Banca An-

gliei urmărește foarte atent fiecare peni care intră și iese din țară.

— Deci, dacă aș avea dreptul la un milion de lire sterline în aur, lăsat mie de un unchi din Argentina într-o bancă din Elveția, iar eu aș fi în posesia documentelor legale necesare pentru a dovedi că sînt beneficiarul, tot ceea ce ar trebui să fac ar fi să mă duc și să cer dreptul meu ?

— Nimic nu te oprește. Deși, conform legii, ar trebui să aduci aurul în țară, să îl vinzi Băncii Angliei pentru suma considerată de ei corectă și apoi să plătești taxe de moștenire pentru suma respectivă, spuse Lawrence.

Adam nu scoase nici un cuvînt și Lawrence continuă.

— Dacă într-adevăr ai un unchi în Argentina care ți-a lăsat tot aurul acela în Elveția, cel mai bun lucru pe care l-ai putea face este să-l lași unde este. Aici, dacă respecți litera legii, ai ajunge cam la 7,5 la sută din valoarea reală a averii.

— Păcat că nu am un unchi în Argentina.

— Nu trebuie neapărat să fie argentinian, spuse Lawrence, urmărind atent fiecare reacție a prietenului său.

— Mulțumesc pentru informații, încheie Adam și dispăru în dormitor.

Ultimele piese ale jocului de cuburi începeau să se potrivească. Era în posesia chitanței de la Roget et Cie pentru icoana destinată inițial tatălui său ; acum, singurul lucru de care avea nevoie era o copie a testamentului, pentru a demonstra că documentul îi fusese lăsat lui. Atunci ar fi putut dovedi că era proprietarul unei copii de doi bani sau de inestimabilă valoare — încă nu avea cum să fie sigur — a icoanei țarului. În noaptea aceea rămase treaz, întins în pat, rememorîndu-și cuvintele din scrisoarea tatălui său : „Dacă se poate cîștiga ceva din conținutul acestui plic, nu am decît o rugăminte la tine, și anume ca mama ta să fie prima care să se bucure de acest lucru, fără să i se spună vreodată de unde a venit acest noroc."

Cînd se întoarse la hotel, după ce mai întîi trecuse pe la Consulatul rus, Romanov o găsi pe Petrova în camera ei, îmbrăcată în jeans și un jerseu roz deschis. Stătea într-un

colț al camerei și citea, legănîndu-și picioarele peste brațul unui scaun.

— Sper că ai avut o după-amiază rodnică, spuse el cu glas întrebător și politicos.

— Absolut, replică Anna. Galeriile de Artă din Zürich merită din plin o vizită. Dar povestește-mi despre după-amiaza *ta*. S-a dovedit a fi cu folos ?

— A fost o revelație, micuța mea, pur și simplu o revelație. Ce-ar fi să luăm o cină liniștită, în camera mea, ca să-ți pot spune totul și să sărbătorim cum se cuvine ?

— O idee minunată. Pot să comand eu cina ?

— Sigur.

Petrova lăsă cartea pe podea și se concentră asupra meniului *à la carte*, care se afla pe noptiera lui Romanov. Petrecu timp îndelungat alegînd fiecare fel pentru micul lor banchet ; chiar și Romanov se arătă impresionat cînd fu gata.

Anna alesese ca antreuri somn cu sos de mărar, însoțit de o jumătate de sticlă de Chablis 1958, Premier Cru. Între înghițituri, Romanov îi povesti despre moștenirea familiei sale și pe măsură ce povestea și descria fiecare comoară, tînăra făcea ochii din ce în ce mai mari.

Monologul lui Romanov fu întrerupt o singură dată de un chelner care împingea o măsuță pe rotile, pe care se afla un platou de argint. Chelnerul ridică capacul platoului și dădu la iveală friptura de miel, garnisită cu dovlecei și cartofi noi. Pentru acest fel de mîncare special, hotelul oferise o sticlă de Gevrey Chambertin.

Ultimul fel, un pufos sufleu de zmeură cerea, după părerea cercetătoarei, cel mai fin Château Yquem. Alesese o sticlă din producția anului 1949 și acum se apucase să fredoneze cîntece populare rusești, ceea ce Romanov, dată fiind situația, considera oarecum nepotrivit.

Sorbind ultima picătură de vin din pahar, Petrova se ridică în picioare și, clătinîndu-se ușor, toastă :

— În sănătatea lui Alex, bărbatul pe care-l iubesc !

Romanov încuviință din cap și propuse să meargă la culcare, căci a doua zi dimineață trebuiau să prindă primul zbor spre Moscova. Împinse masa pe rotile pe coridor și agăță pe clanță plăcuța „Nu deranjați".

O seară memorabilă, zîmbi cercetătoarea, aruncîndu-și pantofii din picioare. Romanov se opri să o admire în timp ce-și scotea hainele; dar cînd el își descheie cămașa, cercetătoarea se opri din dezbrăcat cu respirația tăiată de surpriză.

— Este minunat, șopti cu sfială.

Romanov ridică medalionul de aur.

— Un fleac, în comparație cu comorile pe care le-am lăsat acolo, o asigură.

— Tovarășe iubit, îl alintă Anna pe un ton copilăros, trăgîndu-l spre pat, îți dai seama cît de mult te ador, te admir și te respect?

— Îhî, făcu Romanov.

— Și mai știi că nu ți-am cerut niciodată vreo favoare, continuă ea.

— Dar am senzația că ești pe cale s-o faci, spuse Romanov în timp ce ea trăgea așternutul de pe pat.

— Dacă lanțul de aur nu-i altceva decît un fleac, ai putea să-mi dai voie să-l port și eu, din cînd în cînd?

— Din cînd în cînd, spuse Romanov, privind-o fix în ochi pe Anna. De ce doar uneori? De ce nu permanent, draga mea? Și fără alt cuvînt își scoase lanțul de aur și i-l puse fetei la gît. Anna suspină cînd își plimbă degetele pe zalele de aur, groase, ale lanțului, căruia Romanov nu-i dăduse drumul.

— Mă doare, Alex, spuse rîzînd ușor. Te rog lasă-mă. Dar Romanov strînse și mai tare de lanț. Începură să-i curgă lacrimi pe obraji, căci metalul îi intra în carne.

— Nu pot să respir, gîfîi cercetătoarea. Te rog, nu te mai juca. Dar Romanov continuă să strîngă lanțul în jurul gîtului ei, pînă cînd chipul Annei deveni stacojiu, ca și cum ar fi fost inundat de sînge.

— N-ai spune nimănui despre pleașca asta, care a căzut pe capul meu, micuța mea, nu-i așa ?

— Nu, niciodată, Alex. Nimănui. Poți să ai încredere în mine, îngăimă înghițind cu greu și încercînd cu disperare să respire.

— Pot să fiu absolut sigur ? întrebă el cu o umbră de amenințare în voce.

— Da, da, sigur ! Dar, te rog, oprește-te, articulă greu cu o voce sugrumată ; mîinile ei delicate se agățau disperate de părul blond al șefului ei, dar Romanov continuă să strîngă, să strîngă lanțul gros de aur în jurul gîtului ei, din ce în ce mai tare. Romanov nu era conștient de faptul că mîinile fetei se înfipseseră în părul lui ; strîngea de lanț.

— Sînt sigur că înțelegi, dar trebuie să fiu absolut convins că nu vei destăinui secretul nimănui, îi explică. Dar ea nu-i auzi cuvintele, căci vertebrele gîtului i se frînseseră deja.

În timpul alergării de dimineață, Adam medita la problemele care mai trebuiau rezolvate.

Dacă lua o cursă de dimineață, miercuri, de la aeroportul Heathrow, s-ar fi putut întoarce la Londra în aceeași seară sau, cel mai tîrziu, joi. Dar mai erau destule lucruri ce trebuiau organizate înainte de a pleca la Geneva.

Se opri pe trotuar, în fața blocului său, și-și controlă pulsul înainte de a urca scările.

— Trei scrisori pentru tine, îl anunță Lawrence. Nici una pentru mine. Ai grijă, două din ele sînt în plicuri galbene, adăugă el cînd și prietenul său veni în bucătărie. Adam luă plicurile și le puse la capul patului, îndreptîndu-se spre duș. Înainte de a se freca bine cu prosopul, supraviețui timp de cinci minute sub dușul rece ca gheața. După ce se îmbrăcă, deschise plicurile. Începu cu cel alb, care se dovedi a fi un bilețel de la Heidi, prin care-i mulțumea pentru cină și-și exprima speranța că se vor revedea într-o bună zi. Zîmbi și deschise cel de-al doilea plic, unul din cele galbene. Era un

anunț de la Ministerul de Externe, Biroul de Coordonare : căpitanul Scott — rangul părea nelalocul lui — era rugat să se prezinte la un control medical ce urma să fie efectuat de dr. John Vance, lunea următoare, la ora trei, în Harley Street 122.

În cele din urmă, deschise și celălalt plic galben și scoase o scrisoare de la Lloyds, Cox și King, filiala din Pall Mall, prin care banca informa pe stimatul domn/stimata doamnă, că primiseră chitanța pentru cinci sute de lire sterline de la Holbrooke, Holbrooke & Gascoigne și contul său curent la sfîrșitul zilei anterioare era 272,18 lire sterline. Cînd Adam își verifică contul, se dovedi că, într-o anumită măsură, pentru prima oară în viață, depășise suma depusă ; era o situație care i-ar fi atras neplăceri dacă ar fi fost în armată, căci, nu cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, în unele regimente, era caz de curte marțială cînd un ofițer își depășea contul în bancă.

Ce-ar spune confrații lui din armată dacă i-ar anunța că este pe punctul de a scoate două sute de lire din cont, fără să aibă vreo garanție reală că-i va restitui ?

După ce termină cu îmbrăcatul, Adam veni lîngă Lawrence în bucătărie.

— Cum a fost șahul Iranului ? întrebă.

— A, un tip foarte înțelept, avînd în vedere situația, spuse Lawrence, dînd pagina ziarului *Daily Telegraph*. A promis că va face tot ce poate referitor la jena lui financiară, dar a fost puțin presat, pînă cînd Occidentul i-a permis să ridice prețul petrolului.

— Și unde l-ai dus pînă la urmă să luați masa ? întrebă Adam, distrîndu-se cu acest joc.

— I-am oferit o budincă cu cartofi și carne la Green Man, dar nenorocitul și-a pierdut cumpătul. Se pare că și el, și împărăteasa au fost nevoiți să dea o fugă pînă la Harrods, să li se ia măsura pentru un tron nou. Aș fi mers cu el, bineînțeles, dar șeful meu a vrut să-i duc coșul cu gunoi, așa că am ratat și afacerea de la Harrods.

— Și ce planuri ai pentru astăzi ?

— N-ar trebui să-ți spun, dar guvernatorul Băncii Angliei vrea să-mi cunoască punctul de vedere privind devalorizarea lirei sterline, de la 2,80 dolari la 2,40 dolari, spuse Lawrence, uitîndu-se cu atenție la fotografia lui Ted Dexter, căpitanul echipei engleze de crichet care fusese învinsă.

— Și care-i punctul tău de vedere ?

— I-am spus deja tipului că singurul număr 240 pe care îl cunosc este autobuzul care merge de la Golders Green la Edgware și dacă nu mă mișc, o să pierd iubitul meu 14, încheie Lawrence, uitîndu-se la ceas.

Adam rîse și își privi prietenul închizîndu-și cu zgomot servieta și dispărînd pe ușă.

Lawrence se schimbase considerabil în cei zece ani de cînd plecase de la Wellington. Poate pentru că Adam nu și-l amintea decît în calitate de căpitan al echipei școlii ; apoi plecase cu o bursă pentru limbi și literaturi clasice la Balliol. În perioada aceea, părea atît de serios și în mod evident destinat unor lucruri măreție. Nimeni nu s-ar fi gîndit că va ajunge expert în probleme de investigații la banca Barclays.

La Oxford, colegii glumeau în legătură cu viitoarea lui carieră de ministru. Oare de ce întotdeauna te aștepți la prea mult de la idolii care sînt doar cu vreo doi-trei ani mai mari ca tine ? Cînd terminau școala, erau deja prieteni buni. Și, cînd Adam fusese cantonat în Malaysia, Lawrence nu acceptase niciodată raportul armatei prin care prietenul său era declarat dispărut, probabil mort. Iar mai tîrziu, cînd Adam anunțase că iese din armată, Lawrence nu-i ceruse nici o explicație și fusese cum nu se poate mai drăguț în ceea ce privește problema șomajului. Adam spera că i se va oferi ocazia să răsplătească o astfel de prietenie.

Își prăji un ou și cîteva felii de șuncă. Nu prea mai putea face multe înainte de nouă și jumătate, totuși găsi timp să-i scrie cîteva rînduri surorii lui și puse în plic un cec de cincizeci de lire.

La nouă și jumătate dădu un telefon. Domnul Holbrooke — Adam se întrebă dacă avea și un prenume — nu-și ascunse mirarea de a primi un telefon de la tînărul domn Scott. Acum, că tata a murit, *eu* trebuie să fiu bătrînul domn Scott, voia Adam să-i spună. Și Holbrooke păru și mai mirat de cererea lui.

— Fără îndoială, în legătură cu plicul acela, murmură, dar fu de acord să-i trimită cu poșta de după-amiază o copie după testamentul tatălui său.

Celelalte probleme pe care le avea nu puteau fi rezolvate prin telefon, așa că Adam încuie apartamentul și sări într-un autobuz care mergea spre King's Road. Coborî la Hyde Park Corner și o luă spre banca Lloyds, din Pall Mall. Odată ajuns, se așeză la coadă, la ghișeul de schimb valutar.

— Ce doriți ? îl întrebă o funcționară politicoasă, cînd ajunse în cele din urmă în față.

— Aș vrea să schimb cincizeci de lire sterline în franci elvețieni, cincizeci de lire în numerar și o sută, în cecuri de călătorie.

— Cum vă numiți ? întrebă ea.

— Adam Scott.

Tînăra făcu niște socoteli la o mașină de calculat, se uită la rezultat, dispăru cîteva clipe și reapăru cu o copie a extrasului de cont pe care Adam îl primise cu poșta de dimineață.

— În total face două sute două lire sterline, un șiling și opt peni, inclusiv spezele. Asta înseamnă că vă rămîn în cont șaptezeci de lire, șaisprezece șilingi și patru peni, îl informă funcționara.

— Bine, spuse Adam, dar nu spuse că, de fapt, vor fi douăzeci de lire, șaisprezece șilingi și patru peni cînd soră-sa va veni să-și încaseze cecul. Spera ca Ministerul de Externe să plătească salariile săptămînal, altfel urma iar o lună sărăcăcioasă de economii. Doar dacă...

Adam semnă cele zece cecuri de călătorie în prezența casierului și primi cinci sute nouăzeci și patru de franci elvețieni

și cincizeci de lire sterline în numerar. Era cea mai mare sumă pe care o ridicase vreodată.

Încă un drum cu autobuzul și ajunse la British European Airways de pe Cromwell Road, unde o rugă pe funcționară să-i rezerve un bilet dus-întors la zborul de Geneva.

— Clasa întîi sau turist ? îl întrebă.

— Turist, răspunse Adam, amuzat de gîndul că cineva ar putea crede că el vrea să călătorească cu clasa întîi.

— Vă costă treizeci și una de lire, domnule.

Adam plăti în numerar, puse biletul în buzunar, apoi se întoarse acasă pentru o cină frugală. După-amiază o sună pe Heidi și o invită la cină ; se înțeleseseră să se întîlnească la Chelsea Kitchen, la ora opt. Înainte însă, Adam mai trebuia să se asigure de un lucru.

Romanov fu trezit de zbîrnîitul telefonului.

— Da, spuse.

— Bună dimineața, tovarășe Romanov, la telefon Melinski, secretar doi la Ambasadă.

— Bună dimineața, tovarășe, cu ce vă pot fi de folos ?

— În legătură cu tovarășa Petrova. De cînd ați anunțat că lipsește, ați mai aflat ceva ?

Romanov zîmbi la gîndul că Anna zace în baie.

— Nu, răspunse. Și n-a dormit în patul ei în noaptea asta.

— Înțeleg. Atunci bănuielile dumneavoastră că ar fi putut să dezerteze încep să pară o posibilitate serioasă, spuse secretarul doi.

— Mă tem că da, și va trebui să fac un raport detaliat al situației către superiorii mei, în momentul în care mă voi întoarce la Moscova.

— Sigur, bineînțeles, tovarășe maior.

— Voi sublinia faptul că ați făcut tot ce v-a stat în putință ca să mă ajutați în această problemă, tovarășe secretar doi.

— Mulțumesc, tovarășe maior.

— Vă rog să anunțați imediat ce aveți vreo informație care ne-ar putea indica unde este.

— Desigur, tovarășe maior.

Romanov așeză receptorul în furcă și se duse la baie, în camera alăturată. Se uită lung la cadavrul ghemuit în cadă : ochii Annei ieșeau din orbite, fața-i era crispată și pielea căpătase deja culoarea cenușie cadaverică. Aruncă un prosop peste capul moartei, încuie ușa, se duse în baia apartamentului lui și făcu un duș prelungit.

Se întoarse în cameră, se așeză pe marginea patului, avînd doar un prosop în jurul mijlocului ; ridică receptorul și comandă micul dejun care îi fu adus cincisprezece minute mai tîrziu, timp în care deja se îmbrăcase. După ce termină sucul de portocale și cornurile, se duse din nou la telefon, încercînd să-și amintească numele directorului hotelului. Și-l aminti în clipa în care recepționera spunea „*Guten Morgen, mein Herr.*"

— Cu Jacques, vă rog, fură singurele cuvinte pe care le pronunță Romanov. O clipă mai tîrziu, auzi vocea directorului.

— Bună dimineața, Herr Romanov.

— Am o problemă delicată și sper că mă veți putea ajuta.

— O să încerc, desigur, domnule, veni răspunsul.

— Sînt în posesia unui obiect deosebit de valoros pe care doresc să-l depun la banca mea și n-aș vrea...

— Vă înțeleg perfect dilema. Cum vă pot ajuta ?

— Doresc un container mare în care să așez obiectul.

— Un coș mare de la spălătorie ar fi suficient de mare ?

— Ideal, dar are o închizătoare sigură ?

— O, da. Adeseori sîntem nevoiți să le dăm drumul în cabina liftului.

— Perfect, spuse Romanov.

— Atunci vi-l trimit în cîteva clipe. Și un hamal să vă ajute. V-aș sugera să folosiți liftul de marfă care dă în spatele hotelului, ca să nu vă vadă nimeni plecînd.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, îi mulțumi Romanov.

— Vine o mașină să vă ia ?

— Nu, răspunse Romanov. Eu...

— În acest caz, o să aranjez să vă aștepte un taxi. Cînd aveți nevoie de el ?

— Peste o jumătate de oră, nu mai mult.

— Va aștepta la intrarea pentru marfă, în douăzeci de minute.

— Mi-ați fost de mare ajutor. Președintele Băncii de Stat n-a exagerat cu aprecierile.

— Sînteți prea amabil, Herr Romanov. Altceva mai doriți ? întrebă Jacques.

— Poate aveți amabilitatea să-mi pregătiți nota de plată, ca să nu fie nici o întîrziere.

— Desigur.

Romanov puse receptorul în furcă gîndindu-se cu regret că nu putea exporta astfel de servicii la Moscova. După un moment de așteptare, formă primul din cele două numere locale.

În ambele ocazii fu asigurat că dorințele îi vor fi îndeplinite. Închizînd pentru a treia oară telefonul, auzi o bătaie ușoară în ușă. Romanov se duse imediat să deschidă. În prag era un hamal tînăr, iar lîngă el un coș de spălătorie, mare. Tînărul zîmbi politicos. Romanov dădu imperceptibil din cap și trase coșul înăuntru. Apoi spuse :

— Te rog să revii de îndată ce sosește taxiul.

Hamalul se înclină ușor, fără să scoată o vorbă.

Imediat după plecarea hamalului, Romanov încuie ușa și puse și lanțul. Împinse coșul de rufe în dormitor, lîngă pat. Desfăcu curelele de piele și deschise capacul. Descuie ușa de

la baie și ridică trupul țeapăn al Annei Petrova, încercînd să-l înghesuie în coș. Cadavrul fusese deja cuprins de rigiditatea morții; picioarele refuzau să se îndoaie și femeia nu încăpea în coș. Romanov lăsă cadavrul gol pe podea. Își întinse degetele și cu o lovitură bruscă lovi piciorul drept cu o asemenea forță, încît acesta se frînse ca o creangă în furtună. Repetă gestul cu piciorul stîng. Întocmai ca după o ghilotinare, nu mai fu necesară o altă încercare. Îi îndoi picioarele sub trup. Își zise amuzat că, dacă el ar fi fost cel omorît, Anna Petrova n-ar fi reușit niciodată să-l înghesuie în coș, indiferent ce-ar fi încercat să-i frîngă. Romanov tîrî coșul în camera cercetătoarei și — după ce goli toate sertarele, scoțînd inclusiv hainele Annei, atît cele curate, cît și cele murdare, pantofii, trusa de toaletă, periuța de dinți, chiar și o fotografie veche de-a lui despre care nu știuse că e la ea — aruncă totul în coș, deasupra ei. După ce luă de la gîtul Annei medalionul de aur și se asigură că nu mai rămăsese nici un lucru de-al ei în cameră, acoperi cadavrul cu un prosop de baie din hotel, și îl stropi din belșug cu Chanel nr. 5, dintr-un flacon oferit din partea hotelului.

În cele din urmă, legă strîns curelele, împinse coșul care scîrțîia și-l lăsă la ușă, la intrare.

Începu să-și facă și el bagajul, dar, înainte de a termina, se auzi o bătaie în ușă.

— Așteptați, strigă apăsat.

Se auzi răspunsul înăbușit:

— *Ja, mein Herr.*

Cîteva clipe mai tîrziu, Romanov deschise ușa. Hamalul intră, făcu un semn din cap și începu să tragă de coșul de rufe, dar acesta se urni abia după ce Romanov îl ajută, împingînd cu putere. Hamalul asudă împingînd coșul pe coridor. Romanov mergea pe lîngă el, ducîndu-și geamantanul. Urmări cum coșul este așezat în siguranță, în liftul de marfă, și abia după aceea intră și el.

Romanov simți o ușurare cînd, la parter, după ce ușile liftului se deschiseră, dădu cu ochii de Jacques, care-l salută ; stătea lîngă un Mercedes mare, al cărui portbagaj era deja deschis. Șoferul taxiului și hamalul ridicară coșul de rufe și-i făcură loc în portbagaj, dar nu reușiră să facă loc și geamantanului, așa că fu pus pe bancheta din față, lîngă șofer.

— Să trimitem nota de plată la Consulat, *mein Herr ?* întrebă Jacques.

— Da, ar fi foarte bine...

— Sper sincer că totul a mers așa cum v-ați dorit și că sînteți mulțumit, spuse Jacques, ținînd portiera din spate deschisă pentru oaspetele său, care pleca.

— Pe deplin, spuse Romanov.

— Bun, bun. Tînăra dumneavoastră colegă va veni și ea ? mai întrebă directorul, uitîndu-se peste umăr spre hotel.

— Nu. A plecat deja la aeroport.

— Desigur, dar îmi pare rău că n-am văzut-o. Vă rog să-i transmiteți cele mai bune urări.

— Așa voi face. Și aștept cu nerăbdare să mă întorc la hotelul dumneavoastră în viitorul apropiat, spuse Romanov.

— Mulțumesc, domnule, replică directorul, în timp ce Romanov se strecura pe bancheta din spate, lăsîndu-l pe Jacques să închidă portiera.

Ajunse la biroul companiei Swissair, lăsă valiza și nu dură decît cîteva clipe pînă să pornească mai departe, spre bancă. Fiul lui Herr Bischoff, însoțit de un alt bărbat, îmbrăcat tot într-un costum gri, îl aștepta în hol să-l salute.

— Ce plăcere să vă vedem din nou, îl întîmpină tînărul Herr Bischoff.

Vocea lui gravă îl luă pe Romanov prin surprindere. Taximetristul aștepta lîngă portbagajul deschis ; între timp, însoțitorul lui Herr Bischoff, un tip înalt de cel puțin un metru nouăzeci, mătăhălos, ridică coșul de rufe de parcă ar fi

fost o bucată de prăjitură. Romanov plăti cursa și-l urmă pe Herr Bischoff în lift.

— Ca urmare a telefonului primit, sîntem pregătiți pentru depunerea dumneavoastră. Tatăl meu regretă că nu a putut fi prezent el însuși. Are o întîlnire foarte importantă cu un alt client și speră din suflet că veți înțelege situația, spuse Herr Bischoff.

Romanov făcu un semn cu mîna.

Liftul îi duse direct la subsol, unde paznicul, văzîndu-l pe tînărul Herr Bischoff, descuie cușca imensă de fier. Împreună cu cei doi bancheri, Romanov intră fără grabă pe coridor; uriașul căra coșul în urma lor.

Romanov recunoscu un alt asociat din ziua precedentă, care stătea cu brațele încrucișate lîngă ușa ce ducea la tezaur. Herr Bischoff făcu un semn cu capul și acesta introduse cheia în broasca de sus a ușii, fără să scoată vreo vorbă. Herr Bischoff descuie a doua broască și împreună împinseră ușa masivă de oțel. Herr Bischoff și asociatul său intrară înaintea lui Romanov și descuiară încuietorile de sus la toate cele cinci cutii, iar paznicul lăsă coșul cu rufe pe podea, lîngă ei.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă Herr Bischoff, înmînîndu-i clientului său rus un plic personal sigilat.

— Nu, mulțumesc, îl asigură Romanov, dar nu se relaxă decît cînd văzu ușa mare închizîndu-se după ei și cele patru ajutoare ale sale rămase invizibile, de cealaltă parte.

Cînd avu certitudinea că este singur, privi cu atenție spre cutia mare care știa că este goală; dar era mai mică decît crezuse. Pe frunte îi apărură picături de sudoare în timp ce o descuia; ridică capacul etanș; era cam mică. Desfăcu curelele coșului și scoase totul, cu excepția cadavrului. Se uită la fața crispată: semnele adînci de pe gît se învinețiseră. Se aplecă și o apucă pe Anna de mijloc, dar nici o altă parte a corpului nu se mișcă în afară de picioarele rupte, așa că fu

nevoit să-i dea drumul în cutie, cu capul înainte. Chiar și așa, se chinui să-i așeze diferitele părți ale trupului, ca să poată închide cutia. Dacă Anna ar fi fost cu vreo doi centimetri mai înaltă, efortul s-ar fi dovedit inutil. Înghesui pe margini lucrurile fetei, lăsînd în coș doar prosopul îmbibat cu Chanel.

Înainte de a încuia cutia și de a o pune la loc, Romanov închise capacul etanș. Verifică de două ori, să se asigure că nu poate fi deschisă fără cheia lui. Simți o ușurare constatînd că nici n-o poate clinti. Ezită o clipă, aruncînd o privire celei de-a doua cutii mari, dar își dădu seama că nu este timpul să se desfete ; trebuia să aștepte o altă ocazie. Mulțumit că totul era în ordine, închise capacul coșului de rufe, legă curelele și-l împinse la ușă. Apăsă pe micul buton roșu.

— Sper că ați găsit totul în ordine, spuse tînărul Herr Bischoff, după ce încuie toate cele cinci cutii.

— Da, mulțumesc. Ar putea cineva să returneze coșul la hotelul St.Gothard ?

— Desigur, răspunse bancherul, făcîndu-i un semn cu capul individului masiv.

— Mă puteți asigura că în lipsa mea cutiile nu vor fi atinse ? întrebă în timp ce străbăteau coridorul.

— Bineînțeles, Excelență, spuse Herr Bischoff, părînd oarecum întristat de o astfel de aluzie. Cînd vă veți întoarce, veți găsi totul exact cum ați lăsat.

Ei, nu chiar, își spuse Romanov în sinea lui.

Cînd ieșiră din lift la parter, Romanov îl zări pe tatăl lui Herr Bischoff cu un alt client.

Un Rolls-Royce însoțit de o motocicletă a poliției îl făcu nevăzut pe șahul Iranului, președintele îi făcea discret semne de adio.

Ajunși la ușa de la intrare a băncii, tînărul Herr Bischoff se înclină :

— Vă așteptăm cu nerăbdare din nou, cînd veți veni la Zürich, Excelență.

— Mulțumesc, spuse Romanov și după ce dădu mîna cu tînărul, ieși pe trotuar ca să găsească mașina neagră, anonimă, ce aștepta să-l ducă la aeroport.

Înjură. De data aceasta, îl *văzu* pe agentul pe care-l observase mai devreme la hotel.

Capitolul Nouă

— Omorîți-l, domnule, șopti caporalul în urechea lui Adam.

— Nu prea am speranțe, mormăi Adam, avîntîndu-se spre centrul ringului.

Instructorul subțire și musculos era pregătit ; în picioare, îl aștepta.

— Să facem cîteva runde, să vedem cum vă descurcați, domnule.

Adam sălta, jucîndu-și picioarele, și încerca să se strecoare pe lîngă instructorul de educație fizică, căutînd o posibilitate să-l lovească.

Adam lovi cu stînga și primi un pumn în nas pentru efort.

— Ține garda sus, îl preveni sergentul-major.

Adam ținti din nou, atingîndu-l pe instructor din plin în piept, dar fu pedepsit cu o scurtă puternică, cu stînga, în tîmplă. Se clătină, urechea îi țiui, dar de data aceasta reuși să țină garda sus cînd, imediat, urmară o lovitură cu dreapta și una cu stînga.

— Sînteți slab, domnule, asta-i problema dumneavoastră. N-ați reușit să bateți măr pe cineva. Adam simulă o lovitură cu dreapta, dar izbi cu stînga, cu o asemenea forță, încît îl lovi în plin, în bărbie, pe sergentul-major, care se împletici și căzu.

Caporalul, care stătea pe marginea ringului, afectă un aer de blîndețe și bunătate, privind spre instructorul întins pe podea. Într-un tîrziu, reuși să se ridice.

— Îmi pare rău, spuse Adam, pregătit, cu garda sus.

— Să nu-ți pară rău, fir-ai al naibii de prost... domnule. Ați dat drumul unei lovituri cu pumnul, a dracului de bună. Un K.O. tehnic, ca să folosesc termenul exact, așa că va trebui să aștept o zi-două să-mi iau revanșa.

Adam suspină ușurat și coborî garda.

— Dar nu înseamnă că ați terminat. Acum urmează antrenamentul pentru greutate, domnule. Lucrul la bară și exercițiile la sol.

În următoarea oră, sergentul-major îl alergă, îl lovi, îl istovi, nu-i dădu pace o clipă, pînă cînd, într-un tîrziu, Adam căzu grămadă pe podea, incapabil să ridice măcar un ziar.

— Nu-i rău, domnule. Sînt sigur că cei de la Externe vor găsi ceva potrivit pentru dumneavoastră. Nu uitați că cei mai mulți din gașca aia sînt cam prostănaci, niște mămăligi, așa încît chiar și *dumneavoastră* veți avea ocazia să vă remarcați.

— Mă flatezi, domnule sergent-major, spuse Adam, care era culcat pe spate.

— Sus, domnule, zbieră instructorul.

Adam se ridică în picioare în silă, pe cît de repede îi permitea trupul obosit.

— Știu, domnule sergent-major, nu-mi spune: „Redobîndirea forței dovedește că ești în formă, nu viteza", recitară la unison.

— Tristă zi, ziua cînd ați plecat din armată, îi spuse instructorul lui Adam cînd se întoarseră în vestiar, la Queen's Club. Nu pot spune că sînt mulți ofițeri care să mă pună la podea. Instructorul îi atinse ușor bărbia.

— Așa o să învăț să nu subestimez un tip care a supraviețuit nouă luni cu mîncare chinezească. Să sperăm că cei de la Externe n-or să vă subestimeze nici ei.

Sergentul-major se ridică de pe banca de lîngă dulapul lui.

— Miercuri la aceeași oră ?

— Nu pot miercuri. S-ar putea să nu mă întorc dintr-o călătorie la Geneva.

— Ne plimbăm prin Europa în ultima vreme, nu ?

— Aș putea joi dimineață, dacă vă convine, adăugă Adam, ignorînd zeflemeaua.

— Întîlnirea cu șmecherul pentru verificare este lunea viitoare, dacă-mi amintesc bine.

— Corect.

— Atunci joi la zece ; o să aveți ocazia să reflectați mai mult la lovitura mea de dreapta.

Șeful KGB-ului studia raportul din fața sa : ceva nu suna adevărat. Ridică privirea spre Romanov.

— Motivul pentru care ai fost la Bischoff et Cie l-a constituit pretenția lor că dețin o icoană din secolul al XV-lea care s-ar fi putut potrivi descrierii celei căutate de noi ?

— Așa este, tovarășe, iar președintele Băncii de Stat va confirma că a aranjat personal această întîlnire.

— Dar s-a dovedit că era vorba de o icoană a Sfîntului Petre și nu a Sfîntului Gheorghe cu balaurul.

— Confirmat de asemenea, în raportul tovarășei Petrova.

— A, da, tovarășa Petrova, exclamă Zaborski și-și întoarse din nou privirea spre hîrtia din fața lui.

— Da, tovarășe.

— Și în acea seară tovarășa Petrova, în chip misterios, nu a venit la întîlnirea cu dumneata ?

— Inexplicabil, spuse Romanov.

— Dar ai raportat situația tovarășului Melinski de la Ambasadă. Făcu o pauză. Și nouă. Erai personal răspunzător de alegerea tovarășei Petrova, nu ?

— Corect, tovarășe director.

— Nu dovedește aceasta o oarecare lipsă de judecată, de agerime din partea dumitale ?

Romanov nu încercă să răspundă.

Privirea directorului se întoarse spre dosar.

— Cînd te-ai trezit în dimineața următoare, încă nu dăduse nici un semn de viață ?

— Nici la micul dejun n-a apărut, așa cum stabilisem, și cînd m-am dus la ea în cameră, toate lucrurile ei dispăruseră.

— Și asta te-a convins că a fugit.

— Da, domnule, spuse Romanov.

— Dar poliția elvețiană nu reușește să dea de nici o urmă. Așa încît mă tot întreb, de ce să vrea să fugă ? Soțul ei și rudele apropiate locuiesc la Moscova. Toți sînt angajații noștri și asta nu era prima ei vizită în Occident, comentă Zaborski.

Romanov nu formulă nici o opinie.

— Poate că Petrova a dispărut pentru că ar fi putut să ne spună ceva ce n-ai vrut să știm.

Romanov tăcea în continuare.

Privirea atentă a directorului reveni încă o dată asupra dosarului.

— Mă întreb oare ce voia tînăra Petrova să ne spună ? Poate cu cine te-ai mai culcat în noaptea aceea ?

Romanov simți un fior de teamă și se întrebă cît știa de fapt Zaborski. Zaborski se opri și se prefăcu preocupat de altceva din raport.

— Poate că ne-ar fi putut spune de ce ai simțit nevoia să te întorci și a doua oară la Bischoff et Cie. Din nou făcu o pauză.

— Cred că s-ar putea să fie nevoie să deschid o anchetă privind dispariția tovarășei Petrova. Deoarece, tovarășe Romanov, la a treia vizită pe care ai făcut-o băncii, toți spionii de mîna a doua, de aici și pînă la Istanbul, știau că noi căutăm ceva. Directorul se opri. Romanov era disperat, voia să afle dacă Zaborski are dovezi palpabile. O vreme, nici unul dintre ei nu scoase un cuvînt.

— Ai fost întotdeauna un singuratic, tovarășe maior Romanov, și nu neg că uneori rezultatele obținute mi-au îngăduit să trec cu vederea anumite indiscreții. Dar eu nu sînt un singuratic, tovarășe. Sînt un contopist căruia nu i se

mai permite libertatea de mișcare pe care o ai dumneata. Se juca cu prespapierul de pe birou. Sînt un om al dosarelor, un om al hîrtiilor. Fac rapoarte în trei exemplare, răspund întrebărilor în patru exemplare, explic deciziile în cinci exemplare. Acum va trebui să explic Biroului Politic împrejurările straniei dispariții a Annei Petrova, în nenumărate exemplare.

Romanov tăcea ; era o obișnuință care-i luase KGB-ului mai mulți ani pentru a i-o inocula. Începea să creadă, să fie convins, că Zaborski intuia doar. Dacă ar fi bănuit adevărul, întrevederea ar fi avut loc la subsol, unde s-ar fi folosit o metodă mai puțin intelectuală de interogare.

— În URSS, continuă Zaborski, ridicîndu-se de pe scaun, în ciuda imaginii noastre în Occident, cercetăm o moarte suspectă... sau o fugă, cu mai multă scrupulozitate decît în orice altă țară din lume. Dumneata, tovarășe Romanov, ai fi descoperit că-ți vine mult mai ușor să-ți faci meseria, dacă te-ai fi născut în Africa, America de Sud sau chiar la Los Angeles.

Nici de această dată Romanov nu se aventură să-și exprime părerea.

— Azi noapte, la ora unu, secretarul general m-a informat că nu l-au impresionat eforturile tale din urmă, „ în mod clar neimpresionat“ au fost exact cuvintele pe care le-a folosit, mai ales după începutul excelent. Totuși, tot ce-l interesează este găsirea icoanei țarului, așa că, pentru moment, tovarășe, a hotărît că nu va fi nici o anchetă. Dar, dacă te mai comporți vreodată atît de iresponsabil, nu vei fi confruntat cu o anchetă, ci cu un tribunal, și știm cu toții ce s-a întîmplat cu ultimul Romanov care a trecut printr-un tribunal. Închise dosarul. Împotriva voinței mele și pentru că ne-a mai rămas mai puțin de o săptămînă, secretarul general ți-a mai acordat o șansă, în speranța că vei aduce icoana țarului. M-am făcut înțeles, tovarășe ? zbieră Zaborski.

— Foarte bine, tovarășe director, spuse Romanov și, întorcîndu-se scurt pe călcîie, părăsi în grabă încăperea.

Directorul KGB-ului aşteptă să se închidă uşa înainte de a-şi fixa privirea din nou asupra dosarului. Ce urmărea Romanov ? Zaborski trebuia să afle, intuind deodată că s-ar putea să fie în joc propria lui carieră. Apăsă pe un buton de lîngă birou :

— Găseşte-l pe maiorul Valcek, ordonă.

— De fapt, niciodată nu am băut şampanie şi n-am mîncat icre negre, recunoscu Adam, ridicîndu-şi ochii spre fata frumoasă aşezată la masă, în faţa lui. Îi plăcea cum îşi leagă părul, cum se îmbracă, cum rîde, dar mai ales cum zîmbeşte.

— Ei bine, nu-ţi fie teamă, căci nu-mi închipui că icrele negre şi-ar putea găsi locul în acest meniu, îl tachină Heidi. Dar, poate că în curînd, cînd vei fi mîndrul posesor al icoanei ţarului, asta în cazul în care domnul Rosenbaum...

Adam duse degetul la gură.

— Nimeni nu mai ştie despre asta, nici măcar Lawrence.

— Poate că e mai bine aşa, şopti Heidi. Probabil că se va aştepta să investeşti toţi banii pe care-i vei obţine din vînzare, în banca lui plicticoasă.

— Ce te face să crezi că o voi vinde ? întrebă Adam, încercînd să afle cît de mult reuşise ea să înţeleagă din toată afacerea.

— Dacă eşti proprietarul unui Rolls-Royce şi nu ai serviciu, nu te duci să angajezi un şofer.

— Dar eu nu am decît o motocicletă.

— Şi va trebui să o vinzi şi pe aceea dacă se dovedeşte că icoana nu are nici o valoare, spuse ea rîzînd.

— Doriţi cafea la sfîrşit ? întrebă chelnerul, strîngînd deja masa, în speranţa de a mai aşeza alţi doi clienţi acolo, înainte de închidere.

— Da. Două *cappuccino,* ceru Adam. O privi din nou pe Heidi : destul de ciudat, singura oară cînd i-am telefonat lui Lawrence la bancă, telefonista nu l-a putut identifica imediat, continuă Adam, în timp ce chelnerul se depărta.

— Și ce-i neobișnuit în asta ? întrebă Heidi.

— A fost ca și cînd n-ar fi auzit niciodată de el ; dar poate că e doar impresia mea.

— O bancă atît de mare trebuie să aibă cam o mie de angajați. Ar putea trece ani fără să-i cunoști pe toți care lucrează acolo.

— Presupun că ai dreptate, acceptă Adam, în timp ce li se puneau în față două cafele.

— Cînd intenționezi să te duci la Geneva ? întrebă Heidi, după ce încercă să soarbă din cafeaua prea fierbinte.

— Miercuri, la prima oră. Sper să mă întorc în aceeași seară.

— Foarte politicos.

— Ce vrei să spui ? întrebă Adam.

— Alegi singura mea zi liberă ca să o ștergi. Nu-i prea romantic.

— Atunci, ce-ar fi să vii cu mine ? îi sugeră el, aplecîndu-se peste masă și luîndu-i mîna.

— Păi, s-ar putea să se dovedească mai plin de tîlc decît faptul că am mîncat cîrnații împreună.

— Eu, în orice caz, sper asta. Ai putea să-mi fii foarte utilă.

— Te pricepi la vorbe.

— Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun. Pur și simplu, eu nu vorbesc germana sau franceza și n-am fost niciodată în Elveția, decît într-o excursie cu școala, la schi, și atunci am căzut întruna.

Heidi mai încercă o dată să guste din cafea.

— Ei ? făcu Adam, ținîndu-i mîna într-a lui.

— Elvețienii vorbesc engleza perfect și, în cazul că ai avea vreo problemă cu banca, poți oricînd să iei legătura cu Lawrence, spuse într-un tîrziu.

— N-ar fi decît pentru o zi, zise Adam.

— Și o cheltuială din partea ta.

— Nu-i prea romantic, replică Adam.

— *Touché.*

— Mai gîndește-te, insistă Adam. Scăzînd prețul biletului tău dus-întors, îmi vor mai rămîne nouăsprezece lire și cîteva zeci de peni. Nu știu cum o să mă descurc.

— Chiar vorbești serios ? îl întrebă pentru prima oară Heidi pe un ton serios. Dar femeile nu sînt creaturi impulsive.

— Poți să-l aduci și pe Jochen.

Heidi rîse :

— N-ar încăpea în avion.

— Spune că vii, o rugă Adam.

— Cu o condiție, răspunse Heidi, gînditoare.

— Avioane separate ? zîmbi Adam.

— Nu, dar dacă se dovedește că icoana n-are valoare, mă lași să-ți dau banii pe bilet.

— N-ar putea să valoreze mai puțin de treizeci și una de lire, așa că sînt de acord cu condiția ta. Se aplecă și o sărută pe gură.

— Poate o să ia mai mult de o zi. Ce-ai zice atunci ?

— Aș cere hoteluri separate, dacă francul elvețian n-ar fi atît de bine cotat, încheie Heidi.

— Întotdeauna ați fost o persoană de toată încrederea, tovarășe Romanov. Îndepliniți prima condiție pentru a deveni bancher de succes.

Romanov îl studie cu atenție pe bătrîn, căutînd vreun semn care să indice dacă știa exact ce se întîmplase la bancă.

— Și dumneavoastră sînteți întotdeauna atît de eficient, tovarășe Poskonov, singura condiție care se impune profesiunii mele, spuse Romanov după o pauză.

— Dumnezeule, începem să semănăm cu niște comisari bătrîni, la o reuniune anuală. Cum a fost la Zürich ? întrebă, aprinzîndu-și o țigară.

— Ca și cu un tractor polonez : părțile care au funcționat au fost excelente.

— De unde deduc că părțile care n-au funcționat te-au împiedicat să găsești icoana țarului, spuse președintele.

— Corect, dar Bischoff, ca și Jacques, mi-a fost de foarte mare ajutor. Mi-a fost îndeplinită orice dorință.

— Orice dorință ?

— Da, răspunse Romanov.

— Un tip deosebit, Bischoff. De aceea te-am trimis întîi la el, spuse bancherul, cufundîndu-se în scaun.

— A mai fost vreun motiv pentru care m-ați trimis la el ? întrebă Romanov.

— Încă cinci motive, dar nu ne vom bate capul cu ele pînă nu vei găsi icoana.

— Poate că eu vreau să-mi bat capul acum, insistă Romanov, hotărît.

— Am supraviețuit la două generații de Romanovi, spuse bătrînul. N-aș vrea să-i supraviețuiesc și celei de-a treia. S-o lăsăm așa acum, sînt convins că vom ajunge la o înțelegere cînd nu vei mai fi în lumina reflectoarelor.

Romanov aprobă cu o mișcare a capului.

— Ei, o să-ți facă plăcere să afli că n-am stat degeaba în lipsa ta. Dar mă tem că și rezultatele mele seamănă cu un tractor polonez.

Bancherul îi făcu semn cu mîna să se așeze, înainte de a deschide din nou dosarul, ale cărui dimensiuni crescuseră de cînd îl văzuse ultima oară.

— Inițial mi-ai prezentat o listă de paisprezece bănci, din care unsprezece au confirmat că nu sînt în posesia icoanei țarului.

— Mă tot întreb : putem să-i credem pe cuvînt ?

— Nu neapărat. Dar elvețienii, dacă au de ales, preferă să nu se implice, decît să spună deliberat o minciună. Cu timpul, mincinosul este întotdeauna descoperit, iar eu, din acest birou, controlez încă fluxul de bani lichizi a opt națiuni. Poate că nu dovedesc ceea ce ei numesc „influență

politică și financiară", dar mai pot să pun bețe în roate tuturor activităților sistemului monetar capitalist.

— Totuși, ne mai rămîn trei bănci, observă Romanov.

— Corect, tovarășe. Prima este Bischoff et Cie, pe care ai vizitat-o deja. Dar celelalte două au refuzat să colaboreze în vreun fel.

— Cum se face că influența dumneavoastră nu se extinde și asupra lor ?

— Dintr-un motiv foarte evident : alte interese exercită o influență mai puternică. Dacă, de exemplu, sursa ta principală de venituri provine de la marile familii evreiești sau de la americani, nici un fel de presiune nu-ți va permite să tratezi vreodată cu Uniunea Sovietică.

Romanov dădu din cap că a înțeles.

— Aceasta fiind situația, trebuie să mai existe o șansă ca una din cele două bănci să fie în posesia icoanei, dar, întrucît nu vor recunoaște niciodată acest lucru față de Maica Rusia, nu știu ce să-ți recomand să faci în continuare.

Bancherul se sprijini de speteaza scaunului și așteptă ca Romanov să digere noutățile.

— Ești neobișnuit de tăcut, se încumetă Poskonov, după ce-și aprinse o altă țigară.

— Mi-ați dat o idee. Cred că americanii i-ar zice „bătaie lungă". Dar, dacă am dreptate, rușii se vor reface financiar.

— *Baseball*-ul este un joc pe care nu l-am înțeles niciodată, totuși sînt bucuros că ți-am fost de oarecare ajutor azi. Deși bănuiesc că încă vei mai avea nevoie de asta, oricare ar fi „bătaia ta lungă".

Poskonov luă din dosar o hîrtie și i-o dădu lui Romanov. Pe hîrtie erau scrise cuvintele : Simon et Cie, Zürich (refuzat), Roget et Cie, Geneva (refuzat).

— Fără îndoială, te vei întoarce în Elveția foarte curînd.

Romanov își ațintì privirea direct asupra bancherului.

— Nu ți-aș recomanda să faci o vizită la Bischoff et Cie de această dată, Alex. O să ai destul timp în viitor.

Romanov își întinse degetele.

Bătrînul îi întoarse privirea și adăugă :

— De mine n-o să scapi așa de ușor ca de Anna Petrova.

CAPITOLUL ZECE

Bărbatul cu înfățișare bătrînicioasă își reluă locul la coadă, așteptînd un taxi. Era greu să-i apreciezi înălțimea, căci părea atît de încovoiat și de fragil. Un pardesiu larg și mare, care ar fi putut fi și mai bătrîn decît cel care-l purta, ajungea aproape pînă la pămînt, iar degetele, care abia ieșeau din mîneci, erau acoperite de niște mitene cenușii, din lînă. Într-o mînă ținea strîns o servietă mică, din piele, cu inițialele E.R., care părea atît de uzată, încît ai fi zis că a aparținut bunicului său.

Ar fi trebuit să te apleci sau să fii foarte scund ca să poți vedea chipul bătrînului, dominat de un nas care l-ar fi măgulit pe Cyrano de Bergerac. Își tîrî picioarele, înaintînd pînă-i veni rîndul să se suie într-un taxi. Operația fu înceată ; șoferul începuse să bată darabana pe volan, cînd pasagerul său îi spuse că dorește să fie dus la Simon et Cie, bancheri.

Șoferul porni fără să mai ceară detalii. Taximetriștii elvețieni cunosc drumurile spre bănci, la fel cum cei londonezi găsesc întotdeauna un teatru, iar taxiurile galbene din New York, un bar din cartierul de vest.

Cînd ajunse la destinație, bătrînului îi luă un timp pînă alese monedele cu care plăti. Se coborî încet și rămase cu privirea ațintită la clădirea din marmură. Soliditatea ei îl făcea să se simtă în siguranță. Era pe punctul de a împinge ușa, cînd o deschise un bărbat într-o uniformă albastră, elegantă.

— Am venit să-l văd..., începu el într-o germană prețioasă, dar portarul arătă doar spre tînăra de la recepție. Bătrînul își tîrî picioarele pînă la ea și repetă :

— Am venit să-l văd pe Herr Daumier. Numele meu este Emmanuel Rosenbaum.

— Aveți o întîlnire fixată ? întrebă ea.

— Mă tem că nu.

— Herr Daumier este într-o conferință acum, dar să văd dacă nu este alt partener liber să vă primească, spuse fata. După o scurtă convorbire telefonică în germană, spuse :

— Vă rog să luați liftul pînă la etajul trei.

Domnul Rosenbaum făcu un semn din cap că a înțeles, dînd evidente semne de șovăială, dar făcu ce i se spusese. Cînd ieși din lift, exact înainte să se închidă ușile, o altă tînără îl întîmpină. Îl rugă să aibă amabilitatea să aștepte într-o încăpere pe care el ar fi descris-o ca pe o garderobă cu două scaune. Trecu un timp pînă să vină cineva și bătrînul nu reuși să-și ascundă surpriza în legătură cu vîrsta puștanului care apăru în cele din urmă.

— Sînt Welfherd Praeger, asociat al băncii, se recomandă tînărul.

— Stai jos, stai jos, nu pot să privesc în sus prea mult timp, spuse domnul Rosenbaum.

Tînărul asociat se conformă.

— Mă numesc Emmanuel Rosenbaum. Am lăsat la dumneavoastră un pachet în 1938 și m-am întors să-l ridic.

— Desigur, spuse tînărul asociat, cu altă voce. Aveți vreo dovadă de identitate sau vreun document de la bancă ?

— O, da, veni răspunsul și bătrînul îi dădu pașaportul și o chitanță care fusese împăturită și despăturită de atîtea ori, încît era aproape ferfeniță.

Tînărul verifică ambele documente cu mare atenție. Recunoscu imediat pașaportul israelian. Totul părea în regulă. Chiar și chitanța băncii părea autentică, deși fusese emisă în anul nașterii sale.

— Pot să vă las singur un moment, domnule ?

— Bineînțeles. După douăzeci și opt de ani, cred că mai pot aștepta cîteva minute, spuse bătrînul.

La scurt timp după plecarea tînărului, se întoarse doamna care-l așteptase la lift și-l pofti pe domnul Rosenbaum să se mute în altă încăpere. Aceasta era mai mare și mobilată confortabil. În cîteva minute, tînărul asociat se întoarse cu un alt bărbat, pe care-l prezentă drept Herr Daumier.

— Nu cred că ne-am cunoscut, Herr Rosenbaum. Probabil că ați tratat cu tatăl meu, spuse președintele curtenitor.

— Nu, nu. Am tratat cu bunicul dumneavoastră, Helmut, spuse domnul Rosenbaum.

În ochii lui Herr Daumier se citi respectul.

— L-am văzut pe tatăl dumneavoastră cu acea unică ocazie și mi-a părut foarte rău cînd am aflat de moartea lui prematură. Nu purtați un trandafir la butonieră ca el, adăugă Rosenbaum.

— Nu, domnule, un mic gest de rebeliune.

Rosenbaum încercă să rîdă, dar nu reuși decît să tușească.

— Aveți cumva și altă dovadă a identității dumneavoastră, în afară de pașaport ? întrebă Herr Daumier politicos.

Emmanuel Rosenbaum înălță capul și, aruncîndu-i o privire obosită, îi arătă încheietura mîinii : pe partea din interior era tatuat numărul 712 910.

— Scuzați-mă, îl rugă Daumier, vizibil jenat. Nu va dura decît cîteva minute să aducem cutia, dacă aveți amabilitatea să așteptați.

Domnul Rosenbaum clipi ca și cum ar fi fost prea obosit chiar și pentru a aproba printr-o mișcare a capului. Cei doi bărbați îl lăsară singur. Se reîntoarseră peste cîteva minute cu o cutie plată, cam de vreo șaizeci de centimetri pătrați, pe care o puseră pe masa din mijlocul încăperii. Herr Daumier descuie broasca de sus, iar asociatul său fu martorul acțiunii. Apoi îi înmînă o cheie lui Rosenbaum și spuse :

— Vă lăsăm acum, domnule. Cînd doriți să ne întoarcem, apăsați pe butonul de sub masă.

— Mulțumesc, spuse Rosenbaum, așteptînd să se închidă ușa în urma lor. Răsuci cheia în încuietoare și ridică capacul. În cutie se afla un pachet de forma unui tablou, cam de patruzeci și cinci pe treizeci de centimetri, învelit în șifon și legat bine. Rosenbaum puse cu grijă pachetul în servieta veche. Apoi închise cutia și o încuie. Apăsă pe butonul de sub masă și după cîteva secunde apărură Herr Daumier și asociatul său.

— Sper că totul era așa cum ați lăsat, Herr Rosenbaum, căci a trecut destul timp, spuse președintele.

— Da, mulțumesc. De data aceasta bătrînul domn catadixi să dea din cap.

— Pot să aduc în discuție o problemă nu foarte importantă ? întrebă Herr Daumier.

— Chiar vă rog, spuse bătrînul.

— Intenționați în continuare să folosiți cutia ? Fondurile pe care le-ați lăsat pentru a acoperi costul depozitării s-au epuizat recent.

— Nu, nu mai am nevoie de ea.

— Mai era o mică taxă neachitată, dar în aceste condiții sîntem fericiți să renunțăm la pretenția noastră.

— Sînteți foarte amabil.

Herr Daumier se înclină, iar asociatul său cel tînăr îl însoți pe client pînă la ieșire, îl ajută să se suie într-un taxi și îi spuse șoferului să-l lase pe domnul Rosenbaum la aeroport.

Ajuns la aeroport, bătrînului îi luă destul timp să ajungă la ghișeul pentru controlul pașapoartelor, căci părea să-i fie teamă de scările rulante. Acum, cu servieta destul de grea, scările erau un obstacol nu prea ușor de trecut. Cînd ajunse la ghișeu, îi dădu funcționarei biletul la control și fu mulțumit să vadă că sala de așteptare era aproape goală. Își tîrî picioarele pînă într-un colț și se prăbuși pe o canapea

confortabilă. Verifică să se asigure că nu se află în raza vizuală a celorlalți pasageri din sală.

Cu un bobîrnac desfăcu încuietorile mici ale vechii serviete și arcurile cedară parcă în silă. Descuie servieta, scoase pachetul și-l strînse la piept. Degetele i se luptară un timp cu nodurile înainte de a le desface. Apoi îndepărtă pînza, ca să-și vadă comoara. Domnul Rosenbaum își plimbă privirea asupra capodoperei, cercetînd-o cu atenție : *Lan de grîu* al lui Van Gogh, despre care nu avea de unde să știe că lipsește din Galeria Națională de Artă din Viena, din 1938.

Emmanuel Rosenbaum înjură, ceea ce nu-i era în fire. Împachetă tabloul bine și-l puse la loc în servietă. Apoi se îndreptă, tîrîndu-și picioarele, spre casa de bilete a companiei Swissair și o rugă pe tînăra funcționară să-i rezerve un bilet pentru primul zbor spre Geneva. Cu puțin noroc, putea ajunge la Roget et Cie înainte de a se închide.

Avionul companiei BEA aterizează pe aeroportul din Geneva la unsprezece și douăzeci și cinci dimineața, ora locală, cu cîteva minute mai tîrziu decît era prevăzut. Însoțitoarea de bord îi sfătui pe pasageri să-și potrivească ceasurile cu o oră înainte, după ora Europei Centrale.

— Perfect, remarcă Adam. Vom fi la Geneva exact la timp pentru dejun, o vizită la bancă și apoi din nou la aeroport, pentru zborul spre casă, de la cinci și cinci.

— Tratezi totul ca pe un exercițiu militar, rîse Heidi.

— Totul, mai puțin ultima parte, replică Adam.

— Ultima parte ? se miră ea.

— Cina prin care vom sărbători.

— Fără îndoială, și poate tot la Chelsea Kitchen.

— Greșit. Am rezervat o masă de două persoane pentru ora opt, la Coq d'Or, lîngă Piccadilly.

— Nu zi hop pînă n-ai sărit groapa.

— Oh, foarte nostim.

— Nostim ? Nu înțeleg.

— Îți explic diseară, la cina de care vorbeam.

— Speram că n-o să reușim.

— De ce ?

— Mîine nu trebuie să mă gîndesc decît la casa de la Centrul Alimentar German.

— Nu-i așa de rău ca exercițiul meu cu sergentul-major, de la ora zece, oftă Adam. Și după ora zece voi fi sfîrșit, zăcînd pe spate și regretînd că am plecat din Geneva.

— Asta o să te învețe minte să-l faci K.O. Așa că, poate-i mai bine să nu ne mișcăm de aici, adăugă, luîndu-l de braț.

Adam se aplecă și o sărută delicat pe obraz în timp ce așteptau să coboare din avion. Cădea o ploaie ușoară și Adam își descheie impermeabilul ca să o adăpostească pe Heidi sub el, cît fugiră spre Biroul de Imigrări.

— Bine că mi-am amintit de ea, spuse el.

— Nu prea e haină de ploaie, e mai mult ca un cort, constată Heidi.

— Este vechiul meu impermeabil militar, o liniști, deschizîndu-l din nou. Poți duce în el hărți, busolă, chiar și o raniță.

— Adam, ne plimbăm prin Geneva în toiul verii; nu ne-am rătăcit în Pădurea Neagră în toiul iernii.

Adam rîse :

— De cîte ori va ploua cu găleata, o să-mi amintesc sarcasmul tău.

Autobuzul aeroportului care făcea curse din și spre oraș, parcurse în numai douăzeci de minute drumul pînă în centru. Scurta călătorie îi purtă pe la periferia orașului, pe lîngă lacul minunat și liniștit adăpostit între dealuri. Autobuzul își continuă drumul pe malul lacului, apoi se opri lîngă o arteziană din care apa țîșnea la o înălțime de peste o sută douăzeci de metri.

— Încep să mă simt ca o vilegiaturistă, spuse Heidi cînd coborîră din autobuz, bucuroși că ploaia ușoară stătuse.

Amîndoi fură de îndată uluiți de curățenia orașului. Se plimbau de-a lungul lacului, pe trotuarul pe care nu exista

nici urmă de gunoi. De cealaltă parte a străzii păreau să se găsească, în egală măsură, hoteluri cochete, magazine și bănci.

— Întîi trebuie să aflăm unde este banca noastră, ca să mîncăm undeva în apropiere. Pe urmă, ne prezentăm să luăm prada.

— Și cum procedează un militar într-o problemă atît de importantă ? întrebă Heidi.

— Intrăm în prima bancă pe care o vedem și-i rugăm să ne îndrepte spre Roget et Cie.

— Fac pariu că atunci cînd erai cercetaș aveai brațul plin de insigne pentru inițiativă.

Adam izbucni în rîs.

— Chiar așa de rău sînt ?

— Mai rău. Dar pentru orice neamț, întruchipezi imaginea gentlemanului englez perfect, spuse Heidi.

Adam se întoarse spre ea, o mîngîie ușor pe păr, se aplecă și o sărută pe gură. Brusc, Heidi deveni conștientă de privirile ațintite spre ei de trecătorii străini.

— Cred că elvețienii nu sînt de acord cu genul ăsta de lucruri în public. De fapt, mi s-a spus că unii nu sînt de acord cu astfel de lucruri nici în intimitate, spuse ea.

— Să mă duc s-o sărut pe bătrîna aia smochinită care încă ne mai aruncă priviri mînioase ? întrebă Adam.

— Nu face asta, ai putea să te transformi în broască. Nu, hai să punem în aplicare planul tău, spuse ea, arătînd spre Banque Populaire, care se afla în celălalt capăt al bulevardului.

După ce traversară, Heidi îl întrebă pe portar cum ajung la Roget et Cie. Urmară indicațiile lui, admirînd încă o dată arteziana uriașă, și-și continuară drumul spre centrul orașului.

Roget et Cie nu era ușor de dibuit și trecură pe lîngă ea de două ori pînă să observe Heidi firma discretă, cu numele săpat în piatră, lîngă ușa din fier forjat și geam turnat.

— Arată impresionant chiar și cînd e închis pentru masă, constată Adam.

— La ce te așteptai ? O mică filială rurală ? Știu că vouă, englezilor, nu vă place să recunoașteți, dar acesta este centrul lumii bancare.

— Hai să găsim restaurantul acela înainte să se strice *l'entente cordiale* dintre noi.

Refăcură drumul spre arteziană. Soarele se străduia să străpungă norii. Aleseră o cafenea cu mese pe trotuar, cu vedere spre lac. Amîndoi cerură salată de brînză și băură împreună o jumătate de sticlă de vin alb. Lui Adam îi făcea atîta plăcere compania lui Heidi, încît se apucă să-i povestească istorii din armată. Fu nevoită să-l oprească și să-i spună că este aproape ora două. Fără tragere de inimă, el ceru nota de plată.

— A sosit timpul să aflăm dacă icoana țarului chiar există, spuse Adam.

Se întoarseră la intrarea în bancă și Adam împinse ușa grea, făcu un pas înăuntru și cuprinse cu privirea holul mohorît.

— Uite, acolo, spuse Heidi, arătîndu-i o femeie care ședea în spatele unui birou.

— Bună ziua. Numele meu este Adam Scott. Am venit să ridic ceva ce mi-a fost lăsat prin testament.

Femeia zîmbi :

— Ați fixat o întîlnire cu cineva anume ? întrebă doar cu o umbră de accent.

— Nu. N-am știut că trebuie, spuse Adam.

— Sînt sigură că se va rezolva, spuse doamna. Ridică receptorul telefonului, formă o singură cifră și purtă o scurtă conversație în franceză. Puse la loc receptorul și-i invită pe amîndoi să urce la etajul patru.

Ieșind din lift, Adam fu surprins să fie întîmpinat de cineva de vîrsta lui.

— Bună ziua. Mă numesc Pierre Neffe și sînt asociat al băncii, spuse tînărul într-o engleză perfectă.

— Te-am prevenit că o să fiu în plus, șopti Heidi.

— Nu te grăbi. Nici n-am început să explicăm care este problema noastră, o contrazise Adam.

Domnul Neffe îi conduse într-o încăpere mică, splendid mobilată.

— M-aș putea muta aici fără nici o problemă, spuse Adam, scoțîndu-și haina.

— Ne place să-i ajutăm pe clienții noștri să se simtă ca acasă, răspunse domnul Neffe binevoitor.

— Este evident că nu ați văzut casa mea, spuse Adam.

Domnul Neffe nu rîse.

— Cu ce vă pot ajuta ? fu tot ce spuse tînărul asociat în replică.

— Tatăl meu a murit luna trecută și mi-a lăsat prin testament o recipisă pentru ceva ce dumneavoastră cred că aveți în păstrare din 1938. E un cadou pe care i l-a oferit unul dintre clienții dumneavoastră, începu Adam. Ezită o clipă și continuă : Un anume domn Emmanuel Rosenbaum.

— Aveți vreun document referitor la acest dar ? întrebă domnul Neffe.

— O, da, spuse Adam, căutînd în buzunarul pentru hărți al impermeabilului. Îi dădu tînărului bancher recipisa emisă de Roget et Cie.

Domnul Neffe o studie și aprobă din cap :

— Aș putea să văd pașaportul dumneavoastră, domnule Scott ?

— Desigur, spuse Adam, căutînd febril, din nou, în impermeabil și întinzîndu-i domnului Neffe pașaportul său.

— Vă rog să mă scuzați o clipă. Domnul Neffe se ridică și-i lăsă singuri.

— Ce crezi că vor face acum ? îl întrebă Heidi.

— Vor verifica mai întîi să vadă dacă mai au icoana și apoi dacă recipisa este autentică. Din 1938 a trecut destul de mult timp.

Minutele se scurgeau și Adam începu să se simtă întîi dezamăgit, apoi deprimat, pentru ca în cele din urmă să creadă că totul avea să se dovedească o totală pierdere de timp.

— Poți să iei un tablou de pe perete și să-l ascunzi în impermeabil, îl necăji Heidi. Sînt sigură că ți-ar aduce un preț bun la Londra. Poate chiar mai mult decît iubita ta icoană.

— Prea tîrziu, spuse Adam în momentul în care își făcea din nou apariția domnul Neffe, împreună cu un alt bancher, pe care-l prezentă ca fiind domnul Roget.

— Bună dimineața. Regret că tatăl meu nu este aici să vă întîlnească, domnule Scott, dar a fost reținut cu afaceri la Chicago, se scuză domnul Roget. Dădu mîna cu Adam și cu Heidi. Continuă apoi :

— Avem în dosar o scrisoare de la domnul Rosenbaum, prin care sînt date instrucțiuni clare băncii : cutia nu va putea fi deschisă de nimeni altcineva decît de colonelul Gerald Scott, DSO, OBE, MC, îl informă domnul Roget, uitîndu-se la hîrtia pe care o adusese cu el.

— Tatăl meu. Dar, așa cum i-am explicat domnului Neffe, el a decedat luna trecută și mi-a lăsat mie, prin testament, darul.

— Aș fi fericit să accept afirmațiile dumneavoastră dacă mi-ați permite să văd o copie după certificatul de deces și după testament, ceru domnul Roget.

Adam zîmbi, gîndindu-se că fusese prevăzător ; căută încă o dată în impermeabil. Scoase un plic mare, cafeniu, pe care erau tipărite cuvintele „Holbrooke, Holbrooke and Gascoigne", cu litere groase, negre, în partea de sus. Extrase din plic copii după certificatul de deces al tatălui său, după testament și o scrisoare cu titlul „Celor în drept". Înmînă documentele domnului Roget, care le citi pe toate trei rar, apoi le trecu și partenerului său care, după ce le citi la rîndul lui, îi șopti ceva la ureche președintelui.

— Aveți ceva împotrivă să-i telefonăm domnului Holbrooke în prezența dumneavoastră ? întrebă domnul Roget.

— Nu, spuse Adam simplu. Dar mă văd obligat să vă previn că este un bătrîn căruia îi sare țandăra ușor.

— Îi sare țandăra ? se miră bancherul. O expresie care nu-mi este familiară, dar cred că sesizez înțelesul. Se întoarse și-i spuse ceva domnului Neffe, care părăsi încăperea în grabă ; se întoarse însă după un minut, cu un exemplar din Registrul Social al Dreptului Britanic, 1966.

Adam era impresionat de meticulozitatea de care dădea dovadă banca ; între timp, domnul Roget verifică în Anuar numărul și adresa de pe antet.

— Nu cred că va fi necesar să-i telefonăm domnului Holbrooke, dar am întîmpinat o mică problemă, domnule Scott, spuse domnul Roget.

— Contul domnului Rosenbaum a fost puțin depășit și regulamentul băncii nu permite deschiderea nici unei cutii pînă nu se clarifică contul.

Pulsul lui Adam se acceleră la gîndul că nu adusese suficienți bani pentru această eventualitate.

— Debitul este doar de o sută douăzeci de franci, adică taxa pentru depozitare pentru ultimii doi ani, întrucît banii depuși de domnul Rosenbaum s-au epuizat.

Adam oftă ușurat. Scoase portofelul și semnă un cec pe care îl înmînă domnului Roget.

— În sfîrșit, va trebui să semnați un formular de garanție pentru bancă.

Domnul Roget îi întinse un formular lung, care conținea un șir nesfîrșit de clauze, totul tipărit mărunt, în franceză. Adam aruncă o privire peste el, apoi i-l dădu lui Heidi, care studie cu atenție fiecare clauză. În acest timp, domnul Roget îi explică lui Adam că este un act de renunțare standard, prin care banca este absolvită de orice responsabilitate referitoare la conținutul cutiei și la revendicarea legală a lui Adam.

Heidi îl privi și aprobă cele explicate, printr-un semn din cap.

Adam semnă pe linia punctată, cu un gest larg.

— Excelent. Tot ce trebuie să facem acum este să mergem și să aducem cutia dumneavoastră, spuse bancherul.

— Presupun că ar putea fi goală, își exprimă Adam gîndul cînd fură din nou singuri.

— Dar ar putea fi și ticsită cu dubloni de aur, bătrîne pesimist ce ești, spuse Heidi.

Cei doi reveniră cîteva minute mai tîrziu. Domnul Neffe ducea o cutie metalică plată, cam de treizeci pe douăzeci și trei de centimetri și cam de alți opt în adîncime.

Adam fu dezamăgit de dimensiunea ei modestă, dar nu-și arătă sentimentele. Domnul Roget procedă la descuierea primei închizători cu cheia băncii, apoi îi înmînă lui Adam un plic mic, îngălbenit de vreme, cu niște semnături mîzgălite lîngă sigiliul de ceară.

— Orice ar fi în cutie vă aparține, domnule Scott. Cînd terminați, poate veți avea bunătatea să ne anunțați. Pînă atunci, rămînem afară, pe coridor.

Amîndoi bărbații părăsiră încăperea.

— Haide. Nu mai am răbdare, spuse Heidi.

Adam deschise plicul și din el căzu o cheie. Bîjbîi cu încuietoarea care țăcăni și pe urmă ridică capacul. În cutie se afla un pachețel plat înfășurat în șifon și legat strîns cu un șnur. Nodurile erau greu de desfăcut și, în cele din urmă, nerăbdător, Adam rupse șnurul și despături cu grijă șifonul. Amîndoi se holbară neîncrezători la capodoperă.

Frumusețea simplă a nuanțelor de auriu, roșu și albastru îi lăsă fără grai. Nici unul nu se așteptase ca minunăția icoanei să le taie respirația. Sfîntul Gheorghe îngenunchind balaurul, cu o sabie uriașă în mînă, pe punctul de a o înfige în inima fiarei. Flăcările care țîșneau din gura balaurului erau de un roșu aprins, contrastînd uimitor cu mantia de aur care părea să-l învăluie pe sfînt.

— Este minunat, spuse Heidi, regăsindu-și glasul într-un tîrziu.

Adam continua să țină în mînă pictura delicată.

— Spune ceva, îl îndemnă Heidi.

— Mi-ar fi plăcut s-o vadă și tata, poate i-ar fi schimbat întreaga viață.

— Nu uita că el a vrut ca pictura asta s-o schimbe pe a ta, spuse Heidi.

În cele din urmă, Adam întoarse icoana și pe spate găsi o coroană mică din argint, încrustată în lemn. Se uită țintă la ea, încercînd să-și amintească ce-i spusese domnul Sedgwick de la Sotheby că dovedește acest lucru.

— Îmi pare atît de rău că tata nu a deschis scrisoarea, spuse Adam, întorcînd din nou icoana și admirînd încă o dată triumful Sfîntului Gheorghe. Pentru că îi aparținea de drept.

Heidi se uită să vadă dacă nu mai este altceva în cutie. Închise capacul și Adam încuie cu cheia lui. Înfășură capodopera din nou în șifon, o legă strîns și strecură mica pictură în buzunarul pentru hărți al impermeabilului.

Heidi zîmbi :

— Știam eu că o să poți să dovedești că ai nevoie de haina asta chiar dacă nu plouă.

Adam se duse la ușă și o deschise. Cei doi bancheri reveniră imediat.

— Sper că ați găsit ceea ce vi s-a promis, spuse domnul Roget.

— Într-adevăr. Dar nu mai avem nevoie de cutie, spuse Adam și înapoie cheia.

— Cum doriți. Iată restul de la cec, domnule. Mă veți scuza, dar acum trebuie să vă părăsesc, spuse domnul Roget, înclinîndu-se și dîndu-i cîteva bancnote elvețiene lui Adam. Domnul Neffe vă va conduce. Dădu mîna cu Adam, se înclină ușor către Heidi și adăugă cu un zîmbet anemic :

— Sper că nu vi s-a părut că ne sa-re țan-dă-ra prea ușor.

Rîseră amîndoi.

— Vă doresc să vă simțiți bine în orașul nostru, le ură domnul Neffe, în timp ce liftul îi ducea lin la parter.

— Va fi o ședere foarte scurtă. Trebuie să fim la aeroport peste o oră și ceva, spuse Adam.

Liftul se opri la parter și domnul Neffe îi conduse pe Adam și Heidi prin hol, spre ieșire. Ușa fu deschisă, dar amîndoi se dădură la o parte pentru a lăsa să intre un bătrîn ce-și tîrșea picioarele. Deși cei mai mulți s-ar fi holbat la nasul lui, Adam fu izbit mai mult de ochii pătrunzători.

Cînd bătrînul ajunse în sfîrșit la recepție, anunță :

— Am venit să-l văd pe *monsieur* Roget.

— Mă tem că este la Chicago, domnule, dar să văd dacă fiul său este disponibil. Ce nume să-i comunic ?

— Emmanuel Rosenbaum.

Femeia de la biroul de primire ridică receptorul și vorbi din nou în franceză. După ce termină, spuse :

— Vreți să mergeți la etajul patru, domnule Rosenbaum ?

Iar trebuia să ia ascensorul acela îngrozitor și iar ieși din el înainte ca gratiile ușilor, ce păreau niște uriași, să-l înșface. O altă femeie, de vîrstă mijlocie, îl însoți în sala de așteptare. Refuză politicos cafeaua oferită, potolindu-și bătăile puternice ale inimii cu mîna dreaptă.

— *Monsieur* Roget va sosi imediat, îl asigură ea pe bătrînul gentleman.

Nu avu mult de așteptat și apăru *monsieur* Roget, surîzător.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Rosenbaum, dar mă tem că tocmai l-ați pierdut pe domnul Scott.

— Domnul Scott ? murmură bătrînul, suspicios.

— Da. A plecat abia acum cîteva minute, dar am îndeplinit instrucțiunile din scrisoarea dumneavoastră.

— Scrisoarea mea ? se miră domnul Rosenbaum.

— Da, spuse bancherul, deschizînd pentru a doua oară în acea dimineață un dosar care rămăsese neatins mai mult de douăzeci de ani. Îi înmînă bătrînului o scrisoare.

Emmanuel Rosenbaum scoase o pereche de ochelari din buzunarul interior, îi desfăcu fără grabă și începu să citească ; era un scris pe care-l recunoscu : citeț, apăsat, cu cerneală neagră, groasă.

Forsthaus Haarhot
Amsberg 14
Vosswinnel
Sachsen
Germania
12 septembrie 1946

Domnule Roget,

Am lăsat la dumneavoastră, în cutia mea 718, spre păstrare, o icoană mică, reprezentîndu-l pe Sfîntul Gheorghe cu balaurul. Transfer proprietatea picturii asupra unui ofițer al armatei britanice, colonelul Gerald Scott, DSO, OBE, MC. În cazul în care colonelul Scott va veni să reclame icoana, vă rog să-i încredințați cheia mea, fără întîrziere.

Mulțumiri pentru ajutorul oferit în această problemă și regrete că nu am reușit să ne întîlnim vreodată.

Al dumneavoastră,
Emmanuel Rosenbaum

— Și spuneți că acest colonel Scott a fost mai devreme aici și a ridicat conținutul cutiei ?

— Nu, nu, domnule Rosenbaum. Colonelul a murit destul de recent și i-a lăsat moștenire conținutul cutiei fiului său, Adam Scott. *Monsieur* Neffe și cu mine am verificat toate documentele, inclusiv certificatul de deces și testamentul și n-am avut nici o îndoială că sînt autentice și că totul este în ordine. Avem și recipisa dumneavoastră. Tînărul bancher ezită :

— Sper că am făcut ce trebuia, *monsieur* Rosenbaum ?

— Sigur că da. Am venit doar să verific dacă dorințele mele au fost îndeplinite, spuse bătrînul.

— Mă simt dator să menționez că aveați un mic deficit la cont.

— Cît vă datorez ? întrebă bătrînul, căutînd în buzunarul de la piept.

— Nimic. Absolut nimic. *Monsieur* Scott a rezolvat, spuse domnul Roget.

— Îi sînt dator domnului Scott. Puteți să-mi spuneți suma ?

— O sută douăzeci de franci.

— Deci trebuie să-i înapoiez suma neîntîrziat. Din întîmplare aveți o adresă la care să-l pot contacta ?

— Nu, îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Nu am idee unde stă în Geneva. Domnul Neffe îl atinse pe umăr pe domnul Roget ; se aplecă și-i șopti ceva.

— Se pare că domnul Scott avea intenția să se întoarcă în Anglia imediat, căci trebuia să fie la aeroport la cinci.

Bătrînul se ridică.

— Mi-ați fost de mare ajutor, domnilor, și n-am să vă mai răpesc timpul.

— Zborul BE 171, aveți locurile 14 A și B, le comunică funcționarul de la ghișeul pentru controlul pașapoartelor. Avionul decolează la timp, deci ar trebui să vă prezentați la poarta numărul nouă cam în douăzeci de minute.

— Mulțumesc, spuse Adam.

— Aveți bagaje care trebuie controlate ?

— Nu. Am stat doar o zi la Geneva, răspunse Adam.

— Atunci vă urez călătorie plăcută, domnule, spuse funcționarul, dîndu-le tichetele de îmbarcare.

Adam și Heidi se îndreptară spre scara rulantă care-i ducea în sala de așteptare.

— Mi-au mai rămas șapte sute șaptezeci de franci elvețieni și, cît mai sîntem aici, trebuie să-i cumpăr mamei o cutie de bomboane de ciocolată cu lichior, spuse Adam,

numărînd cîteva bancnote. Cînd eram puşti, îi dădeam la fiecare Crăciun cîte o cutie micuţă de bomboane. Mi-am jurat că atunci cînd voi fi mare, dacă voi ajunge vreodată în Elveţia, îi voi cumpăra cea mai grozavă cutie pe care o voi găsi.

Heidi îi arătă o tejghea pe care erau etalate rînduri întregi de cutii, bogat împodobite. Adam se duse şi alese o cutie de bomboane de ciocolată Lindt, mare, aurie, pe care vînzătoarea o împachetă frumos şi o puse într-o sacoşă.

După ce-şi luă restul, Adam o întrebă pe Heidi :

— De ce te încrunţi ?

— Văzînd-o pe doamna, mi-am amintit că mîine dimineaţă trebuie să fiu în spatele maşinii de încasat.

— Ei bine, cel puţin pentru astă-seară avem la ce ne gîndi : la Coq d'Or, spuse Adam şi se uită la ceas.

— Nu prea mai avem ce face acum, poate doar să cumpărăm nişte vin de la *duty free.*

— Aş vrea să cumpăr un *Der Spiegel* înainte de a trece prin vamă.

— Bine. Ce-ar fi să încercăm la chioşcul de ziare din colţ ?

— Un telefon pentru domnul Scott. Adam Scott să se prezinte la ghişeul BEA de la parter, se auzi bubuind în megafon.

Adam şi Heidi se uitară unul la altul.

— Probabil ne-au dat locurile greşit. Să mergem să vedem, spuse Adam, ridicînd din umeri.

Se întoarseră jos şi se duseră la cel care le dăduse tichetele de îmbarcare. Adam i se adresă :

— Cred că mi-aţi transmis un mesaj. Mă numesc Scott.

— A, da. Un mesaj urgent pentru dumneavoastră, spuse tipul, citind o însemnare de pe carneţelul din faţa lui. Vă rog să-i telefonaţi domnului Roget de la Roget et Cie, la doi-şapte-unu-doi-şapte-nouă. Rupse fila din carneţel şi i-o dădu. Telefoanele sînt acolo, în colţul acela, în spatele

ghișeului KLM, și funcționează cu o monedă de douăzeci de centime.

— Mulțumesc, spuse Adam, studiind mesajul, care însă nu-i oferea nici un indiciu asupra motivului pentru care domnul Roget dorea să-i vorbească.

— Mă întreb ce-ar putea să vrea. E cam tîrziu să ceară icoana înapoi, spuse Heidi.

— Păi nu există decît un singur mod de a afla, spuse Adam, dîndu-i sacoșa s-o țină. Ai grijă de asta, mă întorc într-o clipă.

— O să încerc să-mi cumpăr revista în timpul ăsta, dacă găsesc un chioșc de ziare aici, spuse Heidi, apucînd sacoșa viu colorată în care se aflau bomboanele de ciocolată.

— Bine. Ne întîlnim aici peste cîteva minute.

— Roget et Cie. *Est-ce que je peux vous aider ?*

— Domnul Roget mi-a lăsat mesaj să-i telefonez, spuse Adam, fără a încerca să răspundă în franceză.

— Da, domnule. Cine să-i spun că-l caută ? întrebă telefonista, de data aceasta în engleză.

— Adam Scott.

— Să văd dacă e liber, domnule.

Adam se răsuci să vadă dacă se întorsese Heidi, dar, întrucît nu o zări, presupuse că mai caută încă ziarul. Apoi observă un bătrîn care-și tîrșîia picioarele prin hol. Ar fi putut jura că-l mai văzuse undeva.

— Domnul Scott ?

Adam se sprijini de peretele cabinei.

— Da, domnule Roget. Vă telefonez, așa cum m-ați rugat.

— Cum v-am rugat ? Nu înțeleg, spuse bancherul cu o voce din care răzbătea nedumerirea.

— Mi-a fost lăsat un mesaj la ghișeul BEA, prin care mi se cerea să vă telefonez. Urgent.

— Trebuie să fie o greșeală, n-am lăsat nici un mesaj. Dar acum, pentru că ați sunat, poate vă interesează să aflați că tocmai cînd ați plecat, ne-a făcut o vizită domnul Emmanuel Rosenbaum.

— Emmanuel Rosenbaum ? Dar credeam că a...

— Ați putea să mă ajutați, domnișoară ? Heidi își ridică privirea spre bătrînul care i se adresase în englezește, dar cu un puternic accent din centrul Europei. Se întrebă de ce fusese sigur că ea vorbește englezește, dar se gîndi că probabil este singura limbă în care avea încredere să vorbească.

— Încerc să găsesc un taxi și am întîrziat deja, dar mă tem că vederea mea nu mai este ca altădată.

Heidi puse exemplarul din *Der Spiegel* înapoi pe raft și spuse :

— Pe aceste uși duble, în centru. Să vă arăt.

— Sînteți foarte amabilă. Sper că nu vă cer prea mult.

— Deloc, spuse Heidi, luîndu-l pe bătrîn de braț și conducîndu-l spre ușa pe care era scris „Taxi și Autobuz".

— Sînteți sigur că era Rosenbaum ? întrebă Adam neliniștit.

— Sînt convins, replică bancherul.

— Și părea mulțumit că eu păstrez icoana ?

— O, da. Nu asta a fost problema. Singura sa grijă a fost să vă înapoieze o sută douăzeci de franci. Cred că o să încerce să ia legătura cu dumneavoastră.

BEA anunță zborul BE 171 pentru Londra, Heathrow, de la poarta numărul nouă.

— Trebuie să plec. Avionul meu decolează în cîteva minute, spuse Adam.

— Călătorie plăcută.

— Mulțumesc, *monsieur* Roget, răspunse Adam, închizînd. Se întoarse spre ghișeul BEA și fu surprins să vadă

că Heidi nu se întorsese. Începu să caute cu privirea un chioșc de ziare la parter, căci se temea că ea nu auzise anunțul pentru decolare. Apoi o zări ieșind pe ușa dublă și ajutîndu-l pe bătrînul pe care-l remarcase mai devreme.

Adam strigă și mări pasul. Ceva nu era în ordine. Cînd ajunse la ușa automată, fu nevoit să încetinească pasul pentru ca ușa să aibă timp să se deschidă din nou. Acum o vedea pe Heidi pe trotuar în fața lui, deschizînd portiera unui taxi pentru bătrîn.

— Heidi ! strigă.

Bătrînul se întoarse cu iuțeală și din nou Adam se trezi țintuindu-l cu privirea pe cel pe care ar fi putut jura că-l văzuse la bancă :

— Domnul Rosenbaum ? întrebă.

Dar cu o mișcare a brațului atît de rapidă și puternică încît îl luă pe Adam prin surprindere, bătrînul o îmbrînci pe Heidi în taxi, în spate, sări și el înăuntru și, închizînd portiera, strigă cît îl țineau puterile :

— *Allez, vite.*

O clipă, Adam fu năucit, apoi se repezi pe o parte a taxiului, dar nu reuși decît să atingă mînerul portierei, căci șoferul accelerase, pornind în trombă pe lîngă bordură. Plecarea bruscă a mașinii îl făcu pe Adam să-și piardă echilibrul ; se împletici înapoi pe trotuar, nu înainte însă de a zări chipul împietrit al lui Heidi. Se uită cu atenție la numărul de înmatriculare al mașinii care pleca : GE șapte-unu-doi fu tot ce reuși să prindă, dar măcar recunoscuse că era un Mercedes albastru. Disperat, se uită în jur după un alt taxi, dar singurul care se vedea, se umplea deja cu bagaje.

Un Volkswagen Beetle trase pe partea cealaltă a aleii. O femeie coborî de la volan și se duse să deschidă portbagajul. I se alătură un bărbat care coborîse de pe scaunul de lîngă șofer ; tipul scoase un geamantan din portbagaj, apoi femeia închise capota, trîntind-o.

Se îmbrățișară pe bordură. În acest timp, Adam sprintă, traversă aleea și, deschizînd portiera din față a Volkswagenului, se strecură la volan. Cheia era în contact. O răsuci, băgă în viteză, apăsă piciorul pe accelerație și porni în marșarier. Cuplul care se îmbrățișa îl urmărea uluit, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Cu o smucitură, Adam trecu schimbătorul de viteze din marșarier în ceea ce spera să fie a-ntîia. Motorul răspunse leneș, dar suficient de repede ca să scape de urmăritor. Trebuie să fie a treia, se gîndi și schimbă din nou viteza, urmînd în același timp indicatoarele rutiere spre centrul Genevei.

Cînd ajunse la prima intersecție stăpînea deja vitezele, dar trebuia să se concentreze serios ca să rămînă pe partea dreaptă a străzii. „GE șapte-unu-doi... GE șapte-unu-doi", își repeta mereu, ca să se asigure că i s-a fixat în memorie. Verifica numărul de înmatriculare și pasagerii fiecărui taxi albastru pe lîngă care trecea. După ce numără vreo douăsprezece, începu să se întrebe dacă era posibil ca taxiul în care era Heidi să fi părăsit autostrada, pentru a o lua pe un drum mai puțin important. Apăsă și mai mult accelerația — nouăzeci, o sută, o sută zece, o sută douăzeci de kilometri la oră. Mai trecu pe lîngă trei taxiuri ; nici urmă de Heidi.

Apoi văzu la o distanță apreciabilă în fața lui, un Mercedes cu toate luminile aprinse, circulînd pe banda întîi cu mult peste limita de viteză. Avea încredere că Volkswagenul este suficient de puternic ca să ajungă Mercedesul, mai ales dacă avea motor diesel. Înghițea metru după metru, scurtînd distanța și încercînd să se dumirească de ce ar fi vrut bătrînul s-o răpească pe Heidi. Ar putea fi Rosenbaum ? Doar voise ca el să păstreze icoana, sau cel puțin așa-l asigurase bancherul. Nimic n-avea sens ; continuă să conducă, întrebîndu-se dacă nu visează, dacă nu urma să se trezească din clipă în clipă.

Cînd ajunseră la periferia orașului, Adam nu se trezise ; urmărea atent taxiul. La următoarea intersecție nu-i mai despărțeau decît trei mașini.

— Semaforul pe culoarea roșie, am nevoie de semafor pe culoarea roșie, strigă Adam, dar luminile semaforului se încăpățînară să rămînă pe verde. Și cînd, în sfîrșit, se schimbase pe roșu, în fața lui trecu brusc o furgonetă, mărind distanța dintre ei. Adam înjură și sări din mașină ; începu să alerge după taxi, dar culoarea semaforului se schimbă din nou pe verde, exact înainte de a-l ajunge din urmă ; Mercedesul porni în viteză. Adam alergă înapoi la Volkswagen și abia reuși să treacă intersecția, cînd se făcu iar roșu.

Ideea de-a coborî din mașină îl făcuse să piardă secunde prețioase ; cînd se uită nerăbdător în față, nu reuși decît să zărească taxiul în depărtare.

Ajunseră în Avenue de France, care mergea paralel cu malul vestic al lacului ; cele două mașini se strecurară șerpuind prin trafic, pînă cînd Mercedesul vira brusc la stînga, urcînd un deal lin. Adam abandonă urmărirea, dar mașina își continuă goana pe o distanță de cîțiva metri, pe partea cealaltă a străzii ; fu cît pe ce să intre într-o dubă a poștei, care cotea spre el. Urmări cu atenție taxiul care vira din nou la stînga și, ca să nu-l piardă, coti atît de brusc înaintea unui autobuz, încît șoferul acestuia fu nevoit să frîneze puternic. Mai mulți pasageri, aruncați de pe scaune, făcură semne furioase cu pumnul, iar șoferul claxonă lung.

Taxiul se afla doar la cîteva sute de metri în față. Din nou Adam reuși să cîștige puțin teren, cînd, brusc, taxiul se apropie de trotuar și se opri cu un scrîșnet. În următoarele clipe păru că nimic nu se întîmplă, iar Adam se strecură cu viteză spre Mercedesul care staționa ; opri chiar în spatele lui. Sări din mașină și goni spre vehiculul parcat. Fără nici un avertisment, luat prin surprindere, Adam îl văzu pe bătrîn cum sare

din taxi și o ia la fugă pe o stradă laterală, ducînd în mînă sacoșa lui Heidi și o valiză mică.

Adam deschise portiera din spate și se uită la frumoasa fată care stătea nemișcată.

— E-n regulă ? E-n regulă ? strigă, dîndu-și dintr-o dată seama ce mult însemna ea pentru el. Heidi nici nu se mișcă, nici nu răspunse. Adam îi înconjură umerii cu brațele și se uită în ochii ei, care nu dădeau nici un semn de viață. Începu s-o mîngîie pe păr și, dintr-o dată, capul fetei căzu moale pe umărul lui, ca o păpușă de cîrpă, iar din colțul gurii începu să i se prelingă un firicel de sînge. Adam simți că-l ia cu frig, că i se face rău și începu să tremure fără să se poată controla. Se uită spre șoferul taxiului. Brațele îi atîrnau moi pe lîngă corp și se prăbușise peste volan. Bărbatul de vîrstă mijlocie nu dădea nici un semn de viață.

Refuza să accepte că sînt morți.

Ținînd-o pe Heidi în brațe, Adam se uită pe deasupra ei și-l văzu pe bătrîn ajuns în vîrful dealului.

Oare de ce se gîndea la el ca la un om bătrîn ?

Era evident că nu era bătrîn deloc, ci tînăr și într-o formă fizică foarte bună.

Teama i se transformă brusc în mînie. Într-o clipă se hotărî. Îi dădu drumul din brațe lui Heidi, sări din mașină și o luă la fugă în sus pe deal, după ucigaș. Vreo cîțiva gură-cască se adunaseră deja pe trotuar și acum se holbau la Adam și la cele două mașini. Trebuia să-l prindă pe bătrînul care încă mai alerga. Adam se mișca cît putea de repede, dar impermeabilul îi îngreuna goana, astfel încît, cînd ajunse și el pe coama dealului, ucigașul avea un avans clar de o sută de metri și se strecura prin mulțimea de pe artera principală. Adam încercă să mărească pasul ; îl urmări pe tip cum sare într-un tramvai, dar era mult prea departe ca să-l ajungă, așa că tot ce putea face era să privească tramvaiul cum se îndepărtează implacabil. Tipul stătea pe scara tramvaiului și

se uita înapoi, spre Adam. Ridicase sfidător mîna în care ținea sacoșa lui Heidi. Spatele nu-i mai era încovoiat, chipul nu-i mai era fragil și bolnăvicios și, chiar de la distanța aceea, Adam simțea, din ținuta lui, triumful. Preț de cîteva secunde, Adam rămase în mijlocul drumului, privind neputincios cum dispare tramvaiul.

Încercă să-și adune gîndurile. Își dădea seama că n-avea nici o speranță să găsească un taxi la ora aceea de vîrf. Auzi în urmă sirenele unor ambulanțe — sau cel puțin așa presupunea — care se grăbeau spre locul accidentului.

Accident, își spuse Adam. Vor afla curînd că a fost o crimă. Încercă să se adune și să-și clarifice în minte nebunia ultimei jumătăți de oră. Nimic nu se lega. Cu siguranță avea să afle că totul fusese o greșeală... Pipăi marginea impermeabilului, pipăi pachetul în care se afla icoana țarului. Ucigașul nu riscase atît pentru douăzeci de mii de lire, omorînd doi oameni nevinovați, pe care întîmplarea i-i scosese în cale. De ce, de ce, *de ce,* era icoana atît de importantă ? Ce spusese expertul de la Sotheby ? „Un domn rus s-a interesat de această piesă". Tot felul de gînduri începuseră să i se învîrtească prin minte. Dacă era Emmanuel Rosenbaum și pentru asta ucisese, nu se alesese decît cu o cutie mare de bomboane de ciocolată, umplute cu lichior.

Cînd auzi fluierul în urma lui, Adam se simți ușurat, sperînd că are un ajutor, dar întorcîndu-se, dădu cu ochii de doi polițiști cu armele scoase din toc, îndreptate asupra lui. Instinctiv, schimbă mersul mărunt în fugă ; privi peste umăr și văzu alți cîțiva polițiști pornind în urmărire. Mări și mai tare pasul. În ciuda impermeabilului, se îndoia că în poliția elvețiană există vreun angajat care ar fi putut spera să țină ritmul impus de el mai mult de un sfert de milă. Coti pe prima alee ce-i ieși în față și mări viteza. Era îngustă — nici măcar suficient de largă ca să treacă două biciclete. Cînd ajunse la capătul aleii, o luă pe o stradă cu sens unic, ticsită

de mașini ; se strecură cu agilitate și siguranță prin traficul încet.

În cîteva minute reușise să-i piardă pe polițiștii care-l urmăreau, dar continuă să alerge, schimbînd mereu direcția, pînă cînd avu sentimentul că a parcurs cel puțin două mile. În cele din urmă ajunse într-o stradă liniștită ; la jumătatea ei văzu o firmă fluorescentă : Hotel Monarque. Nu părea să fie mai mult de o pensiune și cu siguranță nu corespundea standardelor cerute de un hotel. Se opri în umbră și așteptă, respirînd adînc. Cam după vreo trei minute, respirația îi era din nou normală. Intră în hotel.

Capitolul Unsprezece

Stătea în picioare, gol, uitîndu-se fix la chipul lui Emmanuel Rosenbaum reflectat în oglinda hotelului. Nu-i plăcea ce vedea. Întîi scoase dinții, apoi începu să clănțăne din propriii lui dinți : fusese prevenit că-l vor durea gingiile zile întregi. Lepădă cu grijă fiecare strat al nasului umflat, admirînd măiestria și îndemînarea cu care fusese creată această monstruozitate. „Va fi prea bătător la ochi", le spusese. „Nu-și vor aminti de nimic altceva", venise replica experților.

După ce îndepărtă și ultimul strat, nasul aristocratic care-i luă locul părea ridicol în mijlocul unei asemenea fețe. Trecu la fruntea ridată, care chiar se mișca atunci cînd se încrunta. Pe măsură ce ridurile dispăreau, anii dădeau înapoi. Urmară obrajii roșii, scofilciți și ofiliți, și la urmă bărbia dublă. Bancherii elvețieni ar fi fost uluiți cît de ușor dispărea numărul imprimat pe brațul său, dacă frecai bine cu piatra ponce. Se mai studie încă o dată în oglindă. Părul, scurt și încărunțit, avea să revină mai greu la normal. Cînd îl tunseseră și-i unseseră tot părul cu amestecul acela ca noroiul, pricepuse cum trebuie să se simtă un irlandez cînd este uns cu smoală și tăvălit prin pene. În cîteva clipe fu sub dușul fierbinte, masîndu-și bine părul la rădăcină. Pe față și pe trup începu să i se scurgă o apă neagră și dulceagă ; îi trebui o jumătate de sticlă de șampon pentru ca părul să revină la culoarea normală, dar își zise că-i va lua mult mai mult pînă ce nu va mai arăta ca un sergent din marina SUA.

Într-un colț al camerei zăcea haina lungă, lălîie, atîrnînd ca un sac, costumul lustruit, fără formă, cravata neagră, cămașa de culoare foarte deschisă, aproape albă, mitenele de lînă și pașaportul israelian. Ore întregi de pregătire anulate în cîteva minute. Ar fi vrut să le ardă pe toate, însă le lăsă grămadă într-un colț. Se întoarse în camera cealaltă și se întinse pe pat, ca o pisică leneșă. Încă îl mai durea spatele după cît se aplecase și se încovoiase. Se ridică din pat și se aplecă de cincizeci de ori, atingînd podeaua și ridicînd brațele în sus; se odihni un minut și completă exercițiul cu cincizeci de genuflexiuni.

Intră din nou în baie și mai făcu un duș rece. Începea să se simtă din nou om. Se schimbă și-și puse o cămașă crem de mătase, proaspăt călcată, și un costum nou, la două rînduri.

Comandă ceva în cameră înainte de a da un telefon la Londra și două la Moscova. Nu voia să-l vadă nimeni, căci n-avea nici un chef să explice cum se făcea că bărbatul care venise la hotel era cu treizeci de ani mai tînăr decît cel care mînca singur în camera sa. Mușca din friptură și dădea pe gît vinul, întocmai ca un animal flămînd.

Se uită la sacoșa colorată, dar nu simți nevoia să termine cina cu una din bomboanele de ciocolată umplute cu lichior, ale lui Scott. Simți că-l cuprinde din nou furia la gîndul că englezul îl dusese de nas.

Privirea i se opri pe servieta mică din piele care zăcea pe podea, lîngă pat. O deschise și scoase o copie a icoanei, pe care Zaborski îi ordonase s-o poarte mereu cu el, ca să nu existe nici un dubiu atunci cînd avea să dea de originalul cu Sfîntul Gheorghe și balaurul.

Puțin după ora unsprezece, deschise televizorul pentru știrile de noapte. Nu exista o fotografie a suspectului, doar una a șoferului ăluia idiot de taxi, care condusese atît de încet, încît plătise pentru asta cu viața, prostul ; și mai era fotografia nemțoaicei aceleia drăguțe, care încercase să se lupte cu el. Fusese patetic, o lovitură hotărîtă, iscusită, și-i rupsese gîtul. Crainicul de la televizor spunea că poliția

caută un englez, al cărui nume nu-l știe. Romanov zîmbi la gîndul că poliția îl caută pe Scott, în timp ce el mănîncă friptură într-un hotel de lux. Deși poliția elvețiană nu avea o fotografie a ucigașului, Romanov nu avea nevoie de așa ceva. Era un chip pe care n-avea să-l uite vreodată. În orice caz, legătura sa din Anglia îi spusese deja într-o singură convorbire telefonică mult mai multe decît putea spera poliția elvețiană să afle într-o săptămînă.

Cînd i se povestiseră amănunte privind cariera militară a lui Scott și aflase despre decorațiile primite pentru vitejie, Romanov se gîndise că va fi o plăcere să ucidă un astfel de om.

Adam zăcea nemișcat pe un pat mic, mizerabil, și încerca să pună cap la cap piesele jocului de cuburi. Dacă Göring îi lăsase icoana tatălui său și folosise un nume fals — Emmanuel Rosenbaum —, în realitate nu existase nici un Emmanuel Rosenbaum. Dar el *exista:* chiar ucisese în două rînduri în încercarea de a pune mîna pe icoana țarului. Adam se aplecă și aprinse veioza, scoase pachețelul din buzunarul impermeabilului, îl desfăcu cu grijă și ținu icoana în lumină. Sfîntul Gheorghe îi întorcea privirea — nu mai părea maiestuos, ci mai mult acuzator sau așa i se părea lui. I-ar fi dat icoana lui Rosenbaum fără să ezite dacă asta ar fi impiedicat-o pe Heidi să-și sacrifice viața.

La miezul nopții, Adam hotărîse ce trebuia să facă, dar nu se mișcă din camera mică pînă după ora trei. Se ridică ușor din pat, deschise ușa, verifică coridorul, încuie ușa în urma lui fără zgomot și se strecură în jos, pe scări. Cînd ajunse la ultima treaptă se opri și ascultă. Portarul de noapte atipise în fața televizorului din care ieșea un bîzîit stins și monoton. În centrul ecranului rămăsese un punct argintiu. Lui Adam îi trebuiră aproape două minute să ajungă la ușa din față ; călcă o dată pe o scîndură care scîrțîi, dar sforăiturile portarului erau suficient de tari ca să acopere zgomotul. Odată ajuns afară, Adam scrută strada în sus și-n jos, dar nu

se zărea nici o mișcare. Nu intenționa să meargă prea departe, așa că rămase în umbră, mișcîndu-se într-un ritm care nu-i era la îndemînă. Cînd ajunse la colț zări ce căuta, dar mai avea de parcurs cam o sută de metri pînă acolo.

Încă nu se vedea nimeni, așa că o luă grăbit spre cabina telefonică. Introduse o monedă de douăzeci de centime în aparat și așteptă. O voce spuse : *Est-ce que je peux vous aider ?* Adam pronunță doar un singur cuvînt „Internațional". O clipă mai tîrziu, o altă voce puse aceeași întrebare.

— Vreau o convorbire cu taxă inversă, la Londra, ceru Adam hotărît. N-avea nici un chef să se repete.

— Imediat. Cum vă numiți ?

— George Cromer.

— De la ce număr vorbiți ?

— Geneva doi-șapte-unu-nouă-opt-doi. Inversase ultimele cifre : avea convingerea că în noaptea aceea poliția asculta toate convorbirile cu Anglia. Îi spuse apoi operatoarei numărul pe care-l căuta la Londra.

— Puteți să așteptați un moment, vă rog ?

— Da, răspunse Adam, scrutînd din nou strada în sus și-n jos și încercînd să depisteze vreo mișcare anormală. Din cînd în cînd, cîte o mașină matinală trecea în viteză. Rămase complet nemișcat într-un colț al cabinei.

Auzi cum i se face legătura. „Te rog, trezește-te", s-ar fi putut citi din mișcarea buzelor lui. În cele din urmă, țîrîitul telefonului se opri și Adam recunoscu vocea familiară care răspunse.

— Cine-i acolo ? întrebă Lawrence iritat, dar perfect treaz.

— Acceptați o convorbire cu taxă inversă din Geneva ? Vă cheamă domnul George Cromer.

— George Cromer, Lord Cromer, guvernatorul Băncii Angliei ? Da, accept, spuse.

— Eu sînt, spuse Adam.

— Slavă Domnului. Unde ești ?

— Sînt încă la Geneva, dar nu sînt sigur că ai să crezi ce-o să-ți spun. Așteptam să ne îmbarcăm în avion spre casă și un bărbat a împins-o pe Heidi într-un taxi și mai tîrziu a omorît-o, înainte să reușesc să-i ajung. Necazul e că poliția crede că eu sînt ucigașul.

— Ei, liniștește-te, Adam. Asta știu. S-a dat la actualitățile de seară și poliția a fost deja aici și mi-a pus întrebări. Se pare că fratele lui Heidi te-a identificat.

— Ce vrei să spui cu m-a *identificat ?* N-am făcut-o eu. Știi că n-aș fi putut-o face eu. A fost un tip pe nume Rosenbaum, nu eu, Lawrence.

— Rosenbaum ? Adam, cine este Rosenbaum ?

Adam încercă să pară calm.

— Am venit cu Heidi azi-dimineață la Geneva să luăm dintr-o bancă elvețiană un obiect pe care papa mi l-a lăsat prin testament. Este o pictură. Apoi, cînd ne-am întors la aeroport, Rosenbaum ăsta a înhățat-o pe Heidi, crezînd că pictura este la ea. Un fapt complet fără sens, căci nenorocita asta de icoană valorează doar douăzeci de mii de lire.

— Icoană ? se miră Lawrence.

— Da, o icoană a Sfîntului Gheorghe cu balaurul. Nu asta este important. Important este...

— Ascultă, ascultă cu atenție, îl întrerupse Lawrence. N-am să mă repet. Rămîi ascuns pînă dimineață și apoi predă-te la Consulatul nostru. Tu ai grijă să ajungi întreg acolo, iar eu o să am grijă să te aștepte consulul. Să nu ajungi acolo înainte de ora unsprezece, pentru că Londra este cu o oră în urmă față de Geneva și am nevoie de fiecare minut ca să aranjez lucrurile și ca întîlnirea dintre tine și consul să fie organizată cum trebuie.

Adam se trezi zîmbind pentru prima oară în ultimele douăsprezece ore.

— Ucigașul a obținut ce căuta ? îl întrebă Lawrence.

— Nu, n-a obținut icoana, doar bomboanele de ciocolată ale mamei mele.

— Slavă Domnului! Stai ascuns să nu te găsească poliția elvețiană, pentru că este convinsă că tu ai omorît-o pe Heidi.

— Dar... începu Adam.

— Fără explicații. Ai grijă să fii la Consulat la unsprezece. Și acum, ar fi mult mai bine să închizi. Unsprezece, și să nu întîrzii, repetă Lawrence.

— Bine, și... spuse Adam, dar în telefon nu se mai auzea decît un țiuit prelung. Mulțumesc lui Dumnezeu că există Lawrence: același Lawrence de odinioară, care nu punea întrebări pentru că știa deja răspunsurile. Doamne, în ce se băgase? Adam mai controlă o dată strada. Tot nu se zărea nimeni. Parcurse pe furiș, dar repede, cei două sute de metri pînă la hotel. Ușa de la intrare era tot descuiată; portarul își continua somnul, televizorul bîzîia ușor, punctul argintiu era tot acolo.

La patru și cinci, Adam era din nou în pat. Nu adormise. Rosenbaum, Heidi, taximetristul, gentlemanul rus de la Sotheby. Atîtea piese din jocul de cuburi și nici una nu se potrivea. Dar ceea ce-l îngrijora cel mai tare era convorbirea cu Lawrence — Lawrence cel de odinioară?

Cei doi polițiști sosiră la Hotel Monarque la șapte și douăzeci în acea dimineață de joi. Erau obosiți, flămînzi și nemulțumiți. Începînd de la miezul nopții verificaseră patruzeci și trei de hoteluri în cartierul de vest al orașului, fără succes însă. Verificaseră peste o mie de formulare din registre și treizeci și șapte de englezi nevinovați, care n-aveau nimic comun cu descrierea lui Adam Scott.

La ora opt își terminau serviciul și se puteau duce acasă la neveste și la micul dejun, dar pînă atunci mai aveau de controlat trei hoteluri. Cînd proprietăreasa îi văzu intrînd în hol, se îndreptă spre ei, legănîndu-se, însă cît putu de repede. Îi ura pe polițiști și era gata să creadă pe oricine îi spunea că porcii elvețieni sînt și mai răi decît nemții. De două ori fusese amendată în ultimul an și o dată chiar amenințată cu închi-

soarea pentru că nu trecea toți oaspeții în registru. Dacă o mai prindeau încă o dată, știa că-i vor ridica autorizația și, o dată cu ea, și sursa de trai. Mintea-i înceată încercă să rememoreze cine sosise cu o seară înainte : opt persoane, dar numai două plătiseră cu bani gheață — englezul care nu prea deschisese gura — Pemberton era numele pe care-l trecuse în formularul lipsă din registru și Maurice, care apărea mereu cu altă fată, de cîte ori era la Geneva. Rupsese amîndouă fișele și băgase banii în buzunar. Maurice și fata plecaseră pe la șapte, iar ea aranjase deja patul lor, dar englezul încă mai dormea în camera lui.

— Trebuie să verificăm toate fișele completate aseară, *madame*.

— Desigur, *monsieur*, aprobă ea cu un zîmbet larg și adună cele șase fișe rămase : doi francezi, un italian, doi conaționali din Zürich și unul din Basel.

— A stat azi-noapte un englez aici ?

— Nu, răspunse proprietăreasa hotărît. N-am avut englezi de cel puțin o lună, adăugă plină de solicitudine. Vreți să vedeți fișele pe săptămîna trecută ?

— Nu, nu-i nevoie, spuse polițistul. Proprietăreasa mormăi ceva, satisfăcută.

— Dar trebuie să controlăm camerele neocupate. Văd din registru că aveți douăsprezece camere de oaspeți în hotel. Deci șase trebuie să fie libere, trase concluzia polițistul.

— Nu-i nimeni în ele. Le-am controlat deja azi-dimineață, răspunse proprietăreasa.

— Totuși trebuie să le vedem și noi, insistă celălalt polițist.

Proprietăreasa luă cheile și se îndreptă împleticindu-se spre scări, pe care începu să le urce de parcă ar fi escaladat Everestul. Descuie camerele cinci, șapte, nouă, zece, unsprezece. Camera lui Maurice fusese curățată la cîteva clipe după plecarea acestuia ; bătrîna știa că în momentul în care intra în camera doisprezece își pierdea autorizația. Fu cît pe ce să bată la ușă înainte de a răsuci cheia în broască. Cei doi po-

liștști intrară înaintea ei, iar ea rămase pe coridor, în caz că ar fi fost vreo problemă. Nu era prima oară în ziua aceea că blestema eficiența poliției elvețiene.

— Mulțumim, *madame*. Ne scuzați pentru deranj, spuse primul polițist, ieșind pe hol. Bifă numele hotelului Monarque pe lista pe care o avea.

Polițiștii coborau scările, cînd proprietăreasa intră în camera doisprezece, complet dezorientată. Patul era neatins, ca și cum nimeni n-ar fi dormit în el, și nu era nici o urmă că cineva și-ar fi petrecut noaptea acolo. Încercă să facă apel la memoria-i obosită. Nu băuse așa de mult noaptea trecută — pipăi cei cincizeci de franci în buzunar, ca pentru a-și confirma gîndul. „Oare unde să fie ?" se întrebă în sinea ei.

Adam își petrecuse ultima oră ghemuit în spatele unui vagon părăsit dintr-un depozit de mărfuri, într-o gară, la mai puțin de jumătate de kilometru de hotel. Avea o vizibilitate foarte bună, în toate direcțiile, cale de o sută de metri. Urmărise navetiștii matinali care se revărsau spre trenuri. Pe la opt și douăzeci socoti că era ora de vîrf. Controlă să vadă dacă icoana este la locul ei și părăsi ascunzătoarea, amestecîndu-se în valul de navetiști care se îndreptau spre locurile de muncă. Se opri la un chioșc să cumpere un ziar. Singurul ziar englezesc care se vindea la ora aceea a dimineții era *Herald Tribune;* ziarele londoneze nu ajungeau înainte de aterizarea primului avion, dar Adam văzuse că *Herald Tribune* sosise cu trenul de Paris. Mai cumpără o hartă a Genevei și o ciocolată Nestlé de la chioșcul din gară, apoi se pierdu în mulțimea care se scurgea grăbită.

Mai avea destul timp de omorît pînă se putea prezenta la Consulat. O privire aruncată pe hartă îi confirmă că se zărea deja clădirea pe care o însemnase ca următoarea sa ascunzătoare. Ca să ajungă la ea, alese o rută care-i permitea să rămînă mereu în mulțimea de oameni. Ajuns în scuar, își continuă drumul pe sub tendele magazinelor, pe ruta cea mai lungă, ținîndu-se pe lîngă ziduri și evitînd permanent spațiul deschis. Îi luă ceva mai mult timp, dar raționamentul

fusese perfect. Se opri în fața ușii în momentul în care sute de credincioși ieșeau de la slujba de dimineață. Odată intrat înăuntru, se simți în siguranță. Notre Dame era principala biserică catolică din oraș și Adam se orientă în cîteva clipe. Se îndreptă spre Capela Sfintei Fecioare traversînd încet strana; dădu drumul la cîteva monezi în cutia milei, aprinse o lumînare și o fixă într-un suport, sub o statuie a Sfintei Fecioare. Îngenunche, dar nu închise ochii. Catolic care se îndepărtase de credință, descoperise că nu mai credea în Dumnezeu decît cînd era bolnav, speriat sau în avion. După vreo douăzeci de minute, Adam constată îngrijorat că nu mai rămăsese decît o mînă de oameni în biserică. Cîteva doamne în vîrstă, îmbrăcate în negru, umpleau un rînd de bănci în față; mișcau metodic mătăniile și psalmodiau *Ave Maria, gratia plena, Dominus teum, Benedicta...* Cîțiva turiști își lungeau gîturile să admire bolta superbă, cu ochii mereu ațintiți în sus.

Adam se ridică fără grabă, cu privirea la pîndă în toate părțile. Își întinse picioarele și o luă spre confesional, ascuns în parte de un stîlp. Micul semn de pe postamentul de lemn îl lămuri că nu se află nimeni înăuntru. Adam se strecură înăuntru, se așeză și trase perdeaua.

Întîi scoase ziarul din buzunarul impermeabilului și abia după aceea ciocolata. Rupse ambalajul de staniol și începu să mănînce lacom. Căută știrea. Pe prima pagină nu erau decît vreo două știri englezești; majoritatea articolelor era dedicată evenimentelor din America. Zări un titlu sugestiv: *Lira sterlină se menține tot la cote ridicate, la rata de schimb de 2,80 dolari?*

Adam trecu în revistă titlurile pînă cînd găsi articolașul pe care-l căuta. Era în colțul din stînga, jos: *Un englez căutat de poliție pentru uciderea unei tinere nemțoaice și a unui șofer de taxi.* Adam citi reportajul și începu să tremure cînd descoperi că i se știa numele: „Căpitanul Adam Scott, recent demisionat din Regimentul Regal din Wessex, este căutat... urmarea în pagina 15". Adam începu să dea paginile mari ale

ziarului, ceea ce nu era ușor în spațiul strîmt al confesionalului, „...pentru interogatoriu de către poliția din Geneva în legătură cu..."

Au nom du Père, du Fils et du Saint Esprit.

Adam tresări și-și ridică privirea din ziar, gîndindu-se s-o ia la fugă. Se controlă însă, datorită antrenamentului său de demult, și se trezi spunînd automat :

— Părinte, binecuvîntează-mă, căci am păcătuit și vreau să mă spovedesc.

— Bine, fiule, și cum ai păcătuit ? întrebă preotul într-o engleză clară, deși cu accent.

Adam se gîndi repede : „Nu trebuie să-i dau nici un indiciu referitor la cine sînt". Privi afară, prin spațiul liber lăsat de perdea, și se alarmă văzînd doi polițiști care chestionau un alt preot, lîngă intrarea vestică. Trase bine perdeaua și vorbi cu singurul accent pe care-l putea imita cu oarecare convingere.

— Sînt din Dublin, părinte, și astă noapte am agățat o fată într-un bar și am dus-o cu mine la hotel.

— Da, fiule.

— Ei, și de aici au mai fost și altele, părinte.

— Altele ce, fiule ?

— Păi, am luat-o în camera mea.

— Da, fiule ?

— Și a început să se dezbrace.

— Și pe urmă ce s-a întîmplat ?

— A început să mă dezbrace și pe mine.

— Ai încercat să te opui, fiule ?

— Da, părinte, dar n-a ajutat.

— Și a avut loc actul sexual ? întrebă preotul.

— Mă tem că da, părinte. Nu m-am putut înfrîna. Era foarte frumoasă, adăugă Adam.

— Și ai intenția să te căsătorești cu fata asta, fiule ?

— O, nu, părinte. Sînt deja însurat și am doi copii minunați : Seamus și Maureen.

— Trebuie să uiți noaptea asta pentru totdeauna.

— Aș vrea, părinte.

— S-a mai întîmplat așa ceva ?

— Nu, părinte. Este pentru prima oară cînd sînt în străinătate, singur. Jur.

— Atunci să-ți fie învățătură de minte, fiule, și să dea Domnul să fii absolvit de acest păcat îngrozitor. Acum trebuie să te pocăiești.

— O, Dumnezeule.

După ce Adam se pocăi, preotul pronunță iertarea și-i spuse că, drept penitență, trebuia să spună trei din cele zece părți din cartea de rugăciuni.

— Și încă ceva.

— Da, părinte ?

— Îi vei spune soției totul, imediat ce te întorci în Irlanda, altfel nu poți spera în ispășirea păcatului. Trebuie să-mi promiți, fiule.

— Cînd o s-o văd pe soția mea, o să-i spun tot ce s-a întîmplat azi-noapte, părinte, promise Adam, scrutînd din nou interiorul bisericii, prin perdele. Polițiștii nu se mai zăreau nicăieri.

— Bun, continuă să te rogi Binecuvîntatei Fecioare să te ferească de tentațiile răului.

Adam împături ziarul, îl vîrî în impermeabil, ieși în goană din confesional și se așeză la capătul șirului de bănci. Își lăsă capul în jos și începu rugăciunea în șoaptă în timp ce studia harta Genevei, pe care tocmai o deschisese. Localizase deja Consulatul britanic în momentul în care ajunse la „Izbăvește-ne de cel rău". Aprecie că se afla cam la doi kilometri de catedrală, dar avea de înfruntat șapte străzi și un pod înainte de a fi în siguranță. Se reîntoarse la Capela Sfintei Fecioare și îngenunche din nou. Își controlă ceasul. Era prea devreme să plece din catedrală, așa că rămase cu capul în mîini încă treizeci de minute, revăzînd în minte ruta pe care urma s-o parcurgă. Urmări un grup de turiști care erau conduși de un ghid prin catedrală. Ochii nu i se dezlipiră de

ei : se apropiau tot mai mult de ușa mare, din extremitatea vestică a stranei. Trebuia să calculeze timpul perfect.

Se ridică scurt și se îndreptă grăbit spre portic rămase la cîțiva metri în urma grupului de turiști. Se ținu pe lîngă ei pînă cînd ajunse în scuar, apoi plonjă scurt sub tenda unui magazin, ocoli scuarul pe trei laturi, pentru a-l evita pe singurul polițist de serviciu în partea de nord a scuarului. Traversă strada cînd semaforul trecu pe lumina roșie și se avîntă pe o stradă cu sens unic.

Continuă să meargă pe marginea trotuarului, căci știa că trebuie să facă la stînga în capătul străzii. Doi polițiști în uniformă dădură colțul, venind direct spre el. Dădu buzna în primul magazin, fără să se uite și se întoarse cu spatele spre trotuar.

— *Bonjour, monsieur. Vous désirez quelque chose ?* îl întrebă o tînără. Adam privi prin magazin. De jur-împrejurul lui erau manechine suple în chiloți și în sutien, cu port-jartiere și ciorapi negri de mătase.

— Caut un cadou pentru soția mea.

Tînăra zîmbi.

— Poate un furou ? sugeră ea.

— Da, sigur, un furou. Aveți unul roșu ? spuse Adam, întorcîndu-se pe jumătate, ca să-i urmărească pe polițiștii care patrulau în fața magazinului.

— Da, cred că da, dar trebuie să văd în depozit.

Adam ajunsese în colțul străzii următoare cu mult înainte ca vînzătoarea să revină cu obiectul cerut.

Următoarele cîteva minute trecură fără nici un incident și, doar cu vreo două sute de metri înainte de a ajunge, își simți inima bătîndu-i gata să-i spargă pieptul. Cînd ajunse la ultimul colț, nu zări decît un polițist care părea preocupat doar de dirijarea circulației. Adam rămase cu spatele la polițist și reuși să localizeze părculețul care, pe hartă, păruse

doar o pată mică, verde. La celălalt capăt al străzii observă drapelul britanic deasupra unei uși albastre.

„Niciodată să nu alergi pe ultimii cîțiva metri, mai ales în spațiu deschis", îi spusese sergentul său, de nenumărate ori, cînd patrulau în jungla malayeziană. Traversă strada și rămase la marginea micului parc, la numai cincizeci de metri de locul care era salvarea lui. Un polițist patrula fără țintă pe stradă, dar Adam bănui că prezența lui aici se datora faptului că în zonă se aflau mai multe consulate. Îl observă cu atenție. Două minute îi trebuiră tipului să ajungă la capătul străzii, înainte de a se întoarce să-și continue plimbarea, fără grabă, în sens invers. Adam se ascunse după un copac, într-un colț al părculețului, apoi alese alt copac, în celălalt capăt al străzii, la doar cîțiva metri de intrarea în Consulat; se ferea astfel de polițistul care venea spre el. Aprecie că, mergînd cu un pas care să nu atragă atenția, putea să acopere ultimii treizeci de metri în mai puțin de zece secunde. Așteptă ca polițistul să ajungă în punctul cel mai îndepărtat al străzii.

Controlă din nou intrarea în Consulat, ușurat să vadă o tînără intrînd și un bărbat cu o servietă ieșind. Nu părea să se zărească nici un paznic, căci ușa rămase pe jumătate deschisă. Ridică privirea spre fereastra boltită de la etajul întîi. Văzu doi bărbați supraveghind cu atenție parcul, ca și cînd ar fi așteptat pe cineva. Lawrence reușise. În cîteva clipe avea să fie în siguranță. Își ridică gulerul impermeabilului și porni în clipa în care orologiul catedralei bătu ora unsprezece. Acum polițistul era doar la cîțiva pași de punctul cel mai îndepărtat al străzii, dar încă mergea în direcție opusă.

Adam traversă strada cu pas măsurat. Cînd ajunse în mijloc fu nevoit să se oprească brusc, ca să lase o mașină să treacă.

Preț de cîteva clipe, rămase nemișcat în mijlocul străzii, uitîndu-se fix la copacul pe care-l alesese ca adăpost, în cazul că polițistul s-ar fi întors înainte ca el să apuce să ajungă la

intrare. Apoi, cu pas hotărît, se îndreptă spre Consulatul britanic. Îl întîmpină un bărbat înalt, cu o statură atletică și păr blond, țepos, tuns scurt.

Dacă n-ar fi fost ochii, Adam nu l-ar fi recunoscut.

PARTEA A DOUA

DOWNING STREET, NR. 10

LONDRA SW 1

17 iunie 1966

Capitolul Doisprezece

DOWNING STREET, nr. 10
LONDRA SW 1, 17 IUNIE 1966

Sir Morris Youngfield plecase de la primul-ministru și încă nu reușea să înțeleagă de ce deținerea unei icoane putea fi atît de importantă.

Lăsă numărul 10 în urmă și se îndreptă în grabă spre Ministerul de Externe ; intră în curte și, în cîteva clipe, ieșea din lift la etajul șapte. Cînd intră în birou, o găsi pe Tessa, secretara lui, punînd în ordine niște hîrtii.

— Vreau să se alcătuiască imediat o echipă din departamentul D4. Și spune-i comandantului Busch că vreau să facă parte din echipă, îi dădu Sir Morris instrucțiuni femeii care-l slujea cu loialitate de paisprezece ani.

Tessa ridică din sprîncene, dar Sir Morris ignoră comentariul ei mut, căci știa el că nu putea spera să rezolve problema fără cooperarea americanilor. Sir Morris consideră încă o dată instrucțiunile primului-ministru. Nu fusese nevoie ca Harold Wilson să-i explice că nu a primit prea multe telefoane de peste ocean de la Lyndon Johnson prin care i se cerea ajutorul.

Dar de ce o icoană rusească a unui sfînt englez ?

În timp ce Romanov se apropia de el, Adam făcu un pas înapoi de pe linia de tramvai și lăsă tramvaiul să treacă printre ei. După ce trecu tramvaiul, Adam nu se mai zărea nicăieri. Romanov rînji la ideea unui astfel de șiretlic de debutant ; alergă cei vreo douăzeci de metri cît îi trebui ca să prindă

tramvaiul și, spre uluiala pasagerilor, sări în el. Începu să verifice, unul cîte unul, chipurile călătorilor.

Adam așteptă ca tramvaiul să se depărteze puțin, apoi ieși de după un copac, la celălalt capăt al străzii. Era convins că va putea ajunge la adăpost, la ușa Consulatului, înainte ca ucigașul lui Heidi să spere măcar să se întoarcă. Verifică celălalt colț al străzii și înjură printre dinți. Polițistul care patrula era acum doar la cîțiva pași de Consulat și se îndrepta, fără grabă, spre clădire. Adam privi înapoi către tramvai; spre spaima lui, îl zări pe adversarul său sărind de pe o platformă pe alta, cu agilitatea unui gimnast profesionist. Acum, cînd polițistul era doar la cîțiva metri de Consulat, lui Adam nu-i mai rămînea altceva de făcut, decît să se retragă și să se adăpostească pe strada cu sens unic. După vreo cincizeci de metri aruncă o privire peste umăr. Bărbatul, pe care nu-l știa decît pe numele de Rosenbaum, nici n-ar fi putut să arate mai puțin a bătrîn neajutorat acum, cînd începuse să alerge spre el.

Adam sări printre mașini și autobuze și se amestecă în mulțimea de pietoni, în încercarea de a mări distanța între el și urmăritor. La prima intersecție văzu o doamnă durdulie ieșind dintr-o cabină telefonică, la cîțiva metri depărtare. Schimbă repede direcția și se năpusti în cabina goală, ghemuindu-se. Ușa se închise încet, scîrțîind. Rosenbaum apăru în goană de după colț; trecuse deja de cabina telefonică, în clipa în care realiză că Adam ieșise în fugă și o luase în jos pe stradă, în direcție opusă. Adam știa că avea un avans de cel puțin cinci secunde, pînă să-și dea Rosenbaum seama ce direcție a ales. Unu, doi, trei, patru, cinci, numără el, alergînd. Verifică partea dreaptă înainte de a urca trei trepte și de a da buzna pe o ușă batantă. Se trezi în fața unei case de marcat, în spatele căreia ședea o tînără, cu un teanc de bilete în mînă.

— *Deux francs, monsieur,* spuse fata. Adam se uită la ea, apoi scoase repede doi franci și-și croi drum pe culoarul lung și întunecat și trecu printr-un alt rînd de uși batante.

Rămase în spate, așteptînd să i se obișnuiască ochii cu întunericul. Era primul spectacol al zilei și sala de cinematograf era aproape goală. Adam își alese un loc, la capătul unui rînd situat la distanță egală de ambele ieșiri.

Se uită țintă la ecran, mulțumit că filmul abia începuse, căci avea nevoie de oarecare timp pentru a-și face un plan. Ori de cîte ori ecranul era destul de luminos, verifica micul drum marcat pe hartă cu roșu, apoi, folosindu-se de vîrful degetului mare ca de o riglă minusculă, reușea să aproximeze cea mai apropiată frontieră spre Franța ; după aprecierile sale, era doar la vreo doisprezece kilometri, la Ferney-Voltaire. De acolo ar putea ajunge la Paris, via Dijon, și apoi ar fi acasă în doi timpi și trei mișcări. După ce se hotărî asupra traseului, îi mai rămase o problemă de rezolvat : cum să călătorească. Respinse toate formele de transport în comun și decise să închirieze o mașină. Rămase pe locul său în timpul pauzei și verifică, din nou, traseele de urmat. În momentul în care reapăru Paul Newman pe ecran, împături harta și părăsi sala de cinema, pe ieșirea care fusese cel mai puțin folosită în ultimele patru ore.

Cînd Sir Morris intră în sala de ședințe pentru întîlnirea cu cei din Departamentul de Nord, îi găsi pe ceilalți membri ai serviciului D4 deja reuniți, familiarizîndu-se cu dosarele ce le fuseseră prezentate doar cu o oră în urmă.

Aruncă o privire în jurul mesei la echipa special selecționată din D4 ; toți erau aleși pe sprînceană, dar numai pe unul îl considera egalul său. Și acesta nu era bătrînul veteran Alex Snell, care era în serviciu la Ministerul de Externe de mai mult timp decît oricare dintre ei și care acum își mîngîia nervos mustața, așteptînd ca Sir Morris să-și ocupe locul. Alături de el, stătea bătrînul Brian Matthews, cunoscut în departament ca „bărbatul foarte echilibrat" : absolvent al unui liceu clasic, cu o diplomă universitară obținută cu cel mai înalt calificativ la două specialități, era extrem de sfidător. În fața lui era comandantul Ralph Busch, reprezen-

tantul CIA, un tip extrem de irascibil, care, după cinci ani la Ambasada din Grosvenor Square, se considera mai britanic decît britanicii și chiar imita stilul de a se îmbrăca al celor de la Externe, ca s-o dovedească. La capătul celălalt al mesei, se afla adjunctul lui Sir Morris, despre care unii spuneau că e puțin prea tînăr, deși toți uitaseră, cu excepția Tessei, că Sir Morris deținuse această funcție exact la aceeași vîrstă.

Cei patru membri ai comitetului încetară să vorbească în momentul în care Sir Morris se așeză la locul său din capul mesei.

— Domnilor, începu el — singura femeie prezentă fiind Tessa, iar prezența ei o recunoștea rareori — primul-ministru și-a dat deplinul acord pentru D4. Cere însă să-i fie trimise rapoarte detaliate la fiecare douăsprezece ore, oriunde s-ar afla, în orice moment din zi sau din noapte, în cazul în care apare ceva neprevăzut. Deci, după cum vedeți, nu avem timp de pierdut. D4 a cooptat în echipă un ofițer de legătură de la CIA, comandantul Ralph Busch. În ultimii cinci ani am lucrat de mai multe ori cu comandantul Busch și sînt încîntat că cei de la Ambasada americană l-au ales pe el să-i reprezinte.

Bărbatul așezat la dreapta lui Sir Morris se înclină ușor. La cei un metru și șaptezeci și trei ai săi, cu umeri lați, mușchiuloși și o barbă neagră, îngrijită, arăta exact ca un marinar, mare amator de țigări Player. De fapt, zicînd marinar, n-ai fi greșit deloc, căci Busch fusese comandant de vas în timpul celui de-al doilea război mondial.

— Din ultimele rapoarte pe care le-am primit, reiese că Scott n-a reușit să ajungă în această dimineață la Consulat, în ciuda cererii noastre ca poliția să nu aibă pe o rază de două sute de metri decît un singur reprezentant, continuă Sir Morris, deschizînd dosarul din fața lui. După informațiile sumare de ieri, cei de la BEA au confirmat că, în timp ce se afla la aeroport, Scott a primit un telefon de la Roget et Cie, spuse Sir Morris, consultînd o notiță. În urma presiunilor exercitate de ambasadorul nostru și de Interpol, am aflat de

la domnul Roget că scopul vizitei lui Scott la bancă a fost să ia obiectul necunoscut, lăsat moștenire de un oarecare domn Emmanuel Rosenbaum. Verificări ulterioare au dovedit că un domn Rosenbaum a sosit la Zürich, ieri dimineață, iar după-amiază s-a deplasat la Geneva. A părăsit hotelul azi-dimineață, la prima oră, și s-a evaporat de pe fața pământului. Nimic din toate acestea n-ar avea vreo semnificație deosebită dacă domnul Rosenbaum nu s-ar fi îmbarcat în avionul de Zürich de la... Moscova, spuse Sir Morris, nerezistînd tentației de a face o scurtă pauză cu efect dramatic. Cred deci că nu este deplasat să presupunem că domnul Rosenbaum, oricine ar fi el, lucrează, direct sau indirect, pentru KGB.

KGB-ul, după cum știm din experiență proprie, este bine reprezentat la Geneva, de un număr mare de est-europeni care lucrează sub acoperire la Națiunile Unite, pentru Organizația Internațională a Muncii sau pentru Organizația Mondială a Sănătății. Toți au statutul diplomatic necesar pentru a desfășura alte activități în secret. Ce rămîne încă un mister pentru mine este motivul pentru care domnul Rosenbaum a ucis doi oameni nevinovați, pentru o icoană relativ fără importanță. Și cu asta ajungem cu raportul meu la zi. Dar poate aveți domnia voastră ceva noutăți, spuse Sir Morris, întorcîndu-se spre adjunctul său.

De unde stătea, Lawrence Pemberton ridică privirea și spuse :

— De la întîlnirea noastră de azi-dimineață, Sir Morris, am vorbit cu sora lui Scott, cu mama lui și cu o firmă de avocați din Appleshaw, care s-a ocupat de testamentul tatălui lui. Reiese din convorbirile mele că Scott n-a primit prin testament nimic de o reală importanță, în afară de un plic despre care maică-sa spunea că ar conține o scrisoare de la mareșalul Hermann Göring. Imediat în jurul mesei se produse rumoare ; Sir Morris o opri, bătînd în masă.

— Avem vreo idee despre conținutul scrisorii lui Göring ? întrebă el.

— Despre toată scrisoarea, nu, domnule. Dar unul dintre candidații noștri la concursul pentru Externe, un oarecare domn Nicholas Wainwright, a fost rugat de Scott să-i traducă un text despre care noi credem că este un paragraf din scrisoare, căci ulterior Wainwright a întrebat comisia de examinare dacă asta făcea parte din test.

Lawrence scoase o bucată de hîrtie din dosarul din fața lui și citi paragraful cu voce tare :

— „În decursul acestui an, nu se poate să nu fi observat că am primit permanent de la unul din gardieni provizii de havane — una din puținele plăceri ce mi-au fost îngăduite, în ciuda încarcerării. Havanele au avut și alt scop, căci fiecare din ele conținea o mică capsulă cu otravă. Suficientă, cît să-mi permită să supraviețuiesc pe durata procesului, dar permițîndu-mi, de asemenea, să-l trișez pe călău."

— Asta-i tot ? întrebă Sir Morris.

— Mă tem că da, deși cred că asta confirmă motivul călătoriei lui Scott la Geneva, pe care mi l-a spus aseară. N-am nici o îndoială că pachetul pe care s-a dus să-l ridice conținea icoana Sfîntului Gheorghe cu balaurul, lăsată de Göring tatălui său, spuse Lawrence.

— Sfîntul Gheorghe cu balaurul, îl întrerupse Matthews, dar aceasta este icoana pe care o caută jumătate din KGB de două săptămîni, iar Departamentul meu încearcă să afle de ce.

— Și ce-ați aflat ? întrebă Sir Morris.

— Foarte puțin, recunoscu Matthews. Dar am început să credem că trebuie să fie o capcană, pentru că icoana țarului, Sfîntul Gheorghe cu balaurul, se află în Palatul de Iarnă de la Leningrad și este acolo de trei sute de ani.

— Altceva ? întrebă Sir Morris.

— Doar că cel ce conduce echipa care caută icoana este Alex Romanov, spuse Matthews.

Snell scăpă un fluierat ușor :

— Ei, măcar știm că avem de-a face cu Divizia întîi, spuse.

Urmă o tăcere lungă înainte ca Sir Morris să reia :

— Un lucru este clar. Mai întîi trebuie să dăm de Scott, apoi trebuie să presupunem că adversarul nostru este Romanov. Deci ce facem ?

— Tot ce putem. Împreună cu americanii, avem șaptesprezece ofițeri operativi în Geneva și toți încearcă să-l găsească pe Scott, spuse Lawrence.

— Poliția elvețiană are o mie, și toți fac același lucru, deși Dumnezeu știe de partea cui își imaginează că sînt, adăugă Snell.

Lawrence interveni din nou :

— A fost aproape imposibil să-i convingem că Scott nu este, în nici un fel, răspunzător de cele două crime. Așa că s-ar putea să fim nevoiți să-l scoatem din Elveția, fără să ne bazăm pe cooperarea lor.

— Și care-ți închipui că va fi rezultatul dacă Romanov sau acest Rosenbaum, care trebuie să facă parte din KGB, reușește să pună mîna pe Scott înaintea noastră ? întrebă Matthews.

— Un civil împotriva unuia dintre cei mai duri agenți ai rușilor. Asta-i tot ce ne lipsește, spuse comandantul Busch.

Lawrence își aplecă capul spre american.

— Îl cunosc pe Adam aproape de o viață. Ironia acestei situații primejdioase în care se află este că eu am fost cel care, fără știrea lui, am recomandat să fie examinat pentru un loc în Departamentul de Nord. Intenția mea era ca el să ni se alăture după terminarea cursului de recrut. Dacă Romanov sau oricare dintre oamenii lui dă nas în nas cu Scott, ar face bine să-și amintească de faptul că i s-a decernat Crucea Militară pentru actele de vitejie de care a dat dovadă în luptele cu chinezii.

— Dar dacă se dovedește că este Romanov, poate Scott să-l ucidă ? întrebă Snell.

— Înainte ca Rosenbaum să-i omoare prietena, aș fi zis că nu, continuă Lawrence.

— Nici în acest caz n-aș fi prea sigur de el, spuse Busch.

— Nici eu, recunoscu Matthews.

— Asta pentru că nu-l cunoașteți pe Adam Scott, conchise Lawrence.

Matthews coborî privirea, pentru a evita o ciocnire cu șeful său. Șeful său. Cu zece ani mai tînăr. O listă scurtă, de două persoane, și aleseseră alt tip de la Oxbridge, care trecuse adică pe la Oxford și pe la Cambridge, să fie subsecretar. Matthews știa că din punctul de vedere al Ministerului de Externe urmase o școală și o universitate nepotrivite. Ar fi trebuit să asculte de sfatul lui taică-său și să fi intrat în poliție. Acolo nu existau bariere de clasă și probabil că acum ar fi ajuns șef.

Sir Morris ignoră mica ieșire, care de altfel devenise destul de obișnuită de cînd îl alesese pe Pemberton și-l promovase sărind peste cel mai în vîrstă.

— Am putea și noi să știm, întrerupse Snell, privindu-l țintă pe Busch, de ce o icoană relativ obscură prezintă o importanță așa de neobișnuită atît pentru Rusia cît și pentru Statele Unite ?

— Sîntem la fel de nedumeriți ca și voi, spuse americanul. Tot ceea ce putem adăuga la informațiile pe care le dețineți deja este că, acum două săptămîni, rușii au depus la New York lingouri de aur în valoare de șapte sute de milioane de dolari, fără nici o explicație. Desigur, pentru moment, nu sîntem siguri că acest lucru are vreo legătură cu afacerea noastră.

— Șapte sute de milioane de dolari ? Cu suma asta ai putea cumpăra jumătate din țările membre ale ONU, spuse Sir Morris.

— Și orice icoană pictată vreodată, adăugă Matthews.

— Să revenim la ce știm de fapt și să nu mai facem presupuneri, spuse Sir Morris, întorcîndu-se din nou spre numărul doi al Departamentului : Care este situația exactă a AU ?

Lawrence deschise un dosar prins cu o bandă roșie, pe care erau scrise cu negru cuvintele „Acțiuni urgente". Nu era

nevoie să se uite în el, totuși, din cînd în cînd, își cobora privirea ca să verifice dacă nu a uitat ceva.

— Așa după cum v-am informat, avem șaptesprezece agenți pe teren, iar americanii mai trimit încă doisprezece azi, la Geneva. Cu rușii și elvețienii care împînzesc orașul, precum cavalerii mesei rotunde în căutarea Sfîntului Graal, nu pot decît să cred că cineva va da de Scott destul de repede. Una din cele mai mari probleme, după cum am explicat, este că elvețienii nu vor să colaboreze. În ceea ce-i privește, Scott este un criminal fugar și, în cazul în care pun primii mîna pe el, și-au exprimat foarte clar opinia : nu-i vor acorda nici un fel de imunitate diplomatică. Noi, ca și poliția elvețiană și fără îndoială și rușii, am început să controlăm toate locurile care sar în ochi : hoteluri, pensiuni, restaurante, aeroporturi, companii de închirieri de automobile, chiar și WC-urile ; sîntem permanent în legătură cu agenții noștri din teren. Așa încît dacă Scott apare pe neașteptate, din văzduh, ar trebui să fim în stare să-i venim imediat în ajutor. Lawrence ridică privirea și observă că unul dintre membrii echipei nota toate detaliile. Apoi adăugă : Pe lîngă toate acestea, cei de la poștă interceptează toate apelurile făcute din Geneva către banca Barclays. Dacă Scott încearcă să-mi telefoneze iar, fie la bancă, fie acasă, i se va face legătura automat în acest birou.

— Știe că lucrezi aici ? întrebă Snell, trecîndu-și mîna prin părul negru.

— Nu. El, ca și iubita mea mamă, crede că sînt funcționar la bancă, la Departamentul de Relații Externe al băncii Barclays. Dar nu va trece mult pînă să descopere că este doar o acoperire. Spre deosebire de maică-mea, nu crede întotdeauna ce-i spun și, după conversația de aseară, cu siguranță a devenit suspicios.

— Mai este ceva ce n-am discutat ? întrebă Sir Morris, uitîndu-se la Lawrence.

— Pentru moment, nu prea multe, domnule. Facem tot ce este posibil, fără să uităm că nu este un meci pe teren pro-

priu ; dar îmi permit să anticipez că acest joc va lua sfîrșit, într-un fel sau altul, în douăzeci și patru de ore. Din acest motiv, am solicitat să ni se creeze condiții pentru a rămîne peste noapte aici, în cazul în care credeți că este necesar. Cînd vă veți întoarce de la masă, diseară, veți găsi paturile făcute deja în birou.

— Nimeni nu se duce la masă în seara asta, spuse Sir Morris.

Ieșirea cinematografului dădea pe trotuarul aglomerat ; Adam se strecură printre valurile de navetiști care se întorceau acasă pentru cină. Mergea încercînd să miște cît mai puțin capul, dar ochii nu-i stăteau o clipă locului ; verifica totul în jur. După ce parcursese o distanță de vreo trei blocuri, zări în celălalt capăt al străzii o firmă Avis legănîndu-se în bătaia ușoară a vîntului. După ce inspectă atent intersecția aglomerată, se angajă în traversare, dar de îndată ce puse piciorul pe celălalt trotuar, îngheță pe loc. Chiar înaintea lui, în mulțimea grăbită, era un bărbat îmbrăcat într-o haină de ploaie. Privea într-una în jos, fără nici o intenție de a-și continua drumul în vreo direcție. Oare să fi fost unul dintre oamenii lui Rosenbaum, poliția sau chiar un englez ? N-avea cum să știe de partea cui era. Adam nu-l pierdu nici o clipă din ochi ; tipul scosese un radioreceptor și, apropiindu-l de gură, șopti în el : „Nimic de raportat, domnule. Nici urmă de omul nostru și nici urmă de cei de la KGB."

Neputînd să audă cuvintele, Adam o luă pe un drum lateral și aproape se ciocni de un băiat care vindea ziare. *Le soldat anglais toujours à Genève* era titlul care sărea în ochi. Traversă rapid o altă stradă, unde se opri din nou, de această dată în spatele unei statui de marmură, aflată în mijlocul unui rond de iarbă. Își îndreptă privirea spre clădirea din fața lui, dar știa că nu avea rost să încerce să se ascundă acolo. Își reluă mersul în clipa în care un autocar mare și gol se opri în fața clădirii. Cu litere albastre, elegante, pe autocar scria Orchestra Filarmonică Regală. Adam văzu cum cîțiva

instrumentiști ies pe ușa din față a clădirii și se urcă în autocar, ducîndu-și instrumentele în cutii de dimensiuni diferite. Unul ducea chiar un timpan, pe care-l depuse în portbagajul autocarului. Instrumentiștii continuau să se reverse din hotel, iar Adam știu că nu va găsi o altă ocazie mai bună. Cînd următorul grup de instrumentiști ieși pe ușile duble, o luă repede înainte și pătrunse în mijlocul lor, înainte ca cineva să-l fi zărit. Își continuă apoi drumul, intrînd în hotel pe ușa deschisă. Primul lucru pe care-l zări în holul aglomerat fu un contrabas sprijinit de perete. Aruncă o privire pe eticheta de pe cutia greu de mînuit : Robin Beresford.

Adam se îndreptă spre recepție și-i ceru funcționarului :

— Am nevoie de cheia de la cameră imediat, mi-am uitat arcușul și acum îi țin în loc pe toți.

— Da, domnule. Ce cameră ? întrebă recepționerul.

— Cred că 312 sau asta o fi fost ieri ? spuse Adam.

— Pe ce nume, domnule ?

— Beresford, Robin Beresford.

Recepționerul îi înmînă cheia cu numărul 612. Singura lui remarcă fu :

— Ați greșit cu trei etaje.

— Mulțumesc, spuse Adam. Plecă, dar întoarse capul să se asigure că recepționerul se ocupa deja de alt client. O luă iute spre ascensorul din care se revărsau alți instrumentiști. După ce se goli, intră în lift, apăsă pe butonul etajului șase și aștepta. Se bucură cînd, în cele din urmă, ușile liftului se închiseră și rămase singur, pentru prima oară în ultimele ore. Cînd ușile se deschiseră din nou, se simți ușurat, văzînd că pe coridor nu este nimeni. Se îndreptă repede spre camera 612. Răsuci cheia, deschise ușa și spuse hotărît, cu cel mai bun accent franțuzesc pe care putea să-l imprime vocii :

— *Room service.*

Cum nimeni nu-i răspunse, intră, încuind ușa după el. Într-un colț se găsea un geamantan închis. Adam controlă eticheta. Era limpede că domnul Beresford nici nu avusese timpul să despacheteze. Adam controlă încăperea, dar nu

mai era nici un alt indiciu despre oaspetele acelei camere de hotel, în afară de o hîrtiuță de pe noptieră. Era un itinerariu bătut la mașină: „Turneu european: Geneva, Frankfurt, Berlin, Amsterdam, Londra, Geneva, autobuzul la cinci după-amiază spre sala de concert, repetiție la șase, spectacol la șapte și jumătate, bisuri — ora zece.

Program: Mozart — Concertul nr. 3 pentru corn, prima parte;

Brahms — Simfonia a doua; Schubert — Simfonia neterminată."

Adam se uită la ceas: cînd Robin Beresford avea să scoată ultimul acord din *Simfonia neterminată,* el va fi peste graniță; dar simțea că este mai sigur să rămînă în camera 612, pînă la căderea întunericului.

Ridică receptorul telefonului de lîngă pat și ceru *Room service:*

— Beresford, 612, spuse și comandă cina, înainte de a intra în baie.

Pe marginea chiuvetei era o punguță de plastic, pe care erau imprimate cuvintele: „Cu complimente, din partea conducerii". Adam găsi înăuntru săpun, o periuță de dinți micuță, pastă de dinți și un aparat de ras din plastic.

Tocmai terminase să se bărbierească, cînd auzi o bătaie în ușă și o voce care anunța: *Room service.* Adam își săpuni din nou rapid fața cu cremă de ras și-și puse un halat de baie al hotelului înainte de a deschide ușa. Chelnerul așeză masa fără să-i arunce vreo privire lui Adam. După ce-și termină treaba, spuse:

— Vreți să semnați nota, domnule, vă rog?

Îi dădu lui Adam o bucată de hîrtie pe care acesta o semnă „Robin Beresford" și adăugă și un bacșiș de cincisprezece la sută.

Îndată ce închise ușa în urma lui, Adam își pironi privirea asupra festinului, compus din supă de ceapă, mușchi de vită cu garnitură de fasole verde, cartofi, iar ca desert, șerbet de zmeură. O sticlă cu vinul casei fusese destupată și nu

aștepta decît să fie turnat în pahar. Brusc, nu-i mai era așa de foame.

Încă nu putea accepta ce i se întîmplase. Regretă că o luase pe Heidi în această călătorie inutilă. Cu o săptămînă în urmă, nici nu-l cunoștea, iar acum, el era răspunzător de moartea ei. Va trebui să le explice părinților ei ce se întîmplase cu unica lor fiică. Dar, înainte de a da ochii cu ei, Adam mai trebuia să găsească explicații pentru lucrurile pe care nici nu începuse să le înțeleagă. Și nu în ultimul rînd, icoana fără importanță. Fără importanță ?

După ce termină cina, împinse masa pe rotile pe coridor și agăță plăcuța „Nu deranjați" de clanța ușii. Întors în dormitor, privi orașul pe fereastră. Soarele arăta de parcă avea rezervată încă o oră pentru Geneva. Adam se întoarse în pat și începu să se gîndească la ce se întîmplase în ultimele douăzeci și patru de ore în viața lui.

— Antarctic este în posesia unei icoane a Sfîntului Gheorghe cu balaurul. Dar știm, din dosarele pe care le avem din perioada aceea, că respectiva icoană a fost distrusă în accidentul de avion din 1937, al Marelui Duce de Hesse.

— Așa scrie în dosarele voastre, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului. Dar dacă informațiile voastre de la Langley se dovedesc a fi greșite și icoana a fost găsită de Göring, dar n-a fost înapoiată Marelui Duce ?

— Dar Stalin a confirmat la Ialta că icoana, împreună cu ce conținea ea, a fost distrusă în accidentul de avion. A acceptat să nu protesteze atîta timp cît nu este în posesia documentului original. La urma urmelor, acesta a fost motivul pentru care Roosevelt a cîștigat atît de puțin, la vremea respectivă, iar Stalin a obținut, în schimb, atît de mult. Nu vă amintiți ce zarvă a făcut Churchill ?

— Sigur că da, pentru că aflase că nu Marea Britanie urma să profite de o astfel de hotărîre.

— Dar dacă rușii au descoperit acum existența icoanei originale ?

— Vreți să spuneți că ar putea să pună mîna și pe documentul original ?

— Exact. Deci trebuie să fiți siguri că dați de Antarctic înaintea rușilor sau a Ministerului de Externe.

— Dar eu fac parte din echipa Ministerului de Externe.

— Tocmai asta vrem să creadă în continuare și cei din Ministerul de Externe.

— Oare cine doarme în patul meu ? întrebă Ursoaica.

Adam se trezi, tresărind. O fată care ținea cu o mînă de un contrabas și în cealaltă avea un arcuș, se uita în jos la el. Avea aproape un metru optzeci și, cu siguranță, cîntărea mai mult decît Adam. Părul roșu, lung și strălucitor, contrasta atît de mult cu restul corpului, încît ai fi zis că Providența începuse de la cap, dar își pierduse repede interesul. Purta o bluză albă și o fustă neagră, largă, care se oprea la doi centimetri de podea.

— Cine ești ? întrebă Adam, surprins.

— Nu sînt un spirit al pămîntului, asta-i sigur, ocoli fata răspunsul. Ca să fim mai la obiect, cine ești tu ?

Adam ezită.

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede.

— Nu văd de ce nu. Nu pari a fi prințul Charles și nici Elvis Presley, așa că dă-i drumul, încearcă-mă.

— Sînt Adam Scott.

— Și ce trebuie să fac ? Să leșin și să alerg în brațele tale sau să strig și să fug ? întrebă ea.

Adam își dădu seama că fata nu se uitase la televizor și nici nu citise vreun ziar cel puțin de două zile. Schimbă tactica.

— Am crezut că prietenul meu, Robin Beresford, este cazat în această cameră, spuse încrezător.

— Și eu, pînă te-am văzut în patul meu.

— Tu ești Robin Beresford ?

— Ești destul de perspicace pentru cineva care abia s-a trezit.

— Dar... Robin ?

— Nu-i vina mea că tata a vrut băiat, spuse ea. Dar tot nu mi-ai explicat ce faci în patul meu.

— Există vreo speranță să mă asculți cinci minute fără să mă întrerupi într-una ? întrebă Adam.

— Da, dar nu te mai obosi cu povești de adormit copiii, spuse Robin. Taică-meu a fost un mincinos înnăscut și cînd aveam doisprezece ani puteam să-l citesc ca pe-o carte.

— M-aș așeza în locul tău, spuse Adam. Ar putea să dureze mai mult decît acompaniamentul obișnuit la contrabas.

— Rămîn în picioare, dacă n-ai nimic împotrivă. Cel puțin pînă la prima minciună, spuse Robin.

— Cum vrei. Ce-ai prefera mai întîi ? Veștile bune sau cele proaste ?

— Ia încearcă cu cele proaste, zise Robin.

— Poliția elvețiană vrea să mă aresteze și...

— Pentru ce ? întrerupse Robin.

— Crimă, spuse Scott.

— Care-i vestea bună ? întrebă ea.

— Sînt nevinovat.

Romanov stătea în picioare în biroul ambasadorului și-și odihnea mîinile pe masă. Spuse foarte calm :

— Mă învinuiesc pe mine însumi, chiar mai mult decît pe oricare dintre dumneavoastră. L-am subestimat pe englez. Este bun și dacă vreunul dintre dumneavoastră speră să-l ucidă înaintea mea, va trebui să fie *foarte* bun. Nici unul dintre cei adunați în noaptea aceea în biroul ambasadorului nu era dispus să-l contrazică pe tovarășul maior. Romanov făcu o pauză și studie grupul de bărbați care fuseseră trimiși cu avionul, din diverse țări est-europene, satelite ale Moscovei. Toți cu vechi state de serviciu în securitate, dar nu-l știa personal decît pe unul, Valcek, iar acesta lucra prea aproape de Zaborski pentru ca Romanov să aibă încredere în el. Romanov fusese deja confruntat cu o problemă : faptul că doar cîțiva dintre ei erau familiarizați cu Geneva. Nu putea

decît să se roage ca și englezii și americanii să aibă aceeași problemă.

Privirea lui mătură încăperea. Poliția elvețiană avea cele mai mari șanse să-l găsească pe Scott, dar nu era deloc de ajutor, se gîndi mîhnit. Totuși, se bucurase să afle de la principalul lor agent din Geneva că poliția elvețiană refuzase să colaboreze cu englezii sau cu americanii.

— Tovarăși, începu Romanov în momentul în care toți erau așezați, nu trebuie să vă reamintesc că ni s-a încredințat o sarcină de importanță vitală pentru patrie. Se opri să vadă dacă pe vreunul dintre chipuri se citește cea mai mică umbră de cinism. Satisfăcut, continuă : Vom menține în continuare Geneva sub strictă supraveghere, în cazul în care Scott se ascunde undeva în oraș. Bănuială mea este că, fiind doar un amator, se află încă aici și că va aștepta să se întunece, ba poate chiar zorii, ca să încerce să ajungă la cea mai apropiată graniță. Cea mai evidentă alegere va fi probabil granița cu Franța. În ciuda faptului că în ultimii cincizeci de ani s-au aflat de două ori în război cu nemții, englezii nu s-au obosit niciodată să stăpînească limba germană, deși unii dintre ei vorbesc o franceză acceptabilă. Așa încît, probabil că se va simți mai în siguranță în acea țară. De asemenea, are de traversat doar o frontieră înainte de a ajunge pe coasta britanică.

Dacă este suficient de prost să încerce să părăsească Elveția cu avionul, va afla că toate aeroporturile sînt supravegheate ; dacă va încerca cu trenul, toate gările sînt înțesate cu oamenii noștri. Dar eu bănuiesc că va încerca să scape folosind un autovehicul. De aceea, voi lua cu mine cinci oameni la frontiera cu Franța, iar maiorul Valcek va lua alți cinci la Basel, pentru a acoperi punctul de trecere spre Germania. Restul veți rămîne să supravegheați Geneva. Cei care abia ați sosit îi veți înlocui pe agenții care sînt deja pe teren. Să nu vă așteptați să-l găsiți pe Scott hoinărind prin oraș ca un turist în vacanță. Studiați cu atenție fotografia englezului și fiți pregătiți pentru situația în care ar încerca să fugă deghi-

zat. Romanov făcu o pauză, pentru efect. Cel care-mi aduce icoana țarului nu trebuie să-și mai facă griji pentru viitorul său cînd ne vom întoarce acasă.

Pe fețele lor apărură pentru prima oară expresii pline de speranță în clipa în care Romanov scoase din buzunarul hainei duplicatul icoanei și o ținu deasupra capului, ca s-o vadă toți.

— Cînd veți găsi originalul acesteia, misiunea voastră va lua sfîrșit. Studiați-o cu atenție, tovarăși, pentru că nu s-au făcut fotografii. Și nu uitați : singura diferență între aceasta și icoana lui Scott este că a lui are gravată o coroană de argint pe spatele ramei. Cînd veți vedea coroana, veți ști că ați găsit capodopera care lipsește, adăugă Romanov. Puse icoana din nou în buzunar și privi spre bărbații tăcuți : Nu uitați că Scott este bun, dar nu chiar atît de bun.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Nu-i rău, Scott, nu-i rău deloc, spuse Robin, care rămăsese în picioare lîngă contrabas, tot timpul povestirii. Ori ești un mincinos dat dracului, ori eu mi-am pierdut îndemînarea.

Adam îi zîmbi fetei corpolente, în mîna căreia arcușul părea o scobitoare.

— Mi-e îngăduit să văd icoana sau trebuie să te cred pe cuvînt ?

Adam sări din pat și scoase din buzunarul impermeabilului pachețelul în care era icoana țarului. Robin sprijini contrabasul de perete, cu arcușul lîngă el și se așeză pe singurul scaun din cameră.

Adam îi dădu icoana. O vreme, Robin se uită țintă la figura Sfîntului Gheorghe, fără nici un comentariu. În cele din urmă, spuse :

— E minunată. Și înțeleg pe oricine vrea să o aibă. Dar nici o pictură nu poate să valoreze atît de mult încît să merite tragedia și necazurile prin care ai trecut tu.

— Sînt de acord că-i inexplicabil. Dar Rosenbaum, sau care-o fi numele lui adevărat, a ucis de două ori în încercarea de a pune mîna pe această piesă și m-a convins deja că, atît timp cît sînt în posesia icoanei, eu urmez la rînd.

Robin continua să privească atent minusculele pete de auriu, roșu, albastru și galben care alcătuiau chipul Sfîntului Gheorghe și imaginea balaurului.

— Nici un fel de alte indicii ?

— Doar scrisoarea pe care i-a dat-o Göring tatălui meu.

Robin întoarse pictura pe partea cealaltă și, arătînd spre mica coroană de argint gravată în lemn, întrebă :

— Ce înseamnă asta ?

— Dovedește că a aparținut cîndva țarului, după spusele expertului de la Sotheby. Și-i mărește valoarea considerabil, așa m-a asigurat.

— Totuși asta nu-i suficient ca să ucizi. Deci, ce secret mai păstrează Sfîntul Gheorghe doar pentru el ? zise Robin, dîndu-i icoana înapoi lui Adam.

Adam ridică din umeri și se încruntă, căci, de cînd murise Heidi, și el se tot întrebase același lucru.

Puse tăcut sfîntul înapoi în impermeabil.

— Dacă ai fi rămas treaz, care ar fi fost planul tău ? Altceva decît făcutul patului, întrebă Robin.

Adam zîmbi :

— Speram să-l sun din nou pe Lawrence, de îndată ce aș fi fost sigur că s-a întors acasă, să văd dacă mai are noutăți pentru mine. Dacă nu l-aș fi găsit, sau dacă nu m-ar fi putut ajuta, voiam să închiriez o mașină și să încerc să trec frontiera elvețiană în Franța, apoi să ajung în Anglia. Eram convins că Rosenbaum și oamenii lui, ca și poliția elvețiană, ar fi supravegheat toate aeroporturile și gările.

— Fără îndoială că Rosenbaum se va fi gîndit măcar la atîta lucru, dacă e pe jumătate la fel de bun pe cît pretinzi tu că e. Așa că, mai bine să încercăm să luăm legătura cu prietenul tău, Lawrence, să vedem dacă a mai produs ceva idei strălucite, spuse Robin și se ridică de pe scaun, îndreptîndu-se spre telefon.

— Nu trebuie să te implici și tu, spuse Adam nehotărît.

— M-am implicat. Și poți să fii sigur că-i mult mai palpitant decît *Neterminata* lui Schubert. Imediat ce prietenul tău răspunde, ți-l dau și nimeni n-o să-și dea seama cine telefonează.

Adam îi spuse numărul, iar Robin îi ceru centralistei legătura. Adam se uită la ceas : douăsprezece fără douăzeci.

Oare Lawrence o fi venit acasă ? Telefonul nu apucase să sune de două ori și Robin auzi pe fir vocea unui bărbat. Imediat îi dădu receptorul lui Adam.

— Alo, cine-i acolo ? întrebă vocea. Adam își aminti cît de ciudat i se părea întotdeauna faptul că Lawrence nu-și spunea numele.

— Lawrence, eu sînt.

— Unde ești ?

— Încă sînt la Geneva.

— Clienții mei te așteptau la ora unsprezece azi-dimineață.

— Și Rosenbaum.

— Cine-i Rosenbaum ?

— Un monstru de un metru optzeci, blond, cu ochi albaștri, care pare decis să mă ucidă.

O vreme, Lawrence nu spuse nimic. Apoi :

— Mai ești în posesia sfîntului nostru protector ?

— Da. Dar ce poate fi atît de important...

— Închide și sună din nou peste trei minute.

Telefonul amuți. Adam nu putea să priceapă schimbarea bruscă de atitudine la vechiul său prieten. Ce-i scăpase în timpul cît stătuseră împreună, atîtea luni ? Încercă să-și amintească amănunte pe care le considerase nesemnificative altă dată și pe care Lawrence le ascunsese cu atîta dibăcie.

— Totul e-n regulă ? întrebă Robin, întrerupîndu-i gîndurile.

— Cred că da, spuse Adam uluit. Vrea să sun din nou peste trei minute. N-o să ai probleme ?

— Turneul acesta a pierdut deja opt mii de lire sterline din banii contribuabililor, așa că ce mai contează cîteva telefoane internaționale ?

Trei minute mai tîrziu, Robin ridică receptorul și repetă numărul. Lawrence răspunse la primul apel.

— Răspunde doar la întrebările mele, spuse el.

— Nu, n-o să-ți răspund la întrebări, se împotrivi Adam, din ce în ce mai enervat de atitudinea lui Lawrence. Vreau

să-mi răspunzi tu la una sau două întrebări, înainte să mai scoți ceva de la mine. M-am făcut înțeles ?

— Da, spuse Lawrence cu voce mai amabilă.

— Cine este Rosenbaum ?

Lawrence nu răspunse imediat.

— Nu mai afli nimic de la mine pînă nu începi să spui adevărul.

— Din descrierea făcută de tine, am toate motivele să cred că Rosenbaum este un agent rus, al cărui nume adevărat este Alex Romanov.

— Un agent rus ? De ce ar vrea un agent rus să pună mîna pe icoana mea ?

— Nu știu. Noi cam speram că tu ai putea să ne spui.

O altă tăcere lungă.

— Care „noi" ? repetă Adam. Doar nu vrei să mai cred că lucrezi pentru banca Barclays.

— Lucrez la Ministerul de Externe.

— În ce calitate ?

— Nu am libertatea...

— Termină, nu mai fi așa de bombastic, Lawrence. În ce calitate ?

— Sînt numărul doi într-un departament mic, care se ocupă de...

— „Spionaj" cred ca este termenul obișnuit pe care-l folosim noi, novicii, și dacă vrei așa de mult icoana mea, ai face mai bine să mă scoți din încurcătura asta viu, căci Romanov este gata să ucidă pentru ea, după cum sînt sigur că știi.

— Unde ești ?

— La hotel Richmond.

— La un telefon public ? întrebă Lawrence incredul.

— Nu, într-o cameră.

— Dar nu trecută pe numele tău ?

— Nu, pe cel al unei prietene.

— Este cu tine ? întrebă Lawrence.

— Da, spuse Adam.

— La dracu', exclamă Lawrence. În ordine. Nu părăsi camera pînă la ora șapte dimineața, apoi telefonează din nou la acest număr. Între timp, o să pun lucrurile la punct.

— Asta-i tot ce poți face ? întrebă Adam, dar telefonul amuțise deja.

— Se pare că sînt legat de tine în noaptea asta, îi spuse lui Robin, punînd receptorul în furcă.

— Dimpotrivă, eu sînt legată de tine, răspunse Robin și dispăru în baie. Adam măsură camera în lung și-n lat, de mai multe ori, înainte să încerce canapeaua. Avea de ales între a-și odihni capul pe o pernă, pusă în echilibru pe brațul subțire de lemn, și a-și lăsa picioarele să atîrne peste celălalt capăt al canapelei. Cînd Robin ieși din baie, îmbrăcată într-o pijama de culoarea cerului, își alesese deja podeaua ca loc de odihnă.

— Nu-i prea confortabil, observă Robin. Dar nici Serviciile Secrete Britanice nu m-au avertizat să rezerv o cameră dublă. Se sui în pat și stinse lumina.

— Foarte confortabil, fură ultimele cuvinte pe care le spuse el.

Adam stătea întins pe podea, folosind pernuța de pe scaun pentru cap și un halat de baie, ca pătură. Dormi cu intermitențe ; gîndurile îi zburau de la o problemă la alta : de ce era icoana atît de importantă, cum de știa Lawrence așa de multe despre ea și cea mai urgentă problemă : cum dracu' avea să-l scoată viu din hotel ?

Romanov așteptă răbdător să fie ridicat receptorul.

— Da, auzi o voce pe care o recunoscu imediat.

— Unde este ? fură singurele cuvinte pronunțate de Romanov.

Înainte ca telefonul să amuțească, tot ce primi de la Mentor fură patru cuvinte.

Adam se trezi cu o tresărire, cu un ceas înainte de ora la care trebuia să-i telefoneze, din nou, lui Lawrence. Preț de aproape patruzeci de minute rămase întins pe podea și doar

respirația regulată a lui Robin îi aminti că nu este singur. Brusc, fu conștient de un sunet ciudat care venea de afară, de pe coridor — doi sau trei pași, apoi o pauză, apoi un fîșîit, doi-trei pași, pauză, din nou fîșîit. Adam se ridică fără zgomot de pe podea și se furișă pînă la ușă. Ritmul respirației lui Robin nu se schimbase. Fîîîșș, se auzea mai limpede acum. Luă de pe masa de lîngă ușă un umeraș de lemn, îl apucă strîns în mîna dreaptă, îl ridică desupra capului și așteptă.

Fîîîșș — și un ziar fu împins pe sub ușă, iar pașii se îndepărtară. Nu fu nevoie să se aplece ca să vadă că fotografia lui domina prima pagină a ediției internaționale a ziarului *Herald Tribune.*

Adam luă ziarul și se duse în baie, închise ușa încetișor, aprinse lumina și citi articolul de fond. Era povestea de ieri, care cuprindea comentarii rezervate ale fostului său comandant și tăcere jenată, din partea maică-si. Se simți neajutorat.

Se furișă pînă la Robin, sperînd că nu o va trezi. Rămase în picioare lîngă pat, dar Robin nu se mișcă. Apucă fără zgomot telefonul și-l trase în baie. Abia reuși să închidă ușa după el. Formă numărul centralei și repetă telefonul. Cînd i se răspunse, spuse imediat :

— Tu ești, Lawrence ?

— Da, veni replica.

— Lucrurile s-au înrăutățit. Sînt încă închis în hotel, dar fotografia mea se află pe prima pagină a tuturor ziarelor.

— Știu, spuse Lawrence. Am încercat să împiedicăm acest lucru, dar poliția elvețiană refuză cu încăpățînare să colaboreze.

— În cazul acesta, pot foarte bine să mă predau și elvețienilor, spuse Adam. La dracu' cu toate, sînt nevinovat.

— Nu, Adam, în Elveția ești vinovat pînă ți se dovedește nevinovăția și, probabil că ai înțeles pînă acum, ești implicat în ceva cu mult mai important decît o crimă dublă.

— Ce poate fi mai important decît o crimă dublă, cînd restul lumii crede că tu ești ucigașul ? întrebă Adam supărat.

— Înțeleg exact ce simți, dar singura ta șansă acum este să urmezi instrucțiunile mele, punct cu punct, și să fii circumspect față de orice persoană cu care vii în contact.

— Ascult, spuse Adam.

— Să reții tot ce spun, pentru că nu repet. Orchestra Filarmonică Regală se află în același hotel cu tine. Pleacă spre Frankfurt în această dimineață, la ora zece. Părăsește camera la zece fără cinci, alătură-te instrumentiștilor în holul hotelului și pe urmă îndreaptă-te spre intrarea principală; în față este parcat autocarul lor. O mașină te va aștepta în celălalt capăt al străzii. Este un Mercedes negru; vei vedea un bărbat în uniformă gri, de șofer, ținînd portiera deschisă pentru tine. Am aranjat deja ca nici o altă mașină să nu poată parca pe partea aceea a străzii, între nouă și jumătate și zece și jumătate, deci nu poți s-o confunzi. Tu urcă-te în spate și așteaptă. Va mai fi un tip cu tine, în spate, și vei fi dus în siguranță, la Consulat. Trebuie să repet ceva ?

— Nu, dar...

— Noroc, îi ură Lawrence, și telefonul amuți.

La șapte și treizeci deja făcuse duș. Robin era în continuare cufundată într-un somn adînc. Adam o invidia; era suficient să trosnească o ramură afară și el era complet treaz. Doi ani de viață în jungla malayeziană, fără să știi cînd vor lovi chinezii, fără să poți dormi mai mult de două-trei ore o dată, dacă voiai să rămîi în viață; toate acestea rămăseseră adînc imprimate.

Robin nu se mișcă în următoarele treizeci de minute; între timp, Adam stătu pe canapea și revizui în minte planul lui Lawrence. La opt fără zece se trezi în sfîrșit și Robin și chiar și atunci îi luă mai multe minute pînă să fie pe deplin trează. Îi făcu cu ochiul lui Adam și pe chip îi apăru un zîmbet larg.

— Deci, nu m-ai ucis în somn.

— Nu cred că ai fi observat dacă aș fi făcut-o.

— Cînd taică-tău este un bețivan învederat și vine acasă la orice oră din noapte, înveți să dormi în orice condiții, ex-

plică ea, punînd hotărît amîndouă picioarele pe covor. N-ar fi trebuit să telefonezi la Londra la ora asta ?

— Am făcut-o deja.

— Și care-i planul principal ? întrebă, frecîndu-se la ochi, în drum spre baie.

— O să plec cu tine, spuse Adam.

— Cei mai mulți dintre iubiții mei de-o noapte nu se ostenesc să rămînă atît de mult, remarcă ea închizînd ușa.

Adam încercă să citească ziarul în timp ce ea făcu duș.

— Asta înseamnă că și la Frankfurt vom împărți aceeași cameră ? întrebă ea cîteva minute mai tîrziu, cînd reveni în cameră, ca și cînd conversația nici n-ar fi fost întreruptă.

— Nu, imediat ce ieșim din hotel te las la autocar și caut o mașină, în celălalt capăt al străzii.

— Asta aduce mai curînd cu genul de bărbați din viața mea. Dar măcar putem să luăm un mic dejun de adio, spuse, ridicînd receptorul. Eu mă înnebunesc după scrumbie afumată. Dar tu ?

Adam nu răspunse. Începuse să se uite la ceas aproape clipă de clipă. Chelnerul sosi cu micul dejun, cam după un sfert de oră. Adam așteptă în baie. Cînd reveni în cameră, nu se arătă interesat de mîncare, așa încît Robin mîncă patru scrumbii afumate și aproape toată pîinea prăjită. Trecu ora nouă ; un picolo luă masa pe rotile, pe care fusese micul dejun, iar Robin se apucă să facă bagajele. Telefonul începu să sune și Adam tresări nervos. Robin ridică receptorul :

— Da, Stephen. Nu, n-am nevoie de ajutor la bagaje. De data asta nu. Închise telefonul. Plecăm la Frankfurt la zece.

— Știu, spuse Adam.

— Ar trebui să-l facem pe Lawrence șeful orchestrei. Pare să știe totul, chiar înainte de a se fi stabilit. Și Adam se gîndise la același lucru. Ei bine, măcar am găsit pe cineva să mă ajute la bagaje, așa, pentru variație, adăugă Robin.

— Car eu contrabasul, dacă vrei, se oferi Adam.

— Mi-ar plăcea să te văd cum încerci, spuse Robin. Adam se îndreptă spre instrumentul mare, în cutia lui spriji-

nită de perete. Încercă să-l apuce din toate părțile, dar nu reuși altceva decît să-l urnească de pe podea preț de cîteva clipe. Robin se apropie de el, cu o singură mișcare își puse cureaua pe umăr și instrumentul rămase în echilibru perfect. Străbătu camera în sus și-n jos, demonstrîndu-și voinicia.

— E doar chestie de îndemînare, micul meu prieten plăpînd. Și cînd te gîndești că am crezut toate basmele alea de aseară, cu tine, care ai reușit să scapi de jumătate din poliția elvețiană, doar ca să petreci o noapte cu mine.

Adam se strădui să rîdă. Își luă impermeabilul și controlă să vadă dacă icoana stă bine, la locul ei. Dar nu-și putu reprima un tremur, amestec de teamă și nerăbdare.

Robin îl privi și spuse blînd :

— Nu-ți face griji. Totul se va termina în cîteva minute. Apoi zări ziarul de pe podea.

— În locul tău i-aș da în judecată.

— De ce ? întrebă Adam.

— Arăți mult mai bine decît în ziar.

Adam zîmbi, traversă încăperea și abia reuși s-o cuprindă cu brațele pe după umeri, într-o îmbrățișare prietenească.

— Mulțumesc pentru tot. Dar acum trebuie să plecăm.

— Semeni din ce în ce mai mult cu unul din iubiții mei, spuse Robin cu tristețe.

Adam îi luă valiza, iar Robin își agăță din nou contrabasul pe umăr. Deschise ușa și verifică coridorul : doi dintre colegii ei din orchestra filarmonică așteptau în fața liftului. Pe hol nu se mai zărea nimeni. Robin și Adam se alăturară celor doi instrumentiști și după ce-și spuseră „bună dimineața" nici unul nu mai scoase nici un cuvînt, pînă cînd se deschiseră ușile liftului.

După închiderea ușilor, colegii lui Robin nu rezistaseră tentației de a-l privi mai îndeaproape pe Adam. La început Adam se îngrijoră, gîndindu-se că l-au recunoscut din ziare. Apoi își dădu seama că de fapt, ceea ce-i fascina era persoana cu care-și petrecuse Robin noaptea. Robin le făcu cu ochiul, într-un mod cam nerușinat, ca și cînd încă mai savura clipele.

Adam însă se dădu după contrabas, într-un colț al liftului, respirînd adînc, în timp ce liftul se mișca, icnind, spre parter. Ușile se deschiseră sec, împinse ca de un resort, și Robin așteptă ca cei doi colegi să iasă, apoi îl protejă pe Adam cum putu mai bine cît străbătură holul. Ochii lui erau ațintiți acum pe ușa din față. Vedea autocarul ocupînd cea mai mare parte a vizibilității străzii și cîțiva membri ai orchestrei care se urcau. Încă un minut și avea să fie în siguranță. Urmări cum timpanii sînt puși cu grijă, în portbagaj.

— O, Doamne, am uitat. Trebuie să pun asta în spate, în portbagaj, spuse Robin.

— O faci mai tîrziu. Continuă să mergi pînă ajungi la ușa autocarului, o opri Adam tăios. Zări mașina în celălalt capăt al străzii. Simți o mare ușurare, aproape o amețeală. Portiera mașinii era deschisă pentru el. În spate, pe banchetă, mai era un bărbat, așa cum îi promisese Lawrence. Undeva, în depărtare, bătu ora zece. Bărbatul îmbrăcat în uniformă de șofer, cu pălăria trasă adînc pe frunte, stătea în picioare lîngă portiera deschisă ; se întoarse nerăbdător spre hotel. Adam își aținti privirea spre el, în timp ce ochii bărbatului scrutau intrarea hotelului. Uniforma nu i se potrivea.

— În autocar, șopti Adam printre dinți.

— Cu obiectul ăsta ? Or să mă omoare colegii, spuse Robin.

— Dacă n-o faci, mă omoară el pe mine.

Robin se supuse, în ciuda comentariilor neprietenoase ; se mișca cu greutate pe intervalul dintre scaune ; contrabasul îl ferea pe Adam de privirile oricui s-ar fi aflat în celălalt capăt al străzii. Lui Adam îi venea să vomite. Se prăbuși pe un scaun lîngă Robin, cu contrabasul între ei.

— Care dintre ei ? șopti ea.

— În uniforma de șofer.

Robin își aruncă privirea pe fereastră.

— O fi el personificarea răului, dar este al naibii de chipeș, remarcă ea pe un ton neutru.

Adam o privi, nevenindu-i să creadă. Robin zîmbi împăciuitor.

— Toată lumea e în autocar ; am verificat de două ori și se pare că cineva e în plus, strigă un tip din față.

O, Dumnezeule, o să mă arunce din autocar, se gîndi Adam.

— Fratele meu. Călătorește cu noi doar o parte din drum, strigă Robin din spate.

— A, păi atunci e în ordine. Să pornim, spuse impresarul, întorcîndu-se spre șofer.

— Se uită la autocar, spuse Robin. Dar nu cred că te vede. Nu, e-n regulă, și-a întors din nou privirea spre intrarea hotelului.

— Nu știam că ai un frate, îl auzi pe impresar, care apăruse dintr-o dată lîngă ei.

Autocarul ieși încet din piațetă.

— Nici eu, pînă azi-dimineață, mormăi Robin, uitîndu-se încă pe fereastră. Se întoarse și-l privi pe șeful ei :

— Da, am uitat să-ți spun că s-ar putea să fie și el în Elveția, în același timp cu orchestra. Sper că nu-i nici o problemă.

— Deloc, spuse impresarul.

— Adam, el este Stephen Grieg, impresarul orchestrei, după cum probabil ai și ghicit.

— Ești muzician și tu ? întrebă Stephen, strîngîndu-i mîna lui Adam.

— Nu, recunosc sincer că n-am reușit niciodată să stăpînesc vreun instrument.

— E complet afon, se amestecă Robin. Seamănă cu tata. De fapt, lucrează în industria anvelopelor, continuă ea, distrîndu-se.

— Nu mai spune. La ce companie lucrezi ? întrebă Stephen.

— Pirelli, spuse Adam, menționînd prima companie producătoare de anvelope care-i trecu prin cap.

— Pirelli, compania care produce calendarele acelea fabuloase ?

— Ce-i așa de special la calendarele lor ? întrebă Robin cu inocență. Dacă vrei, sînt sigură că Adam îți poate face rost de unul.

— Ar fi extraordinar. Sper că nu-i prea complicat.

— Nici o complicație, acceptă Robin, sprijinindu-se de Adam, complice. De fapt, la ei se zvonește că Adam va fi în curînd ales în consiliul de administrație ; asta ți-o spun așa, ca să-ți dezvălui un mic secret de familie. Va fi cel mai tînăr membru din istoria companiei, să știi.

— Impresionant, spuse impresarul, privindu-l mai atent pe cel mai nou recrut al orchestrei.

— Unde să trimit calendarul ? întrebă Adam, cu o voce cam plîngăreață.

— Ei, direct la Orchestra Filarmonică Regală. Nu-i nevoie să-ți spun adresa, nu ?

— Într-un plic cafeniu, fără îndoială. Și nu-ți face probleme cu anul. Nu din cauza datelor se înfurie el, spuse Robin.

— Cînd ar trebui să ajungem la Frankfurt, Stephen ? strigă o voce din față.

— Trebuie să vă las. Mulțumesc pentru promisiunea făcută. Bineînțeles că Robin are dreptate, merge orice an.

— Cine te-a învățat să torni asemenea gogoși ? întrebă Adam de îndată ce nu-i mai auzi nimeni.

— Taică-meu. Ar fi trebuit să-l auzi cînd era în formă. Avea stilul lui. Problema era că maică-mea credea orice cuvînt, spuse Robin.

— Azi ar fi fost mîndru de tine.

— Acum, că am aflat cum îți cîștigi existența, am putea ști ce se află în continuare pe agenda de lucru a celui mai tînăr director de la Pirelli ? îl tachină Robin.

Adam zîmbi.

— Am început să raționez ca Rosenbaum și cred că va mai rămîne la Geneva cel puțin o oră, cel mult două, așa că,

dacă am noroc, o să am un avans de șaptezeci-optzeci de kilometri. Despături harta. Își plimbă degetul pe traseul autocarului. Robin fu cea care vorbi prima.

— Asta înseamnă că poți fi la aeroportul din Zürich înainte ca el să aibă posibilitatea să te ajungă.

— Poate, dar riscul ar fi prea mare, spuse Adam. Și continuă, respectînd rugămintea lui Lawrence de a nu destăinui lui Robin secretul lui. Oricine este Rosenbaum, știm că în spatele lui se afla o organizație profesionistă, așa că mă aștept ca aeroporturile să fie primul loc pe care să-l supravegheze. Și nu uita că și poliția elvețiană mă caută încă.

— Păi, atunci de ce nu vii cu noi la Frankfurt ? ! Nu cred că vei avea probleme cu Stephen, se miră Robin.

— M-am gîndit deja, dar și soluția asta mi se pare prea riscantă.

— De ce ?

— Pentru că atunci cînd va reflecta, primul lucru pe care și-l va aminti Rosenbaum va fi autocarul. Aflînd direcția în care ne îndreptăm, va veni cu siguranță după noi.

Privirea lui Robin se întoarse din nou la hartă.

— Deci, trebuie să te hotărăști unde și cînd te dai jos.

— Exact. Pot să risc nouăzeci, o sută de kilometri, șopti Adam.

Robin își plimbă degetul de-a lungul drumului marcat pe hartă.

— Cam pe aici, spuse, punînd degetul pe un orășel numit Solothurn.

— Pare distanța potrivită.

— Și după ce te dai jos din autocar ce faci ?

— Nu prea am de ales. Ori o iau pe jos, ori fac autostopul, asta în cazul în care nu șterpelesc o altă mașină.

— Cu norocul tău, Rosenbaum o să fie singura persoană care o să oprească să te ia.

— Da, m-am gîndit și la asta. Va trebui să găsesc o porțiune de drum de unde să văd fără să fiu văzut, pe o di-

stanță cam de o sută de metri. O să fac cu mîna doar mașinilor britanice sau cu numere de înmatriculare englezești.

— Te-au învățat ăștia în armată cîteva șmecherii. Și cum intenționezi să treci granița cu pașaportul tău ?

— Asta-i una din numeroasele probleme la care nu am găsit o soluție încă.

— Dacă te hotărăști să rămîi cu noi, n-o să fie nici o problemă, spuse Robin.

— De ce ? întrebă Adam.

— Pentru că, de cîte ori trecem granița, nu fac decît să numere persoanele din autocar și numărul de pașapoarte ; atîta timp cît numărul de persoane se potrivește cu cel al pașapoartelor, vameșii nu se obosesc să facă controale individuale. La urma urmelor, de ce ar face-o ? Orchestra Filarmonică Regală nu-i chiar o cantitate neglijabilă. Tot ce-ar trebui să fac, ar fi să pun și pașaportul tău la grămadă și să-i spun impresarului.

— E o idee deșteaptă, dar nu ține. Dacă Rosenbaum mă ajunge din urmă cît sînt în autocar, nu mai am cale de scăpare.

Robin rămase tăcută o vreme.

— Cînd vei fi din nou de unul singur, vei lua iar legătura cu Lawrence ?

— Da. Trebuie să-i spun ce s-a întîmplat azi-dimineață, pentru că, oricine-ar fi cel cu care conlucrează, are probabil o linie directă cu Rosenbaum.

— Ar putea fi chiar Lawrence ?

— Niciodată.

— Loialitatea ta este înduioșătoare, spuse Robin, întorcîndu-se să-l privească, dar, de fapt, vrei să spui că nu dorești să crezi că ar putea fi Lawrence.

— Unde bați ?

— Așa cum nici maică-mea nu voia să creadă ca taică-meu este un mincinos și un bețiv. De aceea închidea ochii la micile lui slăbiciuni. Știi, chiar și cînd a crăpat de ciroză, singu-

rele ei cuvinte au fost : „Ciudat, pentru un om care nu bea niciodată".

Adam se gîndi la relația lui cu Lawrence și se întrebă dacă este posibil să știi pe cineva timp de douăzeci de ani și, de fapt, să nu-l cunoști deloc.

— Ai grijă cît îi spui, îl sfătui Robin.

Tăcură amîndoi și Adam studie harta trecînd în revistă toate rutele pe care ar fi putut să-și continue drumul după ce ar fi coborît din autocar. Se decise să se îndrepte spre granița germană și să aleagă mai degrabă ruta ocolită, înapoi, spre Anglia, pornind de la Hamburg sau Bremerhaven, decît drumul cel mai scurt, via Calais sau Ostende.

— Asta e ! exclamă Robin.

— Asta-i ce ? întrebă Adam, ridicînd ochii.

— Cum rezolvăm problema pașaportului tău, murmură ea.

Adam îi aruncă o privire plină de speranțe.

— Dacă-mi dai pașaportul, îl înlocuiesc cu cel al unui membru al orchestrei care seamănă cel mai mult cu tine, îi explică. Nimeni nu va observa nimic ciudat, pînă cînd vom ajunge înapoi acasă, în Anglia, duminică seara.

— Nu-i o idee rea, dacă există cineva care să semene, măcar de departe, cu mine.

— Să vedem ce putem face, spuse Robin.

Se ridică în scaun, plimbîndu-și privirea lent asupra fiecărui pasager. Cînd termină de scrutat toate chipurile, din față pînă în spate, îi înflori un mic zîmbet pe buze.

— Sînt doi în gașca noastră care-ți seamănă acceptabil. Unul este cam cu cinci ani mai în vîrstă și celălalt este cu vreo cinci centimetri mai scund. Tu continui să cauți calea cea mai sigură de evadare, iar eu o să fac niște cercetări. Dă-mi pașaportul.

Adam i-l dădu și o urmări cum se îndreaptă spre celălalt capăt al autobuzului și se așeză lîngă impresar, care vorbea cu șoferul despre cel mai potrivit loc în care să oprească pentru masa de prînz.

— Trebuie să verific ceva în pașaport. Iartă-mă că te deranjez, spuse Robin.

— Nici o problemă. Le găsești pe toate sub scaun, într-o pungă de plastic, răspunse Stephen și-și continuă conversația cu șoferul.

Robin se aplecă și începu să răsfoiască pașapoartele, ca și cînd l-ar fi căutat pe al ei. Le alese pe cele două pe care le considerase posibile substituiri și compară fotografiile. Fotografia celui mai scund n-avea nimic comun cu Adam. Pașaportul celui mai în vîrstă era expirat de cel puțin cinci ani, dar ar fi putut trece drept Adam, dacă autoritățile nu cercetau cu prea multă atenție data nașterii. Puse pașaportul lui Adam la mijlocul grămezii și apoi le puse pe toate în punga de plastic, înapoi sub scaunul impresarului.

Robin se întoarse la locul ei și spuse, strecurîndu-i lui Adam pașaportul.

— Privește-te.

Adam studie fotografia.

— În afară de mustață, nu-i rău și în condițiile date e cea mai bună soluție. Dar ce se va întîmpla cînd vă veți întoarce de la Londra și se va afla de substituirea pașaportului ?

— Tu o să fii în Anglia cu mult înaintea noastră. Așa că, pune-l pe ăsta într-un plic, împreună cu calendarul, și trimite-l direct pe adresa Orchestrei Filarmonice Regale, Wigmore Street, W1 ; iar eu o să am grijă să ți-l trimit pe al tău.

Adam își jură că, dacă se va întoarce vreodată la Londra, va deveni membru cotizant pe viață al Societății Prietenii Filarmonicii Regale.

— Și cu asta se pare că am rezolvat una din problemele tale.

— Cel puțin pentru moment. Mi-ar plăcea să te iau cu mine tot restul călătoriei, spuse Adam.

Robin zîmbi.

— Frankfurt, Berlin, Amsterdam — în caz că te plictisești. Nu m-ar deranja să mă întîlnesc cu Rosenbaum. Dar, de data asta, față-n față.

— S-ar putea să-și găsească perechea, spuse Adam.

— Pot să mă mai uit o dată la icoană ? întrebă Robin, ignorînd remarca.

Adam se aplecă, luă impermeabilul și scoase pictura din buzunarul pentru hărți, atent să nu-l vadă cineva. Robin se uită fix la ochii Sfîntului Gheorghe, înainte de a vorbi.

— În timp ce stăteam trează azi-noapte, așteptînd să mă violezi, mi-am petrecut timpul încercînd să înțeleg ce secret ascunde icoana.

— Credeam că dormi. Și cînd colo, făceam amîndoi același lucru. Oricum, ai ajuns la vreo concluzie care să merite ?

— Mai întîi, am conchis că-ți plac bărbații care cîntă la contrabas, altfel cum ai fi putut să-mi reziști ?

— Dar în legătură cu Sfîntul Gheorghe și balaurul ? întrebă Adam, zîmbind.

— La început, m-am întrebat dacă bucățelele de mozaic nu reprezintă un cod. Dar tabloul este minunat executat, încît codul ar fi trebuit realizat ulterior și ipoteza nu părea credibilă.

— Bine gîndit, Batman.

— Nu, tu ești Batman. Deci m-am întrebat dacă mai există o pictură dedesubt. Mi-am amintit din școală că Rembrandt și Constable pictau deseori peste o pictură veche, fie pentru că nu le păsa de efortul inițial, fie că — în cazul lui Rembrandt — nu-și permitea o altă pînză.

— Dacă ăsta ar fi răspunsul, doar un expert ar fi putut să îndepărteze fiecare pată de vopsea.

— De acord, așa că am renunțat și la ipoteza asta. Cea de-a treia idee care mi-a venit a fost legată de coroana de pe spate. Întoarse icoana și se uită cu atenție la coroana de argint, gravată în lemn. M-am gîndit că indică, așa cum ți-a spus și expertul, faptul că este originalul lui Rubliov și nu o copie, așa cum ai fost făcut să crezi.

— M-am gîndit deja, în noaptea mea de insomnie și, în ciuda faptului că ar face piesa și mai valoroasă, nu este suficient pentru a explica motivul pentru care Rosenbaum ucide fără a ține seama de nimic.

— Poate că și altcineva are nevoie de Sfîntul Gheorghe, la fel de mult ca și Rosenbaum, spuse Robin.

— Dar cine și de ce ?

— Pentru că nu icoana o caută, ci altceva. Ceva ascuns în sau sub pictură.

— A fost primul lucru pe care l-am verificat și sînt convins că e o bucată de lemn masiv, spuse Adam plin de sine.

— Nu sînt de aceeași părere cu tine, îl contrazise Robin și începu să ciocănească lemnul ca un doctor care examinează pieptul unui pacient. Toată viața am lucrat cu instrumente, am văzut cum sînt făcute, m-am jucat cu ele, chiar am dormit cu ele ; icoana asta nu este toată din lemn masiv, deși Dumnezeu știe cum pot s-o dovedesc. Dacă este ceva ascuns înăuntrul ei, cu certitudine s-a intenționat să nu fie descoperit de novici ca noi.

— Ești plină de imaginație, micuțo ! se mira Adam.

— Sînt plină de talent, spuse Robin și-i dădu înapoi icoana. Anunță-mă dacă afli vreodată ce-i înăuntru.

— Cînd o să am cîteva minute pentru mine, s-ar putea chiar să petrec ceva timp considerînd și vreo cîteva din propriile mele teorii, răspunse Adam, punînd icoana în buzunarul impermeabilului.

— Mai sînt doi kilometri pînă la Solothurn, spuse Robin, arătîndu-i un indicator.

Adam își încheie haina.

— Te conduc, se oferi Robin și amîndoi se îndreptară spre ușa din față.

Cînd ajunse în față, Adam îl rugă pe șofer să oprească ca să coboare, înainte de a ajunge în satul următor.

— Sigur, spuse șoferul, fără să privească înapoi.

— Ne părăsești așa de repede ? întrebă Stephen.

— Mă tem că da. Dar mulțumesc că m-ați luat. N-o să uit de calendar. Șoferul ieși de pe carosabil, opri, apăsă pe un buton și ușile hidraulice se deschiseră.

— Pa, Robin, spuse Adam, sărutînd-o frățește pe obraz.

— La revedere, frățioare. Sărut-o pe mama, dacă te întîlnești cu ea înaintea mea, spuse Robin. Zîmbi și-i făcu cu mîna.

Ușa se închise și autocarul își reluă călătoria spre Frankfurt. Adam era din nou singur.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Profesorul Brunweld era rareori tratat cu respect. Era soarta universitarilor, se consolase el cu mulți ani în urmă. Singurul fel în care-i spuseseră era „Președintele", iar el se întrebase dacă să creadă. Sigur, îl scoseseră din pat în toiul nopții și-l duseseră fără zarvă la Pentagon. Voiau opinia de expert a lui Brunweld, așa-i spuseseră. Oare era posibil? După Cuba și Dallas, începuse să creadă că totul era posibil.

Citise cîndva că Pentagonul are tot atîtea etaje sub pămînt, cîte la suprafață. Acum putea confirma această afirmație, ca pe un fapt bine stabilit.

După ce-i predaseră documentul, îl lăsaseră singur. Nu voiau să li se răspundă decît la o întrebare. Studiase clauzele mai mult de o oră și apoi îi chemase. Le spusese că după părerea lui era autentic și dacă rușii erau încă în posesia exemplarului lor, semnat tot în 1867, atunci țara lui adoptivă era — oare care era expresia aceea americană oribilă? Ah, da, atunci țara lui avea mari probleme.

Începuse să înțeleagă cît este de serios, atunci cînd îi atrăseseră atenția că nu-i era îngăduit să părăsească sediul Pentagonului pînă luni. Dar interdicția nu-l mai surprinsese după ce văzuse data în josul tratatului. Deci urmau trei zile de solitudine, departe de studenții săi curioși și de vorbăreața lui nevastă. Nu avea să mai găsească niciodată o ocazie mai potrivită să citească operele complete ale lui Proust.

Romanov știa că nu poate risca să mai stea mult lîngă mașină. Era îmbrăcat prea bătător la ochi ca să nu-l observe oricine ieșea din hotel. Trei minute mai tîrziu își scoase șapca cenușie, o aruncă pe bancheta din spate și-i ordonă lui Valcek să scape de mașină și să se întoarcă la Consulat.

Valcek încuviință dînd din cap. Executase deja ordinele lui Romanov de a-i ucide pe cei doi agenți britanici, de parcă i s-ar fi spus să repare o conductă de apă spartă. Singurul lucru care nu se defășurase conform planului fusese încercarea de a încheia nasturii de la uniforma șoferului mort. Lui Romanov i se păru că surprinde umbra unui surîs afectat pe chipul lui Valcek, cînd acesta înțelesese cine va fi șoferul.

Romanov se strecură în umbră, într-un loc ferit și mai aștepță încă o jumătate de oră, timp în care se convinse că Londra abandonase planul. Făcu semn unui taxi și-i ceru șoferului să-l ducă la Consulatul Sovietic. Nu observă privirea suspicioasă a taximetristului la apariția pasagerului îmbrăcat în uniformă de șofer.

Era posibil să-l fi pierdut pe Scott a doua oară ? Îl subestimase oare ? Încă o dată și Zaborski avea să-i ceară o explicație foarte convingătoare.

În drum spre Consulat, în mintea lui Romanov persistă o imagine, dar nu reuși să-i găsească vreun sens. Se întîmplase ceva în fața hotelului, ceva care nu se potrivea. Dacă ar putea să gîndească clar cîteva clipe, era sigur că ar reuși să găsească dezlegarea. Își derulă de mai multe ori în minte filmul ultimelor treizeci de minute, dar unele scene încă rămîneau confuze.

Cînd ajunse la Consulat, Valcek îi dădu un plic mare care, după cum fu informat, abia sosise de la Moscova, cu valiza diplomatică.

Romanov citi telexul decodificat a doua oară, nereușind să-i înțeleagă semnificația : „Au apărut informații referitoare la răposatul colonel Gerald Scott, DSO, OBE, MC ; s-ar putea dovedi utile cînd vei lua legătura cu vînatul. Docu-

mentația completă îți va parveni cel mai tîrziu mîine dimineață, Al."

Romanov se întreba oare ce descoperiseră cei de la sediu, care ar fi putut să-l intereseze. Intenția lui mărturisită era ca fiul să-și urmeze tatăl, înainte ca altă misivă să sosească de la Moscova.

Se gîndi la propriul său tată și la posibilitatea de evadare pe care i-o asigura averea lăsată; și se mai gîndi la felul în care-l trădase, doar de dragul promovării. Și acum, tot de dragul avansării trebuia să-l ucidă pe Scott și să ducă icoana înapoi, acasă. Dacă dădea greș... Alungă gîndul la cei doi tați.

— Ori este foarte deștept, ori are norocul prostului, spuse Romanov, ducîndu-se la biroul mic, care-i fusese pus la dispoziție. Valcek, care îl urmă, nu făcu nici un alt comentariu, ci doar întrebă ce are de făcut mai departe.

— Spune-mi ce-ai văzut cînd eram la hotel.

— Ce vrei să spui ? întrebă Valcek.

— Nu pune întrebări, răspunde doar la ele. Spune-mi tot ce-ți amintești că ai văzut, din momentul în care am oprit mașina lîngă hotel, spuse Romanov, schimbîndu-se în hainele sale.

— Am ajuns la Richmond cu cîteva minute înainte de zece, am parcat în capătul străzii și am așteptat să apară Scott. Nu m-am urnit de-acolo pînă la zece și cîteva minute, dar Scott nu și-a făcut apariția.

— Nu, nu, nu. Fii mai exact. Nu generaliza. De exemplu, îți amintești dacă s-a întîmplat ceva neobișnuit în timp ce așteptam ?

— Nimic special. Oameni care intrau și ieșeau din hotel, dar sînt sigur că Scott nu era printre ei.

— Norocul tău că ești așa de sigur. Pe urmă ce s-a mai întîmplat ? întrebă Romanov.

— Pe urmă ? Mi-ai ordonat să mă întorc la Consulat și să te aștept.

— Ce oră era ?

— Trebuie să fi fost zece și șapte minute. Îmi amintesc, pentru că m-am uitat la ceas, cînd a plecat autocarul.

— Autocarul ? se miră Romanov.

— Da, cel încărcat cu instrumente muzicale. A plecat pe la...

— Instrumente, asta-i ! strigă Romanov. Acum îmi amintesc ce mă îngrijora. Violoncele, viori și un contrabas care nu a intrat în portbagaj. Valcek părea nedumerit, dar nu spuse nimic. Sună imediat la hotel, vezi cine era în autocar și încotro se îndreaptă, continuă Romanov.

Valcek ieși în goană.

Romanov se uită la ceas : unsprezece fără cinci. Va trebui să acționăm, și repede. Apăsă pe butonul interfonului de lîngă telefon.

— Vreau o mașină rapidă și în special un șofer excelent. Valcek se întoarse cînd Romanov punea receptorul jos.

— Autocarul a fost închiriat de Orchestra Filarmonică Regală care se află într-un turneu european...

— Încotro se îndreaptă ? întrebă Romanov.

— Frankfurt.

Se îndepărtă cu pași mari de sat, verificînd totul, cu ochiul expert al soldatului. Strada principală era pustie, cu excepția unui băiețaș care lovea fără încetare o minge de fotbal, folosind drept poartă o spărtură din coasta dealului. Băiețelul se întoarse cînd îl văzu pe Adam și aruncă mingea spre el. Adam lovi mingea, trimițînd-o înapoi, iar puștiul o prinse în brațe și un zîmbet larg îi apăru pe față. Zîmbetul dispăru însă, cînd văzu că Adam își continuă repede drumul, în sus, pe deal. Pe strada principală se aflau doar cîteva case vechi. Pe o parte, era o rîpă periculoasă ; în depărtare se înălțau dealuri împădurite, iar pe partea cealaltă se întindeau cîmpurile verzi, pe care rumegau fericite vaci cu tălăngi la gît. Văzîndu-le, lui Adam i se făcu foame.

Își continuă drumul, pînă cînd ajunse la o cotitură foarte strînsă. De unde era, vedea în jur cale de aproximativ opt,

nouă sute de metri, fără să fie observat. Testă preț de cîteva minute șansele de realizare ale planului său și curînd deveni expert în alegerea mașinilor britanice sau a celor cu număr de înmatriculare britanic, încă de la o distanță de două-trei sute de metri. Nu-i trebui mult să-și dea seama ce puțini străini cumpărau mașini englezești.

În următoarele douăzeci de minute, făcu cu mîna, plin de optimism, unui număr de șapte mașini cu număr de înmatriculare englezesc, care se îndreptau spre Lausanne, dar toate îl ignorară. Uitase ce ușor îi fusese cînd era cadet în uniformă. În zilele acelea, aproape toți opreau. Se uită la ceas; mai putea risca doar cîteva minute. Încă trei mașini refuzară să oprească și o a patra încetini, dar cînd Adam alergă spre ea, porni în viteză.

Pe la unsprezece și douăzeci, Adam își spuse că nu mai poate risca să fie văzut pe drum. Privi în jos, spre rîpă și-și dădu seama că nu-i mai rămînea altă soluție decît să meargă pe jos. Ridică din umeri resemnat și începu să coboare pe una din potecile abrupte care duceau în vale, în speranța că va da de celălalt drum, care era clar marcat pe hartă.

Înjură cînd văzu spațiul deschis care se întindea între el și locul unde ar fi fost în siguranță. Păcat că nu pornise cu o oră mai devreme.

— Mă tem că Antarctic a devenit o victimă sigură.

— De ce ?

— Pentru că acum știm că taică-său a fost amestecat în ajutorul dat lui Göring pentru a muri mai ușor.

— Nu înțeleg.

— Nici nu trebuie, deși e foarte simplu. Englezul ăla al tău, patriot, care nu se pierde niciodată cu firea, este fiul nemernicului care a introdus o capsulă de cianură în celula lui Göring de la Nürnberg. Răsplata pentru serviciile făcute se dovedește a fi icoana țarului.

— Dar toți membrii din D4 sînt convinși că el este singura noastră speranță.

— Nu dau doi bani pe ce cred cei din D4. Dacă tatăl a trecut de partea nemților în război, de ce n-ar trece și fiul de partea rușilor, pe timp de pace ?

— Cum a fost tatăl, așa e și fiul.

— Exact.

— Deci, ce trebuie să fac ?

— Doar să ne ții la curent cu ce are de gînd Ministerul de Externe. Agenții noștri din Elveția au grijă de rest.

— Mai repede ! îl îndemnă Romanov, conștient că nu există profesionist perfect, după cum o dovedea șoferul ambasadorului. Nu o dată simți Romanov că pierduse ocazia de a depăși. În realitate, încă cinci kilometri în plus pe vitezometru și s-ar fi putut trezi în prăpastie. De cînd intraseră pe autostradă, cu toate luminile strălucind orbitor, șoferul aproape nu-și dezlipise mîna de pe claxon, iar indicatorul vitezometrului scăzuse rareori sub o sută treizeci de kilometri.

— Trebuie să-i prindem la graniță, repeta într-una, lovind cu pumnul în bordul îmbrăcat în piele al mașinii. După ce parcurseseră o sută de kilometri în cincizeci și cinci de minute, cei trei bărbați începuseră să urmărească cu atenție șoseaua, încercînd să zărească autocarul, dar abia după încă treizeci de kilometri, Valcek reuși să arate în față și să strige :

— Acolo trebuie să fie, cam la un kilometru, sus pe deal.

— Scoate-i de pe drum, spuse Romanov, fără să scape autocarul din ochi. Șoferul ambasadorului roti brusc volanul și accelera pentru a depăși și, cînd ajunse în fața autocarului, îi tăie calea imediat, obligîndu-l pe șofer să frîneze și să iasă de pe carosabil. Valcek îi făcu autoritar un semn cu mîna șoferului să încetinească și acesta opri vehiculul afară din șosea, chiar la poalele muntelui.

— Nici unul dintre voi să nu vorbească. Lăsați totul pe seama mea și rămîneți lîngă șofer în caz că avem probleme, le ordonă Romanov.

Sări din mașină și alergă spre autocar; privirea scrutătoare pîndea deja pe oricine ar fi încercat să părăsească autocarul. Bătu în ușă nerăbdător, pînă cînd șoferul apăsă pe un buton și ușile mari se deschiseră brusc. Romanov sări înăuntru, iar ceilalți doi îl urmară, la cîțiva pași în urmă. Își scoase pașaportul dintr-un buzunar interior, îl flutură rapid prin fața șoferului speriat și strigă :

— Cine-i șef aici ?

Stephen Grieg se ridică :

— Sînt impresarul și pot...

— Poliția elvețiană, spuse Romanov. Grieg era pe punctul de a întreba ceva, cînd Romanov spuse :

— Cînd ați plecat azi dimineață de la hotel, din Geneva, ați luat vreun pasager în plus ?

— Nu, spuse Grieg.

Romanov se încruntă. Grieg adăugă :

— Doar dacă-l socotim pe fratele lui Robin Beresford.

— Fratele lui Robin Beresford ? întrebă Romanov, ridicînd din sprîncene interogativ.

— Da. Adam Beresford. Dar n-a mers cu noi decît pînă la Solothurn. Acolo a coborît, spuse impresarul.

— Care din voi este Robin ? întrebă Romanov, plimbîndu-și privirea cu atenție peste o mare de chipuri bărbătești.

— Eu, cîntă o voce din spate. Romanov înaintă pe interval și văzu cutia contrabasului și deodată totul căpătă sens. Întotdeauna se enerva, cînd ceva nu-și găsea locul. Da, asta era. De ce nu pusese contrabasul în portbagaj, cu celelalte instrumente mari ? Privi fix în jos, spre femeia corpolentă care stătea în spatele instrumentului monstruos.

— Fratele tău este cel numit Adam ?

— Da, spuse Robin.

— Ce coincidență !

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, răspunse ea, încercînd să nu pară nervoasă.

— Și cel pe care îl caut eu se numește, doar întîmplător, tot Adam.

— Un nume destul de comun. Poate n-ați citit niciodată primul capitol din Biblie ?

— Un metru optzeci și trei, poate și patru, brunet, ochi negri, suplu și în formă fizică foarte bună. Nu-i un frate foarte convingător pentru tine, adăugă Romanov, studiindu-i silueta.

Robin își dădu pe spate părul roșu, dar nu se ridică. Romanov simțea din expresiile nervoase de pe chipurile din jur că Scott fusese în autocar.

— Unde intenționa *fratele* tău să se ducă, după ce a coborît din autocar ? întrebă Romanov, accentuînd cuvîntul „frate" ; în tot acest răstimp, continuă să bată cu pașaportul în palmă, ca și cum ar fi fost un baston.

— N-am idee, spuse Robin, neschimbîndu-și expresia de politețe neinteresată.

— Îți mai dau o șansă să cooperezi cu mine. Încotro se îndrepta fratele tău ?

— Iar eu vă mai spun încă o dată că nu știu.

— Dacă refuzi să răspunzi la întrebări, va trebui să te arestez, spuse Romanov.

— Din ordinul cui ? întrebă Robin calm.

Romanov se gîndi să-i arate pașaportul, dar își dădu seama că fata asta era mai isteață decît șoferul sau impresarul.

— Cu autoritatea poliției elvețiene, spuse Romanov încrezător.

— Atunci fără îndoială că veți fi bucuros să-mi dovediți identitatea dumneavoastră.

— Nu fi insolentă, o bruscă Romanov. Se aplecă asupra ei, dominator.

— Dumneavoastră sînteți insolent, se înfurie Robin, ridicîndu-se. Goniți în fața autocarului nostru ca un bezmetic, aproape ne răsturnați în prăpastie, apoi toți trei vă năpustiți în autocar ca niște gangsteri din Chicago, pretinzînd că reprezentați poliția elvețiană. N-am idee cine sau ce sînteți,

dar vă voi dezvălui două secrete. Numai să mă atingeți și sînt aici patruzeci de bărbați care vă vor burdusi pe dumneavoastră și pe amicii dumneavoastră. Și, chiar dacă ați reușit să coborîți vii din acest autocar, sîntem membri ai Orchestrei Filarmonicii Regale din Marea Britanie și, ca atare, oaspeți ai guvernului elvețian. Peste cîteva momente, după ce vom trece granița, vom fi oaspeții guvernului vest-german, așa că sînteți pe punctul de a vă trezi pe prima pagină a ziarelor din toată lumea. Fără nici un ajutor din afară, veți da un sens complet nou cuvintelor „incident diplomatic". Așa că, oricine ați fi, vă spun, cît poate o doamnă de politicos : cărați-vă dracului.

Romanov se holbă cîteva clipe la ea, apoi se retrase, însă ochii lui Robin rămaseră ațintiți asupra lui. Cînd ajunse în față, le făcu un semn cu mîna lui Valcek și șoferului, prin care le sugera să coboare. Aceștia se supuseră în silă. Șoferul închise ușa în momentul în care piciorul lui Romanov atinse pămîntul ; băgă repede în viteza întîi și-și reluă drumul pe autostradă.

Întreaga orchestră se întoarse spre Robin și o ovaționă, așa cum se face de obicei la intrarea dirijorului.

Ovațiile nu fură apreciate. Robin se prăbușise înapoi pe scaun, tremurînd fără să se poată stăpîni ; era conștientă că nici unul dintre cei patruzeci de bărbați n-ar fi ridicat un deget împotriva lui Rosenbaum.

Sir Morris Youngfield aruncă o privire în jurul mesei : toată lumea era prezentă, în ciuda faptului că șeful serviciului D4 îi anunțase doar cu cîteva minute în urmă.

— Să auzim ultimul raport, îi invită Sir Morris, privindu-l pe „numărul doi", care era așezat în celălalt capăt al mesei.

— Mă tem că nu este prea bun, domnule, începu Lawrence. Doi dintre cei mai experimentați agenți ai noștri au fost trimiși să-l ia pe Scott de la hotelul Richmond, așa cum

fusese plănuit, și apoi să-l ducă la Consulatul britanic, în siguranță.

— Și ce s-a întîmplat ? întebă Sir Morris.

— Nimeni din biroul nostru de la Geneva nu este sigur. Oamenii noștri nu au ajuns niciodată la hotel și nici n-au mai fost văzuți.

— Ce spune poliția elvețiană ? întrebă Busch.

— Nu prea ne este de ajutor, recunoscu Lawrence, întorcîndu-se spre american. Știe că nu sîntem singura putere implicată și, după cum le este obiceiul în astfel de împrejurări, nu intenționează să arate că favorizează vreuna din părți.

— Ai dracului elvețieni, înjură Snell cu patimă.

— Și cam pe unde credem că ar fi Scott acum ? întrebă Matthews.

— Nici aici n-am avut noroc, se scuză Lawrence.

Matthews zîmbi văzîndu-l pe Lawrence jenat. Dar acesta continuă :

— Avem certitudinea că s-a suit în autocar cu fata — se uită la hîrtia din fața lui — Robin Beresford. Dar nu era în el la frontieră, unde-l așteptam noi. Orchestra trebuie să ajungă la hotelul din Frankfurt cam într-o oră, așa că vom putea afla mai multe atunci. Poliția germană dovedește mult mai mult spirit de colaborare, adăugă Lawrence.

— Între timp, ce altceva facem *noi ?* întrebă Sir Morris.

— Verificăm toate locurile obișnuite și nu-l pierdem din ochi pe Romanov care, întîmplător, a apărut la granița franceză aseară. Unul dintre oamenii noștri l-a recunoscut, în pofida faptului că s-a tuns foarte scurt ; aparent, nu i se potrivește.

— Deci, acum Scott ar putea fi oriunde ? Crezi că mai este încă în Elveția sau a reușit să treacă una din granițe ? întrebă Matthews.

Lawrence ezită :

— N-am idee, spuse el alb.

Sir Morris îl fixă cu privirea, din celălalt capăt al mesei, dar nu comentă.

— Crezi că va mai lua legătura cu tine ? întrebă Snell.

— Aproape sigur, dacă este încă în viață.

— Dacă Romanov este încă în Elveția, Scott *trebuie* să fie în viață. Căci în momentul în care va pune mîna pe icoană, se va îndrepta spre est, spuse Busch.

— De acord. Avem oameni la aeroport care verifică fiecare zbor spre est. De aceea, propun să urmărm orice indicii și să ne întîlnim din nou mîine dimineață, la ora șapte, în cazul în care Scott mă contactează pînă atunci, încheie Lawrence.

Sir Morris aprobă printr-o mișcare a capului și se ridică să plece. Toți se ridicară.

— Mulțumesc, domnilor, spuse și se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii. Cînd trecu pe lîngă Lawrence, îi șopti :

— Poate treci pe la mine cînd ai o clipă liberă.

Adam alunecă și se rostogoli în rîpă ultimii cîțiva metri, apoi aterizâ pe spate cu o bufnitură. Se tăiase la mîini în mai multe locuri și sîngera, pantalonii i se rupseseră și se mînjiseră de noroi și pămînt. Rămase nemișcat vreo cîteva minute, încercînd să-și recapete suflul ; se uită înapoi, spre drum. Îi luase ceva mai puțin de o oră să parcurgă o distanță pe care o piatră ar fi acoperit-o în trei secunde. Și totuși, avusese un avantaj : nu l-ar fi putut zări nimeni de pe drum. Scrută valea din fața lui. Acum l-ar fi putut vedea oricine, dar nu avea altă posibilitate.

Măsură cu ochiul. Verifică pe hartă. Harta nu-i era de prea mare ajutor, dar aprecie distanța pînă la cealaltă coamă de deal, cam la trei kilometri. Măcar harta promitea un drum ascuns vederii, de cealaltă parte a dealului. Studie terenul : cîmpii verzi și nici urmă de gard viu ca să-l adăpos-

tească, un rîu lat, puțin adînc. Își făcu socoteala că ar putea să parcurgă distanța pînă la drum în douăzeci de minute. Verifică să vadă dacă icoana este în siguranță și porni cu pas măsurat.

Romanov nu scosese aproape nici un cuvînt după ce toți trei fuseseră dați jos din autocar în mod atît de neceremonios ; Valcek și șoferul nu se aventuraseră în comentarii sau opinii. Romanov știa că fata îi dibuise trucul și nu-și putea permite un alt incident diplomatic care ar fi fost, cu siguranță, raportat șefului său de la Moscova. Dar Romanov n-avea s-o uite niciodată pe fata cu nume de bărbat.

Solothurn era cam la patruzeci de kilometri înapoi, pe drumul pe care veniseră ; șoferul ar fi putut să facă distanța în aproximativ douăzeci de minute, dacă Romanov n-ar fi insistat să încetinească atunci cînd treceau pe lîngă vreun vehicul care venea spre ei. Verificau pasagerii tuturor vehiculelor de pe cealaltă parte a drumului, pentru cazul în care Scott ar fi reușit să găsească o mașină care să-l ia. În opinia lui Romanov era o măsură de precauție necesară, dar acest lucru însemna un timp total de treizeci și unu de minute pînă să ajungă iar la Solothurn. Cel puțin Romanov era sigur că Scott nu se îndrepta spre granița germană. Numai să nu fi fost foarte bine deghizat sau să fi călătorit în portbagajul vreunei mașini.

Imediat ce ajunseră în Solothurn, Romanov îi ordonă șoferului să lase mașina în centrul orașului, iar ei se împărțiră și porniră să caute indicii privind direcția în care ar fi putut s-o ia Scott. Nici unul dintre localnicii chestionați nu văzuse în acea dimineață pe cineva care să semene cu Scott. Romanov începuse să se întrebe spre ce graniță se putea îndrepta, cînd îl zări pe șofer trimițînd cu un șut o minge, unui puști. Romanov coborî dealul în fugă și era cît pe ce să-l admonesteze, cînd puștiul se întoarse și lovi mingea cu putere, trimițînd-o spre rus. Romanov prinse mingea automat, o lovi sec și o

trimise direct în poartă, pe deasupra băiatului. Se întoarse spre șofer, gata să strige la el, cînd mingea reapăru la picioarele sale. O luă furios și vru s-o arunce înapoi puștiului, apoi îi văzu zîmbetul plin de speranță. Ținu mingea ridicată deasupra capului. Băiatul alergă spre el și sări spre minge, dar oricît încercă, nu reuși s-o ajungă.

— Ai văzut vreun străin azi dimineață ? îl întrebă rar, în germană.

— Da, da. Dar n-a nimerit în poartă, spuse băiatul.

— Unde s-a dus ? întrebă Romanov.

— În sus pe deal, răspunse puștiul. Spre nemulțumirea băiețelului, Romanov dădu drumul mingii și începu să alerge. Valcek și șoferul îl urmară.

— *Nein, nein,* strigă puștiul care se ținea după ei. Romanov privi înapoi și-l văzu pe băiat stînd pe locul în care Adam se oprise să facă autostopul. Arăta spre rîpă.

Romanov se întoarse repede spre șofer și-i spuse :

— Adu mașina, am nevoie de binoclu și de hartă. Șoferul o luă la fugă în jos, pe deal, din nou urmat de băiat. Cîteva minute mai tîrziu, Mercedesul trase lîngă Romanov. Șoferul sări din mașină și-i dădu lui Romanov binoclul, iar Valcek despături o hartă pe capota mașinii.

Romanov reglă binoclul și scrută zarea. Dură mai multe minute pînă fixă binoclul asupra unei pete cenușii, care urca un deal în depărtare.

— Mitraliera, fu singurul cuvînt pe care-l rosti Romanov.

Valcek alergă la portbagaj și scoase o pușcă profesionistă, Dragunov, prevăzută cu telescop. Asamblă arma lungă, zveltă, cu patul de lemn și verifică să vadă dacă este încărcată. O ridică și o roti pînă cînd o simți confortabil sprijinită de umăr ; mătură cu privirea terenul din fața lui, pînă cînd îl zări pe Scott și ținti. Romanov urmărea cu binoclul pasul neobosit al lui Adam. Brațul lui Valcek se mișca în același timp cu el.

— Ucide-l, spuse Romanov.

Valcek era mulțumit că în acea zi nu bătea vîntul și atmosfera era clară; fixase cătarea exact în mijlocul spatelui englezului; mai aștepta ca acesta să facă încă trei pași și apăsă încet pe trăgaci. Adam ajunsese aproape pe creasta dealului cînd îl atinse glonțul. Căzu cu o bufnitură. Romanov zîmbi și lăsă binoclul în jos.

Adam știa exact ce-l lovise în umăr și de unde trebuie să fi venit glonțul. Instinctiv, se rostogoli pînă la cel mai apropiat copac. Apoi începu durerea. Deși de la o asemenea distanță glonțul își pierduse mult din forță, totuși rana îl ustura ca o mușcătură de viperă, iar sîngele începuse deja să pătrundă prin impermeabil. Întoarse capul și privi atent înapoi. Nu vedea pe nimeni, dar știa că Romanov este acolo și așteaptă să tragă a doua oară.

Se răsuci cu greutate și se uită în sus, spre creasta dealului. Mai erau doar vreo treizeci de metri pînă să ajungă în siguranță, pe creastă, dar ar fi trebuit să străbată creasta în fugă, rămînînd expus cîteva secunde vitale. Chiar dacă reușea, Romanov tot l-ar fi ajuns cu mașina într-o jumătate de oră. Și totuși, aceasta era singura lui șansă. Încet, foarte încet, se tîrî centimetru cu centimetru spre creastă, bucuros că există copacul pe care-l folosea ca mijloc de protecție. Un picior, urmat de un braț, ca un crab eșuat pe plajă. După ce străbătu vreo zece metri, știu că unghiul era nepotrivit și Romanov avea o țintă care se deplasează încet și pe care o putea ochi razant. Se tîrî cîțiva metri și se opri.

Nu poți să stai o veșnicie cu pușca sprijinită de umăr, gîndi Adam. Numără rar pînă la două sute.

— Bănuiesc că va încerca să treacă creasta alergînd, îi spuse Romanov lui Valcek, ridicînd din nou binoclul la ochi. Asta-ți dă cam trei secunde. Strig în momentul în care se mișcă. Romanov fixă binoclul pe copac. Deodată, Adam sări în picioare și sprintă, ca și cînd ar fi fost pe ultimii douăzeci de metri într-o finală olimpică. Romanov strigă „acum", iar Valcek își potrivi arma la umăr, îl ochi pe bărbatul în

mișcare și apăsă pe trăgaci, în momentul în care Adam se aruncă peste creastă. Cel de-al doilea glonț îi șuieră pe lîngă cap.

Romanov, care se uita prin binoclu, înjură, știind că Valcek nu nimerise. Se întoarse spre hartă. Ceilalți reveniră lîngă mașină, iar Romanov începu să se gîndească la alte soluții.

— Ar trebui să ajungă la drumul acela cam în zece minute, spuse, punînd degetul la mijlocul unei linii roșii care se întindea între Neuchâtel și granița franceză. Dacă primul glonț l-a lovit, i-ar putea lua mai mult. Așadar, ție cît îți trebuie să ajungi la graniță ? îl întrebă pe șofer.

Șoferul studie harta.

— Cam douăzeci și cinci de minute, cel mult treizeci, tovarășe maior, veni răspunsul.

Romanov se întoarse și privi înapoi spre dealuri.

— Treizeci de minute, Scott, atît mai ai de trăit.

După ce mașina porni în viteză, băiețelul alergă acasă cît putu de repede. Îi spuse pe nerăsuflate mamei sale tot ce văzuse. Aceasta zîmbi înțelegător : copiii au o imaginație așa de vie.

Cînd ridică privirea, Adam simți o ușurare văzînd că drumul se află aproximativ la un kilometru și ceva depărtare. Alerga cu un pas egal, dar își dădu seama că alergatul îi provoca dureri și mai mari. Era nerăbdător să se oprească și să se uite la rană, dar așteptă pînă ajunse la drum. Glonțul îi sfîșiase superficial mușchiul umărului. Un centimetru mai jos, și n-ar mai fi putut să se miște. Răsuflă ușurat văzînd că sîngele nu făcuse decît o pată mică pe impermeabil. Împături o batistă în patru și o puse între rană și cămașă. Nu putea risca să meargă la spital. Dacă, la lăsarea nopții, ar fi găsit o farmacie, era sigur că ar fi putut să rezolve singur problema. Verifică harta. Mai avea doar cîțiva kilometri pînă la granița franceză și, din cauza rănii, se hotărî să treacă în Franța cît

se poate de repede și să lase baltă planul inițial de a merge la Basel și apoi la Bremerhaven.

Începu să facă semne disperate tuturor mașinilor care treceau, fără să mai țină seama de numerele de înmatriculare. Știa că preț de aproximativ douăzeci de minute mai era în siguranță, apoi însă trebuia să dispară din nou, la adăpostul dealurilor. Din nefericire, erau mult mai puține mașini care se îndreptau spre granița cu Franța decît fuseseră pe drumul spre Basel și nici una nu-i luă în seamă semnele imploratoare. Se temea că timpul cînd va trebui să recurgă din nou la adăpostul arborilor se apropie prea repede ; și iată că un Citroën galben trase pe marginea drumului, la cîțiva metri în fața lui.

Cînd ajunse la mașină, femeia care ședea în față lîngă șofer deschisese deja geamul.

— Unde... mergeți ? întrebă Adam, pronunțînd fiecare cuvînt rar și cu atenție.

Șoferul se aplecă peste scaunul pasagerului, îl privi lung pe Adam și spuse cu un accent apăsat din Yorkshire :

— Mergem spre Dijon. Ți-e de folos, amice ?

— Da, mulțumesc, spuse Adam, ușurat că ținuta lui dezordonată și prăfuită nu-i împiedicase să oprească.

— Atunci sări în spate, lîngă fiică-mea.

Adam se supuse. Citroënul porni, iar Adam se uită înapoi, prin lunetă ; fu mulțumit să vadă că drumul care se întindea în urmă era pustiu.

— Mă numesc Jim Hardcastle, se recomandă bărbatul, schimbînd în viteza a treia. Jim părea să aibă permanent întipărit un zîmbet larg și cald pe fața rozalie și bucălată. Părul roșcat închis era pieptănat lins și uns cu briantină. Purta un sacou din tweed și o cămașă deschisă la gît, care lăsa să se vadă un triunghi de păr roșu. Adam avea impresia că renunțase la orice încercare de a face ceva cu silueta lui.

Și asta-i nevasta, Betty, adăugă arătînd cu cotul către femeia de lîngă el.

Aceasta se întoarse spre Adam, etalînd aceiași obraji bucălați și același zîmbet cald. Avea părul vopsit blond, dar rădăcinile se încăpățînaseră să rămînă negre.

— Și lîngă dumneata este Linda noastră. Tocmai a terminat școala și acum o să lucreze la consiliul local, nu, Linda ? o întrebă Jim Hardcastle, ca și cum atunci își adusese aminte.

Linda aprobă din cap, ursuză. Adam o privi cu atenție pe tînăra a cărei primă încercare de a se machia nu prea reușise. Fardul de pleoape închis, în exces, și rujul roz nu o ajutau pe fata atrăgătoare — cum i se părea lui Adam — care probabil nu împlinise douăzeci de ani.

— Dumneata cum te numești, tinere ?

— Dudley Hulme, răspunse Adam, reamintindu-și numele de pe noul său pașaport. Dumneavoastră sînteți în concediu ? întrebă, încercînd să nu se mai gîndească la umărul care-i zvîcnea.

— Îmbinăm utilul cu plăcutul, răspunse Jim. Dar partea aceasta a călătoriei are o semnificație specială pentru Betty și pentru mine. Am venit cu avionul pînă la Genova și am închiriat o mașină, ca să facem turul Italiei. Întîi am mers spre nord, prin agenția Simplon Pass. Îți cam taie răsuflarea, cînd vii din Hull, orașul nostru natal.

Lui Adam i-ar fi plăcut să ceară amănunte, dar Jim n-avea de gînd să-și întrerupă șirul.

— Lucrez în industria mustarului, înțelegi. Sînt directorul serviciului export, la compania Colman ; acum sîntem în drum spre conferința anuală a FIM. Poate ai auzit de noi.

Adam dădu din cap, ca și cum ar fi știut despre ce-i vorba.

— Federația Internațională a Mustarului, explică Jim.

Adam ar fi vrut să rîdă, dar din cauza durerii din umăr, reuși să-și păstreze o față serioasă.

— Anul acesta m-au ales președintele FIM, s-ar putea spune că este apogeul carierei mele în industria mustarului. Și, dacă-mi permiți îndrăzneala, este o onoare și pentru Colman, producătoare a celui mai bun muștar din lume, adăugă el, ca și cînd spunea acest lucru de cel puțin o sută de ori pe zi. În calitate de președinte, trebuie să prezidez reuniunile conferinței și dineul anual. În seara asta o să țin discursul de bun-venit pentru delegații din lumea întreagă.

— Ce fascinant, aprobă Adam, cu o tresărire de durere, cînd mașina trecu peste un hîrtop.

— Sper că este, spuse Jim. Oamenii habar n-au cîte mărci de muștar există. Se opri o clipă și continuă : O sută patruzeci și trei. Fără doar și poate că cei de la compania Frogs au una-două încercări reușite, chiar și cei de la Krauts sînt destul de buni. Cu toate astea nimeni nu-i bate pe cei de la Colman. Tot ce-i britanic este cel mai bun, obișnuiesc eu să spun. Probabil că același lucru e valabil și în meseria dumitale. Apropo, cu ce te ocupi ?

— Sînt în armată, spuse Adam.

— Ce caută un soldat la granițele Elveției, făcînd autostopul ?

— Pot să vă vorbesc cinstit ? întrebă Adam.

— Tac chitic. Noi, cei din familia Hardcastle, știm să ne ținem fleanca, spuse Jim.

Adam își dădu seama că afirmația se referă și la soția și fiica lui.

— Sînt căpitan în regimentul Regal Wessex, aflat în acest moment într-o manevră NATO, începu Adam. Duminica trecută am fost abandonat la Brindisi, pe coasta Italiei, cu un pașaport fals și zece lire sterline în buzunar. Trebuie să fiu la cazarmă, la Aldershot, sîmbătă noaptea.

Cînd văzu privirea aprobatoare de pe chipul lui Jim, Adam simți că și Robin ar fi fost mîndră de el. Doamna Hardcastle se întoarse și-l privi mai atent.

— Am știut că ești ofițer în momentul în care ai deschis gura, spuse Jim. N-ai fi putut să mă păcălești. Eu însumi am

fost sergent în ultimul război, în trupele regulate ale armatei regale. Nu prea pare cine știe ce, dar mi-am făcut datoria față de bătrîna noastră patrie.

În timp ce Jim vorbea, lui Adam îi trecu prin cap o vorbă care circula în legătură cu trupele regulate: „Jefuiește-i pe toți camarazii de arme".

— Dar tu ai participat la vreo acțiune, Dudley? îl întrebă Jim.

— Nu cine știe ce, în Malayezia, spuse Adam.

— La asta n-am luat parte. După ce s-a sfîrșit războiul, m-am întors la ocupația mea, în industria mușstarului. Păi, și care-i problema să te întorci în Anglia?

— Sîntem vreo opt care încercăm să ajungem la Aldershot, și vreo mie de americani încearcă să ne împiedice.

— Yankei! făcu Jim cu dispreț. Intră și ei în război, abia cînd noi sîntem pe punctul de a-l cîștiga. Și pe urmă, medalii, glorie, tot tacîmul. Nu, vorbesc serios, e vreo problemă cu adevărat?

— Da, oficialitățile de graniță au fost înștiințate că opt ofițeri britanici încearcă să treacă în Franța, iar elvețienii se dau în vînt să fie ei cei care să ne prindă și să ne ducă la poliție. Anul trecut, doar doi ofițeri din doisprezece au reușit să ajungă la cazarmă, spuse Adam, înflăcărîndu-se la propria poveste. Amîndoi au fost avansați în cîteva săptămîni.

— Elvețienii ăștia sînt chiar mai răi decît americanii. Ei nici măcar nu participă la vreun război. Sînt fericiți să stoarcă de bani ambele părți, în același timp. N-or să te prindă, amice, crede-mă pe mine. Am eu grijă!

— Dacă mă puteți trece granița, domnule Hardcastle, sînt sigur că voi reuși să ajung la Aldershot.

— Consideră că s-a și rezolvat, flăcăule!

Acul indicator de benzină era pe roșu.

— Cîți kilometri ne mai rămîn după ce se termină benzina? întrebă Romanov.

— Cam douăzeci, tovarășe maior, spuse șoferul.

— Deci, mai putem să ajungem la granița cu Franța ?

— Poate ar fi mai sigur să oprim și să alimentăm, propuse șoferul.

— N-avem timp de asta. Mergi mai repede.

— Da, tovarășe maior, spuse șoferul, care hotărîse că nu-i momentul să-i atragă atenția că vor rămîne fără benzină chiar mai curînd, dacă trebuia să forțeze mașina la limită.

— De ce n-ai umplut rezervorul azi-dimineață, prostule ? se răți Romanov.

— Am crezut că nu trebuie decît să-l duc pe consul la prînzul de azi, de la primărie, și intenționam să fac plinul la ora de masă.

— Pentru binele tău, roagă-te să ajungem la graniță. Mai repede, spuse Romanov.

Mercedesul atinse o sută patruzeci de kilometri la oră și Romanov se relaxă doar cînd văzu un indicator care-i anunța că pînă la graniță mai sînt numai zece kilometri. Cîteva minute mai tîrziu îi apăru un zîmbet pe față : treceau pe lîngă indicatorul care arăta cinci kilometri. Și brusc, motorul începu să bolborosească, încercînd să răspundă la viteza cerută de acceleratorul apăsat pînă la podea. Acul vitezometrului începu să coboare, iar motorul continuă să se înece, pufăind. Șoferul scoase cheia din contact și aduse schimbătorul de viteze în poziția neutră. Dar inerția Mercedesului greoi îi mai duse încă un kilometru, apoi mașina își încetini mersul și se opri.

Romanov nici nu se uită la șofer, sări din mașină și începu să alerge ultimii trei kilometri spre graniță.

— Am o idee, spuse Jim, cînd treceau pe lîngă un indicator rutier care-i avertiza pe șoferi că pînă la graniță mai sînt doar doi kilometri.

— Ce idee, domnule ? întrebă Adam, care simțea că umărul îi zvîcnește atît de tare, de parcă un copil ar fi bătut cu ciocanul într-o tobă de tinichea.

— Cînd vine momentul să prezentăm pașapoartele, o îmbrățișezi pe Linda, o strîngi la pieptul tău. Restul, lași pe seama mea.

Doamna Hardcastle se întoarse și-l privi mai îndeaproape pe Adam, iar Linda se făcu stacojie.

Adam o privi pe Linda cea cu minijupă și buze rozalii și se simți stînjenit de situația în care tatăl își punea fiica. Jim continuă sigur de el :

— Să n-avem vorbe, Dudley. Îți promit că planul meu va funcționa.

Nici Adam, nici Linda nu comentară. Cînd ajunseră la granița elvețiană, Adam observă că sînt două puncte de control, la o distanță de aproximativ o sută de metri unul de altul. Șoferii ocoleau coloana de vehicule, unde se iscase o ceartă între un vameș și șoferul mînios al unui camion. Jim se opri exact în spatele francezului care gesticula.

— Dă-mi pașaportul, Dudley, spuse. Adam îi dădu pașaportul violonistului. Ar fi vrut să-l întrebe de ce alesese coloana aceea de mașini.

— Am ales coloana asta pentru că am impresia că atunci cînd va trebui să-i dăm pașapoartele la control, vameșul va fi fericit să ne lase să trecem, fără prea multe discuții, continuă Jim. Ca o reacție la raționamentul lui, începu să se formeze o coadă lungă în urma lor, dar cearta era în toi. Adam rămase cu ochii la pîndă, privind întruna pe geamul din spate al mașinii și așteptînd să-l vadă pe Romanov, din clipă în clipă. Cînd își întoarse din nou privirea înainte, se simți ușurat să vadă camionul din fața lor trăgînd pe margine și așteptînd.

Jim porni în viteză spre punctul de frontieră.

— Voi doi, hai, drăgăliți-vă ! spuse.

Pînă atunci, Adam își ținuse mîinile ascunse în buzunarele impermeabilului, pentru că erau pline de zgîrieturi și vînătăi. Dar îl ascultă pe Jim; o luă în brațe pe Linda și o sărută de formă; cu un ochi stătea la pîndă pentru cazul în care ar fi apărut Romanov. Spre surprinderea lui, Linda reușise să-i desprindă buzele și acum îl explora cu limba. Adam vru să protesteze, dar își dădu seama că n-o putea face într-un mod galant sau credibil.

— Soția, fiica și viitorul ginere, spuse Jim, înmînînd cele patru pașapoarte.

Vameșul începu să verifice.

— Ce-a fost tot scandalul acela, domnule ofițer ?

— Nu vă faceți probleme, spuse vameșul, răsfoind pașapoartele. Sper că nu v-a deranjat.

— Nu, nu, făcu Jim. Ei nici măcar n-au observat, adăugă, arătînd peste umăr și rîzînd. Polițistul ridică din umeri și, dîndu-le înapoi pașapoartele, spuse, făcînd semn cu mîna :

— *Allez.*

— Jim cel iute ca mustarul, așa-mi spun acasă, în Hull. Se uită peste umăr la Adam :

— Gata, Dudley, poți să te oprești, mulțumesc. Adam simți că Linda îi dă drumul cam fără voie. Fata îi aruncă o privire timidă, apoi se întoarse spre taică-său.

— Dar mai trebuie să trecem și de granița franceză, nu ?

— Am fost deja alertați să fim cu ochii în patru și vă asigur că n-a trecut prin acest punct, spuse vameșul-șef. Altminteri, cu siguranță unul dintre oamenii mei l-ar fi zărit. Dar, dacă vreți să verificați din nou, vă rog s-o faceți.

Romanov trecu repede de la un ofițer la altul, arătîndu-i fiecăruia fotografia lui Adam, dar nici unul nu-și amintea de cineva care să-i semene. Valcek i se alătură după cîteva minute și-i confirmă că Scott nu era în nici una din mașinile

care aşteptau să treacă graniţa ; îi mai spuse că Mercedesul este împins în garajul de la frontieră.

— Ne întoarcem spre dealuri, tovarăşe maior ? întrebă Valcek.

— Nu încă. Vreau să fiu absolut sigur că n-a reuşit să treacă graniţa.

Vameşul-şef apăru din postul lui, în mijlocul drumului.

— Aţi avut noroc ? întrebă el.

— Nu, spuse Romanov întunecat. Se pare că aţi avut dreptate.

— Ştiu eu ce spun. Dacă vreunul dintre oamenii mei l-ar fi lăsat să treacă, acum ar fi fost în căutare de slujbă.

Romanov dădu din cap, în semn de aprobare.

— Oare s-ar putea să-mi fi scăpat cineva din personalul dumneavoastră ?

— Mă îndoiesc. Poate doar dacă vreo doi sînt în pauză. Dacă e aşa, îi găsiţi în bar ; cam la o sută de metri mai sus, spre punctul de trecere de la frontiera franceză.

Singurii care se găseau în bar erau patru vameşi şi o chelneriţă franţuzoaică. Doi dintre vameşi jucau biliard, iar ceilalţi doi stăteau la o masă, într-un colţ şi beau cafea. Romanov scoase din nou fotografia şi o arătă celor doi bărbaţi de la masa de biliard. Ambii scuturară din cap, total dezinteresaţi, şi se întoarseră la ocupaţia lor : să bage bilele multicolore în pungă.

Cei doi ruşi se îndreptară spre bar. Valcek îi dădu lui Romanov o cafea şi un sandviş, pe care acesta le luă şi le duse spre masa la care se aflau ceilalţi doi vameşi. Unul îi povestea colegului ce necazuri avusese cu şoferul unui camion, un francez care încerca să treacă peste graniţă ceasuri elveţiene. Romanov împinse fotografia lui Adam peste masă.

— L-aţi văzut pe bărbatul acesta astăzi ?

Nici unul dintre ei nu dădu vreun semn că ar recunoaște persoana din fotografie, iar cel mai tînăr își reluă grăbit istorioara. Romanov sorbi din cafea și începu să se gîndească ce să facă : să alerge spre Basel sau să cheme întăriri care să treacă dealurile prin sită. Și apoi observă că ochii tînărului se tot întorceau spre fotografie. Îl mai întrebă încă o dată dacă l-a văzut pe Scott.

— Nu, nu, spuse tînărul vameș, puțin prea repede. La Moscova, Romanov ar fi scos de la el un „da" în cîteva minute, dar aici trebuia să procedeze mai blînd.

— Cu cît timp în urmă ? întrebă Romanov calm.

— Ce vreți să spuneți ? întrebă tînărul vameș.

— Cu cît timp în urmă ? repetă Romanov, cu un ton mai hotărît.

— N-a fost el, spuse vameșul pe a cărui frunte apăruseră broboane de sudoare.

— Dacă n-a fost el, cam cînd se petrecea asta ?

Vameșul ezită :

— Douăzeci de minute, poate treizeci.

— Ce marcă de autovehicul ?

Tînărul ofițer ezită din nou :

— Un Citroën, cred.

— Culoarea ?

— Galbenă.

— Alți pasageri ?

— Trei. Păreau o familie. Mama, tatăl, fiica. El era în spate, cu fiica. Tatăl spunea că sînt logodiți.

Romanov nu mai avea alte întrebări.

Jim Hardcastle reuși să facă conversație de unul singur, preț de peste o oră.

— Evident, spuse el, FIM își ține conferința anuală în alt oraș în fiecare an. Anul trecut a fost la Denver, Colorado, anul viitor va fi la Perth, în Australia, așa că reușesc să

călătoresc puțin. Dar, fiind responsabil cu exportul, trebuie să te obișnuiești să călătorești mult.

— Sînt sigur că dumneavoastră reușiți, spuse Adam, încercînd să se concentreze asupra celor spuse de binefăcătorul lui, dar umărul continua să-i zvîcnească de durere.

— Bineînțeles că sînt președinte doar pentru un an, continuă Jim. Dar am planuri mari, vreau ca delegații să nu uite degrabă anul 1966.

— Sînt sigur că nu-l vor uita, spuse Adam.

— Voi evidenția faptul că noi, compania Colman, am avut încă un an record în ceea ce privește exportul.

— Ce impresionant.

— Dar trebuie să recunosc că cea mai mare parte a profiturilor noastre rămîne pe marginea farfuriei, spuse el rîzînd.

Rîse și Adam, dar avu impresia că doamna Hardcastle și Linda ar fi putut auzi cuvintele de mai-nainte.

— Dudley, mă gîndeam, și sînt sigur că și nevasta ar fi de acord cu mine, că ne-ar face mare plăcere dacă ai putea să iei parte la dineul de astă-seară, la masa prezidențială. Bineînțeles, ești invitatul meu. Și doamna Hardcastle și Linda aprobară cu entuziasm, printr-un semn al capului.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. Dar mă tem că ofițerul comandant s-ar putea să nu fie la fel de încîntat, cînd va auzi că m-am oprit la o petrecere, în drum spre Anglia. Sper că veți înțelege, se scuză Adam.

— Dacă seamănă cu fostul meu comandant, sigur că înțeleg, spuse Jim. Totuși, dacă vreodată treci prin Hull, caută-ne. Scoase din buzunarul de la piept o carte de vizită și i-o dădu peste umăr.

Adam studie literele în relief și se întrebă ce însemnau inițialele MIFT, dar nu ceru lămuriri.

— Unde anume în Dijon ai vrea să te lăsăm ? întrebă Jim cînd ajunseră la periferia orașului.

— Oriunde vă convine, lîngă centru, răspunse Adam.

— Atunci, strigă, cînd vrei să cobori. Evident, am spus întotdeauna că o masă fără muștar...

— Mă puteți lăsa la colțul următor ? îl rugă Adam brusc.

— Oh, exclamă Jim, întristat că pierde un ascultător atît de bun. Trase în silă pe margine, lîngă trotuar. Adam o sărută pe Linda pe obraz, înainte de a coborî, dădu mîna cu domnul și doamna Hardcastle.

— Mă bucur că te-am cunoscut, spuse Jim. Dacă te răzgîndești, ne găsești la hotelul... Amice, ăla e sînge pe umărul tău ?

— Doar o zgîrietură, am căzut, dar nu e nimic îngrijorător. N-aș vrea ca americanii să creadă că m-au avut.

— Nu, nu, sigur că nu. Ei, mult noroc, îi ură Jim.

Mașina porni, iar Adam rămase pe trotuar, urmărind-o cum dispare. Zîmbi și încercă să facă cu mîna, apoi se întoarse și o luă grăbit pe o stradă laterală, uitîndu-se după magazine. În cîteva clipe era în centrul orașului, fu mulțumit să vadă că magazinele sînt încă deschise. Începu să caute în susul și în josul străzii semnul cu crucea verde, deasupra unei uși. N-avu de mers decît vreo cincizeci de metri. Intră în magazin ezitînd și privi cu atenție rafturile.

Un bărbat înalt, cu păr blond, tuns scurt, ce purta o haină lungă din piele, stătea în picioare într-un colț, cu spatele la intrare. Adam îngheță. Pe urmă bărbatul se întoarse, încruntîndu-se la cutia cu tablete pe care voia să o cumpere și trăgîndu-se de mustața stufoasă, galică.

Adam se îndreptă spre tejghea.

— Vorbiți cumva englezește ? îl întrebă pe farmacist, încercînd să pară sigur pe el.

— Acceptabil, sper, veni răspunsul.

— Am nevoie de iod, vată, bandaj și leucoplast. Am căzut și m-am lovit la umăr, într-o piatră, explică Adam.

Farmacistul scrise rețeta și calculă prețul imediat, fără să dovedească prea mult interes.

— De asta aveți nevoie, dar o să vedeți că denumirile sînt altele, explică farmacistul. Face douăzeci și trei de franci.

— Cei elvețieni merg ?

— Desigur.

— Există vreun hotel prin apropiere ? întrebă Adam.

— După primul colț, de cealaltă parte a pieței.

Adam îi mulțumi, îi dădu bancnotele elvețiene și ieși din farmacie, în căutarea hotelului. Așa cum i se spusese, hotelul Frantel era aproape. Traversă piața, urcă scările și intră în hotel ; văzu mai multe persoane care așteptau la recepție să li se repartizeze camere. Își agăță impermeabilul pe umărul pătat de sînge și trecu pe lîngă ei, citind atent toate semnele indicatoare de pe perete. Străbătu holul, ca și cînd ar fi fost oaspetele hotelului de mai multe zile. Urmări semnul pe care-l căutase și care-l duse în jos, pe niște scări ; apoi dădu peste alte trei semne : primul era silueta unui bărbat pe o ușă, cel de-al doilea cea a unei femei, iar al treilea, un fotoliu cu rotile.

Deschise ezitînd ușa a treia și fu surprins că în spatele ușii nu se afla altceva în afară de o încăpere pătrată, destul de mare, cu un lavoar fixat destul de sus pe perete. Adam se încuie înăuntru și lăsă impermeabilul să cadă pe jos.

Se odihni cîteva minute, înainte de a se dezbrăca pînă la brîu. Umplu chiuveta cu apă caldă și se gîndi, recunoscător, la nesfîrșitele seminare pentru acordarea primului ajutor, prin care trebuia să treacă fiecare ofițer, deși nimeni nu credea că vor servi la ceva. Douăzeci de minute mai tîrziu, durerea cedase puțin și se simțea chiar bine.

Își luă haina cu mîna dreaptă și încercă s-o arunce înapoi, pe umăr. Simpla mișcare fu suficientă ca icoana să cadă din buzunarul pentru hărți pe podeaua acoperită cu gresie. Zgomotul pe care-l făcu cînd lovi podeaua îl făcu pe Adam

să se teamă că s-a spart. Țintui podeaua cu privirea și, grăbit, plin de neliniște, se lăsă în genunchi.

Icoana se despicase, deschizîndu-se ca o carte.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Cînd, o oră mai tîrziu, se întoarse iar la hotelul Frantel, puțini dintre oaspeți l-ar fi recunoscut pe bărbatul care se strecurase acolo ceva mai devreme, în acea după-amiază.

Adam purta o cămașă nouă, pantofi noi, cravată și un blazer la două rînduri, care n-avea să fie la modă în Anglia încă cel puțin un an. Chiar și impermeabilul fusese aruncat într-un canal, căci icoana începea foarte bine în buzunarul blazerului. Se gîndea că probabil la magazin îi oferiseră o rată de schimb mică pentru cecul de călătorie, dar nu asta era problema care-l preocupase în ultima oră.

Se trecu în registrul hotelului sub numele de Dudley Hulme, luă o cameră cu un pat și în cîteva minute era în lift, spre etajul trei.

Lawrence ridică receptorul, înainte chiar ca Adam să audă al doilea țîrîit.

— Eu sînt, spuse Adam.

— Unde ești ? fură primele cuvinte ale lui Lawrence.

— Eu pun întrebările, spuse Adam.

— Înțeleg cum te simți, dar...

— Fără nici un „dar". Probabil că ești conștient deja că cineva din așa-zisa ta echipă are fir direct cu rușii, pentru că cei care m-au așteptat în fața hotelului la Geneva au fost Romanov și prietenii lui, nu gașca ta.

— Acum știm și noi asta, spuse Lawrence.

— Noi ? Ce înseamnă „noi" ? Mi-e destul de greu să-mi dau seama cine este de partea mea, spuse Adam.

— Doar nu crezi că...

— Cînd prietena îți este ucisă, cînd ești vînat prin toată Europa de ucigași profesioniști, cînd ești împușcat și...

— Împușcat ? spuse Lawrence.

— Da, prietenul tău Romanov m-a împușcat astăzi, m-a lovit în umăr. Data viitoare cînd ne mai întîlnim, intenționez să fie invers, și sigur nu va fi doar umărul.

— Nu va exista data viitoare, pentru că o să te scoatem de acolo viu și nevătămat, numai spune-mi unde ești.

Amintirea cuvintelor lui Robin, „ai grijă cît îi spui", îl făcu pe Adam să nu-i spună lui Lawrence locul exact.

— Adam, pentru Dumnezeu, ești singur ! Dacă n-ai încredere în mine, în cine să ai încredere ? Recunosc, așa pare, că te-am dezamăgit. Dar nu se va repeta.

După o altă pauză lungă, Adam spuse :

— Sînt la Dijon.

— De ce la Dijon ?

— Pentru că singura persoană care m-a luat în mașină se ducea la o conferință pe tema muștarului, la Dijon.

Lawrence nu se putu stăpîni să zîmbească.

— Dă-mi numărul tău și-ți telefonez într-o oră.

— Nu, *eu* o să-ți telefonez într-o oră, spuse Adam.

— Adam, trebuie să dovedești că ai puțină încredere în mine.

— Nu, nu, acum cînd știu ce căutați cu toții, nu-mi pot permite să mă încred în nimeni.

Adam închise telefonul și se uită pe pat, unde se afla icoana deschisă. Nu semnătura lui Stoeckle sau Seward îl îngrijora, ci data : 20 iunie, 1966, care suna ca un mandat pentru moarte.

— Noapte bună, domnule, îi ură portarul cînd înaltul funcționar de stat părăsi Century House, în seara aceea. Iar ați stat pînă tîrziu, adăugă compătimitor.

Îi răspunse portarului ridicînd ușor umbrela închisă. Chiar *fusese* încă o seară lungă, dar măcar dăduseră iar de

urma lui Scott. Începea să simtă un mare respect pentru tip. Dar cum de nu reușiseră să-l salveze la Geneva era o problemă care încă necesita explicații mai complete decît cea oferită de Lawrence Pemberton în fața tuturor celor din D4, în acea după-amiază.

Porni cu pas vioi spre Old Kent Road, remarcabil în haina neagră și pantalonii închiși la culoare, cu dungulițe albe. Bătu cu umbrela nervos la caldarîm, oprind un taxi care trecea pe acolo.

— Librăria Dillon, Malet Street, îi spuse șoferului înainte de a se sui în spate. Deja șapte și jumătate ; totuși n-avea să întîrzie prea mult și cîteva minute în sus sau în jos nu mai contau. Pemberton fusese de acord să rămînă la birou pînă reușea să pună cap la cap toate aspectele problemei, asigurîndu-se că nu se mai putea întîmpla nimic de această dată. Își îngădui un zîmbet ascuns cînd se gîndi cum îi acceptaseră toți planul, care avea dublul avantaj de a le asigura suficient timp să plaseze cei mai buni oameni la post, ținîndu-l în acest timp pe Scott într-o ascunzătoare ferită. Spera că era ultima oară cînd se așteptau ca el să vină cu o propunere originală.

— Opt șilingi, șefu', spuse taximetristul, trăgînd în fața librăriei Dillon.

Îi dădu banii, adăugînd un bacșiș de șase peni. Rămase pe trotuar, uitîndu-se la vitrina librăriei universitare ; urmări, reflectată în geam, imaginea taxiului care se îndepărta. În momentul în care mașina viră după colț, pe Gower Street, o luă la pas. În cîteva clipe ajunse pe un drum lateral și o apucă pe el. Ridgmount Gardens era una din acele străzi pe care chiar și taximetriștii londonezi o găseau mai greu, trebuind să se gîndească cîteva momente pînă să-și dea seama unde este. Străbătuse doar vreo cîțiva metri înainte de a dispărea pe niște scări de piatră, care duceau la un apartament de la subsol. Introduse o cheie în broască, o răsuci repede, intră și închise ușa după el.

În următoarele douăzeci de minute, dădu două telefoane — unul internațional și unul local —, apoi făcu o baie. În mai puțin de o oră, ieși din nou în Ridgmount Gardens, îmbrăcat într-un costum maro, de toată ziua, cu o cămașă roz, înflorată, deschisă la gît, și pantofi maro, grosolani. Își schimbase cărarea pieptănăturii. Se întoarse pe jos la librăria Dillon și acolo luă un alt taxi.

— British Museum, îi ordonă șoferului, suindu-se în spate. Se uită la ceas : aproape opt și zece. Probabil că Scott fusese deja instruit pînă la ora asta, se gîndi, deși asociații săi probabil că erau în drum spre Dijon ; planul lui prevăzuse o întîrziere de două ore.

Taxiul trase în fața la British Museum. Plăti și urcă cele douăsprezece trepte din fața muzeului, admirînd arhitectura lui bizantină, așa cum făcea regulat, în fiecare săptămînă ; apoi coborî și luă alt taxi.

— Spitalul Middlesex, vă rog, fu tot ce spuse.

Taxiul făcu o întoarcere completă, în U, și se îndreptă spre vest.

Sărmanul nenorocit. Dacă Scott n-ar fi deschis plicul acela dintru început, icoana ar fi ajuns la proprietarul de drept.

— Să vă las la intrare ? întrebă taximetristul.

— Da, vă rog.

O clipă mai tîrziu pătrundea în spital ; verifică panoul de pe perete, ca și cînd ar fi căutat un anumit salon, apoi ieși din nou în stradă. De la spitalul Middlesex făcea întotdeauna cam trei minute, în ritm susținut, pînă la Charlotte Street. Acolo se opri în fața unei case și apăsă pe butonul unui mic interfon.

— Sînteți membru ? întrebă o voce suspicioasă.

— Da.

La ora fixată, Adam îi telefonă lui Lawrence și ascultă cu atenție tot ce avea de spus acesta.

— Mai risc o dată, dar dacă și de data asta apare Romanov, îi dau eu personal icoana și o dată cu ea o avere atît de

prețioasă, încît nici o sumă de bani pe care ar putea s-o ofere americanii n-ar fi de ajuns s-o răscumpere.

După ce Adam închise, Lawrence și Sir Morris ascultară înregistrarea convorbirii de nenumărate ori.

— Cred că *avere* este cuvîntul-cheie, spuse Sir Morris.

— De acord, dar ce avere ar putea fi atît de prețioasă și pentru ruși și pentru americani ? întrebă Lawrence.

Sir Morris roti încet globul de pe marginea biroului.

— Ce-i bîzîitul asta ? Iar rămînem fără benzină ? întrebă Romanov.

— Nu, domnule. Este noul sistem de interceptare care a fost instalat în toate mașinile ambasadelor. Înseamnă că trebuie să raportez.

— Întoarce și ia-o spre benzinăria pe lîngă care am trecut cu cîțiva kilometri în urmă, spuse Romanov liniștit. Începu să bată nerăbdător darabana în bordul mașinii, așteptînd să zărească la orizont benzinăria. Soarele apunea rapid și se temea că într-o oră va fi întuneric. Străbătuseră cam nouăzeci de kilometri de la Dijon și nici el, nici Valcek, nu văzuseră nici un Citroën galben, într-o direcție sau alta.

— Fă plinul cît timp dau eu un telefon la Geneva, spuse Romanov, în momentul în care zări stația de benzină. Alergă spre cabina telefonică ; Valcek rămase să supravegheze atent traficul.

— Răspund semnalului, spuse Romanov cînd i se făcu legătura cu cel numit eufemistic Secretar doi.

— Ne-a sunat Mentor din nou. Cît de departe sînteți de Dijon ? întrebă Secretarul doi.

Membrul clubului se împletici prin încăperea slab luminată, pînă cînd ajunse la o masă neocupată, lipită de un stîlp, într-un colț. Se așeză pe un taburet din piele, lîngă ea. Se roti cu scaunul, nervos, așa cum făcea mereu cînd aștepta să-i aducă cineva obișnuitul whisky de malț, cu gheață. Cînd i se puse băutura pe masă sorbi din ea și, între înghițituri, încercă să descopere ici-colo fețe noi prin încăperea întunecoasă. Nu era ușor, căci refuza să-și pună ochelarii. În cele

din urmă, ochii i se obișnuiră cu lumina slabă pe care o împrăștia becul roșu fluorescent de deasupra barului. Recunoscu aceleași vechi chipuri holbîndu-se la el pline de speranță, dar el voia ceva nou.

Proprietarul, care observase că un client de-al casei este singur, veni și se așeză în fața lui, pe celălalt taburet. Membrul clubului nu reușea niciodată să-l privească în ochi.

— Am pe cineva care vrea foarte mult să vă cunoască, șopti proprietarul.

— Care din ei ? întrebă, trecînd în revistă cu privirea chipurile de la bar.

— Cel care stă aplecat peste tonomat. Înalt, zvelt. Și tînăr, adăugă proprietarul.

Privi spre automatul care zbiera. Un chip nou, plăcut, îi zîmbi. Nervos, îi întoarse zîmbetul.

— Am avut dreptate ? întrebă proprietarul.

— E sigur ? fu tot ce întrebă.

— Nici o problemă cu ăsta. Flăcău din lumea bună, tocmai a ieșit de pe băncile unei școli de mare clasă. Vrea doar să cîștige ceva bani de buzunar, printre altele.

— Grozav. Membrul clubului mai luă o înghițitură de whisky.

Proprietarul se îndreptă spre tonomat. Celălalt îl urmări și-l văzu vorbind cu tînărul. Băiețandrul dădu băutura pe gît, ezită un minut, apoi străbătu agale încăperea aglomerată și se așeză pe scaunul liber.

— Numele meu este Piers, spuse tînărul.

— Al meu este Jeremy, răspunse celălalt.

— Un nume frumos. Mi-a plăcut întotdeauna numele Jeremy, spuse Piers.

— Vrei să bei ceva ?

— Un Martini sec, te rog.

Membrul clubului comandă un Martini sec și încă un whisky de malț. Chelnerul dispăru grăbit.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

— Nu, sînt doar a doua oară. Am lucrat în Soho, dar în ultima vreme e așa de dur, că nu știi niciodată peste cine poți să dai.

Sosiră băuturile și membrul clubului luă repede o înghițitură.

— Vrei să dansăm ? întrebă Piers.

— Este o urgență. Banda este pregătită ? întrebă vocea.

— Ascult.

— Antarctic este la Dijon și a descoperit ce se află în icoană.

— Le-a dat vreun indiciu ?

— Nu. Tot ce i-a spus lui Pemberton a fost că este în posesia unei averi atît de prețioase, încît nici o sumă de bani pe care i-am oferi-o n-ar fi suficientă pentru a o răscumpăra.

— Ca să vezi, spuse vocea.

— Englezii cred că „avere" este cuvîntul important, spuse cel care telefonase.

— Englezii greșesc, răspunse vocea de la celălalt capăt al firului. Cuvîntul este „cumpărare".

— Cum de sînteți așa de sigur ?

— Pentru că ambasadorul sovietic de la Washington a cerut o întrevedere cu secretarul de stat pe 20 iunie și aduce cu el o ordonanță pentru lingouri de aur în valoare de șapte sute douăsprezece milioane de dolari.

— Și asta unde ne plasează ?

— În drum spre Dijon, ca să fim siguri că punem mîna pe icoană înaintea englezilor sau a rușilor. Evident, rușii sînt siguri că în curînd vor fi în posesia ei, așa că pariez că sînt deja pe drum.

— Dar eu am convenit deja să urmez planul britanicilor.

— Încearcă să nu uiți de partea cui ești, comandante.

— Da, domnule. Dar cu Antarctic ce facem, dacă punem mîna pe icoană ?

— Nu vrem decît icoana. Odată intrați în posesia ei, Antarctic devine inutil.

Adam se uită la ceas : șapte și cîteva minute. Era timpul să plece, căci luase hotărîrea să nu urmeze întocmai instrucțiunile lui Lawrence. Intenționa ca *el* să-i aștepte pe *ei*,

și nu cum plănuise Lawrence. Încuie ușa și coborî la recepție; plăti camera și convorbirile telefonice.

— Mulțumesc, îi spuse recepționerului și se întoarse să plece.

— Dudley.

Adam îngheță pe loc.

— Dudley, bubui vocea din nou. Aproape că nu te-am recunoscut. Te-ai răzgîndit ? O mînă îl bătu pe umăr. Cel puțin bine că nu este umărul stîng, se gîndi. Se întoarse și se holbă la Jim Hardcastle.

— Nu. Cred că am fost zărit în oraș, așa că a trebuit să-mi schimb hainele și să stau ascuns cîteva ore, spuse Adam, regretînd că nu poseda șiretenia tatălui lui Robin.

— Atunci de ce nu vii la dineu ? Acolo n-o să te vadă nimeni.

— Aș fi vrut să vin, dar nu-mi pot permite să mai pierd timp.

— Pot să te-ajut în vreun fel ? se oferi Jim conspirativ.

— Nu, trebuie să ajung la... Am o întîlnire la ieșirea din oraș în mai puțin de o oră.

— Îmi pare rău că nu te pot duce chiar eu. Fac orice să ajut un bătrîn soldat, dar uite că din toate serile, tocmai acum sînt prins.

— Nu te mai gîndi la asta, Jim, mă descurc.

— Pot eu să-l duc, tati, spuse Linda, care se furișase neobservată lîngă taică-său și asculta cu atenție.

Se întoarseră amîndoi spre Linda, care purta o rochie din crep, neagră, bine mulată, suficient de scurtă și decoltată; părul, proaspăt spălat, îi cădea pe umeri. Îl privi plină de speranță.

— Abia ți-ai luat permisul, fetițo. Nu fi neghioabă.

— Întotdeauna cînd ceva merită, mă tratezi ca pe un copil, veni prompt răspunsul ei.

Jim ezită.

— Cît de departe de locul de întîlnire ? întrebă cu teamă.

— Cam șapte, poate opt kilometri. Dar mă descurc eu, găsesc ușor un taxi.

— Fetișcana are dreptate, spuse Jim. Scoțînd din buzunar cheile mașinii, se întoarse spre ea și adăugă :

— Dar dacă află vreodată maică-ta, te omor. Jim îi strînse furios mîna lui Adam.

— Dar o să mă descurc...

— Nici să n-aud, băiete. Să nu uiți că pînă la urmă sîntem de aceeași parte a baricadei. Noroc !

— Mulțumesc, domnule, spuse Adam fără tragere de inimă.

Jim zîmbi.

— Ar fi mai bine să plecați, fetițo, înainte să apară maică-ta.

Linda îl luă fericită de mînă pe Adam și-l conduse spre parcare.

— În ce direcție ? întrebă, după ce se suiră în mașină.

— Drumul spre Auxerre, spuse Adam, uitîndu-se la hîrtia pe care scrisese indicațiile citite de Lawrence la telefon.

Linda porni cu viteză mică, părînd nesigură pe mașină, la început ; odată ajunși la periferia orașului, Adam îi propuse să meargă puțin mai repede.

— Sînt foarte nervoasă, spuse, punînd mîna pe genunchiul lui Adam.

— Da, se vede, răspunse Adam, încrucișînd picioarele în grabă. Ai grijă la curbă, adăugă, văzînd indicatorul.

Linda răsuci volanul, vira, ieși de pe drumul principal și o luă pe un drum îngust de țară ; Adam căscă bine ochii ca să vadă clădirea pe care i-o descrisese Lawrence. Mai parcurseră încă trei kilometri pînă se zări.

— Trage pe margine și stinge luminile, spuse Adam.

— În sfîrșit, spuse Linda cu o voce plină de speranță, oprind mașina.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Adam, pregătindu-se să deschidă portiera.

— Asta-i tot ce capăt pentru că mi-am riscat viața ? întrebă Linda.

— N-aș vrea să întîrzii la masă.

— Dineul ăla o să fie la fel de interesant, ca și o serată dansantă la clubul Barnsley, al Tinerilor Conservatori.

— Dar mama ta va fi îngrijorată.

— Dudley, ești așa de crispat.

— În condiții normale n-aș fi, dar dacă mai rămîi aici, ți-ar fi viața în pericol, spuse Adam liniștit.

Linda păli.

— Nu glumești, nu ?

— Din păcate, nu. Fii atentă, cînd cobor din mașină, întorci și te duci înapoi la hotel și nu pomenești niciodată, nimănui, de conversația asta, mai ales mamei tale.

— Așa o să fac, răspunse Linda, părînd speriată pentru prima oară.

— Ești o fată extraordinară, spuse Adam, luînd-o în brațe și sărutînd-o tandru și lung ; era cel mai cald și lung sărut din viața Lindei. Coborî din mașină și o urmări cum întoarce și o ia spre Dijon.

Se uită la ceas : mai era încă o oră și jumătate pînă să apară ei și pînă atunci va fi întuneric beznă. Porni cu pas mărunt spre aerodrom, studiind clădirile pîrjolite, întinse de-a lungul drumului. Era exact așa cum îl descrisese Lawrence. Ca un oraș fantomă. Adam era sigur că încă nu se afla nimeni în zonă, căci n-ar fi avut timp să pună în aplicare planul lui Lawrence. Privi spre pista de decolare și ochi locul ideal pentru a se ascunde. Între timp, avea să vadă care din cele două planuri pregătite se va dovedi necesar.

Căpitanul de aviație Alan Banks era mulțumit că în seara aceea luna strălucea așa de tare. Reușise el să aducă la sol

micul aparat Beaver, ticsit cu o echipă de șoc, în condiții mult mai vitrege, cînd pista era incendiată și ardea ca o torță.

Banks se roti o dată în perimetrul cîmpului de aterizare, studiind cu atenție cele două piste. Aeroportul fusese scos din uz de atîta vreme, încît nici unul din manualele aparatului de zbor nu includea un plan detaliat al terenului.

Căpitanul încălca toate regulamentele, inclusiv faptul că pilota un avion fără însemne și-i informa pe francezi că vor ateriza la Paris ; nu era ușor să explici cum de n-ai nimerit aeroportul, cu o eroare de peste o sută cincizeci de kilometri.

— Pot să aterizez mai ușor pe pista nord-sud, spuse Banks, întorcîndu-se spre căpitanul SAS[1], ghemuit în spate, cu cei cinci oameni ai săi. Cît de aproape de hangarul ăla să mă duc ? întrebă, arătînd spre geam.

— Ține-te la distanță, cel puțin vreo două sute de metri. Încă nu știm la ce să ne așteptăm, veni răspunsul.

Cei șase din SAS continuară supravegherea atentă pe ferestrele laterale. Fuseseră instruiți să ia un englez singur, pe nume Scott, care-i va aștepta, și s-o șteargă rapid. Părea destul de simplu, dar nu putea fi atît de simplu, căci altfel n-ar mai fi apelat la ei.

Pilotul făcu un viraj spre sud și puse micul avion Beaver în picaj. Zîmbi, zărind un Spitfire complet ars, abandonat ca o relicvă, la marginea pistei. Exact ca cele cu care zburase taică-său în timpul celui de-al doilea război mondial. Dar era clar că acesta n-ajunsese niciodată acasă. Coborî sigur de el și, în momentul în care atinse solul, micul avion mai făcu cîteva salturi, nu pentru că pilotului i-ar fi lipsit experiența, ci pentru că pista era plină de gropi.

Căpitanul de aviație Banks opri avionul cam la două sute de metri de hangar și făcu o întoarcere completă, pregătit

(1) Special Air Service (Serviciul Aerian Special).

pentru decolarea rapidă pe care căpitanul SAS părea așa de dornic s-o execute. Apăsă pe butonul care oprea motoarele elicelor și stinse toate luminile. Huruitul se auzea din ce în ce mai slab, pînă rămase o șoaptă lugubră. Veniseră cu patruzeci și trei de minute mai devreme.

Adam urmărea bănuitor această nouă apariție, din carlinga avionului Spitfire, aflat la vreo patru sute de metri distanță. N-avea de gînd să o ia la fugă, în cîmp deschis, cînd luna strălucea așa de tare. Privirea nu i se mișcă de pe micul avion fără însemne ; aștepta un indiciu referitor la ocupanții aparatului de zbor. Aprecie că mai erau aproximativ cincisprezece minute pînă cînd luna va dispărea în nori. După alte cîteva minute, Adam văzu șase bărbați ieșind din trapa secretă a avionului și culcîndu-se pe burtă, pe pista de aterizare-decolare. Erau îmbrăcați regulamentar, cu echipament de luptă tipic pentru SAS, dar pe Adam acest lucru nu-l convinse, căci își aminti de uniforma șoferului lui Romanov. Nici unul din cei șase soldați nu făcu vreo mișcare. Adam nu se mișcă nici el, deoarece nu era sigur încă de partea cui sînt.

Pe toți cei șase bărbați îi enerva luna, dar cel mai tare le displăcea cîmpul deschis. Căpitanul se uită la ceas : încă treizeci și șase de minute. Ridică mîna și, la semnalul lui, cei din SAS începură să se tîrască spre hangarul unde Pemberton le spusese că va aștepta Scott ; le luă aproape douăzeci de minute și, cu fiecare nouă mișcare, erau din ce în ce mai convinși că temerea lui Pemberton, privind un dușman care-i așteaptă, era nejustificată.

Într-un tîrziu, un val de nori acoperi luna și întregul aerodrom fu aruncat în umbră. Căpitanul SAS se uită repede la ceas. Încă cinci minute pînă la ora întîlnirii. Fu primul care ajunse la hangar și deschise ușa cu palma. Se furișă înăuntru prin deschizătură. Glonțul îl lovi în frunte, înainte de a avea timp măcar să ridice arma.

— Mișcați-vă, băieți, strigă locțiitorul la comandă și ceilalți patru fură în picioare într-o clipită, trăgînd în arc în fața lor și alergînd să se adăpostească.

De îndată ce auzi accentul scoțian, Adam sări din carlingă și alergă pe pistă spre micul avion, ale cărui elice începuseră deja să se învîrtească. Sări pe aripă și urcă în avion, lîngă pilotul uimit.

— Sînt Adam Scott, cel pe care ați venit să-l luați, strigă.

— Sînt căpitanul de aviație Alan Banks, bătrîne, spuse pilotul, întinzînd mîna. Doar un ofițer britanic ar putea să dea mîna într-o astfel de situație, se gîndi Adam ușurat, chiar dacă era încă înspăimîntat.

Amîndoi se întoarseră și urmăriră lupta.

— Ar trebui să plecăm. Ordinele mele sînt să te duc întreg înapoi, în Anglia, spuse pilotul.

— Nu înainte de a fi siguri că toți oamenii tăi pot ajunge înapoi la avion.

— Regret, amice. Instrucțiunile pe care le-am primit sînt să te scot de aici. Ordinele lor sînt să se descurce singuri.

— Să le mai dăm măcar un minut.

Așteptară pînă cînd elicele se învîrteau cu toată viteza. Brusc, focul încetă ; Adam își auzi inima bătîndu-i cu putere în piept.

— Ar trebui s-o luăm din loc, spuse pilotul.

— Știu, dar fii cu ochii în patru. Trebuie să mai aflu ceva, replică Adam.

Ani întregi de marșuri nocturne îi permiseseră lui Adam să vadă cu mult înaintea pilotului silueta din umbră.

— Dă-i drumul, spuse Adam.

— Ce ? zise pilotul.

— Dă-i drumul.

Pilotul manevră manșa și avionul începu să se miște încet, pe pista în ruină.

Dintr-o dată, o siluetă întunecată începu să alerge spre ei, trăgînd rafale lungi asupra lor. Pilotul se uită înapoi și văzu un bărbat înalt, al cărui păr blond strălucea în lumina lunii.

— Hai repede, omule, mai repede, îl îndemnă Adam.

— Regulatorul funcționează cu viteza maximă, spuse pilotul.

În acest timp, tirul reîncepu, iar acum gloanțele mușcau din fuzelaj. O a treia rafală se auzi, dar avionul avea deja o viteză mai mare decît a omului, iar Adam scăpă un strigăt de mulțumire cînd avionul se ridică de la sol.

Privi înapoi și-l văzu pe Romanov, care se întorsese și trăgea în cineva care nu purta uniforma SAS.

— Nu mai pot spera să ne lovească decît dacă au o bazooka, spuse căpitanul de aviație Banks.

— Bravo, bravo, strigă Adam, întorcîndu-se spre pilot.

— Și cînd te gîndești că nevastă-mea voia să mergem la cinema diseară, spuse pilotul rîzînd.

— Ce voiai să vezi ?

— *My Fair Lady.*

— Nu-i timpul să mergem acasă ? întrebă Piers, ridicînd mîna de pe genunchiul partenerului.

— O idee bună. Numai să aranjez cu nota de plată.

— Iar eu să-mi iau haina și eșarfa. Ne vedem sus, în cîteva clipe ?

— Bine, răspunse. Prinse privirea proprietarului și-i făcu semn că vrea să plătească. Cînd apăru „contul" — doar o cifră scrisă pe o bucățică de hîrtie, fără nici o explicație — suma era, ca de obicei, exorbitantă. Și, tot ca de obicei, membrul clubului plăti fără nici un comentariu. Cînd plecă, îi mulțumi proprietarului și urcă scările prăfoase care scîrțîiau. Îl găsi pe tovarășul său așteptîndu-l pe trotuar.

Opri un taxi și, în timp ce Piers se sui în spate, îi spuse taximetristului să se îndrepte spre librăria Dillon.

— Nu în taxi, spuse cînd mîna noului său prieten începu să i se plimbe pe picior.

— Nu mai am răbdare. Mi-a trecut demult ora de culcare, spuse Piers.

— „Mult peste ora mea de culcare", repetă involuntar companionul și se uită la ceas. Zarurile au fost probabil aruncate. Probabil că deja au ajuns ; cu siguranță, de data aceasta îl prinseseră pe Scott și, ceea ce era mai important...

— Patru șilingi, anunță taximetristul, coborînd geamul cu o mișcare scurtă.

Îi dădu cinci și nu așteptă restul.

— Imediat după colț, îi spuse lui Piers, conducîndu-l pe lîngă librărie, în străduța laterală. Se furișară pe scările de piatră și Piers îl așteptă să descuie ușa și să aprindă luminile ; apoi fu invitat înăuntru.

— O, foarte plăcut și intim. Foarte intim, într-adevăr, spuse Piers.

Căpitanul de aviație Alan Banks se uita pe geamul minuscul, în timp ce avionul se înălța constant.

— Încotro, acum ? spuse Adam, care simțea că plutește de ușurare.

— Speram că în Anglia, dar teamă mi-e că răspunsul e mai departe de țintă decît aș putea spera.

— Ce vrei să spui ? întrebă Adam neliniștit.

— Privește indicatorul de combustibil, spuse Alan Banks, punînd degetul arătător pe un indicator mic și alb aflat la jumătatea distanței între gol și plin pe sfert. Am fi avut suficient combustibil să ne ducă pînă la Northolt, în Middlesex, dacă gloanțele acelea nu nimereau rezervorul.

Sub privirea îngrijorată a lui Adam, acul mic și alb continua să se deplaseze spre zona roșie ; după cîteva momente, elicele de pe stînga se opriră.

— Va trebui să aterizez pe un cîmp. Nu pot să risc să mai zbor, pentru că nu este nici un aeroport prin apropiere. Să fii mulțumit că este o noapte clară, luminată de lună.

Din senin, avionul începu să coboare vertiginos.

— O să încerc pe cîmpul de colo, spuse căpitanul de aviație cu o voce teribil de blazată, arătînd spre o întindere mare de pămînt, înspre vest. Ține-te bine, adăugă, în timp ce avionul cobora inevitabil, în spirală.

Deodată, pe măsură ce avionul se apropia de sol, întinderea de pămînt păru foarte mică.

Adam se trezi că s-a agățat de marginea scaunului și strînse din dinți.

— Destinde-te. Avioanele astea Beaver au aterizat și în locuri mai proaste decît ăsta, spuse pilotul cînd roțile atinseră pămîntul cafeniu. Fir-ar să fie de noroi. N-am prevăzut asta, înjură pilotul.

Roțile își pierduseră aderența în noroiul moale și avionul plonjă înainte, cu botul în jos. Abia după cîteva secunde, Adam își dădu seama că este încă în viață, dar cu capul în jos, legănîndu-se agățat de centura de siguranță.

— Acum ce fac ? îl întrebă pe pilot, dar nu primi nici un răspuns. Încercă să se orienteze, să nu-și piardă firea. Începu să-și balanseze capul înainte și înapoi, pînă atinse bordul avionului cu o mînă, iar cu picioarele prinse manșa de comandă. După ce reuși să se apuce strîns de bord, își desfăcu centura de siguranță și se prăbuși pe plafonul avionului. Se ridică, cu un sentiment de ușurare : nu-și rupsese nimic. Se uită repede în jur, dar nici urmă de pilot. Ieși din avion, bucuros să simtă sub picioare pămînt sigur. Căută în jur, umblînd anevoie, dar trecu destul timp pînă-l găsi pe Alan

Banks, la vreo treizeci de metri în fața avionului, zăcînd pe spate nemișcat.

— N-ai pățit nimic ? întrebă pilotul, înainte ca Adam să-i pună aceeași întrebare.

— Eu nu, dar tu, Alan ?

— E OK. Probabil că am fost aruncat din avion. Îmi pare rău de aterizare, bătrîne, recunosc că n-a fost la înălțime. Trebuie să mai încercăm altă dată.

Adam izbucni în rîs, iar pilotul se ridică încet în capul oaselor.

— Și acum ? întrebă Banks.

— Poți să mergi ?

— Da, cred că da, spuse Alan, ridicîndu-se cu băgare de seamă. Fir-ar să fie, e doar glezna, dar cu siguranță n-am să pot umbla repede. Ar fi mai bine s-o iei din loc fără mine. Gașca aia cu arsenalul după ea nu poate fi decît cu cel mult jumătate de oră în urma noastră.

— Dar tu ce-o să faci ?

— În timpul celui de-al doilea război mondial, taică-meu a aterizat pe unul din cîmpurile astea nenorocite și totuși a reușit să ajungă în Anglia, fără să fie prins de nemți. Îți sînt foarte îndatorat, Adam, căci dacă reușesc să mă întorc, o să pot să-i închid gura o dată pentru totdeauna. Apropo, care gașcă ne vînează de data asta ?

— Rușii, spuse Adam, care începea să se întrebe dacă nu cumva mai există și alt dușman.

— Rușii ? ! Nici că se putea mai bine. Dacă ar fi fost altceva, mai puțin important decît rușii, tăticu n-ar fi acceptat comparația, căci ar fi considerat-o necinstită.

Adam zîmbi, gîndindu-se la propriul lui tată și la cît de mult l-ar fi plăcut Alan Banks. Instinctiv, atinse icoana și se simți ușurat, constatînd că este la locul ei. Cuvintele pilotului nu făcură decît să-i întărească hotărîrea de a ajunge în Anglia.

— Încotro ? întrebă Adam.

Pilotul privi spre cer, la Ursa Mare :

— Eu o s-o iau spre est — se pare că așa trebuie — deci tu ar fi bine s-o iei spre vest, bătrîne. Mă bucur că ne-am cunoscut, spuse el și o luă din loc șchiopătînd.

— Nu știu cît mai rezist, tovarășe maior.

— Trebuie să încerci să reziști, Valcek. Este absolut necesar să încerci. Nu ne putem permite să ne oprim acum. Știu că avionul acela nu este departe. L-am văzut cum cade din cer, spuse Romanov.

— Vă cred, tovarășe maior, dar mai bine lăsați-mă să mor liniștit, pe marginea drumului, decît să mai îndur chinurile astea cumplite, în mașină.

Romanov îi aruncă o privire piezișă camaradului său, care fusese împușcat în abdomen. Mîinile lui Valcek erau pline de sînge, iar cămașa și pantalonii i se îmbibaseră deja de sînge, în încercarea disperată de a se stăpîni. Își ținea mîinile apăsate pe stomac, ca un copil gata să vomite. Și șoferul fusese împușcat, dar în spate, cînd încerca să fugă. Dacă n-ar fi murit pe loc, Romanov l-ar fi împușcat el însuși pe laș. Dar cu Valcek era altceva. Nimeni n-ar fi putut să-i pună la îndoială curajul. Începuse lupta cu englezii, care erau culcați pe burtă, și pe urmă cu americanii, care se repezeau la atac precum cavaleria a șaptea. Romanov trebuia să-i mulțumească lui Mentor că ajunseseră acolo primii. Dar acum, trebuia să-l prevină urgent că cineva îi informa și pe americani. Oricum, Romanov simțea o oarecare satisfacție că-i păcălise pe americani, făcîndu-i să îndrepte focul asupra englezilor, în timp ce el și Valcek așteptaseră să-i termine, unul cîte unul, pe supraviețuitori. Ultimul supraviețuitor era un american care, în timp ce încerca să se retragă, trăsese continuu asupra lui Valcek.

Romanov socoti că aveau o oră bună avans față de francezii, englezii și americanii care urmau să justifice existența mai multor cadavre pe un aeroport dezafectat. Gîndurile lui Romanov se întoarseră la Valcek, cînd îl auzi gemînd.

— Să oprim în pădurea asta. Nu cred că o mai duc prea mult, se rugă Valcek.

— Ține-te tare, ține-te tare, repetă Romanov. Nu putem fi departe de Scott. Gîndește-te la patrie.

— La dracu' cu patria. Lăsați-mă să mor în pace.

Romanov îl privi din nou și își dădu seama că peste cîteva minute s-ar fi putut trezi cu un cadavru agățat de gît. În pofida eforturilor lui Valcek, sîngele se prelingea acum pe podeaua mașinii, ca dintr-un robinet care picură într-una.

Romanov observă un luminiș în pădurea din față. Aprinse toate luminile, roti volanul și, ieșind de pe drum, o luă pe o potecă plină de noroi și conduse cît putu, pînă ce desișul deveni compact. Stinse luminile și alergă să deschidă portiera.

Valcek nu reuși să facă decît doi-trei pași și se prăbuși, ținîndu-se cu mîinile de pîntece. Romanov se plecă și-l ajută să se sprijine de trunchiul unui copac gros.

— Lăsați-mă să mor, tovarășe maior. Nu vă mai pierdeți timpul cu mine.

Romanov se încruntă.

— Alege cum dorești să mori: încet și în chinuri sau repede și în pace, îl întrebă.

— Lăsați-mă să mor lent și plecați cît Scott nu este încă prea departe.

— Dar dacă te-ar găsi americanii, te-ar putea forța să vorbești.

— Știți bine că nu.

Romanov acceptă dojana, apoi se ridică și, după o clipă de gîndire, alergă înapoi, la mașină.

Valcek începu să se roage ca, odată nemernicul plecat, să-l găsească cineva. Nu-și dorise niciodată misiunea asta, dar Zaborski avusese nevoie de cineva care să fie cu ochii pe Romanov, iar Zaborski nu era omul căruia să i te opui. Valcek n-ar fi vorbit, totuși voia să trăiască.

Glonțul care țîșni din pistolul Makarov de 9 mm trecu prin tîmpla lui Valcek, sfărîmîndu-i jumătate din țeastă. Se prăvăli pe pămînt și, cîteva secunde, trupul fu scuturat de spasme. Rămase nemișcat după ce, o dată cu convulsiile, măruntaiele și bășica udului îi ieșiseră și se împrăștiaseră pe pămîntul cafeniu.

Romanov stătu aplecat deasupra lui, pînă fu sigur că a murit. Probabil că Valcek n-ar fi vorbit, dar nu era momentul să-și asume riscuri inutile.

Cînd se trezi a doua zi de dimineață, avu același sentiment familiar de vinovăție. Încă o dată jură că era pentru ultima oară. Niciodată nu era atît de bine pe cît se aștepta și întotdeauna regretul dăinuia cîteva ore.

Cheltuielile pentru a ține încă un apartament, taxiurile, notele de plată de la club, aproape că făceau acest lucru imposibil. Dar revenea la asta întotdeauna, ca un somon în crescătorie. „Un pește straniu", murmură cu voce tare și oftă.

Piers se trezi și, pentru douăzeci de minute, îl făcu pe companionul său să uite regretele. După ce zăcură cîteva clipe în liniște, extenuați, bărbatul mai în vîrstă coborî din pat, scoase din portofel zece lire și le lăsă pe noptieră ; apoi se duse să facă baie. Spera ca și băiatul și banii să dispară pînă se va întoarce.

Se cufundă în baie, gîndindu-se la Scott. Știa că ar trebui să se simtă vinovat de moartea lui. O moarte care, ca atîtea altele ce vor urma, se datora faptului că agățase un tînăr

polonez despre care crezuse că este sigur. Se întîmplase cu atîția ani în urmă, că nici nu-și mai amintea numele lui.

Dar lui Mentor nu i se îngăduise niciodată să uite numele tînărului aristocrat, ofițer KGB, pe care-l găsise șezînd pe marginea patului, cînd se trezise a doua zi, dimineața. Și nu uitase nici privirea disprețuitoare pe care le-o aruncase amîndurora.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Adam stătea întins pe burtă, în barca goală. Cu capul sprijinit de perete, pîndea cel mai mic zgomot suspect.

Barcagiul era în picioare la cîrmă, numărînd pentru a doua oară cei trei sute de franci elvețieni. Era mai mult decît putea să spere să cîștige într-o lună în mod normal. O femeie ridicată pe vîrfuri trăgea fericită cu ochiul la bancnote peste umărul lui.

Barca înainta pe canal cu viteză constantă și Adam nu mai zărea avionul căzut.

Deodată, în depărtare se auzi clar ecoul unei împușcături, după cum i se păru lui Adam. În timp ce el stătea cu urechea la pîndă, femeia se întoarse și dispăru sub punte, ca un șobolan speriat. Netulburată, barca își croia drum prin noapte. Adam pîndea neliniștit, să audă alte zgomote nefirești ; dar tot ce auzi fu plescăitul ușor al apei care se lovea de carenă. Norii se împrăștiaseră și din nou luna plină lumină ambele maluri ale rîului. Urmărind drumul de edec, Adam își dădu foarte limpede seama că nu se deplasează cu viteză prea mare. El ar fi alergat mai repede. Dar, chiar dacă ar fi trebuit să dea și ultimii bani, era bucuros că reușește să scape. Se lăsă pe vine, ghemuindu-se la prova. Atinse icoana, gest pe care se trezea că-l repetă la fiecare cîteva minute, de cînd îi descoperise secretul. În următoarea jumătate de oră nu se mișcă, deși se îndoia că barca parcursese mai mult de șapte, opt kilometri.

În ciuda faptului că totul părea să fie absolut calm și în regulă, rămase în alertă. Rîul devenise mult mai lat acum, decît era cînd se suise în barcă.

Barcagiul nu-l slăbea din ochi de cîtva timp. Stătea în picioare, ținînd strîns timona ; fața-i mînjită de ulei nu era mult mai curată decît salopeta albastră, din bumbac grosolan, pe care o purta și care arăta ca și cum nu ar fi dezbrăcat-o niciodată. Din cînd în cînd, lua o mînă de pe timonă doar ca să-și scoată pipa neaprinsă din gură, să tușească, să scuipe și s-o pună înapoi în gură.

Tipul zîmbi, luă amîndouă mîinile de pe timonă, le apropie și le puse la tîmplă, ca să-i dea de înțeles lui Adam că ar trebui să doarmă. Dar Adam refuză, dînd din cap. Se uită la ceas. Trecuse de miezul nopții și voia să coboare din barcă, să plece mai departe cu mult înainte de revărsatul zorilor.

Se ridică în picioare, se întinse și făcu cîteva mișcări. Deși încetul cu încetul se vindeca, umărul încă îl durea. Se duse spre mijlocul bărcii și se așeză lîngă timonă.

— *La Seine ?* întrebă, arătînd spre apă.

Barcagiul negă printr-un semn din cap și mormăi :

— *Canal de Bourgogne.*

Adam arătă în direcția spre care se îndreptau.

— *Quelle ville ?*

Barcagiul scoase pipa din gură :

— *Ville ? Ce n'est pas une ville, c'est Sombernon,* spuse și prinse din nou pipa între dinți.

Adam se întoarse la locul său de la prova. Încercă să-și găsească o poziție mai confortabilă, ca să se odihnească ; se ghemui lîngă peretele bărcii, își sprijini capul de un colac de frînghie veche și-și îngădui să închidă ochii.

— Îl cunoști pe Scott mai bine decît oricare dintre noi și totuși n-ai nici o idee pe unde ar putea să fie acum sau ce-ar intenționa să facă mai departe, nu-i așa ? întrebă Sir Morris.

— Nu, domnule. Singurul lucru pe care-l știu este că luni după-amiază este programat la examenul medical, dar nu cred că o să ajungă.

Sir Morris ignoră comentariul și continuă imediat :

— Cineva totuși a reușit să dea de Scott, deși nu D4. Icoana aceea conține probabil un secret a cărui valoare noi n-o putem aprecia.

— Dacă Scott este încă în viață, nimic nu-l va convinge că nu noi sîntem de vină, spuse Lawrence.

— Și dacă nu sîntem noi, cine este ? E clar, cineva a vrut cu disperare să afle care este următoarea noastră mișcare, încît probabil că a riscat foarte mult în ultimele douăzeci și patru de ore. Doar dacă nu cumva ai fost tu, riscă Sir Morris și, ridicîndu-se de la biroul său, se întoarse și privi pe fereastră la parada gărzilor călare.

— Chiar dacă eu am fost, asta nu explică cum au ajuns și americanii acolo, replică Lawrence, odihnindu-și privirea pe un tablou al reginei în tinerețe, aflat pe colțul biroului șefului său.

— A, asta-i simplu. Busch i-a informat direct. N-am avut niciodată vreo îndoială că o va face, din momentul în care a devenit membru al echipei noastre. Ceea ce n-am ghicit a fost cît de departe vor merge americanii fără să ne țină la curent, spuse Sir Morris.

— Deci dumneavoastră i-ați comunicat lui Busch, zise Lawrence.

— Nu. Nu ajungi să stai la acest birou riscîndu-ți propria piele. I-am spus primului-ministru, și poți fi sigur că politicienii transmit întotdeauna informațiile, dacă consideră că astfel marchează un punct în favoarea lor. Ca să fiu sincer, știam că primul-ministru îi va spune președintelui. Altminteri m-aș fi abținut. Și, ceea ce ce este mai important : crezi că Scott mai este în viață ?

— Da. Am toate motivele să cred că cel care a alergat pe pista de aterizare spre avionul nostru a fost Scott. Poliția franceză, care din întîmplare a fost mult mai dispusă să cola-

boreze decît cea elvețiană, ne-a informat că avionul s-a prăbușit pe un cîmp, la vreo douăzeci de kilometri de Dijon, dar nici Scott, nici pilotul nu au fost găsiți la locul accidentului, spuse Lawrence.

— Și, dacă rapoartele poliției franceze, referitoare la cele întîmplate la aeroport, sînt exacte, Romanov a scăpat și probabil are cîteva ore avans față de noi, constată Sir Morris.

— Posibil, fu de acord Lawrence.

— Mai crezi că este la fel de posibil să-l fi prins pe Scott și acum să fie în posesia icoanei ? întrebă Sir Morris.

— Da, domnule, mă tem că este foarte posibil. Dar nu pretind că este concludent. Totuși, serviciul de monitorizare al BBC, din Caversham Park, a recepționat mai multe semnale radio decît de obicei, schimbate între toate ambasadele sovietice, în timpul nopții, adăugă Lawrence.

— Asta ar putea însemna orice, constată Sir Morris, scoțîndu-și ochelarii.

— De acord, domnule. Dar NATO raportează că forțe strategice rusești au fost plasate în dispozitiv și mai mulți ambasadori sovietici din Europa au solicitat audiențe protocolare la miniștrii de externe ai țărilor respective, inclusiv la al nostru.

— Ceea ce *este* îngrijorător. Nu fac asta decît dacă speră să obțină sprijinul nostru, reflectă Sir Morris.

— De acord, domnule. Dar cel mai edificator este faptul că secția de măsuri active a KGB, Primul Directorat Suprem, a rezervat spații publicitare în toate ziarele din Europa și, bănuiesc și din America.

— Mai urmează să-mi spui că l-au angajat pe J. Walter Thompson să scrie textul, bombăni Sir Morris.

— N-or să aibă nevoie de el. Cred că povestea asta va fi pe prima pagină a tuturor ziarelor, spuse Lawrence.

Dacă n-ar fi fost zvîcnetul continuu din umăr, poată că Adam nu s-ar fi trezit așa de repede. Barca făcuse un viraj

brusc la nouăzeci de grade și o pornise spre est cînd Adam se trezi, tresărind. Se uită la barcagiu și-l întrebă prin semne dacă, întrucît rîul era acum mult mai larg, n-ar putea să aducă barca mai aproape de mal ca să poată sări ? Bătrînul ridică din umeri, pretinzînd că nu înțelege, iar barca își continuă plutirea în derivă.

Adam aruncă o privire peste marginea bărcii și, în pofida întunericului, zări fundul rîului destul de limpede. Aruncă o piatră și văzu că ajunge repede pe fundul rîului. I se părea că, dacă s-ar apleca, ar reuși să-l atingă cu mîna. Își ridică privirea, neputincios, spre barcagiul care se uita imperturbabil în zare, peste capul lui.

— La naiba ! exclamă Adam. Scoase icoana din buzunarul blazerului, ridicînd-o deasupra capului. Se sui în picioare pe marginea bărcii ; se simțea ca un căpitan al unei echipe de fotbal, care-i cere arbitrului să înlocuiască un jucător. Sări în apă.

Atinse fundul canalului cu o bufnitură și rămase fără respirație, deși apa-i ajungea doar pînă la brîu. Rămase așa, ținînd încă icoana ridicată deasupra capului, iar barca își continuă alunecarea, trecînd pe lîngă el. Înaintă cu greu pînă la mal și se cocoță pe drumul de edec, răsucindu-se încet și încercînd să se orienteze. Destul de repede, reuși să identifice Carul Mare și să pună la punct un traseu spre vest. După ce timp de o oră umblă ud leoarcă, începu să zărească o lumină în depărtare ; aprecie că se afla la circa un kilometru. Pantofii îi erau îmbibați cu apă, îi era frig la picioare, dar își continuă drumul peste un cîmp, spre primele raze ale soarelui de dimineață. Din cauza apei din pantofi, cînd mergea, se auzea un plescăit.

De cîte ori întîlnea un gard viu sau o poartă, trecea peste sau pe dedesubt, ca un centurion roman hotărît să păstreze linia dreaptă pînă la destinație. Acum vedea conturul unei case care, după cum își dădu seama pe măsură ce se apropia, nu era altceva decît o cabană mai mare. Își aminti de expresia „țăran fermier", de la lecțiile de geografie din școală. O

cărare pietruită ducea la o ușă de lemn, pe jumătate deschisă, care părea să nu aibă nevoie de încuietoare. Adam lovi ușor în ușă cu ciocănelul și rămase chiar sub becul de deasupra ușii, așa încît oricine ar fi răspuns să-l vadă imediat.

Ușa fu deschisă de o femeie de vreo treizeci de ani, îmbrăcată cu o rochie simplă, neagră și un șorț alb, imaculat. Obrajii rozalii și talia amplă confirmau meseria soțului.

Văzîndu-l pe Adam în pragul ușii, îmbrăcat într-un blazer albastru marin, elegant și pantofi gri, uzi leoarcă, nu-și putu ascunde surpriza — îl aștepta pe poștaș, dar acesta nu apărea prea des.

Adam zîmbi și-i spuse :

— *Anglais.* Am căzut în canal.

Doamna izbucni în rîs și-l invită în bucătărie. Intră și zări un bărbat îmbrăcat, evident, pentru muls. Fermierul își ridică privirea și, cînd îl văzu pe Adam, izbucni și el în rîs — un rîs cald, prietenesc, mai degrabă în favoarea lui Adam, decît împotrivă.

Cînd observă că din haine îi picură apă pe podeaua ei fără pată, femeia luă iute un prosop de pe polița de deasupra sobei și spuse :

— *Enlevez-moi ça,* și arătă spre pantalonii lui Adam.

Adam se întoarse spre fermier, așteptînd parcă să-i spună ce să facă, dar gazda sa nu făcu decît să-și exprime acordul printr-un semn al capului și adăugă, mimînd că-și scoate pantalonii.

— *Enlevez les, enlevez les,* repetă femeia, arătînd spre el și dîndu-i prosopul.

Adam își scoase pantofii și șosetele, dar nevasta fermierului continuă să arate spre el pînă se dezbrăcă și de pantaloni ; nu se mișcă de acolo însă pînă cînd, în cele din urmă, scoase cămașa și lenjeria de corp, înfășurîndu-și prosopul în jurul taliei. Femeia se uită fix la bandajul de pe umărul lui, dar adună repede totul, cu excepția blazerului, și le duse la chiuvetă.

Adam rămase lîngă foc, să se usuce.

Fermierul îl invită să se aşeze cu el la masă şi turnă un pahar mare cu lapte pentru oaspetele său şi unul pentru el. Adam îşi strînse prosopul în jurul brîului şi se aşeză lîngă fermier, agăţîndu-şi blazerul nou şi modern pe spătarul scaunului de lîngă foc. O aromă delicioasă se ridica din tigaia în care soţia fermierului prăjea o felie groasă de şuncă, pe care o tăiase dintr-o bucată atîrnată în afumătoare.

Fermierul ridică paharul cu lapte şi toastă :

— Winston Churchill.

Adam luă o înghiţitură hulpavă din paharul lui şi îl ridică teatral :

— Charles de Gaulle, spuse şi dădu pe gît laptele cald, de parcă ar fi fost prima bere, la cîrciuma din sat.

Fermierul ridică ulciorul şi umplu paharele din nou.

— *Merci,* spuse Adam, întorcîndu-se spre soţia fermierului, cînd aceasta îi puse dinainte o farfurie mare în care sfîrîiau ouă cu şuncă. Femeia dădu din cap şi-i aşeză alături un cuţit şi o furculiţă îndemnîndu-l :

— *Mangez.*

— *Merci, merci,* repetă Adam, în timp ce femeia îi tăia o felie ovală şi groasă din pîinea uriaşă din faţa lui. Începu să înfulece mîncarea proaspăt pregătită ; era prima masă pe care o lua, după cina pe care o comandase pe cheltuiala lui Robin.

Fără veste, fermierul se ridică brusc în picioare şi-i întinse mîna lui Adam care, la rîndul lui, se sculă şi i-o strînse recunoscător ; gestul însă nu făcu decît să-i reamintească durerea din umăr.

— *Je dois travailler à la laiterie,* explică fermierul.

Adam dădu din cap şi rămase în picioare pînă cînd fermierul îi făcu semn cu mîna să se aşeze, adăugînd, în timp ce ieşea :

— *Mangez.*

După ce termină şi ultima fărîmă — numai că nu linsese farfuria — Adam o luă şi o duse soţiei fermierului, care era ocupată să scoată din cuptor un ibric ; din el îi turnă într-o

cană mare cafea aburindă. Adam se așează din nou și sorbi din ea. Cu o mișcare automată, bătu cu palma peste buzunarul blazerului, ca să se asigure că icoana este la locul ei. O scoase și studie chipul Sfîntului Gheorghe și apoi balaurul. O întoarse, ezită și apoi apăsă cu putere pe coroana de argint. Icoana se desfăcu în două, ca o carte, dînd la iveală două balamale minuscule pe partea interioară.

Adam îi aruncă o privire soției fermierului, care acum îi storcea ciorapii. Observă că și chiloții erau lîngă pantaloni, pe sfoara întinsă deasupra focului. Femeia luă o scîndură de călcat de după sobă și o pregăti, total neinteresată de descoperirea lui Adam.

Se uită cu atenție, din nou, în interiorul icoanei deschise pe masă, în fața lui. Ironia era că femeia care acum îi călca pantalonii înțelegea toate cuvintele din documentul de pergament, dar, în același timp, nu putea să-i explice semnificația lor deplină. Întreaga suprafață a icoanei era acoperită în interior de un pergament lipit de lemn, mai lipsea doar un centimetru să o acopere pînă la margini. Adam răsuci icoana ca să poată studia mai bine pergamentul. Semnăturile cu cerneală neagră din josul paginii și sigiliile îi dădeau aparența unui document legal. La fiecare citire mai afla ceva. Inițial fusese surprins să vadă că este scris în franceză ; pînă cînd, dînd de data trecută în partea de jos, 20 iunie 1867, își amintise, din lecturile de istorie militară de la Sandhurst că, mult timp după perioada napoleoniană, cele mai multe acorduri internaționale fuseseră în continuare redactate în franceză. Adam începu să recitească textul, rar.

Franceza lui nu era suficient de bună încît să-i permită să traducă mai mult de cîteva cuvinte ciudate din documentul scris frumos, de mînă.

Sub cuvintele *„Etats Unis"*, semnătura apăsată și clară a lui William Seward se întindea deasupra crestei unui vultur bicefal. Alături era semnătura lui Edward de Stoeckle, sub o coroană la fel cu cea de argint gravată pe spatele icoanei.

Adam verifică din nou. Probabil era un soi de acord încheiat între ruși și americani în 1867.

Căută și alte cuvinte care ar fi putut să-l ajute să explice semnificația documentului. Pe un rînd, reuși să identifice: *Sept millions deux cent mille dollars d'or* (7,2 milioane) și pe un altul *Sept cent douze millions huit cent mille dollars d'or* (712, 8 milioane) *le 20 juin 1966.*

Privirea i se opri pe un calendar agățat într-un cui, pe perete. Era vineri, 17 iunie 1966. Dacă era să dea crezare datei din acord, atunci în doar trei zile, documentul avea să-și piardă valabilitatea legală. Adam se gîndi că nu era de mirare că două din cele mai puternice națiuni din lume încercau cu disperare să pună mîna pe el. Citi tot documentul, rînd cu rînd, căutînd alte indicii, cîntărind fiecare cuvînt timp îndelungat. Privirea i se opri pe cuvîntul care era același în ambele limbi. Cuvîntul pe care nu i-l spusese lui Lawrence. Adam se întrebă cum de ajunsese icoana în mîinile lui Göring, în primul rînd. Probabil că i-o lăsase moștenire tatălui său fără să știe, căci dacă ar fi cunoscut adevărata importanță a conținutului ascuns în ea, cu siguranță ar fi putut să-și negocieze propria libertate, cu oricare din părți.

— *Voilà, voilà,* exclamă soția fermierului și, însoțindu-și vorbele de un gest al mîinilor, puse în fața lui Adam ciorapii calzi, chiloții și pantalonii. Cît timp petrecuse oare adîncit în descoperirea lui de importanță hotărîtoare? Femeia își îndreptă privirea spre pergamentul întors cu susul în jos și zîmbi. Adam închise icoana iute și studie cu atenție capodopera. Lemnul fusese atît de măiestrit tăiat, încît îmbinarea nu se mai vedea. Se gîndi la cuvintele din scrisoarea pe care i-o lăsase taică-său în testament: „Dar dacă, deschizînd-o, vei afla că scopul ei este să te implice în vreo acțiune dezonorantă, distruge-o fără să stai pe gînduri". Nu trebuia să stea pe gînduri ca să știe cum ar fi reacționat taică-său în aceleași împrejurări.

Soția fermierului stătea în picioare, cu mîinile în șolduri și se holba nedumerită la el.

Adam puse repede icoana în buzunarul blazerului și-și trase pantalonii.

Nu găsi un mod mai potrivit de a-i mulțumit nevestei fermierului pentru ospitalitate, pentru lipsa de suspiciuni și curiozitate, așa că se duse la ea, o luă delicat de umeri și o sărută pe obraz. Femeia roși și-i dădu o pungă mică, de plastic. Adam se uită înăuntru și găsi trei mere, niște pîine și o bucată mare de brînză. Femeia îi șterse cu colțul șorțului o firimitură de pîine de pe buză și îl conduse la ușă.

Adam îi mulțumi și păși afară, în cealaltă lume a sa.

PARTEA A TREIA

CASA ALBĂ

WASHINGTON DC

17 IUNIE 1966

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

CASA ALBĂ,
WASHINGTON DC
17 iunie 1966

— Nu vreau să fiu primul afurisit de președinte din istoria Statelor Unite care cedează un stat american, în loc să întemeieze unul.

— Apreciez acest lucru, domnule președinte, spuse secretarul de stat. Dar...

— Cum stăm din punct de vedere legal, Dean ?

— Nu stăm, domnule președinte. Abraham Brunweld, autoritatea numărul unu privind documentele acestei perioade, confirmă că termenii concesionării pe nouăzeci și nouă de ani obligă ambele părți. Actul de concesionare a fost semnat de Edward de Stoeckle, din partea Rusiei, și de William Seward, secretarul de stat din acea vreme, din partea Statelor Unite.

— Acordul mai poate fi valid astăzi ? întrebă președintele, întorcîndu-se către Nicholas Katzenbach, prim-consilier juridic.

— Cu siguranță, domnule, răspunse ministrul de justiție. Dar numai în cazul în care ei dețin originalul. Dacă-l au, Națiunile Unite și Curtea Internațională de la Haga nu au altă soluție decît să sprijine cererea Rusiei. Altminteri, nici un acord internațional semnat de noi, în trecut sau în viitor, n-ar avea credibilitate.

— Ce-mi oferi tu să fac este să stau cu mîinile în sîn și să dau din coadă ca un labrador care a cîștigat un premiu, în timp ce rușii ne dau cu tifla, spuse președintele.

— Înțeleg ce simțiți, domnule președinte, dar este de datoria mea să vă atrag atenția asupra poziției noastre juridice, răspunse ministrul de justiție.

— Fir-ar al dracului ! Există vreun precedent al vreunui șef de stat pentru o astfel de stupiditate ?

— În 1999, britanicii se vor confrunta cu chinezii într-o problemă similară în ceea ce privește Noile Teritorii din Hong Kong. Au acceptat deja realitatea situației și și-au exprimat opinia clar față de guvernul chinez, și anume că doresc să ajungă la o înțelegere cu ei, interveni Dean Rusk.

— Acesta este doar un exemplu și cu toții îi cunoaștem pe britanici și diplomația lor *fair play,* spuse președintele.

— De asemenea, în 1898, rușii au obținut concesionarea pe timp de nouăzeci și nouă de ani pentru Port Arthur, din nordul Chinei. Portul era vital pentru ei deoarece, spre deosebire de Vladivostok, acolo nu sînt ghețuri niciodată în timpul anului.

— Habar n-aveam că rușii *au* un port în China.

— Nu-l mai au, domnule președinte. I l-au înapoiat lui Mao în 1955, ca un gest de bunăvoință între prieteni comuniști.

— Poți fi al naibii de sigur că rușii nu ne vor retroceda acest teritoriu *nouă,* ca un act de bunăvoință. Am vreo variantă ? întrebă președintele.

— În afară de o acțiune militară pentru a-i împiedica pe sovietici să pretindă ceea ce consideră al lor de drept, nu, domnule, replică secretarul de stat.

— Deci un Johnson cumpără teritoriul de la ruși în 1867 și altul trebuie să-l vîndă înapoi, în 1966. De ce au fost de acord Seward și președintele cu o astfel de idee ?

— La vremea respectivă, prețul de achiziție a teritoriului în cauză era de șapte milioane și două sute de mii de dolari și despre inflație nu se auzise încă. Andrew Johnson nu și-ar fi putut imagina vreodată că rușii vor accepta să-l răscumpere cu de nouăzeci și nouă de ori valoarea inițială, sau în termeni reali, șapte sute douăsprezece milioane, opt

sute de mii de dolari, în lingouri de aur. În realitate, anii de inflație au făcut ca prețul cererii să fie mic. Și rușii au depozitat deja întreaga sumă într-o bancă new-yorkeză, ca să dovedească acest lucru.

— Așadar, nici măcar nu putem spera că nu vor plăti la timp, constată președintele.

— S-ar părea că nu, domnule.

— Dar oare de ce a vrut țarul Alexandru să concesioneze nenorocitul ăla de teritoriu, în primul rînd ? Asta mă depășește.

— La vremea respectivă avea probleme cu unii dintre miniștrii săi în legătură cu vînzarea unui teritoriu din Asia Orientală, care aparținea Rusiei. Țarul a considerat că această tranzacție va fi mai acceptabilă pentru apropiații săi dacă o prezintă doar ca pe o concesionare pe termen lung, cu o clauză de răscumpărare, și nu ca pe o vînzare sută la sută.

— Congresul de ce n-a obiectat ?

— După ce Congresul a ratificat tratatul principal, amendamentul nu a fost supus aprobării de către Casa Albă, deoarece nu mai erau implicate alte cheltuieli ale guvernului Statelor Unite. Ca o ironie, Seward a fost mîndru de faptul că ceruse o recompensă atît de mare în clauza de plată. La vremea respectivă, avea toate motivele să creadă că va fi imposibil să fie plătită, explică Rusk.

— Și acum valorează cît venitul anual doar din petrol, spuse președintele, privind pe fereastra Biroului Oval spre monumentul lui Washington. Și continuă: Ca să nu mai vorbim de haosul militar care se va crea în țară dacă rușii pun mîna pe exemplarul lor din tratat. Să nu uităm nici o clipă că eu sînt președintele care a cerut Congresului să cheltuiască miliarde de dolari pentru a instala sistemul de avertizare chiar la graniță, pentru ca poporul american să doarmă liniștit.

Nici unul dintre consilieri nu se simțea în stare să-l contrazică pe conducătorul lor ales.

— În concluzie, ce fac englezii în această problemă ?

— Ca de obicei, își țin secrete intențiile și acțiunile, domnule președinte. Se crede că un englez se află în acest moment în posesia tratatului ; și se pare că englezii sînt încă încrezători că ei vor pune mîna pe tip și pe icoană înaintea rușilor, așa că s-ar putea să se dovedească a fi salvatorii noștri.

— Ce drăguț să ne vină englezii în ajutor *nouă,* asta așa, pentru variație. Dar noi stăm cu mîinile în sîn, fără să facem nimic, în vreme ce ei încearcă să ne rezolve problemele ? întrebă președintele.

— Nu, domnule. CIA se ocupă de problemă de mai bine de o lună.

— Atunci e surprinzător că rușii n-au pus deja mîna pe icoană.

Nimeni nu rîse.

— Deci, ce ar trebui să fac în continuare ? Să stau și să aștept ca sovieticii să mute șapte sute douăsprezece milioane de dolari în aur, din banca new-yorkeză în Trezoreria Statelor Unite, luni, înainte de miezul nopții ?

— Totodată trebuie să-mi predea mie exemplarul original al acordului. Și nu mai au decît șaizeci de ore pentru asta, spuse Rusk.

— În momentul acesta, unde se află exemplarul nostru ? întrebă președintele.

— Undeva, bine ascuns în tainițele Pentagonului. Doar doi oameni cunosc locul exact. Exemplarul nostru n-a mai văzut lumina zilei de la conferința de la Ialta.

— De ce nu mi s-a spus niciodată despre el, pînă azi ? Măcar aș fi putut să opresc atîtea cheltuieli, spuse președintele.

— Mai bine de cincizeci de ani am crezut că exemplarul rușilor a fost distrus în timpul Revoluției. Cu trecerea anilor, a devenit clar că rușii au acceptat acest lucru ca pe un *fait accompli,* confirmarea finală a faptului venind de la

Stalin, la Ialta. Probabil că în ultima lună Brejnev a dat peste ceva care l-a convins că exemplarul lor fusese doar rătăcit.

— Dumnezeule, încă o lună și pierdem un stat.

— Corect, domnule, îl aprobă secretarul de stat.

— Îți dai seama, Dean, că dacă rușii apar în biroul tău luni, înainte de miezul nopții, cu exemplarul lor, nu-mi rămîne decît să fluier a pagubă ?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

După ce ușa cabanei se închise în urma lui, tot ceea ce putu distinge Adam era periferia unui orășel. Pînă să se lumineze de tot, i se păru mai sigur să o țină în trap mărunt spre *centre ville,* dar, de îndată ce primii muncitori începură să apară pe străzi, își încetini pasul, ca și cum s-ar fi plimbat. Adam decise să nu meargă direct în centrul orașului, ci să-și caute o ascunzătoare undeva, pentru a putea să se gîndească la mișcarea următoare. Se opri lîngă o parcare cu mai multe niveluri și își zise că este puțin probabil să găsească un loc mai bun pentru a-și pune la punct planul. Pătrunse în parcare printr-o ușă de la parter și ajunse la un ascensor; își dădu seama că parcarea se întinde pe patru etaje. O luă la fugă pe trepte, spre cel mai de jos nivel, încercă să tragă de ușa de la subsol și descoperi că este foarte prost luminat și aproape gol. Alesese subsolul, pentru că presupusese că va fi ultimul care se va umple cu mașini. Dădu o raită de jur-împrejur și cercetă locul. În colțul cel mai îndepărtat erau parcate două mașini, iar stratul gros de praf dovedea că se aflau acolo de mai mult timp. Se ghemui în spatele uneia din ele și-și dădu seama că este ascuns vederii, dar nu și pentru cineva foarte iscoditor.

Își imagină ce-ar face dacă cineva ar parca o mașină la acel nivel și ar lăsa cheile în contact. Încercă portierele celor două mașini, dar amîndouă erau încuiate. Se așeză din nou și

începu să-și facă un plan mai serios privind modul în care putea să ajungă la țărmul mării, la căderea nopții.

Era adîncit în gînduri, cînd auzi un zgomot ca un scîrțîit care îl făcu să tresară. Străpunse cu privirea subsolul întunecat și, din beznă, apăru un bărbat trăgînd după el un coș de gunoi din plastic, pe jumătate plin. Abia îl vedea pe bătrînul îmbrăcat într-o haină cafenie murdară, aproape atingînd pămîntul, care nu lăsa nici un dubiu asupra înălțimii celui căruia îi aparținuse înainte. Nu știa ce ar face dacă tipul ar continua să se îndrepte spre el. Cînd se apropie, Adam văzu că este bătrîn și gîrbovit; în colțul gurii îi atîrna chiștocul unei țigări. Măturătorul se opri în fața lui, ochi un pachet de țigări, îl ridică și se asigură că este gol, apoi îi dădu drumul în coșul de gunoi. Adună ambalajul de la niște dulciuri, o cutie de pepsi-cola și un *Le Figaro* vechi și toate-și găsiră locul în coș. Își roti privirea încet prin subsol în căutarea altor gunoaie și tot nu-l zări pe Adam ghemuit în spatele celei mai îndepărtate mașini. Mulțumit că-și terminase treaba, tîrî coșul de gunoi pe podea și-l împinse afară. Adam se relaxă, dar după vreo două minute bătrînul se întoarse, se îndreptă spre un perete și deschise o ușă pe care Adam nu o observase. Își scoase haina lungă, cafenie, își puse una gri care nu părea într-o stare mult mai bună, dar cel puțin era mai potrivită. Apoi dispăru. Cîteva clipe mai tîrziu, Adam auzi o ușă trîntindu-se.

Măturătorul își terminase ziua de muncă.

Adam mai aștepta un timp, se ridică și se întinse. Se strecură pe lîngă perete pînă ajunse la mica ușă. O deschise încetișor, luă haina lungă cafenie din cui și se înapoie în colțul său. Se ghemui lîngă mașină. Sosi și prima mașină matinală. Șoferul gară în colțul îndepărtat al parcării cu atîta ușurință, încît Adam fu sigur că trebuie să fie o rutină zilnică. Coborî un omuleț vioi, cu o umbră de mustață, îmbrăcat într-un costum elegant în dungi, ducînd o servietă. După ce

încuie portiera, porni cu un mers afectat spre ieșire. Adam așteptă pînă ce ușa grea se închise, se ridică și încercă haina cafenie peste blazer. Era strîmtă la umeri și puțin scurtă la mîneci, dar cel puțin îl făcea să arate ca și cum ar fi lucrat acolo.

Timp de o oră urmări mașinile care soseau la intervale neregulate. Îl exaspera faptul că toți proprietarii mașinilor își încuiau cu grijă portierele și le încercau înainte de a dispărea pe ușa de ieșire, cu chei cu tot.

Cînd auzi că bate ora zece, undeva în depărtare, hotărî că n-are nimic de cîștigat dacă se mai învîrte pe acolo. Tocmai se furișase de după mașina care-l ascundea și se îndrepta spre ieșire, cînd un Rover cu număr de înmatriculare englezesc țîșni de după colț și aproape îl orbi. Sări într-o parte, ca să lase mașina să treacă, dar aceasta frînă scîrțîind, iar șoferul lăsă geamul în jos și, subliniind fiecare cuvînt, întrebă cu accent englezesc :

— Bine — parca — aici ?

— *Oui, monsieur,* spuse Adam.

— Alte — niveluri — indică — *privé,* continuă tipul, ca și cînd s-ar fi adresat unui cretin. Oriunde ? mai adăugă el și cuprinse tot spațiul cu un gest al mîinii.

— *Oui,* repetă Adam și adăugă într-o engleză stricată, temîndu-se că accentul lui ar putea să aducă prea mult cu cel al lui Peter Sellers :

— Dar trebuie să vă parchez eu mașina.

„Rahat", era replica pe care se aștepta Adam s-o audă.

— Foarte bine, fu ceea ce spuse de fapt tipul. Coborî din mașină și îi dădu lui Adam cheile și o hîrtie de zece franci.

— *Merci. Quelle — heure — vous — retournez ?* îl întrebă Adam, făcînd jocul tipului ; băgă bancnota în buzunar și-și duse mîna la frunte.

— Cel mult o oră, răspunse acesta cînd ajunse la ieșire.

Adam aşteptă lîngă maşină preţ de cîteva minute, dar tipul nu se întoarse. Deschise portiera din stînga şi aşeză punga cu mîncare pe scaun. Se duse apoi de partea cealaltă, se sui la volan, răsuci cheia în contact şi verifică indicatorul de benzină : puţin peste jumătate. Tură motorul şi urcă pe rampă pînă la etajul întîi, unde opri. Nu putea să scape : avea nevoie de o monedă de doi franci pentru ca bariera să se ridice şi să poată trece. Doamna din maşina care se afla în spatele lui îi schimbă fără tragere de inimă bancnota de zece franci, cînd îşi dădu seama că nu are altă soluţie pentru a pleca.

Adam ieşi repede pe stradă, căutînd indicatorul TOUTES DIRECTIONS. După ce văzu unul, nu-i luă decît cîteva minute să iasă din oraş şi să o ia pe N6, spre Paris. Aprecie că, în cel mai bun caz, are un avans de două ore. După care, poliţia va fi cu siguranţă anunţată de furtul maşinii. Era sigur că are suficientă benzină pînă la Paris, dar era evident că nu putea spera să ajungă la Calais.

În cea mai mare parte a călătoriei, rămase pe banda din mijloc de pe N6, menţinînd acul vitezometrului constant sub limita de viteză cu cinci kilometri. După prima oră, parcursese aproape nouăzeci de kilometri. Desfăcu punga pe care i-o dăduse soţia fermierului şi scoase un măr şi o bucată de brînză. Gîndul îi alunecă spre Heidi, aşa cum se întîmpla atît de des în ultimele două zile.

De n-ar fi deschis niciodată scrisoarea !

Mai trecu o oră pînă îl zări ; urca şchiopătînd un deal care se ridica doar la cîteva sute de metri de drumul principal. Un zîmbet larg se aşternu pe faţa lui Romanov cînd îşi dădu seama că-l va prinde pe Scott cu mult înainte ca acesta să poată măcar spera să ajungă la drum. Cînd era doar la cîţiva metri de el, căpitanul de aviaţie se întoarse şi-i zîmbi străinului.

Cînd, o jumătate de oră mai tîrziu, îl lăsă pe Banks, cu gîtul rupt, ascuns după un copac, Romanov recunoscu în sinea sa, fără tragere de inimă, că tînărul pilot fusese la fel

de viteaz ca și Valcek, dar el nu mai putea pierde timpul, încercînd să afle în ce direcție o luase Scott.

Romanov o luă spre vest.

În clipa în care auzi sirena, Adam își reveni din visare. Se uită la micul ceas de bord. Nu conducea decît de aproximativ o oră și jumătate. Oare poliția franceză putea fi așa de eficientă? Mașina poliției se apropia cu rapiditate, pe stînga, dar Adam menținu viteza cu mult sub limită; doar inima îi bătea mai repede; mașina poliției trecu însă în viteză pe lîngă el.

Pe măsură ce înghițea kilometrii, începu să se întrebe dacă n-ar fi mai înțelept să vireze și să o ia pe un drum mai liniștit, dar decise să riște și să continue drumul spre Paris, cît mai repede cu putință.

Urmă indicatoarele spre Paris, în alertă, așteptînd să audă și alte sirene. Cînd în cele din urmă ajunse la intrarea în oraș, o luă spre Boulevard de l'Hôpital; se simțea chiar suficient de relaxat, așa că mai mușcă dintr-un măr. În condiții normale, ar fi apreciat arhitectura minunată a clădirilor de pe malurile Senei, dar astăzi privirea îi rămînea fixată pe oglinda retrovizoare. Hotărî să abandoneze mașina într-o mare parcare publică; cu puțin noroc, puteau trece zile întregi pînă să dea cineva de ea.

Vină și o luă pe Rue de Rivoli, îmbrățișă imediat cu privirea drapelele colorate care se întrevedeau la orizont. Nici că ar fi putut alege un loc mai bun, căci era sigur că va fi înțesat de mașini străine. Dădu cu spatele și parcă Roverul în cel mai îndepărtat colț al pieței. Apoi înfulecă ultima bucată de brînză și încuie mașina. O luă spre ieșire, dar nu făcu decît cîțiva metri și își dădu seama că turiștii care se plimbau se amuzau de ținuta lui, cu haina cafenie care nu i se potrivea și de care uitase complet. Se hotărî să se întoarcă și să o arunce în portbagaj. O dezbrăcă iute și o împături strîns.

Mai avea doar vreo cîțiva metri pînă la mașină, cînd îl văzu pe polițistul cel tînăr. Controla numărul de înmatriculare al Roverului și repeta literele și cifrele într-un radio emițător. Fără să-și ia privirea de la polițist, Adam porni încet înapoi. Mai trebuia să facă doar șase-șapte pași și s-ar fi pierdut în mulțime.

Cinci, patru, trei, doi, mergea încet, cu spatele, în timp ce polițistul continua să vorbească în radioemițător. Încă un pas...

— *Alors !* țipă doamna pe care o călcase.

— Îmi pare foarte rău, spuse Adam instinctiv în limba maternă. Polițistul ridică privirea și se uită fix la Adam, apoi strigă ceva în emițător și începu să alerge după el.

Adam dădu drumul hainei cafenii, se întoarse iute, aproape trîntind-o la pămînt pe doamna care se aplecase, și sprintă spre ieșire. Parcarea era plină de turiști care veniseră să se bucure de minunățiile Luvrului ; așa că lui Adam îi fu greu să ia viteză în îmbulzeală. Cînd ajunse la intrarea în parcare, auzi fluierul polițistului doar la cîțiva pași în urmă. Străbătu Rue de Rivoli, trecu printr-un pasaj și ajunse într-o piață largă.

Un alt polițist venea din dreapta ; nu avea altă ieșire, decît să urce în fugă scările din fața lui. Cînd ajunse în capul scărilor, se întoarse și văzu cel puțin alți trei polițiști care-l urmăreau îndeaproape. Se avîntă pe ușa batantă și trecu pe lîngă un grup de turiști japonezi care înconjuraseră statuia lui Rodin, ce se înălța în hol. Trecu în goană pe lîngă controlorul de bilete, uluit, și-și continuă cursa pe scările de marmură.

— *Monsieur, monsieur, votre billet ?* auzi strigînd în urma lui.

La capătul scărilor o luă la dreapta și trecu în fugă prin sala de artă modernă — *Expoziția specială '66* — Pollock, Bacon, Hockney ; apoi prin cea care adăpostea impresio-

niștii — Monet, Manet, Courbet, căutînd disperat o ieșire. Trecu prin secolul al XVIII-lea — Fragonard, Goya, Watteau — nici urmă de ieșire. Printr-o boltă mare, ajunse în sala secolului al XVII-lea — Murillo, Van Dyck, Poussin —, oamenii nu se mai uitau la tablouri, erau atenți la ceea ce provoca o asemenea agitație.

Adam continuă să alerge ; ajunse în secolul al XVI-lea — Rafael, Caravaggio, Michelangelo ; brusc își dădu seama că mai avea de străbătut doar două secole de pictură.

La dreapta sau la stînga ? Alese dreapta și pătrunse într-o uriașă încăpere pătrată. Erau trei ieșiri. Își încetini goana o clipă, ca să se hotărască asupra celei mai bune alegeri, și realiză că încăperea era plină de icoane rusești. Se opri în fața unei vitrine goale.

Nous regrettons que ce tableau soit soumis à la restauration.

Primul polițist intrase deja în încăperea mare și se afla doar la cîțiva pași în urmă. Adam țîșni spre ieșirea cea mai îndepărtată. Acum nu mai avea de ales decît între două ieșiri. Coti la dreapta și văzu un alt polițist care se îndrepta cu rapiditate, amenințător, spre el. La stînga, alți doi. Înainte, un altul.

Adam se opri în mijlocul Sălii Icoanelor de la Luvru, cu mîinile ridicate deasupra capului. Era înconjurat de polițiști, toți cu armele scoase.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Sir Morris ridică telefonul de pe biroul său.

— Un apel urgent de la Paris, domnule, spuse secretara.

— Mulțumesc, Tessa. Ascultă cu atenție, traducînd în gînd veștile palpitante.

— *Merci, merci,* îi spuse Sir Morris omologului său de la Ministerul de Externe francez. Vă vom contacta din nou de îndată ce vom încheia pregătirile necesare ca să-l preluăm. Dar, pentru moment, vă rog să nu-l pierdeți din vedere. Mai ascultă cîteva clipe și spuse: Și dacă are asupra lui ceva obiecte de valoare, vă rog păstrați-le cu grijă, sub cheie. Încă o dată, mulțumesc.

Secretara stenografie fiecare cuvînt al conversației, așa cum făcea de șaptesprezece ani.

Adam fu surprins de cît de relaxați, aproape prietenoși, deveniseră polițiștii după ce-i puseseră cătușele și-l duseseră la o mașină care-i aștepta. Fu împins în spatele mașinii de către polițistul de care era legat. Observă că atît în față cît și în spate se află o mașină a poliției. Doi motocicliști escortară micul convoi de automobile. Adam se simțea mai curînd ca un cap încoronat la plimbare, decît ca un criminal căutat pentru două crime, două furturi de mașini și uz de identitate falsă. Era oare posibil ca cineva să-și fi dat seama că este nevinovat ?

Cînd ajunse la Siguranță, în Ile de la Cité, lui Adam i se ordonă să-și golească imediat toate buzunarele. Un ceas de mînă, un măr, patruzeci de lire sterline în cecuri de călătorie, opt franci și un pașaport britanic pe numele Dudley Hulme. Inspectorul de poliție îl invită politicos să se dezbrace în maiou și chiloți. Era a doua oară în ziua aceea. După ce Adam se conformă, inspectorul controlă cu atenție fiecare buzunar al blazerului, inclusiv căptușeala. Expresia feței lui nu-i lăsă nici un dubiu lui Adam : nu găsise ceea ce căuta.

— Mai aveți și altceva asupra dumneavoastră ? îl întrebă polițistul rar, într-o engleză corectă.

A naibii întrebare idioată, se gîndi Adam. Vezi și singur.

— Nu, fu tot ce răspunse.

Inspectorul mai controlă o dată blazerul, dar nu dădu de nimic nou.

— Îmbrăcați-vă, spuse pe neașteptate.

Adam își puse cămașa, haina și pantalonii, dar inspectorul îi reținu șireturile și cravata.

— Toate lucrurile vă vor fi înapoiate la plecare, îi explică. Adam dădu din cap în timp ce-și punea pantofii, care flencăneau incomod cînd mergea. Fu dus într-o celulă mică, la același etaj, încuiat și lăsat singur. Privi în jur prin încăperea sărăcăcios mobilată : o masă mică de lemn așezată în mijloc, cu două scaune de fiecare parte. Ochii i se opriră asupra unui pat îngust așezat în colț și acoperit cu o saltea veche, din păr de cal. N-ar fi putut numi încăperea chiar celulă, pentru că nu existau gratii, nici măcar la singura ferestruică. Își scoase blazerul, îl atîrnă pe scaun și se întinse pe pat. Cel puțin era o îmbunătățire față de tot ceea ce-i servise drept culcuș în ultimele două nopți, reflectă. Să nu fi trecut decît două nopți de cînd la hotel, la Geneva, dormise pe jos, în camera lui Robin ?

Minutele treceau; luă o singură hotărîre: aceea de a cere un avocat, atunci cînd se va reîntoarce inspectorul. Strigă cu glas tare:

— Cum dracu se zice la „avocat" în franceză ?

Cînd, în cele din urmă apăru un polițist, la vreo jumătate de oră, după aprecierea lui Adam, acesta ducea o tavă încărcată: supă fierbinte, o chiflă, ceva ce i se părea lui Adam că este o friptură cu garnitură și un pahar din plastic plin ochi cu vin roșu. Se întrebă dacă nu greșiseră omul sau dacă nu cumva era pur și simplu ultima masă înainte de ghilotină. Îl urmă pe polițist pînă la ușă.

— Vreau să vorbesc cu un avocat, spuse autoritar, dar polițistul ridică din umeri și replică, trîntind ușa în urma lui.

— *Je ne comprends pas l'anglais.*

Adam se așeză să mănînce ce i se pusese în față, mulțumit că francezii credeau că trebuie servită o masă bună indiferent de situație.

Sir Morris le comunică noutățile o oră mai tîrziu și apoi îi studie cu atenție pe toți cei aflați în jurul mesei. N-ar fi convocat niciodată echipa D4 dacă n-ar fi fost sigur că Adam este în sfîrșit în siguranță. Matthews tot nu trăda vreo emoție. Busch era neobișnuit de tăcut, în vreme ce Snell părea aproape relaxat, așa, ca variație. Lawrence era singurul care părea sincer mulțumit.

— Scott este închis la Ministerul de Interne, lîngă Place Beauvais; l-am contactat deja pe atașatul nostru militar de la ambasadă... continuă Sir Morris.

— Colonelul Pollard, întrerupse Lawrence.

— Colonelul Pollard, care a plecat cu mașina ambasadorului și-l va duce pe Scott la ambasada noastră din Faubourg St. Honoré, pentru a fi chestionat. Siguranța ne-a sunat acum cîteva minute să ne confirme sosirea lui Pollard. Sir Morris se întoarse spre adjunctul său:

— Vei zbura la Paris în seara aceasta și vei conduce tu însuți ancheta.

— Da, domnule, spuse Lawrence, ridicînd privirea spre șeful său, și un zîmbet îi înflori pe chip.

Sir Morris dădu din cap. O gașcă de indivizi cu sînge rece, se gîndi, plimbîndu-și privirea în jurul mesei, dar în următoarea jumătate de oră se va afla cu siguranță care din ei servește doi stăpîni.

— Bun. Nu cred că mai am nevoie de vreunul dintre voi astăzi, îi concedie Sir Morris, ridicîndu-se de pe scaun.

Mentor zîmbi cînd Sir Morris ieși din încăpere ; sarcina sa fusese deja îndeplinită. E așa de simplu, cînd poți citi invers un text stenografiat.

Un Jaguar negru cu însemnele CD sosise la sediul poliției cu cîteva minute mai devreme decît era așteptat.

Circulația nu fusese atît de intensă cum își închipuise colonelul. Inspectorul aștepta pe scări ; se uită la drapelul britanic de pe capotă și i se păru că toată povestea devine cam melodramatică. Pollard sări din mașină.

Scund și îndesat, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cravată militară și avînd în mînă o umbrelă strînsă, Pollard arăta ca atîția alți englezi, care refuză să accepte că s-ar putea afla în străinătate.

Inspectorul îl conduse pe Pollard direct în camera în care fusese încarcerat Adam.

— Pollard mă numesc, colonelul Pollard. Ataşatul militar al ambasadei de la Paris. Regret că ai trecut prin tot acest coșmar, bătrîne, dar e multă hîrțogărie de completat ca să te scoatem de aici. Nenorocită birocrație.

— Înțeleg. Și eu am fost în armată, spuse Adam, sărind din pat.

— Știu, regimentul Regal Wessex, nu ?

Adam dădu din cap, puțin mai încrezător.

— Totuși, problema a fost rezolvată. Poliția franceză a fost foarte înțelegătoare și am căzut de acord să te transfere la ambasada noastră.

Adam se uită la cravata colonelului :

— Duke of York[1] ?

— Poftim ? Bineînțeles că nu, spuse Pollard, pipăindu-și cravata : Green Jackets[2]

— Da, sigur, răspunse Adam, bucuros că greșeala îi fusese înțeleasă.

— Și acum cred că ar trebui s-o întindem, bătrîne. Știu că o să te simți ușurat auzind că nu vei fi acuzat de nimic.

Colonelul habar n-avea cît de ușurat se simțea într-adevăr Adam.

Inspectorul îi conduse înapoi în hol, unde Adam nu trebui decît să-și identifice lucrurile și să semneze pentru ele. Le puse pe toate în buzunar, mai puțin ceasul pe care și-l puse la mînă și șireturile, pe care le puse repede la pantofi și le legă. Nu fu surprins că nu-i înapoiaseră pașaportul lui Dudley Hulme.

— Să nu mai pierdem vremea pe aici, bătrîne, spuse colonelul cu o voce puțin cam nerăbdătoare.

— Doar o clipă. Sînt la fel de dornic să ies de aici ca și dumneavoastră, replică Adam. Își controlă șireturile înainte de a-i urma pe colonelul Pollard și pe inspector afară, la Jaguarul care aștepta. Observă prima oară că Pollard șchioapătă ușor. Un șofer îi ținea portiera deschisă. Adam rîse.

— E ceva nostim, bătrîne ? întrebă colonelul.

— Nu. Doar că ultimul șofer care a făcut asta, nu părea așa de prietenos.

Adam se urcă în spate, iar colonelul se strecură lîngă el.

(1) Duke of York — regiment britanic.
(2) Green Jackets — regiment britanic.

— Înapoi la ambasadă, spuse Pollard, iar mașina porni în viteză.

Adam se holbă plin de oroare la steagul britanic care fîlfîia pe mașină.

Capitolul Douăzeci

Cînd se trezi, Adam era în pielea goală.

Privi în jur, prin încăperea sărăcăcioasă, dar acum nu mai reuși, ca în arestul poliției, să vadă ce este în spatele lui : brațele, picioarele și trupul îi erau legate cu o sfoară de nailon de un scaun așezat în mijlocul încăperii, și asta îl făcea complet imobil.

Cînd ridică privirea, îl văzu doar pe colonelul Pollard, aplecat deasupra lui. Satisfăcut că Adam și-a recăpătat cunoștința, colonelul ieși repede din încăpere.

Adam întoarse capul și-și văzu toate hainele așezate ordonat pe un pat, aflat în celălalt capăt al celulei. Încercă să miște scaunul, dar abia reuși să-l clintească puțin într-o parte și-n cealaltă și, după mai multe minute, abia dacă înaintase cîțiva centimetri către ușă. Își adună puterile și încercă să slăbească frînghia din jurul încheieturilor, frecînd-o de stinghiile de lemn, dar brațele îi erau atît de strîns legate, că nu reuși decît o mișcare foarte slabă.

Se luptă minute în șir fără nici un rezultat ; fu întrerupt de zgomotul ușii care se deschidea. Ridică privirea cînd intră Romanov. Hotărît lucru, nu arăta mai puțin înspăimîntător la o examinare mai atentă, de la distanță mică. Era urmat de un alt bărbat, pe care Adam nu-l recunoscu. Acesta ținea strîns în mînă ceea ce părea o cutie de havane ; se așeză undeva, în spatele lui Adam. După el venea Pollard, ducînd o folie mare de plastic.

Romanov se uită la trupul gol al lui Adam și zîmbi, bucurîndu-se de umilirea lui ; se opri exact în fața scaunului.

— Numele meu este Alexandr Petrovici Romanov, pronunță cu o voce în care se simțea doar un accent ușor.

— Sau Emmanuel Rosenbaum, completă Adam, uitîndu-se cu atenție la adversarul său.

— Îmi pare foarte rău că nu ne putem strînge mîna, dar am considerat că, dată fiind situația, sînt necesare anumite măsuri de prevedere, adăugă Romanov plimbîndu-se în jurul scaunului. Întîi aș vrea să te felicit pentru că ai reușit să-mi scapi atîta vreme, dar, după cum probabil îți dai seama, sursa mea din Londra poate să telefoneze tot atît de repede ca și a ta.

— Sursa ta ?

— Nu fi naiv, căpitane. Trebuie să înțelegi că nu ești în situația de a pune întrebări, ci doar de a răspunde.

Adam își aținti privirea pe o cărămidă din peretele din fața lui, fără să încerce măcar să urmărească divagațiile lui Romanov.

— Pollard, adu-l pe căpitanul Scott din nou în mijlocul încăperii. Se pare că a reușit să se miște cel puțin doi centimetri în încercarea de a evada, spuse Romanov tăios.

Pollard făcu ce i se ceruse ; întîi întinse folia de plastic pe podea, apoi mișcă scaunul pînă ajunse în centrul foliei.

— Mulțumesc. Cred că l-ai cunoscut deja pe colonelul Pollard al nostru. Desigur, nu este numele lui real și nici nu este cu adevărat colonel, dar asta a vrut întotdeauna să fie în viață, așa încît atunci cînd s-a ivit ocazia, i-am făcut bucuros plăcerea. De fapt, bunul nostru colonel chiar a servit în armata britanică, dar teamă mi-e că a intrat în serviciul regelui și al patriei ca soldat și, optsprezece ani mai tîrziu, cînd l-a părăsit, era tot soldat. Și, în ciuda unei răni la picior, care din nefericire nu i-a fost provocată de vreun dușman cunoscut al Coroanei, n-a putut cere pensie de invaliditate. Asta l-a lăsat cam sărac. Dar, așa cum ți-am spus, a vrut întotdeauna să fie colonel. Tentativa ta cu întrebarea a fost bună : „Cravata distinctivă a regimentului Duke of York ?" Dar

colonelul a servit într-adevăr în regimentul Green Jackets, așa încît a considerat că este singura cravată pe care putea s-o poarte.

Privirea lui Adam nu se dezlipi de la perete. Romanov continuă :

— Ei, trebuie să mărturisesc că greșeala noastră cu drapelul britanic a fost de fapt o neglijență, de înțeles poate, întrucît este imposibil să arborezi steagul rusesc cu dosu-n sus fără să observe toată lumea. Deși, într-adevăr, Pollard ar fi trebuit să observe imediat ; să fim mulțumiți că tu n-ai făcut-o decît cînd portierele mașinii erau bine încuiate.

Romanov se opri din plimbarea nesfîrșită în jurul scaunului și se uită la trupul gol, adăugînd :

— Și acum, cred că a sosit momentul să faci cunoștință cu dr. Stavinski, care așteaptă cu nerăbdare să te întîlnească, deoarece n-a prea avut de lucru în ultima vreme și se teme că-ncepe să cam ruginească.

Romanov făcu un pas înapoi și-l lăsă pe Stavinski să se apropie și să se posteze în fața lui Adam. Ținea încă sub braț cutia de havane. Adam se uită fix la silueta micuță ce părea să-l cîntărească cu privirea. Stavinski n-avea probabil mai mult de un metru și jumătate și purta o cămașă gri, deschisă la gît, și un costum tot gri, foarte boțit, care-l făcea să semene cu un funcționar tînăr dintr-un birou de avocatură fără prea mare succes în afaceri. O barbă țepoasă de o zi îi acoperea fața, lăsînd impresia că nu se așteptase să lucreze în ziua aceea. Buzele subțiri i se depărtară într-un rînjet, ca și cum ar fi ajuns la o concluzie.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule căpitan Scott. Deși oaspete neașteptat al ambasadei, sînteți binevenit. Bineînțeles, ați putea face ca relația noastră să fie foarte scurtă, pur și simplu dîndu-ne o informație, începu Stavinski. Oftă ușor și continuă : Vreau doar să știu unde se află icoana țarului. După o pauză adăugă : Deși presimt că nu va fi așa de ușor. Greșesc ?

Adam nu răspunse.

— Nu este o surpriză prea mare. L-am prevenit pe tovarășul Romanov că, după felul laudativ în care v-a descris, nu va fi suficientă o simplă serie de întrebări și răspunsuri. Totuși, în aceste condiții, trebuie să urmez procedura normală. Și veți constata că și rușii se conduc după reguli, la fel de mult ca și englezii. Ei, probabil că v-ați întrebat de ce un om care nu fumează niciodată ar putea să ducă cu el o cutie de havane, completă Stavinski, ca și cînd atunci i-ar fi trecut prin minte acest lucru. Așteptă răspunsul lui Adam, dar acesta nu scoase o vorbă.

— A, nu vreți să stăm de vorbă. Înțeleg că ați mai trecut prin astfel de situații. Ei bine, atunci o să continui să vorbesc singur pentru moment. Ca student al Universității din Moscova, mi-am ales ca obiect de studiu chimia, dar m-am specializat într-un domeniu particular al acestei științe.

Adam simula indiferența și lipsa de interes, încercînd să nu-și amintească cele mai grele clipe prin care trecuse cînd se aflase în mîinile chinezilor.

— Ceea ce puțini oameni din Occident înțeleg este că noi, rușii, am fost primii care au inițiat, la nivel universitar, un departament de interogatoriu științific, cu o catedră completă de profesori universitari și mai mulți cercetători asistenți. Din cîte știu, nici unul nu are încă o diplomă de la Oxford sau Cambridge. Dar Occidentul continuă să aibă o versiune donchișotească asupra valorii vieții și a dreptului individual. Și, după cum vă imaginați, de existența acestui departament știau doar anumiți membri ai Universității ; vă dați seama deci că nu oricine putea deveni student aici, mai ales că nu era în programă. Însă, deoarece eu eram membru al departamentului respectiv, era de la sine înțeles că voi adăuga specializării mele și tortura. În principiu sînt un om obișnuit, care nu prea s-a interesat de cercetare ; după ce am aflat însă de „cutia de havane", am devenit peste noapte un student fascinat și tenace. Abia așteptam să mi se dea voie să fac experiențe. Se opri, așteptînd să vadă ce efect au vorbele sale asupra lui Scott, dar fu dezamăgit : acesta le primi cu

aceeași privire fixă, impasibilă. Stavinski continuă : Tortura este, fără îndoială, o profesiune veche și onorabilă. Chinezii o practică de aproape trei mii de ani ; cred că ați simțit-o pe pielea dumneavoastră, domnule căpitan Scott ; chiar și dumneavoastră, englezii, ați progresat mult, de la scaunul de tortură din Evul Mediu ; un instrument ce s-a dovedit cam incomod pentru lumea modernă. Ținînd cont de acest aspect, profesorul meu de la Moscova, al cărui nume este Metz, a realizat ceva simplu și mic, care, după cîteva lecții, poate fi stăpînit chiar și de o persoană de inteligență medie.

Adam dorea cu disperare să afle ce este în cutia aceea, dar privirea îi rămase impasibilă.

— În tortură, ca și atunci cînd faci dragoste, preludiul este factorul decisiv, domnule căpitan Scott. Mă urmăriți, domnule căpitan ? întrebă Stavinski.

Adam încercă să rămînă calm și detașat.

— Tot nici un răspuns, domnule căpitan Scott, dar, așa cum v-am explicat, eu nu mă grăbesc. Mai ales că, în cazul dumneavoastră, bănuiesc că întreaga operație va dura ceva mai mult decît de obicei, ceea ce, trebuie să mărturisesc, îmi va spori plăcerea. Și, deși nu sîntem încă în posesia icoanei țarului, eu *am* măcar putere și autoritate asupra singurei persoane care știe unde este.

Adam nu făcu nici de această dată vreun comentariu.

— Așadar, am să vă întreb doar o dată, și numai o dată, înainte de a deschide cutia : Unde este icoana țarului ?

Adam îl scuipă.

— Nu numai needucat, ci și prost, remarcă Stavinski și adăugă :

— Căci în foarte scurt timp, veți dori cu disperare orice lichid pe care am putea avea bunăvoința să vi-l îngăduim. Dar, ca să fiu sincer, n-aveați de unde să știți asta.

Stavinski puse cutia pe podea și o deschise încet.

— Mai întîi, vă ofer o baterie nichel-cadmiu de șase volți, obișnuită, spuse, ca un magician în fața unui copil. Făcu o pauză și adăugă, băgînd mîna din nou în cutie : M-am

gîndit că veți aprecia această atingere. În al doilea rînd, un mic generator de șocuri. Puse cutia dreptunghiulară din metal, lîngă baterie. În al treilea rînd, două bucăți de sîrmă cu electrozi la capete. În al patrulea rînd, două seringi, în al cincilea, un tub cu clei de colodiu și, în sfîrșit, o fiolă, despre care o să mai vorbim. Cînd spun „în sfîrșit", în cutie au mai rămas două obiecte, dar nu le voi folosi decît dacă este necesar să trecem la faza a doua a micului nostru experiment sau chiar la faza a treia.

Stavinski așeză obiectele în linie dreaptă pe podea, în fața lui Adam și spuse :

— Recunosc, nu pare mult. Dar sînt sigur că veți reuși, cu puțină imaginație, să vă dați seama de potențial. Și acum, pentru ca tovarășul Romanov și colonelul să se bucure de spectacolul pe care-l voi oferi, este necesar să mai completez cu cîteva amănunte despre sistemul nervos. Sper sincer că mă urmăriți, că-mi urmăriți fiecare cuvînt, domnule căpitan Scott, căci, cu cît victima știe mai mult, cu atît poate să aprecieze adevărata valoare a ceea ce i se va întîmpla.

Pe Adam îl irita faptul că Stavinski vorbește englezește atît de bine. Își amintea încă destul de limpede cum îi descriau chinezii ce aveau să-i facă, într-o limbă pe care nu o înțelegea. Cu ei, îi venise mai ușor să-și lase mintea să umble aiurea în timpul prezentării și, cu toate acestea, sfîrșise într-o instalație frigorifică, unde rămăsese închis timp de patru ore.

— Și acum, partea practică, continuă fața palidă. Trimițînd un scurt impuls electric spre terminația sinapsei, este posibil să imprimi într-o fracțiune de secundă un mesaj electric puternic, către mii de alți nervi. Acest lucru determină o senzație extrem de neplăcută, asemănătoare celei provocate de atingerea unui fir electric sub tensiune, senzație mai cunoscută sub numele de șoc electric. Nu este mortal, dar este extrem de neplăcut. În școala de la Moscova, acest lucru poartă numele de faza întîi și nu e obligatoriu să treceți prin ea dacă îmi mărturisiți unde găsesc icoana țarului.

Adam rămase impasibil.

— Văd că n-ați fost atent în timpul micului meu discurs, așa încît mă tem că trebuie să trecem de la teorie la practică.

Adam începu să repete în gînd cele treizeci și șapte de piese ale lui Shakespeare. Ce încîntat ar fi fost bătrînul său profesor de engleză să afle că, după toți anii în care încercase să-i bage în cap elevului refractar titlurile tuturor pieselor lui Shakespeare, Adam încă mai reușea să și le amintească : *Henric al VI-lea, partea întîi ; Henric al VI-lea, partea a doua ; Henric al VI-lea, partea a treia ; Richard al II-lea...*

Stavinski luă tubul de lipici cu colodiu, scoase capacul și-l unse pe Adam pe piept.

...Comedia erorilor, Titus Andronicus, Îmblînzirea scorpiei...

Rusul îi prinse cei doi electrozi de piept, puse firele la bateria de șase volți, conectată la rîndul ei la micul generator de impulsuri.

...Doi tineri din Verona, Zadarnicele chinuri ale dragostei, Romeo și Julieta...

Fără nici un avertisment, Stavinski apăsă, preț de două secunde, pe butonul generatorului, iar Adam primi un șoc de două sute de volți. Cît dură șocul, adică cele două secunde, Adam urlă, căci simți durerea înfiorătoare a celor două sute de volți care-și croiau drum spre fiecare parte a corpului. Dar senzația trecu într-o clipă.

— Nu vă abțineți, spuneți exact cum vă simțiți. Sînteți într-o cameră izolată fonic, așa că nu veți deranja pe nimeni altcineva din această clădire.

Adam ignoră remarca și, strîngînd marginea scaunului, mormăi... *Richard al III-lea, Visul unei nopți de vară, Regele Ioan...*

Stavinski mai apăsă o dată, alte două secunde. A doua oară, Adam simți durerea instantaneu. În momentul în care se sfîrși, simți că-i vine să verse, dar reuși să rămînă conștient.

Stavinski așteptă un timp, apoi, fără să i-o ceară cineva, își spuse părerea :

— Impresionant. V-ați calificat în mod cert pentru faza a doua, de care însă puteți scăpa imediat dacă răspundeți la o întrebare simplă : Unde este icoana țarului ?

Lui Adam i se uscase atît de tare gura, că nu putea nici să vorbească, dar să mai și scuipe.

— Am încercat să vă previn, domnule căpitan Scott. Colonele, du-te și adu-i căpitanului niște apă, spuse Stavinski întorcîndu-se spre ușă.

...Negustătorul din Veneția ; Henric al IV-lea, partea întîi ; Henric al IV-lea, partea a doua...

Pollard se întoarse într-o clipă și-i vîră lui Adam în gură gîtul unei sticle. Acesta înghiți lacom jumătate din conținut, pînă-i fu luată sticla de la gură.

— Nu trebuie să exagerați. S-ar putea să mai aveți nevoie mai tîrziu. Dar nu va fi necesar dacă-mi spuneți unde este icoana.

Adam scuipă ceea ce mai rămăsese din apă, în direcția adversarului său.

Stavinski făcu un pas înainte și-l pălmui cu putere peste față, cu dosul mîinii. Capul lui Adam căzu într-o parte.

— Nu am nici o altă alegere, decît să trec la faza a doua, spuse Stavinski. Se uită la Romanov, care aprobă printr-o mișcare a capului, și continuă : Poate v-ați întrebat cît rău vă mai pot face cu o simplă baterie de șase volți. Ați văzut, desigur, execuții pe scaunul electric, în nenumărate filme americane cu gangsteri, și probabil știți că, pentru a ucide un om, este necesar un generator puternic. Dar, în primul rînd, este important să nu uitați că eu nu vreau să vă ucid. În al doilea rînd, lecțiile mele de știință n-au luat sfîrșit o dată cu faza întîi. Profesorul Metz era și el neliniștit de cît este de slabă această fază și, după o viață dedicată cercetării, a descoperit o soluție ingenioasă cunoscută sub denumirea de M, botezată de Academia de Științe după numele profesorului, în onoarea lui. Dacă se injectează M în sistemul nervos, mesajele se transmit mult mai eficient către toți nervii ; ast-

fel durerea se multiplică, fără ca, de fapt, să devină fatală. Nu trebuie decît să multiplic cîțiva miliamperi cu factorul potrivit, pentru a crea un efect mult mai interesant. Deci mă văd obligat să vă întreb din nou : unde este icoana țarului ?

...Mult zgomot pentru nimic, Henric al V-lea, Iuliu Cezar...

— Văd că sînteți hotărît să mergem mai departe, spuse Stavinski. Luă o seringă de pe podea și vîrî acul lung și subțire într-o fiolă ; trase pistonul pînă cînd seringa fu pe jumătate plină. Apoi o ținu cu acul în sus, apăsă pistonul și un jet fin, ca o fîntînă miniaturală, țîșni în aer. Se așeză în spatele lui Adam.

— O să vă fac o puncție lombară ; dacă încercați să vă mișcați, paralizați pe viață, de la gît în jos. Nu sînt un tip onest din fire, dar, de data aceasta, vă recomand să mă credeți. Vă asigur că injecția nu vă va omorî, căci, după cum știți, nu acesta este interesul nostru.

Lui Adam nu-i tresări nici un mușchi cînd simți acul înfigîndu-i-se în spate. *Cum vă place...* începu. Apoi tot trupul îi fu zguduit de o durere înfiorătoare și, brusc, din fericire, nu mai simți nimic.

Cînd își veni în fire, nu fu în stare să-și dea seama cît timp trecuse. Privirea i se concentră cu greu asupra torționarului său, care măsura nerăbdător camera în sus și în jos. Văzînd că Adam a deschis ochii, bărbatul nebărbierit se opri, zîmbi, se îndreptă spre scaun și își plimbă degetele peste plasturele mare care acoperea rana veche de două zile, din umărul lui Adam. Atingerea păru delicată, dar Adam o simți ca pe un fier roșu apăsat pe umăr.

— După cum am promis, vă așteaptă o senzație mult mai interesantă. Cred că o să smulg plasturele acum, spuse Stavinski. Așteptă un moment, timp în care Adam strînse din dinți. Apoi, cu o singură mișcare, trase. Adam strigă, ca

și cum glonțul l-ar fi lovit din nou. Romanov înaintă, se aplecă și studie rana.

— Am un sentiment de ușurare cînd văd că tovarășul meu nu a ratat complet, spuse Romanov și adăugă: Vă puteți închipui cum va fi cînd îi voi permite domnului Stavinski să vă pună din nou electrozii și să apese pe butonul micului generator ?

— *...A douăsprezecea noapte, Hamlet, Nevestele vesele din Windsor...*, spuse Adam tare pentru prima oară.

— Văd că nu vreți să vă lăsați pradă imaginației, remarcă Romanov și dispăru în spatele lui. Stavinski verifică dacă firele sînt prinse de pieptul lui Adam, apoi se întoarse la generator:

— Apăs pe buton în trei secunde. Știți ce trebuie să faceți ca să mă opriți.

...Troilus și Cresida, Totu-i bine cînd sfîrșește bine...

Cînd butonul fu apăsat, volții părură că-și croiesc drum către fiecare terminație nervoasă a trupului. Adam scăpă un strigăt atît de puternic încît, dacă nu s-ar fi aflat într-o încăpere izolată fonic, l-ar fi auzit oricine pe o rază de un kilometru. După ce efectul inițial luă sfîrșit, tremura necontrolat și avea o puternică stare de vomă ; Stavinski și Pollard se repeziră la scaun și dezlegară iute sforile de nailon. Adam căzu în genunchi, cu palmele sprijinite de podea, și vomită.

— Nu ne putem permite să vă lăsăm să vă înecați și să muriți, nu ? Am mai pierdut unul sau doi la începuturi, dar acum știm ce-avem de făcut, spuse Stavinski.

După ce starea de vomă îi trecu, Stavinski îl reașeză pe Adam pe scaun, iar Pollard îl legă din nou.

— Unde este icoana țarului ? strigă Stavinski.

— *...Măsură pentru măsură, Othello, Regele Lear...*, murmură Adam cu o voce tremurătoare.

Pollard luă o altă sticlă cu apă și o puse la gura lui Adam, care sorbi cu nesaț ; era însă ca o oază mică, într-un deșert

imens. Romanov înaintă pînă lîngă scaun, iar Stavinski își luă locul lîngă butonul generatorului.

— Ești un bărbat curajos, Scott. Nu dovedești nimic cu asta, e curată nebunie. Spune-mi doar unde este icoana și îl scot pe Stavinski de aici, iar colonelului îi ordon să te lase pe treptele ambasadei britanice.

— *...Macbeth, Antoniu și Cleopatra...*

Romanov oftă și făcu un semn din cap. Stavinski apăsă din nou butonul. Chiar și colonelul deveni palid urmărind reacția lui Adam. Intensitatea strigătului fu și mai puternică, mușchii se contractară vizibil ; Adam simți cum volții ajung la milioanele de mici terminații nervoase din corpul său. Fu dezlegat din nou și căzu pe podea, sprijinit în genunchi și în mîini. Mai rămăsese oare ceva în stomacul lui, mai era oare posibil să verse ? Înălță capul, dar fu zvîrlit din nou pe scaun și legat. Stavinski îl țintui cu privirea.

— Foarte impresionant, domnule căpitan Scott. V-ați calificat pentru faza a treia.

Ajuns la aeroportul Orly în seara aceea, Lawrence aștepta cu nerăbdare cina liniștită cu vechiul său prieten, la reședința ambasadorului. Îl întîmpină la barieră colonelul Pollard.

— Ce face ? fură primele lui cuvinte.

— Speram să ne spui tu, replică Pollard, luînd servieta lui Lawrence. Lawrence se opri și se uită fix la militarul înalt și subțire, în uniforma de paradă a gărzilor Royal Dragon.

— Ce vrei să spui ? întrebă Lawrence.

— Doar că am urmat întocmai instrucțiunile tale și m-am dus în Ile de la Cité să-l iau pe Scott, dar, ajuns acolo, am fost informat că altcineva, care s-a folosit de numele meu, venise după el, cu douăzeci de minute mai devreme. Am luat imediat legătura cu biroul tău, dar, deoarece tu erai deja pe

drum, ambasadorul mi-a ordonat să mă duc direct la aeroport ; între timp el i-a telefonat lui Sir Morris.

Lawrence se împiedică și fu cît pe-aici să cadă. Colonelul îl sprijini. Nu înțelesese sensul celor spuse de Lawrence : „Cu siguranță va crede că eu sînt".

Cînd Adam își veni în fire, lîngă el era doar Romanov.

— Uneori, spuse rusul, ca și cînd ar fi continuat o conversație, ca și cînd Adam n-ar fi leșinat, un bărbat este prea mîndru ca să-și arate lipsa de hotărîre în fața celui care-l torturează sau chiar în fața unui conațional, mai ales a unui trădător. De aceea i-am îndepărtat pe Stavinski și pe colonel. N-am nici un chef să-l văd pe Stavinski continuîndu-și experimentul cu faza a treia, dar nu-l pot opri decît dacă-mi spui unde ai pus icoana.

— De ce-aș face-o ? Legal, este a mea, spuse Adam agresiv.

— Nu chiar, căpitane Scott. Ceea ce ai luat de la banca din Geneva este originalul inestimabil pictat de Rubliov și aparține Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste. Dacă ar fi ca icoana să apară la vreo licitație sau galerie de artă din lume, imediat am reclama-o, ca fiind patrimoniu național, furat de cel ce o vinde.

— Dar cum e posibil... începu Adam.

— Păi, dumneata ești acum în posesia originalului lăsat de țar Marelui Duce de Hesse spre păstrare ; timp de peste cincizeci de ani, Uniunea Sovietică a avut doar o copie.

Adam deschise larg ochii a neîncredere ; Romanov scoase din buzunarul interior al hainei o icoană a Sfîntului Gheorghe cu balaurul. Făcu o scurtă pauză, apoi o întoarse pe cealaltă parte ; pe chip îi trecu un zîmbet de satisfacție.

Privirea lui Adam înregistră lipsa coroanei.

— Ca și dumneata, o am doar cu împrumut, dar îmi spui unde este originalul, îți dau drumul și facem schimb : copia

pentru original. Nimeni nu va ști nimic și dumneata vei putea să ai un profit considerabil.

— *O icoană veche pentru una nouă ?* spuse Adam cu un rînjet batjocoritor.

Ochii lui Romanov se îngustară amenințător :

— Cu siguranță îți dai seama, Scott, că ești în posesia unei capodopere neprețuite, care aparține Uniunii Sovietice. Dacă nu înapoiezi icoana, îți vei pune țara în mare dificultate și este posibil să sfîrșești în închisoare. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui unde se află icoana și poți pleca.

Adam nici măcar nu se obosi să nege din cap.

— În acest caz, a sosit momentul să afli o informație care te va interesa mai mult, spuse Romanov, extrăgînd o singură foaie de hîrtie dintr-un plic pe care îl scosese din buzunarul interior.

Adam era sincer nedumerit, căci nu reușea să-și dea seama ce ar putea fi. Romanov despături foaia încet și o ținu ridicată, astfel că Adam nu văzu decît dosul hîrtiei. Romanov citi :

— „Această hîrtie dezvăluie o sentință executată la Moscova în 1946, de judecătorul I.T. Nikicenko — sentința de condamnare la moarte, pronunțată împotriva unui oarecare maior Vladimir Koski, gardianul de serviciu din partea sovietică, în noaptea în care a murit mareșalul Hermann Göring".

Romanov întoarse hîrtia ca s-o poată vedea Adam.

— După cum vezi, maiorul Koski a fost găsit vinovat de complicitate cu inamicul, pentru profituri materiale. S-a dovedit că a fost direct răspunzător pentru introducerea cianurii pe ascuns în celula mareșalului, în noaptea în care a murit.

Adam făcu ochii mari.

— Aha, văd că am tras asul de pică. Ei, acum cred că, în sfîrșit, îmi vei spune unde este de fapt icoana, căci — dacă-mi amintesc bine — aveți o expresie în Anglia : „Schimbul cinstit nu înseamnă hoție". Icoana ta pentru icoana mea, plus

documentul legal, adică hotărîrea judecătorească pentru reabilitarea onoarei tatălui tău.

Adam închise ochii, conștient pentru prima oară că Romanov nu avea habar ce se afla în icoană.

Romanov era incapabil să-și ascundă mînia. Se duse la ușă, o deschise brusc și spuse :

— E al tău.

Doctorul Stavinski intră înapoi în încăpere și continuă zîmbind, ca și cum nimic nu l-ar fi întrerupt :

— Profesorul Metz n-a fost cu adevărat mulțumit de faza a doua, pentru că a descoperit că timpul necesar pentru a-și reveni, chiar și pentru un bărbat extrem de curajos și în formă ca dumneavoastră, îl face să piardă ore întregi, chiar zile. Așa încît, în ultimii ani la universitate, și-a dedicat tot timpul aflării unui mod de a accelera procesul. Așa cum se întîmplă cu toate geniile, de simplă ce era, nu vedea soluția. Era nevoie doar de o formulă chimică ; odată injectată în sistemul nervos, substanța trebuia să determine revenirea imediată : așadar, un analgezic rapid. Efortul l-a costat doisprezece ani și mai multe morți, dar a găsit soluția finală.

Scoase o altă fiolă din cutia de havane, vîrî acul seringii în ea și adăugă, ținînd-o în sus, ca pe un trofeu :

— Cînd se injectează asta în fluxul sanguin, procesul de refacere este atît de rapid, încît te poți întreba chiar, dacă ai trecut vreodată prin vreo suferință. Pentru această descoperire de geniu, lui Metz ar fi trebuit să i se acorde Premiul Nobel, dar am considerat că așa ceva nu se împarte cu restul lumii științifice. Datorită lui însă, eu pot repeta la nesfîrșit procesul pe care tocmai l-ai suportat, fără să te las să mori. Înțelegi, pot să apăs pe butonul generatorului, la fiecare jumătate de oră, toată săptămîna viitoare, dacă asta ți-e dorința, spuse Stavinski, privindu-l țintă pe Adam, al cărui chip palid, neîncrezător, era murdar de vărsătură. Apoi adăugă : Sau pot să mă opresc imediat după ce-ți administrez antidotul, în clipa în care îmi spui unde este icoana țarului.

Stătea în fața lui Adam ; umplu seringa pe jumătate. Lui Adam îi era foarte frig ; totuși, șocul torturii îl făcea să asude abundent.

— Șezi liniștit, căpitane Scott, n-am intenția să-ți provoc vreun rău permanent. Adam simți acul cum pătrunde profund, iar cîteva clipe mai tîrziu, fluidul ajungea în fluxul sanguin.

Nu-i venea să creadă cît de repede își revine. În cîteva minute, nu-i mai era rău și nu se mai simțea dezorientat. Senzația din brațe și picioare reveni la normal, iar dorința de a nu mai trece niciodată prin faza a doua deveni acută.

— Un tip strălucit, profesorul Metz, aici cred că sîntem amîndoi de acord ; și, dacă ar mai fi fost în viață, sînt sigur că ar fi scris o lucrare despre cazul tău, spuse Stavinski. Începu să ungă meticulos pieptul lui Adam cu lipiciul cu colodiu. Satisfăcut de rezultatul efortului său, atașă din nou electrozii de pasta lipicioasă.

...Coriolan, Timon din Atena, Pericle...

Stavinsky apăsă pe buton ; Adam spera să moară. Trupul îi fu scuturat la nesfîrșit parcă, iar strigătul chinuit sună deosebit de pătrunzător. Cîteva secunde mai tîrziu, rece ca gheața, tremura necontrolat ; începu să vomite.

Stavinsky fu lîngă el într-o clipă și-l dezlegă. Adam căzu pe podea ; tuși pînă vărsă tot din stomac. Cînd nu mai scuipă decît salivă, Pollard îl puse înapoi pe scaun.

— Trebuie să înțelegi că nu te pot lăsa să mori, căpitane Scott. Ei, unde este icoana ? se răsti Stavinsky.

La Luvru, vru Adam să strige, dar cuvintele se pierdură într-o șoaptă ; își simțea gura ca un șmirghel.

Stavinsky se apucă să umple din nou a doua seringă, îi injectă lichidul lui Adam. Și din nou, doar în cîteva clipe, agonia dispăru și Adam se simți complet refăcut.

— În zece secunde o luăm de la capăt. Nouă, opt, șapte...

...Cymbeline...

— ...Șase, cinci, patru...

...Poveste de iarnă...

— ...trei, doi, unu.

— *Furtuna.* Aaahhh, urlă și leșină imediat. Următorul lucru care-i veni în minte era apa rece pe care colonelul o arunca peste el, înainte de a vomita din nou. După ce îl legă iar de scaun, Stavinsky îl mai injectă o dată, dar Adam nu credea că-și va mai reveni vreodată. Va muri cu siguranță, pentru că voia să moară. Simți acul seringii pătrunzîndu-i din nou în carne.

Romanov păși înainte și, privindu-l pe Adam în ochi, spuse :

— Cred că doctorul Stavinski și cu mine meritam o mică cină. Ne-am gîndit să te invităm, dar sîntem convinși că stomacul tău nu va face față. Oricum, după ce ne întoarcem, deplin înviorați, doctorul Stavinski va repeta exercițiul, pînă îmi vei spune unde ai ascuns icoana.

Romanov și Stavinski plecară, iar colonelul Pollard reveni în încăpere. Romanov și colonelul schimbară în ușă cîteva fraze pe care Adam nu le înțelese. Apoi Romanov ieși, închizînd încet ușa în urma lui.

Pollard se apropie de scaun și-i dădu lui Adam sticla cu apă. Înghiți lacom și fu sincer surprins de repeziciunea cu care-și revenea. Deși simțurile-i reveneau la normal, se îndoia că ar supraviețui unei alte încercări.

— Vomit iar, spuse Adam și lăsă brusc capul în jos.

Pollard desfăcu repede nodurile și se uită cum Adam se prăbușește în genunchi, sprijinit în mîini. Scuipă puțină salivă și se odihni cîteva clipe, pînă îl ajută colonelul să se ridice, punîndu-l înapoi pe scaun. Adam se așeză și apucă strîns picioarele scaunului, iar apoi, cu toată forța pe care și-o putu aduna, plonjă înainte, răsturnă scaunul peste cap și-l izbi pe colonel, luîndu-l pe neașteptate. Pollard se prăbuși inconștient, grămadă, pe podea, și nu-l mai auzi pe Adam murmurînd :

— *Henric al VIII-lea* și *Două rude de viță nobilă* — pariez că de asta n-ai auzit, domnule colonel. Ca să fiu cinstit, reține că nu toată lumea crede că Shakespeare a scris-o.

Adam rămas în genunchi, aplecat peste trupul colonelului, întrebîndu-se care va fi următoarea lui mișcare. Era bucuros că acum, faptul că încăperea era izolată fonic era în favoarea lui. Mai așteptă cîteva clipe, încercînd să vadă ce mai rămăsese din puterea lui. Luă sticla răsturnată cu apă și sorbi ultimele picături. Apoi se tîrî pînă la pat și-și puse chiloții, ciorapii, pantofii, cămașa nu prea albă și, la sfîrșit, pantalonii. Era pe punctul de a-și pune blazerul, dar observă că-i fusese sfîșiată căptușeala. Se răzgîndi și, împleticindu-se ca un om bătrîn, se apropie din nou de colonel, îi scoase sacoul de tweed și-l îmbrăcă. Îi era larg la umeri, dar scurt.

Se îndreptă spre ușă, aproape cu un sentiment de bună dispoziție. Răsuci clanța și trase. Ușa se deschise puțin — nu se întîmplă nimic — încă puțin — tot nimic. Scrută cu privirea prin crăpătură, dar nu zări decît un coridor întunecos. Deschise ușa larg; i se păru că balamalele scîrțîie precum roțile unei mașini de curse în viteză. Sigur că n-avea să se întoarcă nimeni, se aventură pe coridor.

Sprijinit de perete, scrută pasajul lipsit de ferestre, așteptînd să i se adapteze ochii la întuneric. Zări o lumină strălucind prin geamul zgrunțuros al unei uși de la capătul culoarului și se îndreptă cu pași mici spre ea. Își continuă drumul strecurîndu-se încet, ca și cum ar fi fost orb, pînă zări o altă rază de lumină ieșind pe sub o ușă în dreapta lui, cam la zece metri de cea la care trebuia să ajungă. Se furișă prudent înainte; era doar la un pas de prima ușă, cînd aceasta se deschise brusc și apăru un omuleț îmbrăcat cu tunică albă și salopetă albastră de bucătar. Lipit de perete, Adam înlemni. Omulețul scoase din buzunar un pachet de țigări și un chibrit și o luă în direcție opusă. Ajungînd la ușa de sticlă, o deschise și ieși. Adam urmări silueta care se profila pe geamul zgrunțuros; un chibrit fu scăpărat; o țigară se aprinse; primul pufăit; auzi chiar și un oftat.

Adam se strecură pe lîngă ceea ce presupunea că este o bucătărie, îndreptîndu-se spre ieșire. Răsuci clanța ușor, așteptînd ca silueta să se miște. Și ușa exterioară avea niște balamale pe care nu se obosise nimeni să le ungă de luni de zile. Cel care fuma se întoarse și zîmbi, dar pumnul aprig al lui Adam ateriză direct în stomacul lui. Se încovoie și din nou pumnul drept al lui Adam îl lovi cu toată puterea în bărbie. Fumătorul se prăbuși grămadă ; aplecat deasupra lui, Adam fu bucuros că nu mai mișcă. Tîrî trupul pe iarbă, îl ascunse după un tufiș și rămase îngenuncheat lîngă el, încercînd să se orienteze. Observă un zid înalt și o curte pietruită în fața lui. Zidul arunca o umbră lungă pe pietrele mici. Cam douăzeci de metri. Își adună ultimele fărîme de energie, alergă spre zid și se lipi de el ca o ventuză, rămînînd nemișcat în umbra lui. Încet, fără zgomot, înconjură zidul, înaintînd mereu, metru cu metru, pînă ajunse în fața clădirii care adăpostea Ambasada rusă, acum era sigur. Porțile de lemn de la intrarea principală, vopsite în verde, erau deschise ; la fiecare cîteva secunde pe lîngă el se scurgeau în viteză limuzine. Privi înapoi, spre intrarea din față a ambasadei, și văzu în capul scărilor un bărbat corpolent, pe a cărui haină de gală străluceau medalii ; dădea mîna cu fiecare dintre oaspeții care plecau. Adam presupuse că era ambasadorul. Unul sau doi oaspeți plecară pe jos. La poartă erau doi soldați înarmați care stăteau bățos, în poziție de drepți, și salutau fiecare mașină sau musafir care trecea.

Adam așteptă pînă cînd un BMW mare, pe a cărui capotă flutura steagul vest-german, încetini ca să iasă pe poartă. Se folosi de prilej și se adăposti în umbra mașinii ; merse așa pînă la mijlocul aleii, apoi rămase puțin în urma ei și trecu chiar printre cele două santinele, murmurînd : *„Bonsoir" ;* mai avea doar un metru pînă în stradă. Își spuse : Mergi, nu fugi. Mergi, mergi, pînă n-or să te mai vadă. Santinelele îl salutară cu deferență. Nu privi înapoi, își spuse Adam iar. O altă mașină ieși după el, dar nu întoarse nici o clipă privirea.

— *Tu cherches une femme ?* repetă o voce din umbra unei uși ascunse într-o adîncitură. Adam ajunsese pe o stradă cu

sens unic, prost luminată. Mai mulți bărbați de vîrstă imprecisă păreau că se plimbă fără țintă în sus și-n jos pe trotuar.

Își continuă drumul prin întuneric, observîndu-i cu suspiciune.

— Ha ? spuse Adam, făcînd pe neașteptate un pas în lături ; toate sințurile i se încordară din cauza zgomotului brusc.

— Din Anglia, eh ? Cauți o fată ? Vocea avea un inconfundabil accent franțuzesc.

— Vorbești englezește, constată Adam, nereușind s-o vadă clar pe femeie.

— Trebuie să cunoști multe limbi străine în profesia mea, *chéri,* altfel mori de foame.

Adam încercă să gîndească coerent :

— Cît vrei pe noapte ?

— *Eh bien,* păi nu-i încă miezul nopții. Așa că va trebui să te taxez cu două sute de franci, spuse fata.

Deși nu avea bani, Adam spera ca fata să-l ducă măcar undeva în siguranță.

— Două sute e grozav.

— *D'accord.* Ia-mă de braț și, dacă trecem pe lîngă vreun jandarm, spune doar *ma femme*, adăugă fata, ieșind în cele din urmă din umbră. Adam fu surprins cît de atrăgătoare era.

Adam porni împleticindu-se.

— Ah, cred că bei prea mult, *chéri.* Nu-i nimic, poți să te sprijini de mine, da, da.

— Nu, sînt doar obosit, zise Adam, încercînd să țină pasul cu ea.

— Ai fost la petrecere la ambasadă, *n'est-ce pas ?*

Adam tresări.

— Nu fi mirat, *chéri.* Cei mai mulți din clienții permanenți mi-i găsesc de la ambasadă. Nu-și pot permite să riște aventuri întîmplătoare, *tu comprends ?*

— Te cred, spuse Adam.

— Apartamentul meu este după colț, îl asigură fata. Adam era convins că va putea să meargă pînă acolo, dar cînd sosiră în fața blocului și văzu scările, trase aer adînc în piept. Reuși să ajungă doar la intrare.

— Locuiesc la ultimul etaj, *chéri.* Vedere foarte drăguță, dar mă tem, cum voi spuneți, nu lift, completă sec.

Adam nu scoase nici o vorbă, ci se sprijini de zid, respirînd profund.

— Ești *fatigué,* observă fata.

Cînd ajunseră la etajul al doilea, aproape că fu nevoită să-l tîrască pe Adam pe ultimele trepte.

— Nu prea te văd reușind să faci ceva în noaptea asta, *chéri,* continuase ea în timp ce deschidea ușa ; aprinse lumina și adăugă : Oricum, e petrecerea ta. Intră și aprinse lumina în restul apartamentului.

Adam înaintă împleticindu-se și se prăbuși pe primul scaun care-i ieși în cale. Fata dispăruse deja în altă cameră, iar el făcu un efort suprem să nu adoarmă înainte ca ea să se întoarcă.

Așa cum stătea în lumină, în pragul ușii, Adam o văzu ca lumea pentru prima oară. Părul blond era scurt și ondulat ; purta o bluză roșie și o fustă neagră, pînă la genunchi, foarte mulată. O curea de plastic lată și albă îi punea în evidență talia îngustă. Purta ciorapi negri de plasă ; atît cît vedea din picioare, în mod normal, ar fi fost suficient să-l excite dacă ar fi fost în altă stare.

Legănîndu-și ușor șoldurile se apropie de Adam și îngenunche în fața lui. Ochii îi erau de un verde luminos, surprinzător.

— Vrei te rog să-mi dai acum cele două sute de franci ? spuse fără brutalitate. Își plimba mîna pe coapsa lui.

— N-am bani, spuse Adam simplu.

— Ce ? răspunse, părînd supărată pentru prima oară. Băgă mîna în buzunarul lui, scoase un portofel burdușit și dîndu-i-l lui Adam, întrebă :

— Atunci ăsta ce-i ? N-am chef de joacă. Adam îl deschise și văzu că era plin de franci francezi și cîteva bancnote englezești. Trase concluzia că pentru serviciile sale colonelul primea bani gheață. Extrase două bancnote de o sută de franci și i le dădu, ascultător.

— Așa-i mai bine, spuse fata și dispăru în cealaltă cameră.

Adam verifică repede conținutul portofelului și găsi un permis de conducere și cîteva cărți de credit pe numele adevărat al colonelului, Albert Tomkins. Privi rapid în jur : un pat dublu, lipit de peretele opus, ocupa cea mai mare parte a spațiului. În afară de scaunul pe care stătea, singurele piese de mobilier din încăpere erau o masă de toaletă și un taburet mic, cu o pernă roșie de catifea pe el. Un covor albastru, pătat, acoperea cea mai mare parte din podeaua de lemn. În stînga lui se afla un șemineu, iar în colț, lemne ordonat stivuite. Adam nu-și dorea decît să doarmă, dar cu puterea pe care o mai avea, se forță să se ridice și se îndreptă clătinîndu-se spre șemineu ; ascunse portofelul printre lemne. Se înapoie împleticindu-se la scaun și căzu pe el, exact cînd ușa se deschise.

Fata stătea iar în lumină, în prag, dar de această dată purta doar un neglijeu roz ; chiar și în starea în care se afla, Adam îi observă transparența la fiecare mișcare. Traversă camera încet și îngenunche din nou lîngă el.

— Cum îți place, *chéri ?* Normal sau franțuzește ?

— Trebuie să mă odihnesc, spuse Adam.

— Pentru două sute de franci dormi în orice hotel, remarcă ea neîncrezătoare.

— Vreau doar să mi se îngăduie să mă odihnesc cîteva minute, o asigură.

— *L'anglais,* zise ea și încercă să-l ridice pe Adam de pe scaun și să-l ducă spre pat. Adam se împiedică și căzu, jumătate pe saltea, jumătate pe jos. Îl dezbrăcă cu îndemîna-

rea unei asistente medicale, apoi îi urcă picioarele în pat. Adam nu făcu nici un efort s-o ajute sau s-o împiedice. Fata ezită un moment cînd văzu rana de la umăr; nedumerită, se întrebă ce accident ar fi putut provoca o rană atît de adîncă. Îl întoarse pe o parte și trase cearceaful și pătura. Apoi, se duse în cealaltă parte a patului și-l întoarse înapoi. În fine, îl răsuci pe spate și-l acoperi cu pătura și cearceaful.

— Aș putea s-o fac franțuzește dacă vrei, spuse ea.

Dar Adam dormea deja.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Cînd, în cele din urmă, Adam se trezi, soarele strălucea deja prin mica fereastră a dormitorului. Clipi de mai multe ori, încercînd să se orienteze, să-şi dea seama unde se află şi să-şi amintească ce se întîmplase cu o seară în urmă. Apoi totul îi reveni în memorie şi brusc, i se făcu rău la amintirea celor petrecute. Stătea pe marginea patului, dar în momentul în care încercă să se ridice, se simţi ameţit şi slăbit şi căzu înapoi pe pat. Cel puţin evadase. Se uită prin cameră, dar fata nici nu se vedea, nici nu se auzea. Apoi îşi aminti de portofel.

Se ridică în capul oaselor, adunîndu-şi forţele cîteva clipe înainte de a se scula în picioare şi de a încerca să umble. Deşi era încă nesigur, era mai bine decît să aşteptase. Nu contează decît să te refaci, nu viteza cu care te refaci, se gîndi ironic. Cînd ajunse la şemineu, se lăsă în genunchi şi căută printre lemne, dar portofelul colonelului nu mai era acolo. Se îndreptă cît putu de repede spre haina atîrnată pe spătarul scaunului. Controlă în buzunarul interior : un stilou, un pieptene ştirb, un paşaport, un permis de conducere, alte hîrtii, dar nici urmă de portofel. Căută în buzunarele exterioare : un mănunchi de chei, un briceag, cîteva monede de diferite feluri, englezeşti şi franţuzeşti, dar asta era tot ce mai rămăsese. Înjură straşnic şi se prăbuşi pe podea. Stătu aşa un timp şi rămase nemişcat pînă auzi o cheie în broască.

Uşa apartamentului se deschise larg şi fata intră agale, ducînd în braţe un coş. Era îmbrăcată cu o fustă înflorată

drăguță și cu o bluză albă, potrivite pentru o tînără care mergea la biserică duminica dimineața. Coșul era plin cu alimente.

— Ne-am trezit, nu-i așa, *chéri ? Est-ce que tu prends le petit déjeuner ?*

Adam o privi uluit. Ea îi întoarse privirea :

— Chiar și fetele care lucrează trebuie să ia micul dejun, *n'est-ce pas ?* Uneori este singura mea masă pe zi.

— Unde mi-e portofelul ? întrebă Adam rece.

— Pe masă, spuse fata, arătîndu-i-l.

Adam aruncă o privire prin cameră și observă că-l lăsase la vedere.

— Nu nevoie să-l 'scunzi. Să nu crezi că dacă sînt tîrfă, sînt și hoață, îl mustră ea și intră în bucătărie, lăsînd ușa deschisă.

Adam se simți deodată foarte stînjenit.

— Cafea și cornuri ? strigă ea.

— Grozav, spuse și, după o pauză : Îmi pare rău. Am fost un prost.

— Nu gîndit la asta. *Ce n'est rien,* spuse ea.

— Tot nu-ți știu numele, remarcă Adam.

— Numele sub care lucrez este Brigitte, dar cum tu nu ai folosit de serviciile mele azi-noapte, sau azi-dimineață, poți să-mi spui pe numele adevărat — Jeanne.

— Pot să fac o baie, Jeanne ?

— Ușa e colo, dar nu sta mult, dacă nu vrei să mănînci cornurile reci.

Adam se duse la baie și observă că Jeanne avea tot ce-i trebuia unui bărbat : aparat de ras, cremă de ras, săpun, lenjerie, prosoape curate și o cutie mare cu prezervative.

După o baie caldă și după ce se bărbieri — plăceri pe care aproape că le uitase — se simți chiar mai bine, ca și cînd totul revenise la normal, cu toate că era încă slăbit. Își înfășură un prosop roz în jurul mijlocului și se duse înapoi

în bucătărie. Masa era pusă și Jeanne scotea din cuptor un corn cald.

— Trup bun. Mult mai bun decît am de obicei, spuse ea, întorcîndu-se și cercetîndu-l atent. Puse farfuria în fața lui.

— Nici tu nu arăți rău, replică Adam zîmbind și se așeză în fața ei.

— Sînt 'ericită că observi. Începusem să mă întreb în legătură cu tine.

Adam unse cornul cu multă dulceață și nu mai spuse nimic, cîteva clipe.

— Cînd mîncat ultima oară ? îl întrebă Jeanne după ce el înfulecă și ultima bucățică de pe farfurie.

— Ieri la prînz. Dar între timp mi-am golit stomacul.

— Vărsat, nu-i așa ? Nu trebuie să bei așa mult.

— Cred că „golit, secat" ar fi mai potrivit. Spune-mi, Jeanne, ești încă disponibilă să lucrezi ? o întrebă Adam, privind-o în ochi.

Fata se uită la ceas și răspunse sec :

— Unul dintre clienții mei permanenți vine la două, iar la cinci trebuie să fiu înapoi pe stradă. Deci ar trebui să fie de dimineață.

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun.

— Reușești foarte ușor să — cum spuneți în Anglia ? — să zăpăcești o fată. Sper că nu ești din ăia ciudați, nu ?

— Nici vorbă, protestă Adam, rîzînd. Dar sînt gata să-ți mai plătesc încă două sute de franci pentru serviciile tale.

— Este legal ?

— Categoric.

— *Alors,* asta schimbă lucrurile. Cît timp ai nevoie de mine ?

— O oră, cel mult două.

— Este mai bine decît tariful pentru meseria mea. Ce trebuie să fac ?

— Timp de o oră vreau ca toți bărbații din Paris să te privească și să te dorească. Doar că de data asta nu ești disponibilă — pentru nici un preț.

— Scott m-a contactat acum cîteva minute, îi anunță Lawrence pe cei din D4.

— Ce-a avut de spus ? întrebă Sir Morris nerăbdător.

— Doar că dă ceasul înapoi.

— Ce crezi că a vrut să spună cu asta ? întrebă Snell.

— Bănuiesc că s-a referit la Geneva, își exprimă Lawrence părerea.

— De ce la Geneva ? întrebă Matthews.

— Nu sînt sigur, dar zicea că are legătură cu nemțoaica sau cu banca, dar nu știu sigur cu care, spuse Lawrence.

O vreme nimeni nu scoase o vorbă.

— Ai localizat apelul ? întrebă Busch.

— Doar zona : Neuchâtel, la granița dintre Germania și Elveția, răspunse Lawrence.

— Bun. Deci, iar la treabă. Ai informat Interpolul ? întrebă Sir Morris.

— Da, domnule, și personal am expus situația polițiștilor din Germania, Franța și Elveția, adăugă Lawrence. Era singurul lucru adevărat pe care-l spusese de cînd începuse ședința.

Jeannei îi trebuiră patruzeci de minute să fie gata ; Adam scăpă un fluierat lung cînd văzu rezultatul.

— Nimeni n-o să-mi dea mie nici o atenție, chiar dacă aș vrea, îi spuse.

— Asta-i ideea, *n'est-ce pas ?* întrebă Jeanne zîmbind.

— Ei, și acum, ești sigură că știi exact ce trebuie să faci ?

— Știu foarte bine. Repetat deja de patru ori, ca un exercițiu la armată.

Jeanne se mai uită o dată în oglinda mare, verificîndu-și ținuta.

— Bun. O spui de parcă ai fi gata să dai piept cu dușmanul. Să începem deci cu ceea ce în armată se cheamă *„înaintare* pentru observare directă".

Jeanne luă o sacoșă de plastic dintr-un sertar de la bucătărie. Pe ea era imprimat un singur cuvînt : Céline. I-o dădu lui Adam, care o împături în patru și, înainte de a ieși pe coridor, o îndesă în buzunarul hainei. Jeanne încuie ușa de la apartament ; coborîră și ieșiră pe trotuar.

Adam opri un taxi, iar Jeanne îi spuse șoferului :

— Grădinile Tuileries.

După ce ajunseră, Adam plăti cursa și o urmă pe Jeanne pe trotuar.

— *Bonne chance,* îi ură Adam, lăsînd-o să o ia înainte cu vreo douăzeci de metri. Deși încă nu se simțea prea sigur pe picioare, reuși să țină pasul cu ea. Soarele îl bătea în față în timp ce o urmărea apărînd și dispărînd dintre straturile încărcate de flori. Fusta din piele roz și puloverul alb mulat făceau ca fiecare bărbat pe lîngă care trecea să întoarcă capul și s-o privească admirativ. Unii chiar se opreau din drum și o urmăreau pînă o pierdeau din vedere.

Comentariiile pe care ea le auzea, dar Adam nu, căci era în urma ei cu douăzeci de metri, variau de la *„Je payerais n'importe quoi"* — pe care Jeanne trebui să le treacă cu vederea fără tragere de inimă —, pînă la simplul *„Putain"*, pe care Adam îi spusese să nu-l bage în seamă. Trebuia să-și joace rolul și, pentru două sute de franci, n-avea decît să înghită insultele.

Jeanne ajunse în celălalt capăt al parcului, dar nu se uită înapoi : fusese instruită să nu se întoarcă în nici o împrejurare. „Mergi înainte", îi spusese Adam.

Adam era încă în urma ei cu vreo douăzeci de metri cînd ea ajunse în Quai des Tuileries. Jeanne așteptă ca lumina se-

maforului să se facă verde, apoi traversă strada largă, ținîndu-se în mijlocul unei mulțimi de oameni.

La capătul străzii coti brusc la dreapta și zări pentru prima oară Luvrul, chiar în fața ei. Fusese prea stînjenită ca să recunoască în fața lui că nu mai intrase niciodată în clădire.

Jeanne urcă scările de la intrare. Cînd ajunse la ușile batante, Adam se apropia de prima treaptă a scărilor. Își continuă drumul pe scările de marmură, iar Adam o urmă discret.

Jeanne ajunse la capătul scărilor și trecu pe lîngă Victoria Înaripată de la Samotrace. Intră în prima din sălile mari și aglomerate și începu să numere; trecînd prin fiecare sală, observă că în fiecare era cel puțin un supraveghetor de serviciu, care stătea de obicei în picioare lîngă una din ieșiri fără nici un scop. Un grup de elevi studia *Cina cea de taină* de Fra Angelico, dar Jeanne ignoră capodopera și-și continuă drumul. După ce trecu pe lîngă șase supraveghetori, ajunse în sala pe care Adam i-o descrisese atît de amănunțit. Se îndreptă cu un scop bine stabilit spre mijlocul ei și se opri cîteva secunde. Cîțiva bărbați începuseră să-și piardă interesul pentru tablouri. Mulțumită de efectul produs, se repezi spre paznic, care-și aranja haina, și-i zîmbi.

— *Dans quelle direction se trouve la peinture du seizième siècle ?* întrebă cu nevinovăție.

Paznicul se întoarse și-i arăta direcția spre sala respectivă. În momentul în care paznicul se întoarse, Jeanne îl pocni cu putere peste față și strigă din răsputeri :

— *Quelle horreur ! Pour qui est-ce que vous me prenez ?*

O singură persoană din Sala Icoanelor nu se opri să privească spectacolul. Jeanne țipă :

— *Je vais parler à la Direction !* Apoi se năpusti spre ieșirea principală.

Întreaga scenă se sfîrși în mai puțin de treizeci de secunde. Paznicul năucit rămase pironit locului, holbîndu-se plin de consternare după cea care-l agresase.

Jeanne își continuă drumul trecînd prin încă trei secole, mai repede decît H.G. Wells. Coti la stînga în sala secolului al XVI-lea, așa cum fusese instruită, apoi din nou coti la stînga și ajunsese iar în coridorul lung. Cîteva clipe mai tîrziu i se alătură lui Adam, în capătul scărilor de marmură care duceau la intrarea principală.

În timp ce coborau împreună scările, Adam îi dădu sacoșa Céline; erau pe punctul de a porni mai departe cînd, doi supraveghetori care așteptau pe ultima treaptă, întinseră brațele indicîndu-le astfel că trebuie să se oprească.

— Vrei să fugim ? șopti ea.

— Bineînțeles că nu. Să nu spui nimic, răspunse Adam cu glas hotărît.

— *Madame, excusez-moi, mais je dois fouiller votre sac.*

— *Allez-y pour tout ce que vous y trouvez !* spuse Jeanne.

— Sigur că puteți să-i controlați sacoșa, spuse Adam, revenind lîngă ea, înainte ca Jeanne să mai spună ceva. Este o icoană, una foarte bună, cred. Am cumpărat-o dintr-un magazin de lîngă Champs-Elysées, azi-dimineață.

— *Vous me permettez, monsieur ?* întreabă supraveghetorul mai în vîrstă, suspicios.

— De ce nu ? zise Adam. Scoase icoana țarului din sacoșă și i-o dădu supraveghetorului, care părea surprins de întorsătura pe care o luau lucrurile. Alți doi supraveghetori sosiră în grabă și-l încadrară pe Adam, de o parte și de alta.

Supraveghetorul mai în vîrstă îl întrebă într-o engleză stricată dacă are ceva împotrivă ca unul dintre experții muzeului să se uite la pictură.

— Încîntat. Ar fi grozav să mai avem o părere, spuse Adam.

Supraveghetorul-șef începuse să pară nesigur pe el.

— *Je dois vous demander de me suivre,* spuse cu o voce care era brusc mai puțin ostilă. Îi conduse pe o ușă, într-o cameră mică în capul galeriei. Supraveghetorul puse icoana

țarului în mijlocul unei mese care domina încăperea. Adam se așează ; se așează și Jeanne lîngă el, încă buimacă.

— Nu va dura decît o clipă, domnule.

Supraveghetorul-șef ieși aproape alergînd, iar ceilalți doi supraveghetori rămaseră postați lîngă ușă. Adam tot nu făcu nici o tentativă de a-i vorbi Jeannei, deși vedea că este din ce în ce mai speriată. Îi aruncă un zîmbet scurt în timp ce aștep-tau.

Cînd, în cele din urmă, se deschise ușa, intră un bărbat în vîrstă cu o figură de erudit și, după el, supraveghetorul.

— *Bonjour, monsieur,* începu acesta, privindu-l pe Adam ; era primul bărbat care nu manifesta un interes fățiș față de Jeanne. Înțeleg că sînteți englez, mai spuse și, fără să le acorde vreunuia din ei mai mult de o privire, luă icoana.

Studie pictura o vreme, înainte de a spune ceva. O clipă lui Adam îi fu teamă.

— Foarte interesant. Da, da.

Unul dintre paznici puse mîna pe bastonul de cauciuc pe care-l purta.

— Interesant, repetă. Aș avea îndrăzneala chiar să spun — ezită — sfîrșit de secol XIX, 1870, poate chiar 1880. Fascinant. N-am avut niciodată așa ceva la Luvru. Vă dați seama că este o copie de calitate inferioară. Icoana originală a Sfîntului Gheorghe cu balaurul este la Palatul de Iarnă de la Leningrad. Știți, am văzut-o, adăugă, destul de mulțumit de el însuși.

Cu siguranță, își spuse Adam în barbă, punînd icoana înapoi în sacoșă. Bătrînul se înclină adînc în fața Jeannei și, tîrîndu-și picioarele spre ușă, spuse :

— Destul de ciudat, doar cu cîteva săptămîni în urmă, a mai fost cineva care întreba de icoana țarului.

Adam fu singurul care nu păru surprins.

— Nu mi-am făcut decît... începu supraveghetorul-șef.

— ...datoria, completă Adam. O măsură de prevedere firească, dacă pot să spun așa. Nu pot să nu admir felul în care v-ați îndeplinit sarcina, adăugă cam emfatic.

Jeanne se holbă la amîndoi, nereușind să înțeleagă ce se întîmplă.

— Sînteți amabil, *monsieur.* Sper să mai veniți, spuse supraveghetorul, zîmbindu-i Jeannei.

Îi conduse pe amîndoi la ieșirea din Luvru și, cînd ieșeau pe ușă, luă poziția de drepți și salută.

Adam și Jeanne coborîră treptele, în soarele Parisului.

— Ei bine, acum pot să aflu și eu ce-i toată chestia asta ? întrebă Jeanne.

— Ai fost *magnifique,* spuse Adam fără să-i explice.

— Știu, știu. Dar de ce ai nevoie să dau eu un spectacol demn de un Oscar, cînd pictura este a ta ?

— Corect. Dar o lăsasem în păstrare la ei, peste noapte. Și, fără spectacolul tău de bravură, ar fi fost posibil să ia mult mai mult timp să conving autoritățile că este a mea.

Din privirea ei Adam înțelese că Jeanne habar n-are despre ce vorbește el.

— Știi, asta prima mea oară la Luvru, recunoscu Jeanne, luîndu-l de braț.

— Ești de neprețuit, spuse Adam, rîzînd.

— Asta nu, spuse ea, întorcîndu-se și privindu-l în față. Ne-am înțeles pentru două sute de franci, chiar dacă-ți aparține sau nu.

— Corect, spuse Adam. Scoase portofelul colonelul și extrase două sute de franci, la care adăugă încă o sută. Adăugă : O primă bine meritată.

Jeanne puse banii în buzunar cu grijă și spuse :

— Cred că o să-mi iau o seară liberă.

Adam o luă în brațe și o sărută pe amîndoi obrajii, ca și cum ar fi fost un general francez.

Ea îl sărută pe gură și zîmbi :

— Cînd din nou la Paris, *chéri,* caută-mă. Îți datorez una — gratis.

— Cum de ești așa de sigur ?

— Pentru că Antarctic voia să-i ofere lui Pemberton prea multe fapte.

— Ce vrei să spui ?

— Mi-ai spus că Pemberton zicea că n-o să mai telefoneze niciodată dacă-l dezamăgești din nou. Nu numai că a telefonat, dar ți-a turnat o mulțime de fapte. În ce direcție zicea să se duce ?

— Înapoi, la Geneva. Ceva legat de nemțoaică și de bancă.

— Fata e moartă, iar banca este închisă în week-end. Trebuie să fie în drum spre Anglia.

— Aș vrea să închiriez o mașină, pe care o voi lăsa cînd ajung pe coasta mării. Nu m-am hotărît încă în ce port va fi, îi explică femeii de la ghișeu.

— *Bien sûr, monsieur.* Vă rog să completați formularul. Vom avea nevoie și de permisul de conducere.

Adam scoase toate actele din buzunarul interior și-i întinse permisul de conducere al colonelului. Completă formularul încet, copiind semnătura de pe spatele legitimației colonelului de la Playboy Club. Plăti toată suma cerută cu bani gheață, sperînd că asta va urgenta tranzacția.

Fata luă banii și numără bancnotele cu grijă, apoi verifică semnătura de pe formular, comparînd-o cu cea de pe permis.

Adam se simți ușurat că nu zărise discrepanța între datele de naștere. Puse înapoi în portofel toate actele lui Albert Tomkins, iar portofelul îl băgă în buzunarul din interior al hainei. Fata se întoarse și luă o cheie dintr-un panou din spatele ei.

— Este un Citroën roșu, parcat la primul nivel. Numărul de înmatriculare este înscris pe inelul cheii, îi spuse.

Adam îi mulțumi și se îndreptă grăbit spre primul nivel, unde-i dădu cheia unui paznic care scoase mașina din parcare.

Cînd paznicul îi înapoie cheia, Adam îi dădu o hîrtie de zece franci. Exact aceeași sumă pe care i-o dăduse și celălalt bărbat ca să-i spună dacă cumva un englez, a cărui descriere se potrivea cu Adam, încearcă să închirieze o mașină. Ce-i promisese ? Încă o sută de franci dacă avea să-i telefoneze în maximum cinci minute după ce-l văzuse.

PARTEA A PATRA

KREMLIN,

MOSCOVA

19 iunie 1966

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

KREMLIN, MOSCOVA
19 iunie 1966

Leonid Ilici Brejnev intră în încăpere fără să le lase celorlalți patru membri ai cvorumului Consiliului Apărării timp să se ridice. Chipurile lor erau întunecate și hotărîte; nu erau diferite de imaginea lor publică, spre deosebire de politicienii occidentali.

Secretarul general luă loc în capul mesei și le făcu colegilor săi semn cu capul, să se așeze.

Ultima oară cînd cvorumul Consiliului Apărării fusese convocat la o ședință doar într-o oră, fusese la cererea lui Hrușciov, care spera să obțină sprijin pentru aventura sa cubaneză. Brejnev n-avea să uite niciodată momentul în care predecesorul său izbucnise în lacrimi, fără să se controleze, pentru că îl forțaseră să ordone navelor sovietice să se întoarcă acasă. Din acel moment, Brejnev a știut că era doar o chestiune de timp pînă avea să-i succeadă lui Hrușciov la cîrma lumii comuniste. De data aceasta el nu intenționa să izbucnească în lacrimi.

În dreapta sa ședea mareșalul Malinovski, ministrul apărării; la stînga, Andrei Gromîko, tînărul ministru de externe. Lîngă el, era șeful Statului-Major, mareșalul Zaharov, iar la stînga acestuia, Zaborski. Pînă și modul în care erau așezați confirma neplăcerea evidentă pe care i-o provoca lui Brejnev șeful KGB.

Ridică privirea și se uită țintă la uriașul tablou în ulei ce-l reprezenta pe Lenin trecînd în revistă o paradă militară de demult, în Piața Roșie; era un tablou pe care nimeni altci-

neva în afară de membrii Biroului Politic nu-l mai văzuse, de cînd dispăruse de la galeriile Tretiakov, în 1950.

Ce păcat că Lenin nu-și dăduse seama că icoana era un fals, reflectă Brejnev. Totuși, în ciuda distracției tradiționale rusești de a da vina pe morți pentru tot ce nu merge, știa că Vladimir Ilici Lenin era mai presus de critică. Va trebui să găsească un țap ispășitor în viață. Privirea i se opri asupra lui Zaborski.

— Raportul dumitale, tovarășe.

Zaborski răsfoi un dosar din fața lui, deși îi cunoștea conținutul aproape pe dinafară.

— Planul pentru depistarea icoanei țarului a fost executat în mod exemplar. Cînd englezul, Adam Scott, a fost prins și ulterior interogat (toți acceptaseră eufemismul) de tovarășul doctor Stavinski, în izolarea ambasadei noastre de la Paris, nu ne-a dat nici un indiciu despre locul unde am putea găsi icoana. S-a dovedit limpede că este un agent profesionist al Occidentului. După trei ore, interogatoriul a fost suspendat temporar. În acest interval, prizonierul a reușit să scape.

— A reușit ! exclamă Brejnev.

Așa cum el însuși își învățase subordonații de-a lungul anilor, șeful KGB nu încercă să răspundă.

Secretarul general continuă :

— Nu-ți dai seama că am avut în mînă ocazia să transformăm teritoriul pe care americanii îl folosesc pentru sistemul lor de avertizare, în bază pentru rachetele noastre cu rază scurtă de acțiune ? Dacă ar fi fost posibil să ne recuperăm icoana, ar fi fost posibil și să amplasăm rachetele de-a lungul frontierei, la mai puțin de o mie opt sute de kilometri de Seattle, două mii de kilometri de Chicago. Nu numai că am fi făcut ca sistemul de avertizare al americanilor să fie de prisos, dar ar fi sporit posibilitățile noastre de a detecta rachete inamice la mii de kilometri depărtare de cea mai apropiată graniță a noastră.

Secretarul general făcu o pauză ca să vadă dacă șeful KGB mai are vreo explicație, dar Zaborski rămase cu privirea fixată pe masă. Cînd Brejnev vorbi din nou, fu aproape o șoaptă.

— Și pentru o astfel de recompensă n-ar fi trebuit să sacrificăm nici o viață, nici o rachetă sau măcar un glonț, pentru că totul ne aparține de drept. Dar dacă nu reușim să găsim icoana țarului în următoarele treizeci și șase de ore, nu vom mai avea șansa asta niciodată. Vom fi pierdut unica ocazie de a da jos o stea de pe steagul american.

Ministrul de externe Gromîko așteptă pînă fu sigur că Brejnev a terminat, apoi întrebă, aruncînd o privire pe hîrtiile din fața lui :

— Dacă-mi permiteți, tovarășe Zaborski, de ce i s-a îngăduit maiorului Romanov să se mai implice într-o operațiune atît de delicată după ce a fost suspectat de uciderea cercetătoarei Petrova ?

— Pentru că atunci cînd mi s-a comunicat această situație, nu mai aveam decît șapte zile pînă la termenul limită de mîine și, după opinia mea, nu era *nimeni* care să-l poată înlocui pe Romanov într-un timp atît de scurt, replică Zaborski, ridicînd în cele din urmă privirea.

Se auzi o bătaie timidă în ușă. Pe toate chipurile din jurul mesei se citi surpriza. Ministrul apărării dăduse ordine stricte să nu-i întrerupă nimeni.

— Intră, strigă Brejnev.

Ușa impozantă de crăpă puțin și apăru un secretar ; hîrtia subțire pe care o ținea în mînă tremura, trădîndu-i nervozitatea. Ministrul apărării îi făcu semn să intre ; Brejnev n-avea intenția să se întoarcă să vadă cine este. Secretarul se grăbi spre ei. După ce puse telexul pe masă, se răsuci pe călcîie și ieși aproape în fugă din încăpere.

Brejnev își desfăcu ochelarii cu ramă de baga, apoi luă misiva de pe masă. După ce citi telegrama, ridică privirea spre fețele în așteptare :

— Se pare că un englez a lăsat o icoană la Luvru și a luat-o azi-dimineață.

Zaborski se făcu palid.

Cei patru miniștri din jurul mesei începură să vorbească toți odată, pînă cînd Brejnev ridică mîna lui mare, cerînd liniște. Se lăsă imediat tăcerea.

— Intenționez să-mi duc planurile pînă la capăt, presupunînd că tot noi vom pune mîna primii pe englez. Se întoarse spre ministrul de externe : Alertează-i pe toți ambasadorii noștri din Occident să fie pregătiți să îi pună în temă pe miniștrii de externe ai țărilor în care se află, referitor la implicațiile pe care le va avea respectarea amendamentului la tratat. Apoi, dă-i instrucțiuni lui Anatoli Dobrînin, la Washington, să solicite o întrevedere oficială cu secretarul de stat pentru luni seara. Totodată, vreau să fie aranjată o nouă întîlnire între ambasadorul nostru la Națiunile Unite și U Thant.

Gromîko aprobă din cap, iar Brejnev își îndreptă atenția asupra șefului Statului-Major :

— Ai grijă ca forțele noastre strategice din toate zonele să fie în stare de alertă din momentul în care anunțăm inițiativa noastră diplomatică.

Malinovski zîmbi. În cele din urmă, secretarul general se întoarse spre șeful KGB-ului :

— Mai avem spațiu publicitar rezervat în marile ziare din Occident ?

— Da, tovarășe secretar general. Dar nu sînt sigur că vor vrea să tipărească declarația așa cum ați pregătit-o, răspunse Zaborski.

— În cazul acesta, plătește-i anticipat pe toți. Prea puțini editori occidentali ar retrage o întreagă pagină de publicitate avînd deja banii în bancă, spuse Brejnev.

— Dar dacă pe urmă nu găsim icoana... începu șeful KGB.

— Atunci ultima ta sarcină ca șef al Securității Statului va fi să anulezi toate reclamele, spuse secretarul general al Partidului Comunist.

Capitolul Douăzeci și Trei

Adam lăsă în jos geamul mașinii și aerul cald de vară năvăli înăuntru. Se hotărîse să evite drumul principal spre Calais și alesese șoseaua N1 spre Boulogne. Încă mai credea că este posibil ca oamenii lui Romanov să păzească fiecare port de pe coasta Canalului Mînecii; se îndoia totuși că Lawrence sau americanii știau că a evadat.

Odată lăsată în urmă capitala Franței, era sigur că va putea să păstreze tot restul drumului o viteză medie de șaptezeci de kilometri pe oră. Dar ceea ce nu prevăzuse a fost faptul că va da peste vreo sută de bicicliști multicolori în echipamentele lor roșii, verzi, albastre, negre și aurii, care apărură brusc înaintea lui. Trecînd pe lîngă ei, Adam verifică cu precizie viteza medie cu care se deplasau: șaizeci de kilometri pe oră. Urmărise publicitatea zgomotoasă făcută pentru Cupa Mondială în Marea Britanie, așa că remarcă culorile naționale ale Franței, Germaniei, Italiei și chiar ale Portugaliei. Apăsă lung pe claxon cînd trecu pe lîngă un grup de patru bărbați îmbrăcați în tricouri cu roșu, alb și albastru; chiar în fața lor, era camioneta echipei britanice. După cîteva clipe îi depășise pe toți și schimbă din nou în viteza a patra.

Deschise radioul de la bord și plimbă scala un timp pînă reuși să prindă serviciul intern al BBC-ului. Se așeză mai bine în scaun și, pentru prima oară după atîtea zile, ascultă știrile în englezește. Informațiile obișnuite despre grevele lungi, rata crescută a inflației și șansele Angliei la reluarea, după o

zi de odihnă, a celui de-al doilea meci de la Lord, în cadrul turneului de crichet ; aproape toate îl făceau să se simtă deja înapoi, acasă ; la un moment dat, fu cît pe ce să iasă de pe șosea și să intre într-un copac.

Crainicul anunța sec că un tînăr pilot din RAF fusese găsit mort pe un cîmp, dincolo de șoseaua Auxerre-Dijon, după ce avionul său se prăbușise în împrejurări misterioase. Pentru moment, nu se mai dădeau alte detalii. Adam înjură și izbi cu pumnul în volan la gîndul că Alan Banks devenise încă una dintre victimele lui Romanov.

Pipăi icoana și înjură din nou.

— A fost o prostie din partea ta să iei legătura cu mine, tinere, spuse bătrînul bancher. În momentul de față nu ești chiar erou al Uniunii Sovietice.

— Ascultă, bătrîne, nu mai trebuie să fiu erou, pentru că s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată în Uniunea Sovietică.

— Te avertizez : Maica Rusia are mîna extrem de lungă.

— Dar datorită prevederii bunicului meu îmi pot permite să o scurtez. Trebuie doar să fiu sigur că n-o să le spui unde țin foarfeca, spuse cel care telefonase, atingînd medalionul de aur pe care-l purta sub cămașă.

— De ce aș tăcea ? întrebă Poskonov.

— Pentru că, dacă nu pun mîna pe Sfîntul Gheorghe în următoarele douăzeci și patru de ore, voi telefona din nou cu detalii despre modul în care poți spera la o primă de pensionare mai mare decît te-ai putea aștepta de la actualii tăi șefi.

Bancherul nu făcu nici un comentariu.

Secretarul ambasadorului năvăli în încăpere fără să bată la ușă. Acoperind receptorul cu mîna, Romanov strigă :

— Ți-am spus să nu mă deranjezi.

— Dar l-am localizat pe Scott.

Romanov trînti receptorul. La Moscova, bătrînul bancher rus derulă banda. Zîmbi și ascultă cuvintele lui Roma-

nov a doua oară. Ajunse la concluzia că Romanov nu-i lăsase decît o posibilitate. Își rezervă un bilet de avion pentru Geneva.

— Robin ?

— Batman ! Unde ești ?

— Am plecat din Paris și mă îndrept spre casă. Programul pe care mi l-ai spus în autocar a rămas valabil ?

— Da, sigur. De ce, încă mai vrei cu disperare să-ți petreci noaptea cu mine ?

— Da, sigur, o maimuțări Adam. Dar cînd vă întoarceți acasă ?

— Orchestra ia feribotul de la Dunkerque în seara asta la șase și jumătate. Poți veni și tu ?

— Nu. Trebuie s-o iau pe alt drum. Dar, Robin, cînd ajung la Londra, mă poți găzdui peste noapte ?

— Sună ca o ofertă pe care n-o pot refuza, spuse și repetă adresa, ca să fie sigură că are timp s-o scrie. Cînd să te aștept ? mai întrebă Robin.

— Azi, pe la miezul nopții.

— Întotdeauna anunți o fată cu atît de mult timp înainte ?

Tînărul ofițer KGB aflat în cabina telefonică învecinată auzise cea mai mare parte a conversației. Zîmbi cînd își aminti cuvintele maiorului Romanov : „Cel care-mi aduce icoana țarului nu trebuie să-și facă griji în legătură cu viitorul său în KGB".

Adam sări în mașină și-și continuă drumul pînă ajunse la periferia orașului Beauvais, unde se hotărî să oprească și să ia un prînz rapid într-un *routier* de pe marginea șoselei.

După orarul pe care-l luase de la biroul firmei Hertz, feribotul pe care voia să-l prindă trebuia să plece din Boulogne la ora trei ; era deci convins că va ajunge și-i va rămîne și o oră de pierdut.

Rămase ascuns într-un separeu de lîngă fereastră și mîncă cu plăcere ceea ce, în orice cîrciumă englezească, ar fi putut fi luat drept un prînz frugal, alcătuit din pîine, brînză și salată. Cu fiecare înghițitură, îi devenea tot mai clar faptul că francezii erau mult mai exigenți cu hangiii decît englezii.

Așteptînd cafeaua, scoase actele lui Albert Tomkins din buzunar și începu să le studieze cu atenție. Fu interesat să afle exact cîte săptămîni ceruse ajutor de șomaj.

Îi urmări pe fereastra hanului pe primii cicliști care-și continuau drumul. Mușchii atleților se încordau în hotărîrea lor de a rămîne printre cei din frunte. Treceau ca vîntul prin Beauvais și pe Adam îl amuză faptul că toți încălcau limita de viteză. Vederea concurenților îi aminti că a doua zi la prînz era așteptat să-și completeze vizita medicală pentru angajarea la Ministerul de Externe.

Romanov citi a doua oară mesajul decodificat : „Scott se întoarce la Geneva. Verifică nemțoaică și bancă." Își ridică privirea spre ofițerul KGB în vîrstă care-i înmînase misiva.

— Mentor mă crede chiar atît de naiv ? Știm deja de la agentul nostru din Amsterdam că acum este în drum spre coasta franceză, îi spuse Romanov colegului său din Paris.

— Atunci de ce intenționează Mentor să vă trimită în direcția opusă ?

— Pentru că el este probabil cel care i-a informat pe americani, spuse Romanov cu răceală. Se întoarse spre colonel, care stătea lîngă el : Știm că nu poate fi Dunkerque, deci ce alte posibilități ne mai rămîn ?

— Cherbourg, Le Havre, Dieppe, Boulogne ori Calais, citi acesta pe harta desfășurată pe masă, în fața lui și adăugă : Aș paria că este Calais.

— Din păcate, căpitanul Scott nu este *atît* de prost. Și, cum autostrada te duce direct la Calais, căpitanul se așteaptă ca noi să acoperim cea mai mare parte a drumului. Cred că prietenul nostru va încerca mai întîi pe la Boulogne sau Dieppe.

Verifică orarul pe care i-l furnizase secretarul doi :

— Primul feribot pe care ar putea spera să-l prindă pleacă de la Boulogne spre Denver la trei, apoi mai este unul de la Dieppe spre Newhaven, la cinci.

Romanov verifică și orele de plecare de la Calais și Le Havre.

— Bun. Feribotul de la Calais a plecat la douăsprezece și cum el i-a telefonat fetei după douăsprezece, n-avea cum să-l prindă. Iar cel de la Le Havre nu pleacă pînă la șapte și un sfert diseară și nu va risca să plece atît de tîrziu. Colonele, presupunînd că-l prindem pînă ajunge la coastă, cred că Scott este din nou în gheara noastră.

După ce-și termină masa în micul *relais routier,* Adam se sui din nou în mașină și nu-i trebuiră mai mult de cîteva minute pînă să-i ajungă pe cicliștii răzleți care pedalau spre Abbeville. Gîndurile îi fugiră spre Romanov. Adam bănuia că agenții acestuia păzeau aeroporturile, gările, autostrada și porturile. Dar nici măcar KGB-ul nu putea fi în cincizeci de locuri deodată.

O luă pe drumul spre Boulogne după ce ieși din Abbeville, dar fu obligat să rămînă pe mijlocul șoselei pentru a-i evita pe cicliști. La un moment dat fu nevoit să frîneze, căci un ciclist italian și unul englez se ciocniră înaintea lui. Cei doi, care aveau o oarecare viteză, fură aruncați la pămînt într-un mod total neceremonios. Ciclistul britanic rămase nemișcat pe marginea șoselei.

Adam se simțea vinovat că nu oprise să-l ajute pe compatriotul său, dar se temea că orice oprire l-ar putea împiedica să prindă feribotul. Zări camioneta echipei britanice în fața lui și mări viteza pînă o ajunse. Îi făcu semn cu mîna șoferului să tragă pe margine.

Omul de la volan păru surprins, dar opri și deschise geamul. Adam opri în fața lui, coborî din mașină și alergă spre camionetă.

— Unul din băieți a avut un accident, în urmă cu vreo milă, strigă și arătă spre Paris.

— Mulțumesc, amice, spuse șoferul, care întoarse și porni în viteză înapoi.

Adam continuă să conducă potolit pînă cînd depăși toți cicliștii care erau în frunte. Apoi, din nou, mări viteza. Un indicator rutier îl informă că nu mai erau decît treizeci și doi de kilometri pînă la Boulogne; încă mai putea să ajungă lejer să prindă feribotul de ora trei. Începu să-și imagineze cum ar putea să fie dacă ar supraviețui pînă după ziua de luni. Ar mai fi viața sa din nou doar rutină? Alergări în parc, întrevederi la Ministerul de Externe, antrenamente cu sergentul-major și chiar recunoașterea rolului pe care-l jucase în predarea icoanei pe mîini sigure. Problema era că încă nu se hotărîse care erau acele mîini sigure.

Un elicopter, care semăna cu o broască-bou verde și turtită, trecu pe deasupra lui; ei, iată mijlocul ideal de a ajunge în Anglia, se gîndi. Cu un astfel de ajutor, ar putea chiar să ajungă la timp în Harley Street, la vizita medicală pentru angajarea la Ministerul de Externe.

Urmări elicopterul, care se roti și schimbă direcția, venind spre el. Presupuse că trebuie să fie vreun aeroport militar prin apropiere, dar nu-și amintea de nici unul din vremea cînd se afla în armată. Cîteva clipe mai tîrziu auzi zumzetul elicelor, iar elicopterul îi tăie calea, zburînd la o înălțime considerabil de mică. Adam strînse volanul pînă i se albiră degetele și un gînd imposibil îi trecu prin cap. Între timp, elicopterul se roti din nou, dar de data aceasta zbura direct spre el.

Adam ridică geamul mașinii și, aplecîndu-se mult peste volan, se uită atent spre cer. Reuși să vadă trei siluete în cabina elicopterului. Izbi cu pumnul în volan de furie cînd își dădu seama cît de ușor trebuie să le fi fost să dea de urma unei mașini pentru care semnase cu singurul nume pe care ei l-ar recunoaște imediat. Simțea zîmbetul de triumf al lui Romanov, în timp ce elicopterul se rotea deasupra lui.

Adam zări un indicator rutier care se întrevedea la orizont ; făcu un viraj, ieși de pe șosea și o luă spre un sat numit Fleureville. Apăsă accelerația și acul vitezometrului urcă mult peste nouăzeci, făcînd ca mica mașină să derapeze pe drumul de țară. Dar și elicopterul vira spre dreapta și-l urmă, ca un cîine.

Adam luă un viraj strîns spre stînga și reuși să evite coliziunea cu un tractor care ieșea dintr-un cîmp proaspăt arat. Vira spre dreapta și se îndreptă din nou către șoseaua spre Boulogne, încercînd cu disperare să se gîndească la ce ar putea să facă. De cîte ori scotea capul, elicopterul era acolo, deasupra lui : se simțea ca o marionetă mînuită de Romanov.

Un indicator rutier anunțînd un tunel scund luci în viteza mașinii, dar Adam respinse ideea melodramatică de a încerca să-i facă să se izbească de tunel ; știa bine că el era cel care se dovedise novice.

Văzînd tunelul, aprecie lungimea lui cam la șaizeci-șaptezeci de metri. Deși era destul de lung, un autobuz cu platformă n-ar fi putut intra în tunel, decît dacă pasagerii de la etaj ar fi mers pe pod.

O clipă, Adam chiar se simți în siguranță. Apăsă pe frînă și se opri, derapînd, cam la treizeci de metri de sfîrșitul tunelului ; micul Citroën aproape zgîrie peretele tunelului. Aprinse luminile de poziție care străluciră vesel în întuneric. Preț de mai multe secunde, urmări mașinile care se apropiau și încetineau pentru a-l depăși în siguranță.

În cele din urmă sări din mașină și alergă la capătul tunelului, unde se lipi de perete. Elicopterul își continuase zborul un timp, dar acum se întorcea, îndreptîndu-se exact spre tunel. Adam îl urmări cum zboară deasupra capului său și, cîteva clipe mai tîrziu, îl auzi întorcîndu-se din nou. În timp ce aștepta, pe partea cealaltă trecură doi autostopiști, trăncănind între ei, fără să ia în seamă situația grea în care se afla Adam.

Se uită disperat spre cei doi tineri și strigă :

— Sperați să faceți autostopul ?

— Da, strigă aceștia la unison.

Șovăitor, Adam traversă drumul și li se alătură.

— Nu ți-e bine ? îl auzi Adam pe unul din ei, dar nu reuși să-și dea seama care era, căci ochii nu i se obișnuiseră cu întunericul.

— Nu, nu mă simt bine, explică Adam simplu. Am băut prea mult vin la prînz și, din cauza unei curse de ciclism, șoseaua este împînzită cu polițiști. Sigur mă agață dacă-mi continui drumul. Știe vreunul din voi să conducă ?

— Eu nu am decît permisul de conducere canadian și, oricum, noi ne îndreptăm spre Paris, iar mașina ta e cu fața în direcția opusă, spuse cel mai înalt dintre cei doi tineri.

— Este de la compania de închirieri Hertz. Am închiriat-o azi dimineață, pe Rue St. Ferdinand, și trebuie s-o duc înapoi pînă la ora șapte seara. În starea mea actuală, nu cred că reușesc să ajung.

Cei doi tineri îl priviră neîncrezători.

— Vă dau o sută de franci dacă o duceți înapoi în siguranță. Înțelegeți, nu-mi pot permite să-mi pierd permisul de conducere, căci sînt comis-voiajor, explică Adam. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

— Toate actele sînt în ordine, vă asigur. Adam le dădu celui mai înalt, iar acesta traversă din nou drumul și folosi luminile mașinii pentru a studia permisul de conducere și talonul de asigurări ale lui Albert Tomkins ; apoi purtă o scurtă discuție cu prietenul său.

Adam auzea elicele elicopterului bîzîind deasupra intrării în tunel.

— Nu ne trebuie suta de franci, spuse cel mai înalt într-un tîrziu. Dar ne trebuie o hîrtie de la tine în care să explici de ce înapoiem noi mașina la Hertz, în locul tău.

Adam scoase stiloul colonelului ; se simțea extraordinar de treaz și se aplecă pe capota mașinii, mîzgălind ceva pe dosul chitanței de la Hertz.

— Vrei să te întorci cu noi la Paris ?

Adam ezită o clipă. Oare ei nu auzeau zgomotul ?

— Nu, nu. Foarte drăguț din partea voastră. Mă descurc singur, atîta timp cît știu că mașina va fi înapoiată cît se poate de curînd.

Cel mai înalt ridică din umeri, iar tovarășul său deschise portiera din spate și aruncă rucsacurile pe bancheta. Adam rămase în tunel, în timp ce tînărul care se suise la volan pornea motorul. Auzea elicele elicopterului care torceau ușor, schimbînd cadența : probabil că se pregătea să aterizeze pe un cîmp din apropiere.

Duceți-vă, duceți-vă, pentru numele lui Dumnezeu, vru să strige în momentul în care mașina țîșni în viteză spre Boulogne. O urmări cum străbate vreo sută de metri, apoi cum întoarce în fața unei ferme și o ia din nou spre tunel. Cînd cei doi trecură pe lîngă el, în întuneric, claxonară și dispărură în direcția Paris.

Adam se prăbuși în genunchi, respirînd ușurat ; era tocmai pe punctul de a se ridica și de a porni pe jos spre Boulogne, cînd zări două siluete profilîndu-se la intrarea în tunel. Pe fundalul cerului albastru și limpede reuși să distingă profilul celor doi bărbați înalți, slabi. Stăteau la intrarea în tunel și scrutau întunericul. Adam nu se clinti, rugîndu-se să nu-l fi zărit. Apoi brusc, unul din ei o luă spre el, iar celălalt rămase nemișcat. Adam știa că nu mai poate spera să scape. Îngenunche, blestemîndu-și prostia. În cîteva clipe aveau să-l vadă foarte limpede.

— Hai să nu mai pierdem timp prețios, Marvin ; știm deja că nemernicul ăla de soldat englez se întoarce la Paris.

— Mă gîndeam că poate... începu cu o voce tărăgănată și cu un accent sudic cel care se numea Marvin.

— Lasă gîndirul pe seama mea. Acum, hai, înapoi la elicopter, pînă nu-l pierdem.

Cînd era doar la vreo douăzeci de metri de Adam, Marvin se opri brusc, se întoarse și o luă la fugă înapoi.

Adam rămase țintuit locului mai multe minute. O sudoare rece, lipicioasă, îl năpădise în momentul în care realizase că ultimul său urmăritor nu era Romanov. Dacă unul

dintre cei doi nu s-ar fi referit la el numindu-l „nemernicul ăla de soldat englez", Adam s-ar fi predat bucuros. Își dădu dintr-o dată seama cu tristețe de deosebirea dintre aparență și realitate : rămăsese fără nici un prieten.

Nu se mișcă pînă nu auzi elicopterul ridicîndu-se deasupra sa.

Scrută zarea și văzu elicopterul americanilor, care o luase spre Paris, profilîndu-se deasupra tunelului.

Ieși din tunel împleticindu-se și duse o mînă la ochi. Soarele părea mult mai violent decît cu cîteva minute în urmă. Și acum ? Mai avea mai puțin de o oră ca să prindă feribotul, dar n-avea nici un mijloc de transport. Nu știa dacă să facă autostopul, să caute o stație de autobuz sau pur și simplu să se depărteze cît mai mult de șoseaua principală. Privirea îi era permanent ațintită spre cer. Oare cît dura pînă ajungeau mașina din urmă și-și dădeau seama că nu este el în ea ? O luă încet spre Boulogne.

Cicliștii începură să treacă pe lîngă el din nou. Continuă să meargă și găsi chiar puterea să-i îmbărbăteze pe concurenții britanici cînd trecură pe lîngă el. Camioneta echipei britanice îi urma îndeaproape, iar Adam făcu un semn cu mîna. Spre surprinderea sa, șoferul opri în fața lui și coborî geamul :

— Nu ești tu tipul care m-a oprit la Abbeville ?

— Ba da. Și-a revenit concurentul vostru ?

— Nu, se odihnește în spate, are ruptură de ligament. Ce s-a întîmplat cu mașina ta ?

— M-a lăsat în pană cu vreo doi kilometri în urmă, spuse Adam, ridicînd din umeri resemnat.

— Ghinion. Dacă vrei, te duc. Nu mergem decît pînă la Boulogne în etapa asta, dar sari sus dacă ți-e de vreun ajutor.

— Mulțumesc, spuse Adam cu sentimentul de ușurare al unui beatnik bărbos, care a dat de singura persoană dispusă să oprească și să-l ia. Șoferul se aplecă și-i deschise portiera. Înainte de a se urca, Adam puse mîna la ochi și se mai uită o dată spre cer. Elicopterul nu se vedea nicăieri, deși știa că nu

poate să mai dureze mult pînă să se întoarcă. Aveau să-și dea repede seama că nu exista decît un singur loc unde ar fi putut fi făcută schimbarea.

— Mă cheamă Bob, sînt managerul echipei britanice, se recomandă șoferul îmbrăcat în trening, întinzînd mîna liberă.

— Pe mine, Adam. Îi strînse mîna cu căldură.

— Încotro te duci ?

— Boulogne ; și, cu puțin noroc, aș mai putea să prind traversarea la ora trei, spuse Adam.

— Ar trebui să ajungem acolo pe la două și jumătate. Etapa de după-amiază începe la trei, spuse Bob.

— Tipul vostru va putea participa ? întrebă Adam, arătînd peste umăr.

— Nu, în cursa asta nu va mai concura. Și-a rupt un ligament la picior și întotdeauna durează vreo două săptămîni pînă se vindecă cum trebuie. Va trebui să-l las la Boulogne și să parcurg eu însumi ultima tură. Din întîmplare, nu faci ciclism ? întrebă Bob.

— Nu. Alerg puțin, dar pe roți n-am mai făcut-o de cînd soră-mea a stricat tricicleta familiei.

— Încă mai avem șanse să luăm bronzul, spuse Bob ; între timp îi depășiseră din nou pe cicliștii britanici.

Adam le făcu semnul victoriei și pe urmă privi înapoi, peste umăr, pe geamul din spate al autocamionetei. Fu bucuros că nu se zărea nici urmă de elicopter ; intrau în Boulogne, ajunseseră la marginea orașului. Bob îl duse pînă la docuri.

— Sper să luați medalia de bronz. Și, încă o dată, mulțumesc. Baftă în etapa următoare, spuse Adam, sărind din camionetă.

Se uită la ceas : mai erau douăzeci de minute pînă pleca feribotul. Se întrebă dacă timpul rămas era prea lung. Se așeză la o coadă mică la casa de bilete și-și cumpără un bilet. Se tot uita în jur să vadă dacă nu-l urmărește cineva, dar nimeni nu părea să manifeste nici cel mai mic interes. După

ce-și cumpără biletul, se îndreptă spre vas și tocmai începuse să fluiere o versiune nemelodioasă a piesei *Yesterday,* cînd, în depărtare, apăru o pată neagră. N-avea cum să greșească — sunetul era suficient. Adam ridică privirea spre pasarela care ducea pe puntea vasului și care se afla doar la cîțiva metri de el ; apoi se uită din nou la pata de pe cer, care se mărea din ce în ce. Se uită la ceas : vasul trebuia să plece peste douăsprezece minute, suficient timp pentru urmăritorii săi să aterizeze și să se suie la bord. Dacă el se suia la bord și americanii îl urmăreau pe vas, îl descopereau cu siguranță. Dar dacă americanii se urcau la bord, iar el rămînea jos, încă mai avea destul timp să ajungă la Dieppe pentru următoarea cursă...

Adam se îndreptă grăbit spre mulțimea de oameni care pierdea vremea în așteptarea celei de-a doua etape a cursei cicliste. Între timp, elicopterul, care se apropiase și se afla deasupra lor, începuse să planeze ca un vindereu în urmărirea unui șoarece.

— Parcă ziceai că-i musai să fii pe vasul ăsta.

Cu pumnul strîns, Adam se răsuci, dar dădu nas în nas cu managerul echipei britanice, echipat pentru competiție.

— M-am răzgîndit, spuse Adam.

— N-ai vrea să conduci tu camioneta noastră pe timpul următoarei etape ? întrebă Bob, plin de speranță.

— Care este punctul final pentru etapa asta ?

— Dunkerque, spuse managerul.

Adam încercă să-și amintească la ce oră spusese Robin că pleacă feribotul de la Dunkerque.

— *Six minutes,* strigă cineva în portavoce.

— OK, spuse Adam.

Apoi alergă în urma managerului, spre camionetă.

— *Quatre minutes,* auzi Adam deslușit, în timp ce Bob descuia camioneta și-i dădea cheile. Se uită spre vas : cei doi americani tocmai părăseau ghișeul de bilete.

— *Deux minutes.*

Adam se sui la volan și se uită spre vas, urmărindu-l pe Marvin și pe colegul lui care urcau pasarela.

— *Une minute.*

— Du camioneta pînă la Dunkerque și lasă cheile la punctul britanic de control. Ne vedem acolo.

— Baftă, îi ură Adam.

— Mulțumesc, răspunse Bob și alergă spre linia de pornire ; se alătură coechipierilor, care-i țineau bicicleta, nerăbdători.

— *Trente secondes.*

Adam urmări cum se ridică pasarela ; în același moment, starterul ridică pistolul.

— Pe locuri, fiți gata...

Sirena de ceață a vasului lansă un sunet gros și surd ; cei doi americani își începeau călătoria spre Dover. O clipă mai tîrziu, se auzi pocnetul pistolului : Adam puse schimbătorul de viteze într-a doua și porni spre Dunkerque.

Capitolul Douăzeci și Patru

Adam stătea într-o cafenea mică de pe chei, așteptînd sosirea autocarului. Lăsase camioneta la punctul de control și era gata să se îmbarce, dar trebuia să se asigure că Robin va fi pe vas. Autocarul ajunse doar cu zece minute înaintea plecării. Adam o întîmpină cînd fata coborî din autocar.

— N-ai putut să stai departe de mine, nu ? îl ironiză Robin.

Adam izbucni în rîs și o îmbrățișă.

— Mă bucur că te văd, spuse el.

— Credeam că te întorci în Anglia pe vreo cale misterioasă, știi, ceva gen rachetă secretă sau chiar ceva mai exotic.

— Așa am vrut, dar americanii erau de pază tocmai cînd mă pregăteam să mă sui la bord.

— Americanii ? se miră ea.

— Îți explic totul cînd vom fi pe vas, spuse Adam. Nici unul dintre ei nu îl observă pe tînărul agent care o urmărise pe Robin de la Berlin. Era într-o cabină telefonică de pe chei și forma un număr pentru o convorbire internațională.

— Acum o săptămînă n-aș fi crezut o vorbă din tot ce mi-ai zis, cu două excepții, spuse Robin.

— Adică ?

— Mai întîi, un funcționar superior de la Ministerul de Externe i-a înapoiat lui Dudley Hulme pașaportul, la Amsterdam. Și asta-mi amintește să ți-l dau pe al tău. Scotoci cîteva clipe în poșetă, scoase un pașaport bleumarin și i-l întinse lui Adam.

— Și care este a doua excepție ? întrebă Adam, luînd recunoscător pașaportul.

— Am avut dubioasa plăcere de a mă găsi față în față cu tovarășul Romanov și nu doresc să se repete.

— Eu intenționez să-l întîlnesc din nou, spuse Adam.

— De ce ?

— Pentru că o să-l ucid.

Romanov și Pollard sosiră la Dover cu cîteva minute înainte de ora la care feribotul urma să tragă la chei. Așteptau nerăbdători. Romanov se postase în așa fel încît să poată urmări pe fereastra biroului vamal intrarea feribotului în port. Își găsise poziția ideală, în spatele unui automat pentru cafea ; de acolo observa pe oricine intra sau ieșea din vamă, rămînînd în același timp ascuns vederii.

— În cazul în care i-ar da prin gînd să acționeze altfel decît îi este în fire, doar așa pentru variație, tu vei acoperi ieșirea pentru mașini și-mi vei raporta dacă observi ceva neobișnuit, spuse Romanov.

Colonelul îl lăsă pe Romanov ascuns după automatul de cafea și își alese el însuși un loc de observare pe chei, de unde putea urmări mașinile care intrau în vamă ; era cam la cincizeci de metri de poarta de ieșire. Dacă Scott ar părăsi feribotul într-o mașină, Pollard ar avea suficient timp să se întoarcă și să-l prevină pe Romanov ; Scott n-ar avea cînd să treacă prin vamă și să ajungă la poarta principală. Măcar aici Scott nu risca să se ascundă în portbagaj. Amîndoi bărbații așteptau.

Căpitanul deschise radioemițătorul și comută pe canalul nouă ; vorbi clar, în micul microfon :

— Aici vasul Chantilly, chem Căpitănia portului Dover. Mă recepționați ? Așteptă un moment, dădu un bobîrnac comutatorului și auzi :

— Căpitănia portului, către vasul Chantilly. Am recepționat clar. Stop.

— Aici căpitanul. Avem o urgență. Un pasager a căzut dintr-o barcă de salvare de pe punte și prezintă multiple vătămări ale brațelor și picioarelor.

Adam gemu. Căpitanul continuă :

— Avem nevoie de o ambulanță care să aștepte la intrarea pe chei, pentru a-l transporta la cel mai apropiat spital, după ce acostăm. Terminat.

— Mesaj recepționat. Înțeles, căpitane. O ambulanță va fi pe chei. Terminat.

— Totul o să fie bine, dragul meu, spuse Robin cu o voce blîndă pe care Adam nu i-o mai auzise. Imediat ce ajungem, vor avea grijă să te ducă direct la spital.

— Trebuie să mă întorc pe punte, spuse căpitanul morocănos. Voi da ordin ca doi stewarzi să aducă o targă pentru fratele dumneavoastră.

— Mulțumesc, domnule căpitan. Ne-ați fost de mare ajutor.

— E-n ordine, domnișoară. Spuneți că-i fratele dumneavoastră ?

— Da, domnule căpitan, răspunse Robin.

— Ei bine, ați putea să-l sfătuiți, spre binele lui, ca pe viitor să bea mai puțin înainte de a se sui la bord.

— Am încercat. Nici nu știți de cîte ori am încercat, domnule căpitan, dar mi-e teamă că seamănă cu taică-meu, spuse Robin oftînd.

Adam se ținea de picior și gemea.

— Hm, să sperăm că nu-i nimic serios. Mult noroc, îi ură căpitanul uitîndu-se la rana lui Adam de la umăr.

— Încă o dată mulțumesc, domnule căpitan, spuse Robin în timp ce acesta închidea ușa cabinei.

— Toate bune pînă aici. Să sperăm că va funcționa și partea a doua a planului. Apropo, miroși îngrozitor, remarcă Robin.

— La ce te aștepți după ce am plimbat whisky prin gură douăzeci de minute și apoi l-am scuipat pe haine ?

Adam fu ridicat cu grijă și întins pe o targă ; apoi, doi stewarzi duseră targa pe punte. Așteptară la capătul pasarelei și-l așezară pe Adam cu precauție pe punte, pînă sosiră un vameș și un funcționar de la imigrări. Robin le dădu pașaportul lui. Funcționarul de la biroul de imigrări răsfoi pașaportul și verifică fotografia.

— O asemănare foarte mare de data asta, dar mă tem că va trebui inclusă și asta la rubrica „semne particulare" în următorul pașaport, spuse Robin, ridicînd cu un gest teatral pătura și descoperind rana adîncă de pe umărul lui Adam. Adam își compusese o expresie deprimată, potrivită situației.

— Aduce ceva care trebuie declarat ? întrebă vameșul. Adam nu se putu opri să nu atingă icoana.

— Nu, nu l-am lăsat să mai cumpere pileală în călătoria asta. Răspund eu de controlul bagajelor lui, împreună cu ale mele, după ce cobor de pe vas.

— În regulă. Mulțumesc, domnișoară. Aveți grijă să ajungă la spital, spuse vameșul, dîndu-și dintr-o dată seama că o mulțime de oameni, agitați, așteptau să debarce.

Cei doi stewarzi îl cărară pe Adam pe chei, iar un asistent aștepta să-i controleze rana. Adam îi făcu bărbătește un semn cu mîna lui Robin, în timp ce stewarzii puneau targa în ambulanță.

Romanov o zări cînd trecu prin vamă.

— Acum știu exact cum speră căpitanul Scott să coboare de pe vas, iar noi îl vom întîmpina cînd se așteaptă mai

puțin. Du-te și închiriază o mașină care să ne ducă la Londra, zbieră la colonel.

Ambulanța țîșni pe poartă cu toate luminile aprinse și cu sirena în funcțiune. Tot drumul pînă la spitalul Victoria, asistentul urmări uluit remarcabila refacere a pacientului. Începea să creadă că Scott exagerase gravitatea urgenței.

Romanov stătea lîngă poartă zîmbind; urmărea autocarul care îi ducea pe cei din orchestră ieșind din burta neagră a feribotului și așezîndu-se la rînd pentru controlul vamal.

Privirea lui Romanov se plimba peste autocar; o zări pe Robin Beresford. Așa cum bănuise, avea alături contrabasul și era imposibil să vadă cine stă lîngă ea.

— Nu mă mai păcălești a doua oară, șopti Romanov, chiar în momentul în care colonelul, roșu la față, apăru lîngă el.

— Unde este mașina? întrebă rusul, nedezlipindu-și privirea de la autocar.

— Am închiriat una temporar, dar au nevoie de permisul dumneavoastră internațional de conducere. Am uitat că al meu, împreună cu toate actele, este la Scott, spuse colonelul.

— Rămîi aici neclintit și ai grijă ca Scott să nu încerce să coboare din autocar, spuse Romanov. Alergă spre biroul de închirieri AVIS. În acest timp Adam era dus, într-un cărucior cu rotile, într-o cămăruță pentru a fi examinat de medicul de gardă.

Tînărul medic rămase aplecat deasupra pacientului său timp de mai multe minute. Nu mai văzuse niciodată o rană asemănătoare. Îl examină cu grijă, înainte de a spune ceva.

— Urîte tăieturi, spuse în cele din urmă, curățînd rana de pe umăr. Puteți să rotiți brațul?

Adam roti brațul și îl întinse din nou.

— Bun. Măcar nu este nimic rupt. Continuă să curețe rana.

— O să pun niște iod pe tăietură și s-ar putea să usture puțin, spuse doctorul. Curățată bine tăieturile de pe ambele coate, apoi îi puse cîte un plasture.

— Asta nu s-a întîmplat astăzi, nu ? întrebă, uitîndu-se cu atenție la rana, pe jumătate vindecată, de la umăr.

— Nu, răspunse Adam fără alte explicații.

— Ați fost rănit recent, așa că o să va fac o injecție antitetanos. Adam se albi la față.

— Curios cum bărbați în toată firea se sperie la vederea unui ac, spuse doctorul.

Adam gemu.

— Ei, n-a fost chiar așa de rău, nu ? întrebă medicul cu blîndețe, pansîndu-i umărul. Vine cineva să vă ia ? întrebă doctorul în cele din urmă.

— Da, mulțumesc. Mă așteaptă soția, spuse Adam.

— Foarte bine, atunci puteți pleca, dar cînd ajungeți acasă, vă rog să vă duceți să vă vadă medicul dumneavoastră curant.

Romanov stătea la volan și urmărea efectuarea controlului vamal al autocarului. Cînd autocarul ieși din vamă, îl urmări pe șoseaua A2, spre Londra.

— Îi interceptăm pe drum ? întrebă Pollard nervos.

— De data asta, nu, răspunse Romanov fără alte explicații.

Nu scăpă autocarul din ochi tot drumul pînă în capitală.

Adam ieși din spital și verifică dacă nu-l urmărește nimeni. Văzu doar un bărbat într-o haină scurtă din molton albastru, care se îndrepta în direcția opusă, și o soră medicală, care trecu grăbită pe lîngă el, uitîndu-se nerăbdătoare la ceas. Mulțumit, luă un taxi spre gara Dover Priory, unde-și cumpără un bilet pentru Londra.

— Cînd pleacă următorul tren ? întrebă.

— Ar trebui să sosească în gară din moment în moment, spuse controlorul de bilete, uitîndu-se la ceas. Vasul a tras la chei acum vreo patruzeci de minute, dar întotdeauna durează ceva timp pînă debarcă toți pasagerii.

Adam se duse pe peron, cu ochii la pîndă, în cazul în care ar fi zărit vreo persoană suspectă. Nu-l observă pe tipul brunet, cu haină scurtă din molton albastru, care citea *Evening Standard,* sprijinit de un chioșc de ziare.

Gîndul lui Adam se îndreptă spre Robin ; se întreba dacă va ajunge cu bine acasă. Trenul de Londra trase la peron, ticsit cu pasagerii de pe vas. Adam ieși din umbră și sări în tren ; alese un compartiment plin cu tineri îmbrăcați cu sacouri cu guler și mîneci de catifea, cu pantaloni strîmți și cravate șnur, care păreau să se întoarcă după o zi petrecută la mare. Se gîndi că este puțin probabil ca altcineva să mai vrea să intre în acel compartiment. Ochi singurul loc rămas liber într-un colț și se așeză liniștit, dar nu în liniște, privind pe fereastră.

Trenul ajunse la Canterbury ; nimeni nu mai intrase în compartiment, în afară de controlorul de bilete, care trecuse discret cu vederea faptul că unul dintre tineri îi prezentase doar un bilet de peron. În mod ciudat, Adam se simțea foarte în siguranță în colțul lui, în acel compartiment ; se simți la fel chiar și cînd îl zări pe bărbatul brunet, cu haină albastră de molton, trecînd prin fața compartimentului și uitîndu-se cu atenție înăuntru.

Adam fu distras din gîndurile lui de remarca zgomotoasă a unuia din gașcă, care, pe parcursul călătoriei, se dovedise, după toate aparențele, a fi conducătorul ei.

— În compartimentul ăsta miroase groaznic, spuse, adulmecînd zgomotos.

— Așa-i, Terry, fu de acord colegul său, care stătea lîngă Adam, și începu și el să adulmece aerul. Și mai cred că duhnește ceva chiar lîngă mine.

Adam îi aruncă o privire tînărului a cărui jachetă neagră de piele era plină de ținte strălucitoare. Pe spatele ei erau imprimate cuvintele „Heil Hitler". Se ridică și deschise geamul ; apoi se așeză din nou și spuse :

— Poate că puțin aer curat face bine.

Într-o clipă, toți patru începură să adulmece aerul.

— Adulmecați, adulmecați, adulmecați ! Cred că miroase din ce în ce mai rău, conchise șeful grupului.

— Cred că eu sînt de vină, spuse Adam.

Tinerii încetară adulmecatul și se holbară neîncrezători spre colțul în care stătea Adam, pe moment reduși la tăcere de ofensiva acestuia.

— N-am avut timp să fac duș după lecția de judo, adăugă Adam, înainte ca vreunuia dintre ei să-i revină graiul.

— E ceva de capul tău la judo ? întrebă cel care stătea lîngă el.

— Merge, răspunse Adam.

— Ce centură ai ? întrebă Terry, belicos. Hai, spune, centura neagră, nu ? adăugă, zîmbind cu înțeles.

— De aproape opt ani nu mai am centura neagră, dar de curînd am primit al doilea Dan, adăugă Adam, degajat, ca din întîmplare.

Pe trei dintre cele patru chipuri se așternu teama.

— Mă gîndeam să mă apuc și eu de judo, continuă șeful grupului, întinzînd brațul. Cam cît durează pînă să fie ceva de capul tău ?

— Mă antrenez trei ore pe zi, de aproape doisprezece ani, și încă n-am ajuns la nivel olimpic, răspunse Adam, urmărindu-l între timp pe bărbatul cu păr negru și haină de molton care trecea din nou prin fața compartimentului. De această dată îl privi țintă pe Adam, apoi se îndepărtă în grabă.

— Dar, bineînțeles, singura calitate cu adevărat necesară, dacă te gîndești să te apuci de judo, este îndrăzneala, curajul, și asta nu se învață. Ori o ai ori nu, continuă Adam.

— Am curaj. Nu mi-e frică de nimic. Sau de nimeni, spuse Terry belicos și-l țintui cu privirea pe Adam.

— Bun. Pentru că s-ar putea să ți se ofere ocazia s-o dovedești, înainte de sfîrșitul acestei călătorii, spuse Adam.

— Unde bați ? Cauți ceartă sau ce ? spuse tînărul cu lozinca „Heil Hitler" pe spate.

— Nu. Doar că în momentul ăsta sînt urmărit de un detectiv particular, care speră să mă prindă petrecîndu-mi noaptea cu soția clientului său, spuse Adam calm.

Cei patru se liniștiră pentru prima oară în timpul călătoriei și îi aruncară lui Adam o privire care aducea a respect.

— Și, așa este ? întrebă șeful.

Adam dădu din cap conspirativ.

— E bună cînd o pui jos, nu ? întrebă Terry, cu o privire pofticioasă.

— Nu-i rea, nu-i rea deloc, răspunse Adam.

— Păi atunci, n-ai decît să ni-l arăți pe detectivul ăsta și-l aranjăm noi ; îl punem la loc sigur în noaptea asta, spuse șeful grupului, pipăindu-și cu mîna stîngă bicepșii și ridicînd plin de entuziasm pumnul drept.

— S-ar putea să fie prea mult. Dar dacă ați putea să-l rețineți puțin, după ce cobor eu la Waterloo East, măcar aș avea destul timp s-o previn pe doamnă, spuse Adam.

— S-a făcut, boierule. Prietenul tău cel iscoditor va fi livrat în gara Charing Cross, ambalat și legat ca un colet de la Căile Ferate Britanice.

Ceilalți tineri izbucniră în rîs, iar Adam își dădu seama că lui Romanov îi luase doar o săptămînă ca să facă din el un mincinos aproape de talia tatălui lui Robin.

— Ăsta este, șopti Adam, cînd tipul cu scurta de molton trecu pentru a treia oară prin fața compartimentului. Toți se uitară pe coridor, dar nu-l văzură decît din spate.

— Trenul trebuie să ajungă la Waterloo East în unsprezece minute. Deci, uite ce vă propun să facem... dacă susțineți că sînteți în stare, spuse Adam, uitîndu-se la ceas. Toți cei patru noi tovarăși ai săi să aplecară spre el, așteptînd nerăbdători.

Cîteva minute mai tîrziu, Adam se strecură pe coridor, lăsînd ușa larg deschisă. O luă încet în direcția opusă celei în care-l văzuse pe omul cu haina albastră, ultima oară. Cînd ajunse la capătul vagonului se întoarse și-l văzu pe tip urmărindu-l grăbit. Cînd trecu prin dreptul compartimentu-

lui, tipul zîmbi și ridică o mînă, ca să-i atragă atenția lui Adam, dar două brațe țîșniră afară și omul dispăru în compartiment cu un strigăt înăbușit. Ușa fu trîntită și jaluzelele trase rapid.

Trenul intră încet în gara Waterloo East.

Autocarul intră pe Wigmore Street și opri lîngă sediul Orchestrei Filarmonice Regale. Robin era încordată. Un Ford verde închis îi urmărise pe o distanță de cel puțin patruzeci de kilometri și, de cînd îl observase, nu îndrăznise să se miște de pe locul ei.

Își tîrî contrabasul și, coborînd din autocar, se uită înapoi; Fordul se oprise cu vreo cincizeci de metri mai jos pe stradă și stinsese luminile. Romanov stătea pe trotuar; părea un animal în cușcă, gata să sară. La volan rămăsese un alt bărbat, pe care Robin nu-l recunoscu. Adam o avertizase să nu se întoarcă deloc, ci să intre în clădirea Filarmonicii, fără să se oprească. Dar chiar și așa, nu rezistă tentației de a-l privi pe Romanov în ochi; clătină din cap. Impasibil, Romanov continua să se uite fix înainte.

După ce și ultimul membru al orchestrei coborî, Romanov și „colonelul" controlară autocarul și, în final, portbagajul, în ciuda protestelor zgomotoase ale șoferului.

Robin îi observa nervoasă de la o fereastră de la etaj; văzu cînd cei doi săriră înapoi în Fordul verde și plecară. Rămase acolo și urmări mașina, pînă cînd farurile din spate se topiră în întuneric.

Colonelul vira și ieși de pe Wigmore Street, îndreptîndu-se spre Baker Street; opri vizavi de stația de metrou Baker Street. Romanov coborî din mașină, intră într-o cabină telefonică și răsfoi cartea de telefon. La B era trecut un singur nume Beresford, Robin, și adresa era aceeași cu cea pe care i-o spusese tînărul agent. Formă numărul și, după ce nici la

al zecelea apel nu răspunse nimeni, zîmbi dîndu-și seama că locuiește singură. Nu era surprins.

— Și acum ce facem ? întrebă colonelul după ce Romanov se sui din nou în mașină.

— Pe unde este Argyle Crescent, NW3 ?

— Trebuie să fie spre Hampstead. Dar să mă uit întîi pe harta Londrei de la A la Z. Care-i planul ?

— Decît s-o așteptăm pe domnișoara Beresford să iasă din Filarmonică, o vom aștepta să vină acasă, spuse Romanov.

Aproximativ treizeci de minute mai tîrziu, Robin se strecură pe ieșirea din spate a Filarmonicii. Traversă Portman Square în zigzag, apoi merse cît putu de repede pînă la colț. Își tot spunea că Romanov nu se va întoarce, dar îi era imposibil să-și stăpînească tremurul. Făcu semn unui taxi și se simți ușurată cînd văzu că oprește unul lîngă ea imediat. Se uită atent la șofer, apoi verifică bancheta din spate, așa cum o sfătuise Adam, și abia pe urmă se sui.

La cîteva clipe după ce Robin se suise în taxi, Romanov ajunse în fața blocului ei. Plăcuța de pe perete îi arăta că domnișoara Beresford locuiește la etajul patru.

Ușa n-ar fi fost o problemă pentru nici un mic borfaș moscovit care se respectă, iar Romanov reuși s-o deschidă în cîteva clipe. Colonelul îl urmă rapid, apoi urcă fără zgomot pe scările întunecoase, pînă la etajul patru.

Romanov descuie yala mai repede decît ar fi făcut-o Robin cu propria-i cheie. Odată intrat, cercetă camera și se asigură că nu mai era nimeni în apartament.

Colonelul se agita prin preajmă.

— Liniștește-te, colonele. Nu cred că doamna se va lăsa așteptată prea mult. Colonelul rîse nervos.

Taxiul opri în fața casei pe care o arătă Robin. Sări din taxi și-i dădu un bacșiș taximetristului, pentru că ora fatidică trecuse de mult și, în sfîrșit, se simțea în siguranță. Parcă trecuse o veșnicie de cînd nu mai fusese acasă. Tot ce-și dorea acum era o baie fierbinte și un somn bun.

Adam coborî din tren în gara Waterloo East, puțin după miezul nopții și se bucură că metroul circula încă. Evitase să meargă pînă la Charity Cross, căci nu știa care din părți îi pregătise un „comitet" de întîmpinare. Scoase un abonament pentru linia West Indian, îl băgă în aparatul de control și așteptă o vreme pe peron pînă cînd, într-un tîrziu, trenul sosi în stație.

Între Waterloo și destinația sa erau mai multe stații și, chiar la ora aceea tîrzie, trenul părea să staționeze mult în fiecare din ele. Cîțiva cheflii nocturni se suiră la stația Embankment și alți cîțiva la Leicerster Square. Adam aștepta nervos la fiecare stație, dîndu-și seama că prinsese probabil ultimul tren. Spera că Robin îi urmase instrucțiunile întocmai. Se uită în jur prin vagonul în care era. Era plin de oameni: chelneri, surori medicale, oameni care veneau de la petreceri, beți — chiar și un agent de circulație. În cele din urmă, trenul ajunse în stația lui, la unu fără douăzeci, după miezul nopții.

Controlorul de bilete îl îndrumă în direcția în care voia să meargă. Era o adevărată ușurare să ajungă la destinație așa de repede, căci nu mai era nimeni prin jur care să-i arate pe unde s-o ia la ora aceea tîrzie. Se îndreptă încet spre numărul 23. În casă nu era nici o lumină aprinsă. Deschise poarta batantă și o luă pe alee; scoase un mănunchi de chei din buzunar și vîrî una în broască. Deschise ușa cu prudență și apoi o închise fără zgomot.

Puțin după douăsprezece și zece, ultimul tren de la Dover trase în gara Charing Cross. Cum Adam nu se zărea nicăieri,

Lawrence îi ordonă șoferului să-l ducă înapoi în Cheyne Walk. Nu înțelegea de ce agentul, pe care-l alesese cu mare grijă, nu raportase. Cînd ajunse înapoi la apartament, băgă cheia în broască. Nădăjduia că-l va găsi pe Adam așteptîndu-l.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Deschise poarta batantă și o luă încet pe alee, prin beznă. Cînd ajunse la colțul casei, căută a treia piatră pe stînga. După ce localiză piatra unde-și lăsa întotdeauna cheia de rezervă, o trase cu vîrful degetelor și pipăi locul. Spre ușurarea sa, cheia era acolo. O luă și o introduse în broască fără zgomot, întocmai ca un hoț.

Se strecură în hol, închise ușa după el, aprinse lumina și urcă scările. Ajuns pe palier, stinse lumina de pe hol, apăsă pe clanța camerei sale și deschise ușa.

În clipa în care intră, un braț îi încercui gîtul, ca un lasou, și fu trîntit la podea cu o forță extraordinară. Simți un genunchi puternic pe spate și brațul îi fu răsucit brusc înapoi. Zăcea întins pe podea, cu fața în jos, incapabil să se miște și chiar să respire. Lumina invadă încăperea și primul lucru pe care-l văzu Adam, fu colonelul.

— Nu mă omorîți, domnule căpitan Scott, nu mă omorîți, îl imploră.

— Nu intenționez, domnule Tomkins, spuse Adam calm. Dar, mai întîi, unde este stimabilul dumitale patron în acest moment ?

Adam continuă să țină genunchiul apăsat pe spinarea colonelului și îi mai răsuci puțin brațul, pînă ce acesta urlă :

— S-a dus înapoi la ambasadă, cînd și-a dat seama că fata nu se va întoarce acasă.

— Exact cum am plănuit, spuse Adam, fără să slăbească strînsoarea ; în acest timp, îi descrise în detaliu ce așteaptă de la el.

Chipul colonelului exprima neîncredere.

— Dar este imposibil. Vreau să spun că sigur va ob... Aaahh ! Colonelul simți cum brațul îi este și mai tare răsucit la spate.

— Poți să execuți totul în mai puțin de zece minute și el nu trebuie să afle niciodată. Oricum, cred că-i corect să fii răsplătit pentru efort, spuse Adam.

— Mulțumesc, domnule, spuse colonelul, slugarnic.

— Dacă reușești să-mi aduci singurul obiect pe care-l cer și execuți întocmai instrucțiunile mele, vei primi în schimb pașaportul, permisul de conducere, actele, portofelul și asigurarea că nu vei fi deferit justiției pentru trădarea din trecut. Dar, pe de altă parte, dacă nu apari pînă la nouă și jumătate mîine dimineață cu obiectul pe care-l doresc, treizeci de minute mai tîrziu, toate acele documente se vor afla pe biroul unui anumit domn Lawrence Pemberton din Ministerul de Externe, împreună cu un raport privind celelalte surse de venituri ale tale, pe care nu le-ai declarat la fisc.

— N-o să-mi faceți asta, nu-i așa, domnule căpitan Scott ?

— Cînd ceasul va bate ora zece, spuse Adam.

— Dar, gîndiți-vă ce mi s-ar întîmpla, domnule căpitan Scott, dacă ați duce la îndeplinire amenințarea, gemu colonelul.

— M-am gîndit deja la asta și am ajuns la două concluzii.

— Și care sînt acelea, domnule căpitan Scott ?

Adam continuă fără să slăbească strînsoarea.

— În prezent, se pare că spionii iau între optsprezece și patruzeci și doi de ani închisoare, după bunăvoința Majestății Sale ; așa încît, dacă te porți bine, ai putea să ieși înainte de sfîrșitul secolului, tocmai la timp să primești telegrama de la regină.

Colonelul păru vizibil impresionat. Întrebarea îi scăpă, necontrolat :

— Și cealaltă concluzie ?

— A, simplu : ai putea să-l informezi pe Romanov de vizita mea nocturnă, iar în schimb el va aranja să-ți petreci restul zilelor într-o cămăruță dintr-o mahala insalubră a Moscovei. Pentru că vezi tu, dragă Tomkins, ești un spion neînsemnat. Personal, nu știu, dacă mi-ar fi date aceste alternative, pe care aș considera-o mai groaznică.

— O să vă aduc obiectul, domnule căpitan Scott, puteți să vă bazați pe mine.

— Știu că pot, Tomkins. Căci, dacă i-ai destăinui lui Romanov micul nostru secret, ai fi arestat cît ai bate din palme. Așa încît, în cel mai bun caz, ai putea încerca să scapi luînd un avion al companiei Aeroflot spre Moscova. Și să știi că am verificat, nu există nici un zbor pînă mîine seară.

— O să vă aduc obiectul la nouă și jumătate punct, domnule. Puteți fi sigur de asta. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să fiți pregătit pentru schimb.

— O să fiu și o să am și toate actele tale, Tomkins, îl asigură Adam.

Îl ridică pe colonel încet de pe podea și-l îmbrînci spre palier. Aprinse lumina și apoi îl împinse pe scări, pînă ajunseră la intrarea principală :

— Cheile ! spuse Adam.

— Dar aveți deja cheile mele, domnule căpitan.

— Cheile mașinii, prostule !

— Dar este o mașină închiriată, domnule.

— Iar eu o s-o închiriez acum, spuse Adam.

— Dar cum o să ajung înapoi la Londra, la timp, domnule ?

— N-am idee, dar ai toată noaptea la dispoziție ca să găsești o soluție. Ai putea chiar să ajungi pe jos pînă la ora aceea. Cheile, repetă Adam, smucind brațul colonelului pînă la nivelul omoplatului.

— În buzunarul stîng, spuse colonelul, aproape cu o octavă mai sus.

Adam vîrî mîna în buzunarul noii jachete a colonelului și scoase cheile mașinii.

Deschise ușa din față, îl împinse pe alee, apoi pe trotuar.

— Te duci pînă la capătul străzii și nu te întorci în casă pînă nu ajung eu în capătul străzii. E clar, Tomkins ?

— Foarte clar, domnule căpitan Scott.

— Bun, spuse Adam, eliberîndu-i brațul. Încă ceva, Tomkins. În cazul în care te gîndești să mă tragi pe sfoară, am vorbit deja cu cei de la Ministerul de Externe să-l pună pe Romanov sub supraveghere și să plaseze lîngă ambasada sovietică doi oameni de pază, care au ordin să raporteze, de îndată ce apare sau pleacă vreo persoană suspectă, înainte de ora nouă dimineața. Adam spera că vocea-i este convingătoare.

— V-ați gîndit la toate, nu-i așa, domnule ? întrebă colonelul morocănos.

— Da, cred că da. Am avut timp chiar să-ți decuplez telefonul în timp ce așteptam să te întorci. Adam îl împinse pe colonel în stradă înainte de a se urca în mașina închiriată. Lăsă geamul jos.

— Pe mîine dimineață la nouă și jumătate. Fix, adăugă, băgînd în viteza întîi.

Colonelul rămase pe celălalt trotuar, tremurînd și frecîndu-și umărul drept ; Adam ajunse în capătul străzii și, cînd făcu un viraj la stînga, îndreptîndu-se din nou spre centrul Londrei, colonelul era tot acolo.

Pentru prima oară de la moartea lui Heidi, Adam simțea că Romanov era cel urmărit.

— Ce onoare deosebită pentru mica noastră instituție, spuse Herr Bischoff, încîntat să-l vadă la ceai, în sala de consiliu, pe cel mai de seamă bancher din Est.

— Ba deloc, dragul meu Bischoff. După toți anii ăștia, onoarea este doar a mea. Și e foarte amabil din partea dumi-

tale că ai deschis banca duminica. Dar să trecem la afaceri. Ai reușit să-l determini pe Romanov să semneze actul de transmitere a averii ? întrebă Poskonov.

— O, da. A făcut-o fără să citească măcar clauzele obișnuite, darămite cele trei suplimentare pe care ne-ați rugat să le adăugăm, răspunse Bischoff sec.

— Deci moștenirea lui revine statului rus ?

— Exact, domnule Poskonov, iar noi în schimb...

— ...ne veți reprezenta în toate tranzacțiile de schimburi valutare pe care le vom efectua în Occident.

— Mulțumesc. Și vom fi încîntați să vă sprijinim în orice doleanță, oricît de mică. Dar ce se va întîmpla cînd Romanov se va întoarce la bancă și va vrea să știe ce s-a întîmplat cu moștenirea lui ? întrebă neliniștit președintele băncii.

— Nu se va întoarce. Poți să mă crezi pe cuvînt. Ei, și acum, aș vrea să văd ce este în cutiile acelea, spuse bancherul rus autoritar.

— Da, desigur. Dacă vreți să mă însoțiți, sugeră Herr Bischoff.

Cei doi președinți de bănci luară liftul particular spre subsol, și Herr Bischoff îl conduse spre galeria tezaurului.

— Voi descuia cele cinci cutii cu cheia băncii, dar numai dumneavoastră le puteți deschide cu cheia pe care o aveți.

— Mulțumesc, spuse Poskonov și-l lăsă pe Herr Bischoff să deschidă cele cinci încuietori și să se întoarcă la intrarea în tezaur.

— Puteți să rămîneți cît vreți, dar la ora șase ușa cea mare se încuie automat pînă mîine dimineață la ora nouă, și nimic n-o mai poate deschide, decît o armă nucleară. La cinci și patruzeci și cinci se declanșează o alarmă care vă avertizează că mai aveți doar cincisprezece minute, preciză Herr Bischoff.

— Excelent, spuse bărbatul care, în întreaga sa carieră de bancher, nu fusese niciodată avertizat cu cincisprezece minute înainte, în legătură cu nimic.

Herr Bischoff îi dădu tovarășului Poskonov plicul cu cheia lui Romanov.

De îndată ce ușa masivă de oțel se închise în urma lui, rusul se uită la ceasul de pe perete. Avea mai mult de două ore să aleagă ce putea fi transportat în Brazilia și ce trebuia să rămînă pe loc. O pensie de stat și Ordinul Lenin (clasa a doua) nu i se păreau o alternativă potrivită lui Poskonov.

Răsuci cheia și deschise prima cutie mică ; găsi titlurile de proprietate asupra pămînturilor pe care statul le stăpînise decenii de-a rîndul. Începu să bombăne. Cea de-a doua cutie conținea acțiuni la companiile altădată strălucit de prospere, dar care acum erau doar ruine, în toate sensurile. Și, spre dezamăgirea lui Poskonov, în cea de-a treia cutie era doar un testament care dovedea că totul aparține tatălui lui Romanov și moștenitorilor lui direcți. Așteptase toți anii aceștia ca să descopere că poveștile pe care i le spusese bătrînul despre aur, bijuterii și perle nu erau decît o închipuire ? ! Sau poate Romanov le luase deja ?

Poskonov deschise prima cutie mare și se uită cu atenție la cele douăsprezece compartimente mici. Ridică ezitînd capacul primului compartiment și, cînd văzu mulțimea de nestemate și pietre prețioase strălucind în fața lui, i se muiară picioarele. Își vîrî mîinile în cutie și lăsă nestematele să-i alunece printre degete, întocmai ca un copil care se joacă cu pietricele pe plajă.

Cea de-a doua cutie dădu la iveală perle, iar cea de-a treia, monede de aur și medalioane, care puteau face să strălucească pînă și ochii unui bătrîn. Nu realizase cît timp îi luase să umble și prin cutiile care rămăseseră, dar, cînd se declanșă alarma, el era la opt mii de kilometri depărtare, bucurîndu-se deja de noua sa avere. Aruncă o privire la ceas. Mai avea destul timp să pună totul la loc și să revină a doua zi ca să ia pentru totdeauna ceea ce cîștigase după cincizeci de ani în serviciul statului.

După ce închise și ultimul capac, se uită la ceasul de pe perete : șase fără șase minute. Suficient timp să arunce o

privire și în cealaltă cutie să vadă dacă-l așteaptă același lucru.

Lingîndu-și buzele nerăbdător și plin de speranță, răsuci cheia și deschise cutia mare. Doar o privire rapidă, își promise, ridicînd capacul. Cînd văzu cadavrul în descompunere, cu pielea cenușie, cu ochii ieșiți din orbite, se clătină și, făcînd cîțiva pași înapoi să scape de priveliște, căzu pe podea cu mîna la inimă.

Ambele cadavre fură descoperite la ora nouă, a doua zi dimineață.

Sună telefonul și Adam înșfăcă receptorul înainte ca sunetul ascuțit să-l asurzească.

— Apelul dumneavoastră pentru deșteptare, domnule, se auzi o voce feminină dulce. Este ora opt.

— Mulțumesc, răspunse Adam și închise telefonul. Apelul se dovedise inutil, pentru că stătea în capul oaselor în pat, de mai bine de o oră, gîndindu-se la implicațiile planului său. În cele din urmă, pusese la punct planul pentru a termina definitiv cu Romanov.

Sări din pat, trase perdelele și privi spre ambasada sovietică. Se întrebă de cît timp era rusul treaz.

Reveni lîngă pat, ridică receptorul și formă numărul pe care i-l lăsase Robin. Telefonul sună de mai multe ori, pînă cînd răspunse o voce mai în vîrstă :

— Doamna Beresford.

— Bună dimineața, doamnă Beresford. Mă numesc Adam Scott, sînt un prieten de-al lui Robin. Am telefonat doar ca să aflu dacă a ajuns cu bine acasă azi-noapte.

— O, da, mulțumesc. A fost o surpriză plăcută că a venit înainte de week-end. De obicei își petrece noaptea în apartamentul ei cînd vine așa de tîrziu. Mă tem că acum încă doarme. Vreți s-o trezesc ? spuse mama lui Robin.

— Nu, nu, n-o deranjați. Am sunat să o invit să luăm prînzul împreună. Puteți să-i spuneți că voi telefona mai tîrziu ?

— Sigur că da. Mulțumesc pentru telefon, domnule Scott, răspunse ea.

Adam puse receptorul în furcă și zîmbi. Fiecare piesă a jocului de cuburi se potrivea perfect, dar, fără ajutorul colonelului, îi lipsea piesa vitală.

Puse într-un plic mare toate obiectele de care avea nevoie Tomkins, inclusiv pașaportul, actele personale și portofelul. Scoase din buzunarul interior al hainei icoana, o întoarse și cercetă cu atenție coroana de argint a țarului. Deschise briceagul colonelului și se apucă de sarcina înceată și delicată a îndepărtării coroanei.

Treizeci de minute mai tîrziu, Adam era în liftul care-l ducea spre subsolul hotelului. Ieși din lift și străbătu distanța pînă la locul unde-și parcase Cortina verde în acea dimineață. Descuie portiera și aruncă pe banchetă haina veche a colonelului, încuie mașina, verificînd portierele, după care luă liftul pînă la parter.

Proprietarul magazinului de articole bărbătești din pasaj tocmai dăduse jos plăcuța pe care scria „Închis", iar Adam își alese pe îndelete o cămașă albă, lenjerie gri și un blazer albastru, pe care le încercă în micuța cabină de probă.

La nouă și douăzeci și trei de minute achită nota de plată la hotelul Royal Garden și-l rugă pe portar să-i aducă Fordul verde din parcare. Așteptă la intrarea hotelului.

Minutele treceau și el începu să se teamă că nu va apărea colonelul. Dacă nu-și făcea apariția, știa că următorul telefon trebuia să-l dea lui Lawrence și nu lui Romanov.

Fu întrerupt de reverie de claxonul unei mașini ; mașina închiriată a colonelului fusese lăsată în fața intrării hotelului.

— Mașina vă așteaptă, spuse portarul, înapoindu-i lui Adam cheile.

— Mulțumesc, spuse Adam și-i dădu ultima din bancnotele colonelului. Dădu drumul portofelului în plicul mare pe care-l sigilă ; apoi se uită din nou la ceas.

Stătea acolo, așteptînd neliniștit ; după alte două minute îl zări pe colonel urcînd țanțoș aleea spre intrarea hotelului. Ducea o servietă mică.

— Am făcut-o, domnule căpitan Scott, am făcut-o. Dar trebuie să mă întorc imediat, altfel își va da seama că a dispărut, strigă colonelul înainte de a ajunge lîngă Adam.

Îi dădu grăbit servieta lui Adam, care o deschise și se uită la obiectul care era înăuntru.

— Ești un om de cuvînt și, așa cum am promis, vei găsi totul acolo, spuse Adam. Îi dădu în schimb pachetul lui și cheile mașinii, fără să scoată un cuvînt. Arătă spre mașina închiriată.

Colonelul alergă spre ea, sări la volan și porni în viteză, apoi vră la stînga spre Kensington Palace Gardens.

Adam se uită la ceas ; nouă și treizeci și cinci de minute.

— Poți să-mi chemi un taxi ? îl întrebă pe portar.

Taximetristul lăsă geamul și-i aruncă o privire întrebătoare lui Adam.

— Chesham Place, SW 1. Un atelier de tîmplărie.

Adam petrecu douăzeci de minute uitîndu-se prin atelier, timp în care meșterul duse la îndeplinire rugămintea neobișnuită. Adam studie rezultatul, satisfăcut, îi plăti cinci șilingi și ieși din nou în King's Road, unde făcu semn unui alt taxi.

— Încotro șefule ?

— Turnul Londrei.

Erau toți la locurile lor pentru ședința cu echipa D4, de la ora nouă și jumătate ; Busch porni atacul înainte chiar ca Lawrence să apuce să se așeze.

— Cum dracu' ai reușit să-l pierzi, de data asta ?

— Numai eu sînt de vină. Fiecare port de la Newhaven pînă la Harwich era păzit, dar, în clipa în care omul meu l-a văzut pe Romanov și pe acolitul său că părăsesc cheiul de la Dover și continuă urmărirea autocarului pe autostradă, a presupus că probabil l-a văzut pe Scott. Îi dădusem deja or-

din șefului biroului de imigrări din port să-l lase pe Scott să debarce, fără tevatură. Intenția mea era să-l preiau după ce avea să treacă prin vamă. Se părea că nu există nici un motiv să schimbăm planul, atîta timp cît Romanov era sub urmărire atentă. Dar Scott a reușit să-i păcălească și pe Romanov, și pe omul nostru de la Dover.

— Dar am mai avut o șansă cînd Scott s-a suit în tren, insistă Busch. Lawrence îl privi fix pe american, așteptînd să vadă dacă va recunoaște că și cei doi agenți CIA îl pierduseră pe Scott la Dover.

— Omul meu era în tren, dar n-a avut decît un singur prilej de a-l contacta pe Scott cînd era singur și exact în acel moment a fost înșfăcat și bătut măr de o gașcă de bețivi — aparent adolescenți, care se întorceau dintr-o excursie de o zi la mare.

— Poate că nu ne recrutăm agenții din categoria potrivită, spuse Matthews, cu privirea ațintită pe rapoartele informative.

Lawrence nu făcu nici o tentativă să răspundă.

— Deci, din cîte ne putem da seama, Scott, icoana țarului și Romanov sînt încă ascunși undeva în Londra ? spuse Snell.

— Așa se pare, recunoscu Lawrence.

— Poate că nu-i totul pierdut. Poate că Scott va încerca să ia din nou legătura cu tine, sugeră Snell.

— Nu cred, răspunse Lawrence calm.

— Cum poți fi sigur ? întrebă Busch.

— Pentru că Scott știe că cineva din această încăpere este un trădător și crede că eu sînt acela.

— Bună dimineața. Ambasada sovietică.

— Numele meu este Adam Scott și trebuie să iau legătura cu un anume maior Romanov.

— Bună dimineața, domnule Scott. La ambasadă nu lucrează nici un maior Romanov, veni răspunsul politicos.

— Sînt convins că nu.

— Dar, dacă doriți să lăsați un număr de telefon, voi încerca să aflu.

— Aștept. Nu m-ar surprinde să-l găsiți foarte repede, dacă-i spuneți cine-l caută.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere prelungă. Adam spera ca șilingul pe care-l băgase în telefon să fie suficient. În cele din urmă, după un declic, Adam auzi o voce.

— Cine este ? spuse vocea fără a-și putea masca neîncrederea.

— Știi foarte bine cine este la telefon. Vreau să facem un tîrg, spuse Adam tăios.

— Un tîrg ? repetă Romanov, trecînd de la neîncredere la surpriză.

— Facem un schimb : icoana mea — care, așa cum mi-ai arătat foarte clar, nu are valoare pentru mine —, pentru copia ta, care are. Dar mai vreau și documentele care dovedesc nevinovăția tatălui meu.

— De unde știu că nu-mi întinzi o capcană ?

— Nu știi. Dar acum tu ești cel care nu mai are nimic de pierdut.

Începu să se audă semnalul care anunța că apelul se apropie de sfîrșit.

— Spune-mi numărul, zise Romanov.

— Șapte-trei-opt-nouă-unu-doi-unu.

— Îți telefonez, mai spuse Romanov și convorbirea se întrerupse.

— Cît de repede poți localiza numărul șapte-trei-opt-nouă-unu-doi-unu ? îl întrebă Romanov pe ofițerul operativ KGB aflat lîngă el.

— Cam în zece minute. Dar s-ar putea să fie o cursă, răspunse aghiotantul.

— Adevărat, dar nu mai sînt decît nouăsprezece ore și icoana trebuie să fie în America, deci n-am altă soluție.

Romanov se întoarse din nou spre agentul KGB.

— Cum e circulația în Londra vinerea dimineața ?

— Este unul din momentele cele mai aglomerate din săptămînă. De ce întrebați ?

— Pentru că am nevoie de o motocicletă și un conducător excelent, fu tot ce răspunse Romanov.

Cabina telefonică era acum ocupată de o doamnă între două vîrste, iar Adam nu putea face nimic. Aceasta se strecurase înăuntru cînd, nervos, ieșise din cabină să verifice podul. Probabil că era uimită că tînărul nu folosește cabina liberă de alături.

Adam se uită nerăbdător la ceas : zece și patruzeci și cinci. Știa că nu poate risca să aștepte nici un minut peste ora unsprezece, dar era sigur că Romanov va fi localizat cabina cu mult înainte.

Femeia cea vorbăreață mai ocupă cabina preț de încă douăsprezece minute pînă să pună receptorul în furcă. Cînd ieși, îi zîmbi cald lui Adam.

Încă trei minute și ar trebui să renunțe la planul inițial și să-i telefoneze lui Lawrence. Îi urmări pe halebardierii care păzeau Turnul Londrei, patrulînd pe sub Poarta Trădătorilor. Poarta Trădătorilor, ce potrivire, se gîndi Adam. Alesese acest loc pentru că îi oferea o vedere bună în susul și în josul aleii care ducea la podul mobil ; simțea că n-ar putea fi luat prin surprindere. Și, într-o situație disperată, se putea folosi de șanțul cu apă care-i înconjura din toate părțile.

Pentru prima oară în viață, Adam află exact cît de lungi pot fi cinci minute. Cînd sună telefonul, i se păru că e un clopoțel de alarmă. Ridică receptorul, nervos, cu privirea ațintită permanent pe drum.

— Scott ?

— Da.

— Te văd foarte bine, căci sînt la mai puțin de un minut de tine. Aștept pe Tower Bridge, în capăt, pînă trece acel minut. Să ai icoana la tine. Dacă nu, ard în fața ta documentele care dovedesc nevinovăția tatălui tău.

Telefonul amuți.

Adam era încîntat că încă o piesă din jocul de cuburi era la locul ei. Ieși din cabina telefonică și verifică drumul. O motocicletă BMW apăru dintr-o parte și stopă brusc la capătul podului. Un motociclist îmbrăcat într-o haină de piele stătea pe motocicletă, părînd interesat doar să urmărească fluxul circulației din zona Turnului. Dar cel care-l fixa cu privirea pe Adam era bărbatul din spate.

Adam se mișcă agale spre capătul podului. Băgă mîna în buzunar pentru a se asigura că icoana este la locul ei. Mai avea cam treizeci de metri pînă la capătul podului, cînd cea de-a doua siluetă coborî de pe motocicletă și porni spre el. Cînd privirile li se întîlniră, Romanov se opri din nou și ridică o ramă mică, pătrată. Adam nu procedă la fel, ci pur și simplu se bătu cu palma peste buzunar, continuînd să meargă.

Amîndoi bărbații avansau unul spre celălalt, ca doi cavaleri medievali, pînă cînd ajunseră la cîțiva pași unul de altul. Se opriră aproape în același timp și se înfruntară.

— S-o văd, spuse Romanov.

Adam ezită cîteva secunde, apoi scoase încet, fără grabă, icoana din buzunar și o ținu la piept, ca adversarul lui să vadă cum îl țintuiește Sfîntul Gheorghe cu privirea.

— Întoarce-o, îi ceru Romanov.

Adam se supuse și rusul nu-și putu ascunde încîntarea cînd văzu coroana mică de argint a țarului, gravată pe spate.

— Și acum tu, spuse Adam. Romanov ținea icoana depărtată de corp, ca și cînd ar fi fluturat o sabie. Capodopera strălucea în lumina soarelui văratic.

— Și documentele, spuse Adam, forțîndu-se să vorbească calm.

Rusul scoase un pachet din haină și despături încet hîrtiile. Adam se uită cu atenție pentru a doua oară la verdictul oficial al tribunalului.

— Du-te la zid și lasă icoana și documentele pe marginea podului, spuse Adam, arătînd cu mîna stîngă în direcția dorită.

Era rîndul lui Romanov să se supună. Adam porni spre zid, pe partea cealaltă a podului, și puse icoana în mijlocul lui.

— Traversează încet, strigă Adam. Cei doi bărbați se deplasară oblic, înapoi peste pod; păstrară tot timpul o distanță de doi metri între ei, pînă cînd fiecare ajunse în dreptul icoanei celuilalt, apoi se opriră. În clipa în care putu să atingă icoana, Romanov o înșfăcă, o luă la fugă și sări pe motocicletă fără să privească înapoi. În cîteva secunde, BMW-ul se topise în circulația intensă.

Adam nu se mișcă. Deși o pierduse din vedere doar ceva mai mult de o oră, se simți ușurat să aibă din nou icoana originală. Verifică documentele care urmau să stabilească nevinovăția tatălui său și le puse în buzunarul interior al blazerului. Ignoră turiștii, dintre care unii se opriseră să se uite la el; începuse să se simtă relaxat cînd, brusc, simți o împunsătură puternică în spate. Se răsuci iute, înspăimîntat.

O fetiță își ridicase privirea spre el:

— O să vă mai jucați în dimineața asta, tu și cu prietenul tău?

Cînd motocicleta BMW trase în fața ambasadei sovietice din Kensington Palace Gardens, Romanov sări și, urcînd scările în goană, intră direct în biroul ambasadorului, fără să bată la ușă. Nu fu nevoie ca ambasadorul să-l întrebe dacă reușise.

— A ieșit așa cum am plănuit. A fost luat complet prin surprindere, spuse Romanov, dîndu-i icoana ambasadorului. Acesta o întoarse și văzu coroana de argint a țarului. Se risipiră orice dubii ar mai fi putut avea.

— Am ordin să trimit icoana la Washington, imediat, cu valiza diplomatică. N-avem timp de pierdut.

— Aș vrea s-o livrez eu însumi, spuse Romanov.

— Să fii mulțumit, tovarășe maior, că ți-ai îndeplinit misiunea exemplar.

Ambasadorul apăsă pe un buton de la marginea biroului. Imediat apărură doi bărbați. Unul ținu valiza diplomatică deschisă, iar celălalt rămase nemișcat lîngă el. Ambasadorul îi dădu icoana și urmări cum este pusă în valiză. Cei doi curieri arătau ca și cînd n-ar fi fost o problemă pentru ei să care și biroul ambasadorului, îi trecu lui Romanov prin cap.

— Vă așteaptă un avion pe aeroportul Heathrow; vă va duce pe amîndoi direct la Washington. S-a aranjat deja cu toate documentele necesare pentru vamă. Ar trebui să aterizați pe Aeroportul Național în jurul orei cinci, ora Washingtonului; asta le dă suficient timp colegilor noștri din America să completeze partea lor din contract.

Cei doi bărbați dădură din cap, sigilară valiza în prezența ambasadorului și plecară. Romanov se duse la fereastră și urmări mașina oficială cu care plecară cei doi; ieșind în Kensington High Street, o luă spre aeroportul Heathrow.

— Votcă, tovarășe maior ?

— Mulțumesc, spuse Romanov fără să se miște de la fereastră, pînă cînd mașina dispăru din vedere.

Ambasadorul se duse la un dulap-bar, scoase două pahare și o sticlă din frigider și îi turnă o votcă mare lui Romanov.

— Nu cred că exagerez dacă spun că ai jucat un rol în afirmarea Uniunii Sovietice ca națiunea cea mai puternică de pe pămînt. Să bem deci pentru încadrarea poporului aleut ca cetățeni cu drepturi depline ai Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, spuse ambasadorul, dîndu-i paharul.

— Cum este posibil ? întrebă Romanov.

— Cred că a venit vremea să afli care este semnificația realizării tale, spuse ambasadorul, continuînd să-i povestească lui Romanov despre informațiile primite de la Moscova în acea dimineață.

Romanov era bucuros că nu știuse niciodată ce miză mare era în joc.

— Am fixat o întîlnire cu ministrul de externe, azi după masă la ora trei, pentru a-l informa. Putem fi siguri că englezii

vor fi interesați să joace corect. Mi s-a spus că ministrul de externe nu este deloc mulțumit, pentru că sperase că festivitatea de celebrare va avea loc în circumscripția lui electorală ; englezii au idei cam ciudate despre modul în care trebuie să funcționeze sistemul partinic, continuă ambasadorul.

Romanov rîse ; ridică paharul și spuse :

— Pentru aleuți. Dar ce se întîmplă în acest moment la Washington ?

— Ambasadorul nostru a solicitat deja o întîlnire cu secretarul de stat american, pentru astă-seară, la ora opt. De asemenea, organizează o conferință de presă la ambasadă, după întrevedere. Poate te-ar amuza să afli că președintele Johnson a trebuit să-și anuleze vizita de la sfîrșitul săptămînii în Texas și a cerut rețelelor audiovizuale să-i acorde spațiu pentru a se adresa „concetățenilor săi americani", luni la o oră de vîrf, într-o chestiune de importanță națională.

— Iar noi am reușit, cînd mai erau doar cîteva ore, spuse Romanov, turnîndu-și încă o votcă.

— Așa cum ar spuse englezii, doar prin hazard. Să fim bucuroși pentru diferența de fus orar între Londra și Statele Unite, căci altminteri n-am fi reușit niciodată, înainte de data limită.

Romanov se cutremură la gîndul că eșecul fusese atît de aproape și dădu pe gît, dintr-o înghițitură, al doilea pahar de votcă.

— Trebuie să iei masa cu mine, tovarășe. Deși ordinele sînt să te întorci imediat la Moscova, secretara m-a asigurat că primul avion care pleacă de pe Heathrow spre Moscova este abia diseară, la opt. Te invidiez pentru primirea pe care ți-o vor face la Kremlin, mîine.

— Mai am nevoie de cele o mie de lire sterline pentru...

— A, da. Le-am pregătit, spuse ambasadorul. Descuie sertărașul biroului și-i înmînă un teanc subțire de bancnote, împachetate în celofan.

Romanov strecură pachețelul în buzunar și-l însoți pe ambasador la masă.

Busch intră în biroul lui Lawrence fără să bată la ușă.

— Romanov are icoana, strigă el.

Fața lui Lawrence se lungi și îl cuprinse disperarea. Întrebă :

— Cum de ești așa de sigur ?

— Tocmai am primit un mesaj de la Washington. Rușii au solicitat o întrevedere oficială cu secretarul de stat, pentru astă-seară, la ora opt.

— Nu cred, spuse Lawrence.

— Eu, da. Am știut întotdeauna că afurisitul ăla de prieten al tău este, ca și taică-său, un trădător. Nu există altă explicație, spuse Busch.

— Ar putea fi mort, replică Lawrence liniștit.

— Sper să fie, pentru binele lui.

Telefonul de pe biroul lui Lawrence sună. Îl înșfăcă, ca și cum ar fi fost un colac de salvare. Secretara îi spuse :

— Un oarecare doctor John Vance vrea să vă vorbească, domnule. Zice că dumneavoastră i-ați cerut să telefoneze.

Vance ? Vance ? Lawrence își amintea numele, dar nu reușea să-l lege de nimic. Spuse :

— Fă-mi legătura.

— Bună dimineața, domnule Pemberton, spuse o voce.

— Bună dimineața, domnule doctor Vance. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Mi-ați cerut să vă telefonez după ce-l examinez pe Scott.

— Scott ? repetă Lawrence, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Da, Adam Scott. Vă amintiți, desigur. Ați dorit să facă examenul medical pentru angajarea în departamentul dumneavoastră.

Lawrence rămase fără grai.

— I-am completat un certificat de sănătate; este foarte bună, continuă doctorul. Cîteva tăieturi și o vînătaie urîtă, dar nimic serios, se va vindeca în cîteva zile.

— Tăieturi și vînătăi ? întrebă Lawrence.

— Exact asta am spus, bătrîne. Dar nu vă faceți griji în privința lui Scott. Este apt să înceapă treaba oricînd vreți, în cazul în care-l mai vreți.

— Dacă-l mai vreau ! Domnul Scott nu este din întîmplare acolo, cu dumneavoastră ? întrebă Lawrence.

— Nu. A plecat din cabinet cam de zece minute, spuse Vance.

— Nu v-a spus cumva unde se duce ?

— Nu, n-a fost explicit. A spus doar ceva despre un prieten pe care trebuie să-l conducă la aeroport.

Ceștile de cafea fură strînse și Romanov se uită la ceas. Mai avea destul timp să ajungă la întîlnire și să prindă și avionul. Îi mulțumi ambasadorului pentru tot ajutorul dat și plecă; coborî în fugă scările ambasadei și se sui în spate, în mașina neagră, anonimă.

Șoferul porni, fără să scoată o vorbă, căci fusese deja pus la curent cu locul în care voia maiorul să meargă.

Nici unul dintre ei nu vorbi în timpul scurtei călătorii și, după ce intră pe Charlotte Street, șoferul parcă în afara carosabilului. Romanov coborî, traversă strada și, ajuns la ușa pe care o căuta, apăsă pe butonul soneriei.

— Sînteți membru ? întrebă o voce prin interfon.

— Da, răspunse Romanov; auzi un declic metalic cînd împinse ușa; o luă pe scările întunecoase. După ce intră în club, îi trebuiră cîteva secunde să-și obișnuiască ochii cu lumina. Apoi îl zări pe Mentor, singur la o măsuță, lîngă un stîlp din colțul îndepărtat al încăperii.

Romanov îi făcu un semn din cap și bărbatul se ridică ; traversă ringul de dans îndreptîndu-se spre el. Romanov îl urmă și intră la toaletă. Odată înăuntru, Romanov verifică dacă sînt singuri. Mulțumit, intră împreună cu membrul clubului într-o cabină și închise ușa. Romanov scoase din buzunar mia de lire sterline și i-o dădu bărbatului așezat pe closet. Hrăpăreț, Mentor rupse ambalajul, se aplecă și începu să numere. Nici măcar nu observă că Romanov își întinde degetele și, cînd mîna se abătu asupra gîtului lui cu o lovitură zdrobitoare, Mentor se prăbuși și căzu grămadă pe jos.

Romanov îl ridică dintr-o smucitură ; îi luă cîteva secunde să adune bancnotele de zece lire sterline căzute pe jos. După ce le adună pe toate o sută, le îndesă în buzunarul bărbatului. Îi desfăcu apoi nasturii de la șliț unul cîte unul și-i trase în jos pantalonii, care căzură pînă la glezne. Ridică capacul și-l așeză pe closet. Ultima mișcare era să-i depărteze picioarele atît cît îi permiteau pantalonii căzuți, cu labele picioarelor depărtate spre exterior. Se strecură apoi pe sub ușă, spațiul liber pînă la podea fiind suficient de mare, și lăsă ușa cabinei de WC încuiată pe dinăuntru. Verifică rapid rezultatul efortului său. Tot ce se vedea dinafară erau picioarele depărtate și pantalonii căzuți.

Șaizeci de secunde mai tîrziu, Romanov era înapoi în mașină, în drum spre Heathrow.

Adam sosi la aeroportul Heathrow cu două ore înainte de ora la care urma să decoleze cursa Aeroflot. Se postă astfel încît să poată cuprinde perfect cu privirea spațiul de patruzeci de metri pe care trebuia să-l parcurgă Romanov pentru a se îmbarca în avionul rusesc.

Romanov se prezentă la ghișeul BEA[1], puțin după ora șase. Nu rezistase tentației de a lua o cursă BEA în loc de a

(1) British European Airways.

zbura cu Aeroflotul, deși știa că Zaborski avea să dezaprobe o astfel de aroganță ; se îndoia că cineva ar fi comentat, din tot ceea ce se întîmplase în aceste zile, tocmai acest lucru.

După ce primi tichetul de îmbarcare, luă scara rulantă spre salonul oficialilor și se așeză, așteptînd să fie anunțat zborul. Întotdeauna era la fel : în momentul în care se termina o operațiune, tot ceea ce voia era să ajungă acasă. Se ridică pentru a-și turna o cafea și, trecînd pe lîngă o masă din centrul încăperii, zări titlul editorialului din ziarul londonez *Evening Standard.* În exclusivitate : *Misterul anulării week-end-ului lui Johnson în Texas.* Înșfăcă ziarul de pe masă și citi primul paragraf, dar nu conținea nici o informație pe care să n-o cunoască deja. Nici una din speculațiile din paragrafele următoare nu se apropia măcar de adevăr.

Romanov abia aștepta să vadă prima pagină din *Pravda* de a doua zi ; știa că adevărata poveste avea să fie ridicată în slăvi. După standardele occidentale, avea să fie un articol în exclusivitate.

„BEA anunță decolarea zborului 117 spre Moscova. Toți pasagerii pentru clasa întîi sînt rugați să meargă la poarta numărul 23 pentru îmbarcare." Romanov ieși din sala de așteptare și străbătu culoarul lung de o jumătate de kilometru spre avion. Cîteva minute după ora șase și cincizeci de minute, Romanov mergea pe pistă către avion. Avionul care ducea icoana urma să aterizeze la Washington cam peste două ore. Romanov avea să ajungă la Moscova la timp să vadă meciul de marți între Dinamo și Spartak, de pe stadionul Lenin. Se întreba dacă vor anunța la megafoane sosirea lui pe stadion, așa cum făceau întotdeauna cînd vreun membru al Biroului Politic asista la un meci. Romanov urcă scările avionului și odată la bord, păși peste picioarele pasagerului care avea locul de lîngă el ; era bucuros că i se dăduse locul de la geam.

— Doriți să beți ceva înainte de decolare ? întrebă stewardesa.

— Pentru mine cafea, fără frișcă, spuse vecinul de scaun. Romanov încuviință din cap.

Cîteva minute mai tîrziu, stewardesa se întoarse cu cafelele și îl ajută pe pasagerul de lîngă Romanov să tragă măsuța. Romanov o trase pe a lui cu o mișcare bruscă, în timp ce lua cafeaua de la stewardesă.

Sorbi o înghițitură, dar era prea fierbinte, așa că o puse pe măsuță în fața lui. Observă cum vecinul său scoate o cutie de zaharină din buzunar și dă drumul la două tablete în cafeaua aburindă.

De ce își făcea probleme ? se întrebă Romanov. Viața este prea scurtă. Romanov se uită pe geam și văzu avionul companiei Aeroflot rulînd pe pistă. Zîmbi la gîndul că zborul său avea să fie mult mai confortabil. Încercă din nou cafeaua : exact cum îi plăcea. Luă o înghițitură zdravănă și simți că i se cam face somn. Nu i se păru ciudat, căci nu prea dormise în ultima săptămînă.

Se lăsă pe spate în fotoliu și închise ochii. Avea să se bucure de toate onorurile pe care i le va oferi statul. Acum, că Valcek fusese îndepărtat din drum, putea chiar să se afle în situația de a prelua funcția lui Zaborski. Și, dacă acest lucru nu-i reușea, bunicul său îi lăsase și altă variantă.

Părăsise Londra cu un singur regret : nu reușise să-l ucidă pe Scott. Dar bănuia că vor avea grijă americanii de el. Pentru prima oară într-o săptămînă, nu era nevoie să se străduiască să nu adoarmă...

Cîteva clipe mai tîrziu, pasagerul de alături luă ceașca de cafea a rusului și o așeză lîngă a lui. Împinse la loc măsuța lui Romanov și-i puse o pătură de lînă pe picioare. Coborî grăbit abajurul de la becul de deasupra capului rusului și-i acoperi ochii deschiși. Ridică privirea și văzu că stewardesa este lîngă el.

— Pot să vă ajut ? întrebă ea zîmbind.

— Nu, mulțumesc. Tot ce-a spus a fost că nu vrea să fie deranjat în timpul zborului, căci a avut o săptămînă foarte grea.

— Bineînțeles, domnule. Vom decola în cîteva minute, spuse stewardesa, luînd cele două cești de cafea.

Bărbatul bătea nerăbdător darabana pe măsuță. În cele din urmă stewardul-șef apăru lîngă el :

— Un telefon urgent de la biroul dumneavoastră, domnule. Trebuie să vă întoarceți imediat la Whitehall.

— Aproape că mă așteptam, recunoscu.

Adam își ridică privirea spre avionul rusesc care se înălța rapid ; aparatul se roti la o sută optzeci de grade, îndreptîndu-se spre est. Nu înțelegea de ce Romanov nu se îmbarcase. Era sigur că acesta n-ar fi luat cursa BEA. Adam se furișă din nou în umbră în momentul în care zări o figură cunoscută. Se holbă neîncrezător. Lawrence străbătea pista cu pași mari, cu un zîmbet de satisfacție pe față.

EPILOG

SOTHEBY'S FONDATĂ ÎN 1744

SOTHEBY'S
NEW BOND STREET, LONDON W 1

18 octombrie 1966

EPILOG

— Vîndut domnului din mijlocul încăperii, pentru cinci mii de lire sterline.

— Trecem acum la lotul numărul 32, spuse cel care conducea licitația, privind de pe podium spre primele rînduri din încăperea plină de lume.

— O icoană a Sfîntului Gheorghe cu balaurul, spuse, în timp ce un asistent așeza o pictură mică pe un șevalet de lîngă el. Cel care conducea licitația privi atent chipurile experților, ale amatorilor și ale spectatorilor curioși.

— Cît se oferă pentru acest minunat exemplar de artă rusească ? întrebă el în așteptare.

Robin îl apucă de braț pe Adam.

— Nu m-am simțit așa de nervoasă de cînd m-am întîlnit față-n față cu Romanov.

— Nu-mi mai aminti, spuse Adam.

— Desigur, nu este originalul, care se află în Palatul de Iarnă, dar este totuși o copie minunată, executată probabil de un pictor de curte pe la 1914, continuă cel care conducea licitația și zîmbi aprobator spre mica pictură. Apoi strigă : Deschide cineva licitația ? Să spunem opt mii ?

Pentru Adam și Robin următoarele cîteva secunde părură interminabile.

— Mulțumesc, domnule, spuse conducătorul licitației, uitîndu-se într-un tîrziu spre semnul anonim venit de undeva, din față.

Nici Adam, nici Robin nu puteau să-și dea seama de unde venise oferta. Ultima oră o petrecuseră așezați undeva, în spatele încăperii ; urmăriseră obiectele licitate, dar rareori reușiseră să-și dea seama în mîinile cui ajunseseră.

— Ce preț a spus expertul că s-ar putea obține ? întrebă Robin iar.

— Între zece și douăzeci de mii, îi reaminti Adam.

— Nouă mii, anunță conducătorul licitației și privirea i se îndreptă undeva, spre partea dreaptă a încăperii, de unde se părea că venise oferta.

— Tot mai cred că este uimitor faptul că rușii au fost de acord cu schimbul, spuse Robin.

— De ce ? O dată ce americanii au scos tratatul la iveală, n-a fost nimic rău dacă le-am dat rușilor înapoi originalul în schimbul copiei care îmi aparține de drept. Un exemplu de ingeniozitate diplomatică a fost Lawrence, care s-a dovedit la înălțime.

— Zece mii, din față. Mulțumesc, domnule, spuse cel care conducea licitația.

— Ce-o să faci cu toți banii ăștia ?

— Cumpăr un contrabas nou, un cadou de nuntă pentru sora mea, și restul îi dau mamei mele.

— Unsprezece mii, o nouă ofertă, de pe rîndul din mijloc. Mulțumesc, doamnă.

— Nici o sumă n-o poate aduce pe Heidi înapoi, cugetă Robin încet.

Adam încuviință, gînditor.

— Cum a fost întîlnirea cu părinții lui Heidi ?

— Ministrul de externe i-a întîlnit personal, săptămîna trecută. Nu avea cum să-i ajute, dar măcar a putut să le confirme că le-am spus doar adevărul.

— Douăsprezece mii. Privirea celui ce conducea licitația se îndreptă spre partea din față a sălii.

— Tu te-ai întîlnit cu ministrul de externe ?

— Dumnezeule mare, nu, sînt prea neînsemnat pentru asta. Sînt norocos dacă ajung să-l văd pe Lawrence, darămite pe ministrul de externe.

Robin rîse :

— Cred că oricum ai fost *norocos* că ți s-a oferit o slujbă la Ministerul de Externe.

— De acord, dar s-a ivit un post vacant pe neașteptate, spuse Adam, chicotind mulțumit.

— Ce vrei să spui, cum adică „pe neașteptate", întrebă Robin, frustrată de faptul că în ultima jumătate de oră primise un răspuns direct la atît de puține din întrebările ei.

— Tot ce pot să-ți spun este că cineva din vechea echipă a lui Lawrence a fost „pensionat înainte de vreme".

— Este valabil și pentru Romanov ? întrebă Robin, încercînd cu disperare să afle ce se întîmplase de cînd se întîlniseră ultima oară.

— Treisprezece mii, spuse conducătorul licitației, întorcîndu-și din nou privirea spre doamna de pe rîndul din mijloc.

— La urma urmelor n-ar fi putut să supraviețuiască multă vreme, după ce ar fi descoperit că ai făcut o schimbare neașteptată pe Tower Bridge, schimbare care le-a adus rușilor copia înapoi în vreme ce Romanov ți-a dat ție originalul, spuse Robin.

— N-a mai dat nici un semn de atunci, recunoscu Adam cu inocență. Și toate informațiile pe care le deținem ne fac să credem că șeful lui, Zaborski, va fi în curînd înlocuit cu cineva care se numește Iuri Andropov.

— Paisprezece mii, spuse conducătorul licitației, îndreptîndu-și din nou privirea spre domnul din față.

— Ce s-a întîmplat cînd ai prezentat documentele care dovedeau că nu tatăl tău a introdus otrava în celula lui Göring ?

— După ce au fost autentificate de ruși, Lawrence i-a făcut o vizită oficială colonelului regimentului și i-a predat dovezile concludente.

— Vreo reacție ? îl iscodi Robin.

— Se va oficia o slujbă de comemorare pentru papa ; a fost angajat un tip, pe nume Ward, să-i facă portretul, pentru popota regimentului. Mama a fost invitată la dezvelirea lui, în prezența tuturor ofițerilor care au fost colegi cu el.

— Paisprezece mii o dată, spuse conducătorul licitației, ridicînd ciocănelul de lemn în aer.

— Trebuie să fi fost în culmea fericirii, își dădu Robin părerea.

— A izbucnit în lacrimi. Tot ce-a fost în stare să spună a fost : „Ce rău îmi pare că papa nu a trăit să vadă asta", mărturisi Adam. Ce ironie, într-adevăr. Dacă ar fi deschis scrisoarea !

— Paisprezece mii, de două ori, repetă licitatorul, cu ciocănelul pregătit.

— Ce-ai zice de o masă la Ritz, ca să sărbătorim ? zise Adam, încîntat de cît de bine decurgea vînzarea.

— Nu, mulțumesc.

Adam o privi surprins.

— N-o să fie prea distractiv, dacă de fiecare dată cînd te întreb ceva, nu primesc decît informațiile oficiale de la Ministerul de Externe.

Adam spuse cu o privire timidă :

— Îmi pare rău.

— Nu, n-a fost cinstit. Acum, că ești de-ai casei, nu poate fi ușor, așa că presupun că o să mor întrebîndu-mă ce tratat se afla în interiorul icoanei.

Adam își întoarse privirea de la fata care-i salvase viața.

— Sau poate o să aflu adevărul în 1996, cînd documentele guvernului vor fi autorizate spre publicare ? !

Adam se întoarse încet și o privi în ochi.

— Vai..., începu, în clipa în care ciocănelul licitatorului se auzi cu zgomot înăbușit.

Amîndoi ridicară ochii spre el.

— Vîndut domnului din față, pentru paisprezece mii de lire sterline.

— Nu-i un preț rău, se bucură Adam.

— După părerea mea, e un chilipir, replică Robin liniștită.

Adam întoarse spre ea o privire întrebătoare.

— La urma urmelor, șopti ea, imaginează-ți ce-ar fi adus al patruzeci și nouălea stat, dacă ar fi fost scos la licitație.

JEFFREY ARCHER

O CHESTIUNE DE ONOARE

"*O chestiune de onoare* face parte din lunga şi nobila tradiţie a romanului britanic de aventuri."

The Mail on Sunday

"Jeffrey Archer este un povestitor... mi-a oferit clipe de încîntare, mi-a oferit clipe de evadare. Este prima oară cînd îl citesc, şi nu va fi ultima."

The London Standard

"Romanul are un ritm ameţitor: acţiunea evoluează cu viteza unei nave cosmice."

The New York Times Book Review

"Un roman poliţist subtil şi fermecător... Archer este un maestru al povestirii."

Time

"Plin de energie, ritm, acţiune şi spirit... încîntător."

The Washington Post

"Primeşte nota maximă pentru ritm."

Sunday Telegraph

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-32-3